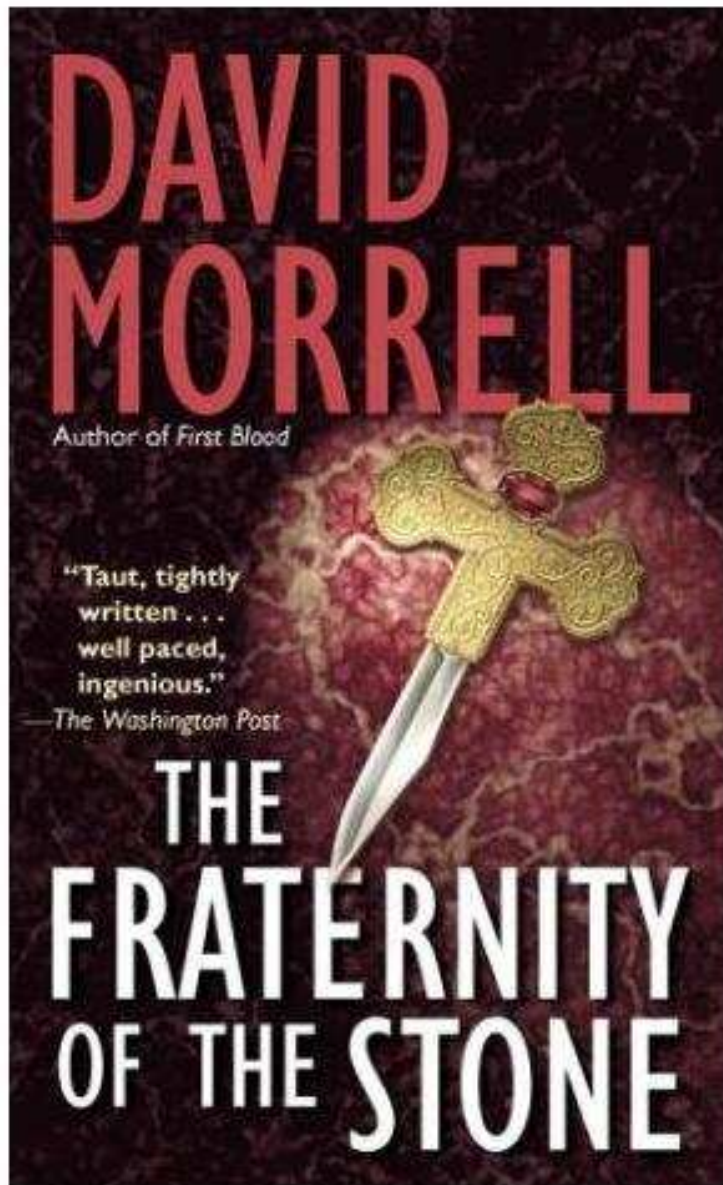

David Morrell - Očinstvo kamena

Prolog

RATNICI PUSTINJSKI OČI

Egipat, 381.

Opasno rascepkanu, Rimsko carstvo je učinilo očajnički pokušaj ujedinjenja izabravši hrišćanstvo kao svoju jedinu službenu religiju. Nekoliko hrišćanskih fanatika, razočarani ovakvim kaljanjem svoje religije politikom, povuklo se iz društva i otišlo u Egipatsku pustinju u kojoj je živelo u špHjama, tragajući za mističnom vezom sa Bogom. Kako se priča o tim duhovnim pustinjacima širila, tako su im se drugi razočaranim hrišćanima pridruživali, ustanovljavajući tako strogo religiozno društvo zasnovano na veri, molitvi i fizičkom mučenštvu. Do 529, surovi običaji koje su propovedali ovi, prema nekima "sveti luđaci", već su počeli da se šire ka severu, prema Evropi. I hrišćansko monaštvo je rođeno.

STARAC SA PLANINE

Persija, 1090.

Hasan ibn alSabah, vođa fanatičke sekte muslimana, usvojio je ubistvo kao svetu dužnost u svojoj borbi za preuzimanje vlasti u zemlji od turskih osvajača i njihovih saveznika, egipatskih kalifa. Njegova tajna organizacija religioznih ubica brzo se proširila na zapad do Sirije gde je svaki njegov sledbenik dobio naziv "Starac sa planine". Godine 1096. krstaši iz Evrope upali su na Srednji istok započinjući, pod papinim blagoslovom, Sveti rat protiv muslimanaka kako bi oslobodili Hristov grob. Naravno da su ovi osvajači privukli pažnju "Starca" i njegovih sledbenika koji su bili poznati kao hašišimi jer su, kako se tvrdi, pušili hašiš kako bi dosegli stanje religiozne ekstaze i divljeg zanosa i bili spremni da se suoče sa mogućim mučeničkim samožrtvovanjem.

Ali, krstaši su pogrešno izgovarali ime hašišim.

Vrativši se natrag u Evropu, oni su doneli i njihov novi naziv Ubice.

SVETI TEROR

Palestina, 1192.

Iako je sunce počelo da zalazi, pustinjski pesak je još bio vruć. Okružen stražarima, ogromni šator napravljen od teškog platna za jedra lako se talasao na toplom povetarcu. Iscrpljeni konji glatki od znoja, podizali su oblake prašine dok su se vitezovi koji su ih jahali približavali iz suprotnih logora. Na čelu svake kolone nalazio se zastavnik, a zastave koje su bile istaknute prikazivale su tri lava na crvenom polju Engleze i zlatni ljiljan na plavom polju Francuze. Uprkos ujedinjenosti u svetoj stvari, vitezovi se duboko nisu slagali sa politikom protivničke zemlje. Francuzi su osporavali Englezima pravo na zemlju koju su ovi držali na njihovoj teritoriji. Zahvaljujući tim napetim odnosima, nijednakolona nije bila voljna da stigne prva i tako bude izložena poniženju da čeka onu drugu. Tako su izvidnice na okolnim dinama signalizirale napredovanje svake grupe, omogućavajući da obe delegacije stignu do šatora u isto vreme.

Kolone su se srele: u svakoj su bila četiri emisara i njihove svite. Njihovi pogledi bili su uprti u neplodno brdašće u daljim gde se rojila vojska usred zadimljenih mina zamka sa minaretima. Opsada je bila brutalna, koštala je života i trajala skoro čela tri meseca; ali, ovde u Akru, muslimani su konačno bili pobedeni.

Za trenutak, političke razlike između Francuza i Engleza bile su zaboravljene. Umorni, ali odlučni, hvalili su se između sebe i čestitali jedni drugima na pobedi. Prvo su sjahali telohranitelji, a onda sluge koje su pomagale svojim gospodarima. Za razliku od dotadašnjeg držanja do ponosa koji je svakoj grupi nametao nečekanje one druge, sada su dvorski maniri zahtevali da se rivalu ustupi privilegija da prvi uđe u šator. Praktičnost je resila dilemu. Onaj gospodar koji je bio bliže ulazu prihvatio je da sluge ostavi i da prvi krene napred.

Unutra, kada je krilo šatora spušteno, vitezovi su skinuli svoje oružje, kacige i pancire. Vazduh je bio zagušljiv. Posle sjaja pustinjskog sunca, njihove oči su se polako privikavale na mutnu svetlost. Senke stražara koji su bili napolju zamračivale su zidove šatora.

Vitezovi su se odmeravali. Za ovaj, treći krstaški pohod na Svetu zemlju, lekcija prethodnih krstaških pohoda bila je naučena: iskustvo ih je nateralo da nose duge halje kako bi im telo ostalo vlažno, a užasno sunce bilo sprečeno da im sprži kožu. Halje su bile svetle boje pa su privlačile manje vrelinu od jarkih boja koje su vitezovi toliko voleli da nose u svojim domovinama. Jediniustupak bojibila je velika crvena slika krsta koja je kitila prednji deo njihovih halja uz bakrene mrlje osušene krvi bezbožnika.

Muškarci su imali brade. Čak i sa njima, obrazi su im bili upali i suvi. Sa kapuljačama koje su prikrivale njihove čupave kose, ispijali su vino iz pehara koji su

bili spremljeni za njih. S obrzirom na cilj njihovog sastanka, bilo bi mnogo bolje da je u peharima bila voda. Bistra glava je, konačno, bila neophodna. Ali, transport i snabdevanje krstaša, ogromne teritorije o kojima je bilo reci razlozi su koji su imali za rezultat nesigurno opskrbljivanje pa je vino koje su oni sačuvali za slavlje bilo jedina tečnost na raspolaganju. Tako su, iako žedni, vitezovi pili štedljivo. Za sada.

Najviši i najkrupniji muškarac, jedan engleski lord poznat po veštini u rukovanju bojnem sekirom, govorio je prvi, koristeći se prihvaćenim diplomatskim jezikom, francuskim. Zvao se Rodžer od Saseksa. Predlažem da prvo završimo posao, pre... Rukom je pokazao na hleb, masline i suvo meso pikantno začinjeno mirodijama koji su ležali nedaleko od njih.

Slažemo se rekao je vođa francuske grupe, Zak d'Vizan. Zar nam se vaš kralj Ričard neće pridružiti?

Mislili smo da je sigurnije da ga ne izvestimo o ovom sastanku. A vaš kralj Filip?

Postoje neke stvari koje je bolje prodiskutovati nezavisno od njega. Ako se bude pokazalo da je neophodno, biće mu rečeno šta smo odlučili.

Svako je znao šta onaj dragi misli. Iako su imali stražare, oni su sami bili takođe stražari, i to najvišeg reda. Njihov posao je bio da organizuju zaštitu svojih dubokopoštovanih kraljeva. Takva zaštita zahtevala je mrežu doušnika koji su izveštavali čak i najmaglovitije nagoveštaje subverzivnih zavera. Ali, ti nagoveštaji su retko dopirali do ušiju Ričarda ili Filipa. Ono što kralj ne zna neće ga uznemiriti ili ponukati da posumnja u svoju službu obezbeđenja i pomisli da nije ono što bi trebalo da bude. Opuštanje bi moglo da se završi sekirom za nečijim vratom. Dobro, onda kazao je drugi Englez, Vilijem od Glostera. Predlažem da počnemo.

Raspoloženje grupe se odjednom promenilo. Dok su do tog časa vitezovi bili svesni svojih francuskih odnosno engleskih privrženosti, sada je njihov nacionalni rivalitet nestao. Spajala ih je ista veza, ekskluzivna šifra, bili su drugovi u bratstvu grčkog boga, Harpokrata. Tišine. Tajne.

Englez, Rodžer od Saseksa, držao je u ruci Bibliju koju su monasi njegove zemlje prepisali za njega. Bila je povezana u kožu i ukrašena zlatom. Otvorio ju je. Knjiga proroka Danila, objasnio je. Daniloujami lavovskoj. Deo u kojem je Danilo ćutao uprkos pretnji da će ga pojesti lavovi. U ovom času zvuči pogodno.

Ritual je počeo. Osam vitezova napravilo je krug. Svi, kao jedan, svečano su položili svoju desnu ruku na Bibliju i zakleli se na ćutanje.

Imitirajući svoje neprijatelje a i zahvaljujući teškoći transportovanja nameštaja seli su na ukrašeni tepih koji su njihove vojske uzele iz razorenog muslimanskog zamka. Naslonili su se na jastuke i, otpijajući vino iz svojih pehara, slušali Pjera d'Letana.

Kao čovek koji je odgovoran za ugovaranje uslova ovog sastan

ka tiikao je podsećam vas da su stražari napolju na sasvim dovoljnoj udaljenosti od zidova šatora. Ako budete govorili uobičajeno glasno, ne mogu vas čuti.

Moji pomoćnici su me već obavestili o tome odgovorio je Englez, Boldvin od Kenta.

Francuz je dodao kompliment. A moji su pomoćnici mene obavestili da njih drže na oku.

Boldvin je uzvratio kompliment. Ali, moji pomoćnici su me obavestili o nečemu drugom. Vaš kralj namerava da odvoji svoju vojsku od Ričardovih krstaša.

Zaista?

Boldvinove oči se suziše. Zaista.

Mi Francuzi nismo bili svesni da ovaj krstaški pohod pripada Ričardu.

Pripašće, ako se Filip vrati u Francusku.

Ah, da, shvatio sam. Pjer je otpio svoje vino. Vaši pomoćnici imaju izvanredne izvore obaveštavanja. A jesu li vam rekli kada naš kralj namerava da povede svoju vojsku kući?

Za četrnaest dana. Filip namerava da iskoristi Ričardovo odsustvo tvovanje s dvora. U zamenu za teritoriju koju naša zemlja poseduje u Francuskoj, vaš kralj je obećao da će podržati Ričardovog brata u pokušaju da preuzme engleski presto.

Francuz je slegnuo ramenima. 1 šta predlažete da se učini sa tom informacijom, ako pretpostavimo da je tačna?

Boldvin nije odgovorio.

Poštujem vašu taktičnost. Pjer je spustio pehar. Izgleda da će veze između naših zemalja biti pogoršane. Uzimajući ovo u obzir, naravno. Bez suparništva, naše veštine neće biti od koristi.

A život neće biti interesantan. Što nas dovodi do razloga zbog kojeg smo i tražili ovaj sastanak, uskočio je Zak d'Vizan.

Englezi su se uspravili.

Pretpostavimo da su vaši izvori tačni, rekao je Žak. Ako mi zaista napustimo krstaški pohod za četrnaest dana, žalićemo što ćemo takode napustiti jedan posebno fascinantno nerešeni problem. A kao oproštajni gest prema bratstvu koje delimo, voleli bismo da vam pomognemo da pronađete odgovor na njega.

Boldvin ga je posmatrao. Mislite, naravno...

Na nedavno ubistvo vašeg zemljaka Konrada od Monfera.

Izvinite na iznenađenju što vas, bez obzira kako šokantna bila, smrt jednog Engleza oneraspoložava.

Podjednako kao i prethodno, identično šokantno ubistvo našeg zemljaka Rejmona d'Šatijona.

Dalje objašnjenje nije bilo potrebno. Šest godina ranije, primirje između krstaša i Saladinovih snaga bilo je prekinuto kada je Rejmon d'Šatijon napao karavan

Saladinove sestre. Zbog tog oskvrnuća, nije moglo doći do mirne zadovoljštine, i tako je veliki muslimanski kontrakrstaški pohod, džihad, počeo. Godinu dana kasnije, za vreme opsade Jerusalima, Rejmonova glava je pronađena na oltaru Sveca na Svetom grobu. Krivi nož je ležao pored.

Od tada, na desetine identičnih ubistava je izvršeno i postigli su svoj cilj. Uneli su strahu kosti krstaškim vitezovima, pogotovo noću. Juče je, posle pada muslimanskog zamka ovde u Akri, na oltara postavljenom za pobedničku misu, nađena glava Konrada od Monfera. Krivi nož je ležao pored nje, nož za koji su krstaši sada znali da pripada Starcu sa planine i njegovom kultu fanatika. Ubice. Rože je napravio lice kao da sada namerava da ispljune gutljajvina. Kukavice. Lopovi koji oduzimaju živote u mraku. Pravinačin za jednog plemića da umre je na danu, u borbi, dok se hrabro ogleda u veštini sa neprijateljem, čak i ako je on neznabožac. Ovi podlaci nemaju poštovanje za čast, za dostojanstvo, za ponos ratnika. Oni zaslužu prezir.

Ali, uprkos svemu, oni postoje, primetio je Pjer d'Letan. I što je još važnije, uspešni su. Priznajem vam morbidnu sumnju da moja rođena glava može biti sledeća na oltaru.

Drugi su klimali glavama, priznajući da se i sami boje za sebe.

Pa ipak, tu ne možemo ništa više da učinimo sem da sakupimo još više telohranitelja oko sebe dok spavamo, kazao je Viljem od Glostera. Pa čak i onda, te ubice mogu da se provuku kroz našu najbolju odbranu. Kao da mogu da se pretvore u nevidljive. Nemoj ih obavijati u misteriju, rekao je Žak, Oni su ljudi kao što smo i mi. Ali, super trenirani.

U varvarskoj taktici. Ne postoji način da se pobede, napomenuo je Viljem.

Ne znam, pitam se.

Grupa je napeto gledala u Žaka.

Imaš neki predlog? zapitao je Rodžer.

Možda.

Pa kaži onda, koji?

Boriti se vatrom protiv vatre.

Ja neću o tome da raspravljam besno je rekao Viljem. Koristiti se protiv njih njihovim mračnim metodama? Postati kukavica kao što su oni, šunjati se do njihovih voda dok spavaju? To je nečasno.

Ali, samo zato što to nikada nije rađeno tako.

Viljem je ustao razgnevljen. Zato što se to protivi ratničkim pravilima.

Ali, ti podlaci su neznabošci. Necivilizovani, rekao je Žak. Ako su oni toliko primitivni da ne razumeju šta je to čast i dostojanstvo, mi nismo vezani da ih poštujemo ponašajući se prema našim pravilima.

Njegova je primedba imala dejstva. U šatora je zavladao tišina dok je grupa razmatrala skrivena značenja.

Viljem je klimnuo glavom. Priznajem da želim da Konrad bude ećen.
1 Rejmon, podsetio ga je Francuz.

Probio bih kopljem besnog psa bez obzira da li je ili nije okrenut leđima prema meni, rekao je dragi Francuz i stegnuo pesnicu.

Ali, ista šema nije praktična, prekinuo ih je Boldvin. Muslimani bi prepoznali svakog od nas koji bi pokušao da se ubaci u njihove redove. Čak ni noć ne bi mogla da sakrije čistoću i belinu naše kože.

1 treba imati još na umu, dodao je Rože da bez obzira koliko potamnili našu kožu nekim mastima, mi ne znamo njihov jezik niti njihovo ponašanje. Ako bi nam se neko obratio kada bismo ušli preruseni rnedu njih, fli ako bismo načinili neki pogrešni gest...

Ja ne predlažem da mi pokušamo da se uvučemo rekao je Žak.

Nego?

Ne mi. Poslaćemo im jednog njihovog.

Nemoguće. Oni nas mrze. Gde bismo mogli da nađemo ta kvog...?

Jednog koji je spoznao greške svog neznabožačkog ponašanja, koji se posvetio jedinom pravom Bogu, muslimana koji je postao hrišćanin.

Englezi su bili šokirani.

Hoćeš li da kažeš da poznaješ takvog čoveka? zapitao je Rodžer.

Žak je klimnuo potvrdno glavom. U benediktanskom manastira u Monte Kasinu u Italiji.

Ime je odjeknulo. Monte Kasino je osnovan 529. godine i bio je jedan od najranijih hrišćanskih manastira kada se stroga revnost pustinjских otaca proširila severno od Egipta, prema Evropi.

Prihvatio sam gostoprinstvo njegovog reda samo za jednu noć, pri mom povratku ovde, u Svetu zemlju, rekao je Žak. Bilo mi je dozvoljeno da provedem jedan sat sa njim, a njemu je bilo odobreno da govori. Njegova gorljivost za hrišćanstvom je vrlo upečatljiva, Učinio bi sve za Boga.

Monah?

Svakako.

To je blasfemija rekao je Viljem. Tražiti od monaha da ubija?

Za svetu stvar. Oslobođenje Kristove Svete zemlje. Ne zaboravi da nas je Papa lično oslobodio svakog greha koji bismo mogli da počinimo na ovom krstaškom pohodu nadahnutom božanskim. Raspitivao sam se među sveštenicima koji su došli ovamo sa nama. Oni duboko veruju da bi monah na kojeg mislim dobio papin oprost. Štaviše, postajući Božji ratnik, spasio bi svoju dušu. Ako je tačno da se moji zemljaci i ja vraćamo u Francusku za četrnaest dana, mogao bih da udesim da se ponovo zaustavim u Monte Kasinu. Ubeđen sam da će on pristati. Rim i papino ohrabrenje nisu tako daleko.

Vitezovi su gledali u svoje vinske pehare. Boldvin je podigao pogled. Ali, on nije treniran.

Poznaje priče koje je čuo o ubicama rekao je Žak. I ono što se govori o njihovoj tehnici. Ne zaboravi, ja imam neke sugestije oko tehnike koje mu mogu preneti.

Koliko dugo treba da se pripremi?

Za ono što sam naumio? Tri meseca.

Meni je bio potreban čeli život da bih se naučio veštinama rekao je Viljem. Treba zato da imamo u vidu da postoje velike šanse da će biti ubijen.

Ali, pokušali smo odgovorio je Žak. Zar ne razumete? Pokušaj je ono što je važno. Kada neznabošci jednom shvate da mi pa čak i onaj koji je do skoro bio njihov jesmo spremni da umremo za jedinog istinskog Boga...

Spavaće nemirno kao i mi.

Boldvin je škiljio. Terorom se boriti protiv terora?

Sa jednom razlikom rekao je Žak. Naša borba je sveta.

Prvi deo

OKAJANJE KUĆA SMRTI

Nalazila se severno od Kventina u Vermontu. Mogla se videti samo delimično, zaklonjena stablima jelki, četvrt milje udaljena od asfaltnog puta sa dve trake, tačno na vrhu brda. Daleko iza nje naziralo se više brdo, gusto obraslo javorovinom koja je sada, u jesen, blistala žarko narandžastom, žutom i crvenom bojom. Visoka žičana ograda išla je paralelno sa asfaltnim putem i, zavijajući pod pravim uglovima, nestajala je natrag u šumi. Bilo bi teško nagađati, s obzirom da se nije moglo videti koliko u dubinu ta ograda zadire, ali čovek ne bi pogrešio ako bi pretpostavio da zemljište oivičeno njom iznosi najmanje stotinu jutara. Najbliža građevina u odnosu na onu na brdu bila je uslužna stanica sklepana od dasaka, malo podalje od pogleda, s druge strane okuke koja je vodila tačno ovamo. A do fabrike javorovog sirupa trebalo je ići pravo mnogo više od jedne milje.

Zabito. Samotno.

Mirno.

Ako bi pogled kliznuo prema brdu koje je bilo prošarano borovima, čovek bi mogao da posumnja da je ta, delom skrivena građevina, sa svetlucavom šumom oko sebe, pripadala nekom milionera i služila mu kao utočište za odmor, šumovito

skrovište u kojem nestaju svi pritisci dnevnog posla uz najrazličitije načine za zabavu.

Ili bi, možda, zgrada mogla biti stecište skijaša, zatvoreno dok još nema snega. Ili...

Samo prolazeći pored, naravno, čovek nikada ne bi mogao tačno to da zna. Nije postojalo ni poštansko sanduče niti je bio ikakav znak na kapiji, a sama je kapija bila zatvorena debelim lancem i još debljim katancem. Staza s druge strane bila je zarasla u korov, skrivena grmljem i klonulim granama borova. Da bi se čovek ipak uverio, uvek je mogao da se raspita u obližnjoj fabrici sirupa od javora, ukoliko bi naravno njegova radoznalost do tada još opstala, ali bi ga rezultat još više frustrirao. Radnici koji su radili u toj fabrici, pravi Novi Englezi, bili su voljni da sa strancima razgovaraju o vremenu, ali ne o svom sopstvenom ili poslu svojih suseda. U svakom slučaju, to nije ni bilo važno. Jer ni oni, takode, nisu znali ništa o imanju, mada su doista priče kolale.

Iz vazduha, zgrada na brdu bila je veća nego što bi se mogao steći utisak sa puta. Štaviše, sa pogodnog mesta iz visine otkrilo bi se da kuća nije jedina. Manje kuće nevidljive sa puta jer su skrivene borovima predstavljale su tri strane bloka dok je četvrta strana bila zgrada sama. U bloku se nalazila čistina. Dve staze od belog kamena presecale su se u njegovoj sredini, a uz njih pružali su se cvetni vrtovi, drveće i žbunje. Sve je odisalo ravnotežom, redom, simetrijom, proporcijom. Umirujuće. Čak su i manje kuće, iako u nizu kao u malim gradovima, imale kose krovove.

Uprkos veličini prostora na imanju se videlo malo ljudi. Mršavi čj|var negovao je čistinu. Dva sitna radnika sakupljala su jabuke iz vinjaka koji se nalazio iza niza kuća. Pramen dima dizao se iz povećeg povrtnjaka koji se naslanjao uz suprotni niz zgrada. Sa tako uvećanim poljoprivrednim obavezama, moglo se pretpostaviti da na imanju živi dosta ljudi, pa ipak, izuzev ovih malih znakova života, činilo se da je mesto pusto. Ako je u njemu i bilo gostiju, teško da je bilo prirodno da ne osećaju potrebu da izađu i uživaju u ovom svetlom i svežem jesenjem danu. Mora da su sigurno imali jak razlog zbog kojeg su ostajali zatvoreni, iza vrata.

Ali, onda je povučeno stanovnika imanja Ma deo misterije koja je obavijala ovo mesto. Od 1951, kada su grupe građevinskih radnika odnekuda došle ovamo ne iz obližnjeg mesta, (iako je onaj koji bi u ovom kraju gradio imao veliku sreću da se uglavnom snabde onim što mu je neophodno tu) stanovnici Kventina su se pitali šta se to dešava na tom brdu. Kada su radnici postavili kapiju i otputovali, lokalni radoznalci koji svuda zabadaju nos smislili su priču koja je bila fascinantna. Setili su se da su nedavno bili pročitali storiju o gradnji atomske bombe u Novom Meksiku, pred sam kraj rata. Vlada je tada u pustinji izgradila čitavi mali grad, pisalo je u priči. Lokalne vlasti sada su u Kventinu trljale ruke, misleći na to kako će sada krenuti biznis; ali čekali su uzalud jer se

dešavala čudna stvar. Naime, ljudi su kao i u onaj pustinjski grad dolazili ali, kada je o imanju na ovome brdu reč nisu se vraćali.

Svaka od dvadeset zgradica u kompleksu sastojala se od dva nivoa. U prizemlju radne sobe imale su svu moguću opremu koju bi stanovnik zgrade izabrao kako bi mu prolazilo slobodno vreme. U drugim delovima kompleksa, čovek je mogao da se bavi slikanjem, skulpturom ili tkanjem, a prema želji imao je na raspolaganju i alat za klesanje u drvetu. Kako je svaka zgrada imala i mali privatni vrt ograđen zidom i uz radionicu, na izboru je stajalo i povrtarstvo ili gajenje ruža.

U slučaju o kojem je reč, stanar ove kuće izabrao je vežbanje i pisanje. Znao je da ne bi mogao da se koncentriše ako njegovo telo nema kondiciju. Štaviše, kako je u svom prethodnom životu bio duboko odan Ženu, bio je svestan da je fizička vežba sama po sebi, duhovnost. Svakoga dana, tokom celog sata, podizao je tegove, peo se uz konopac, radio gimnastiku i ponavljao kate ili korake istočnjačkih borilačkih veština. Sve je to činio u poniznosti, bez samozadovoljstva zbog postignutog perfektnog fizičkog stanja. Rezultati njegovih svakodnevnih vežbi samo su naizgled bili neprimetni. Torzo mu je bio uspravan, telo atletski razvijeno, mišići jaki i mogli su se naslućivati ispod odeće koja je zbog vežbanja bila iznošena. Nije jeo meso. Petkom je uzimao samo hleb i vodu. Ponekada nije jeo ništa. Ali, njegova disciplina mu je davala snagu.

Pisanje kojem se posvetio ispunjavalo ga je na drugi način. Tokom prvih meseci njegovog boravka ovde, nešto ga je teralo da piše o razlogu svog dolaska ovamo, da pročisti svoju dušu, da se oslobodi bola koji ga je pritiskao. Ali, njegova potreba da zaboravi bila je najjača. Kako bi iz sebe izbacio svu teskobu, počeo je prvo da piše haiku i to je bilo sasvim razumljivo s obzirom na njegovo raspoloženje prema Ženu. Birao je teme nezavisno od onoga što ga je uznemiravalo pesmu ptice, dah vetra. Ali, priroda haiku poezije, njena složena tenzija zasnovana na čistoti i sažetosti, predstavljala je za njega sve veći izazov dok ga zgušnjavanje i pročišćavanje iskaza nisu doveli do saznanja da je samo ćutanje perfektan haiku. Tako je zurio pored pera u neispisan papir. Pod pritiskom nagona za izražavanjem svog bola okrenuo se ka sonetu, pišući čas šekspirovski, čas na način jednog Petrarke, jer su se ove šeme razlikovale u rimovanju, ali su zahtevale perfektu organizaciju četrnaest stihova. Problem ove zamrešene zagonetke bio je dovoljno jak da ga dovoljno i okupira. Više zainteresovan kako piše nego šta piše, u sonetima je govorio o minornim stvarima i tako bio u stanju da zaboravi one velike. Pisao je što je najbolje umeo, ne bez ponosa, ali uvek poštujući zagonetku koju je imao pred sobom. Znao je da reci mogu da ga zavaraju. Možda u nekoj drugoj zgradi ovog kompleksa, neki stanar kao što je i on sam piše poeziju. Možda taj dragi stanar piše toliko perfektne i lepe sonete koji bi mogli biti ravni i onima koje su pisali Šekspir i Petrarke.

Nije bilo važno. Ništa što je bilo ko od stanara stvarao slike, skulpture, tapiserije. Hi nameštaj nije imalo nikakvu vrednost. Sve je to bilo bez značaja. Kada ljudi koji su ih napravili budu umrli, biće stavljeni u drveni sanduk i zakopani u grob bez oznake. Predmeti koje su stvorili i ostavili za sobom, njihova odeća, ono malo stvari

koje im pripada, njihovi soneti, pa čak i konopac uz koji su se peli, biće uništeni. Biće kao da ti ljudi nisu nikada postojali.

Psijhijatar je, kao što je bilo za očekivanje, bio sveštenik. Nosio je dugačku crnu mantiju i belu kragnu, a lice mu je nekako bilo iskrivljeno i pepeljasto sivo dok je, paleći cigaretu, netremice gledao preko radnog stola u Draa.

Ti shvataš koliko je tvoj zahtev ozbiljan?

Pažljivo sam ga razmotrio.

Kada si doneo odluku?

Pre trimeseca...

I čekao si...?

Do sada. Analizirao sam sve okolnosti. Hteo sam da budem potpuno ubeden u ono što želim.

Sveštenik je duboko povukao dim cigarete, zamišljeno posmatrajući Draa. Zvao se otac Hafer. Bližio se pedesetim, a kosa mu je Ma slične sive boje kao i lice. Izdahnuvši dim, napravio je pokret rakom dok m»je cigareta još bila među prstima. Prirodno. Draga strana medalje je: Kako uopšte možemo biti ubedeni? Prema onome što činiš? Prema svojoj odlučnosti i upornosti?

Ti ne možeš.

Dakle, tu smo.

Ali ja mogu, i to je važno. To je ono što mi je potrebno. Odričem se.

Zašto?

Ne "zašto"?

Ne shvatam.

Čega? Dru je pokazao glavom prema buci bostonske ulice, ispod prozora na prvom spratu župničke kancelarije.

Svega? Sveta? Dru je ćutao.

Naravno, to jeste suština pustinjačkog života. Povlačenje. Otac

Hafer je to kazao i slegnuo ramenima. Ipak, odricanje nije dovoljno.

Tvoj motiv mora da bude takođe jak. Traženje, ne bekstvo.

Oh, ja tražim.

Zaista? Sveštenik je podigao obrve. Šta?

Spasenje.

Otac Hafer ga je posmatrao, ispuštajući dim. Sjajan odgovor. Otresao je pepeo sa cigarete u metalnu pepeljara. Na vrh jezika, spreman. Jesi li dugo religiozan?

Poslednja tri meseca.

Apretoga?

Dru je ćutao.

Ali, jesi rimski katolik?

Jesam kršten. Moji roditelji su bili prilično religiozni. Iznenada se setivši kako su umrli, osetio je kako mu se grlo steže. Često smo odlazili u crkvu. Misa. Muke

Isusove. Dobijao sam pričest. Ona je od mene stvorila Božjeg vojnika. Dru se gorko osmehnuo. Oh, bar verajem.

A posle toga?

Vreme je teklo...

Jesi li izvršavao svoje uskršnje dužnosti? Već trinaest godina nisam.

Da li shvataš šta to znači?

Neodlaskom na ispovesti i pričešćivanja pre Uskrsa praktično sam se odrekao vere. Nezvanično sam ekskomuniciran.

I svoju si dušu predao beskonačnom lutanju.

Zbog toga sam došao do tebe. Da spasim samog sebe.

Misliš svoju dušu rekao je otac Hafer.

Tačno. To sam mislio.

Posmatrali su se. Sveštenik se nagnuo napred, nalaktivši se na sto dok mu se u očima pojavila zainteresovanost. Naravno... Hajde da razmotrimo informaciju koju si podneo na ovom formulara. Rekao si da se zoveš Endrju Mекlejn.

Ponekada se skrati, pa glasi "Dru".

Ali, ako se složimo da prihvatimo tvoju molbu, ime će ti biti oduzeto. Kao sve drago što poseduješ kola na primer, ili kuća napustićeš sve što je vezano za tvoj identitet. Ustvari, bićeš niko. Svestan si toga?

Dru je podigao ramena. Pa, šta to ima u imenu? Sada je dopustio da mu se na licu pojavi gorak osmeh. Ruža pod bilo kojim imenom...

Ili bezimena nastavio je sveštenik mirisaće podjednako opojno. 'Ali, Božjem nosu...

Mi ne mirišemo baš kao raže. Ja bar ne, u svakom slučaju. Zato sam i podneo molbu. Da bih očistio svoju dušu.

Trideset jedna ti je?

Tako je. Dru nije lagao. Svaka informacija koju je zapisao na formulara bila je podložna proveru, jer je znao da će se sveštenik potruditi da to i proveru. Ono što jeste bilo važno bilo je ono što nije zapisao na formularu.

Proleće života rekao je otac Hafer. Štaviše, i manje ako uzmemo da je trideset tri najbolje doba da se stupa među nas. Odričeš se mogućnosti koje ti pruža put koji se nalazi ispred tebe. Odbacuješ ono što možeš da učiniš, ako možeš.

Ne, moje misli ne idu u tom pravcu.

Nego...?

Ja sam već otkrio svoje mogućnosti i sposobnosti. I?

Nisu mi se dopale.

Pretpostavljam da ti nije stalo da ih podrobno objasniš.

Dru je pogledao u pod.

Znaj da ćeš jednom morati. Otac Hafer je izgledao kao da se

zamislilo. No, nije važno. Za sada imamo drage stvari o kojima treba da raspravljamo. Naši kandidati su obično već prošli fazu svoje zrelosti, da se tako delikatno izrazim, u vreme kada su podnosili molbe. Slegnuo je ramenima. Naravno, vrlo je malo molbi, a čak i manje...

...je izabrano. Manje od pet stotina u celome svetu. A ovde, u Sjedinjenim Američkim Državama čini mi se samo dvadesetorica.

Dobro. Vidim da si dobro savladao svoj domaći zadatak. Suština je da se izrazim što je moguće delikatnije najviše tih ljudi je staro. Otac Hafer je ugasio svoju cigaretu. Oni su sledili svoje ambicije. Ispunili su, a nekada nisu, svoje svetovne ciljeve. Sada su spremni da godine u kojima će se njihov život gasiti provedu tako što će se povući. Iako krajnost, njihova odluka može da se razume kao nešto što je prirodno. Ali ti tako mlad, tako snažan. Žene, bez sumnje, smatraju da si privlačan. Da li si razmotrio i činjenicu da treba da se odrekneš ženskog društva?

*Sa čežnjom i bolom, setio se Arlin. Tisi se odrekao.

Ja sam se odrekao seksualnih veza otac Hafer se uspravio u stolici. Ne ženskog društva. Ja srećem žene mnogo puta u toku jednog dana. Kelnerice u restoranu. Činovnice u medicinskoj biblioteci. Sekretaricu jednog mog svetovnog kolege. I sve je to potpuno nevino. Pogled na ženu, umesto da me iskušava, čini da moja zakletva na telesnu čistotu bude manje okrutna. Ali ako mi izađemo u susret tvojoj molbi, ti nikada više nećeš videti ženu, i čak i vrlo malo muškaraca, i to jako retko. Podvlačim. Ono što ti tražiš jeste da do kraja tvog života budeš pustinjak.

Drugi nivo zgrade do kojeg se dolazilo sirovim borovim stepenicama imao je tri odeljenja. Prvo je bila kapelica, poznata kao "Ave Marija" soba, u kojoj je prosta drvena klupa sa neobloženim stepenikom za klečanje bila okrenuta ka jednostavnom oltaru i raspeću na zidu. Pored te sobe, nalazila se radna soba sa svetim tekstovima, stolom i stolicom a onda odaja za spavanje sa peći na drva, ali bez kreveta. Umesto njega u sobi je bila prostirka istkana od konoplje i debela dva i po santimetara.

Prostirka je bila metar i osamdeset santimetara duga i devedeset santimetara široka. Mogla je lako da se urola i spusti dole u vežbaonicu, i raširi u ćošku, kada mu je bio potreban odmor. Ali, suština ovako razmeštenih odeljenja bila je da se jasno razgraniče njihove aktivnosti. Da bi iz radionice došao gore do spavaće sobe, ili da bi iz spavaonice sišao u radionicu, morao je da prođe kroz kapelicu, a pravilo je zahtevalo da se svakoga puta zaustavi u njoj i da se moli.

Ako je jednostavno samo posvećenost Bogu ono što te interesuje otac Hafer je kazao razmisli o nekom manje surovom redu. Možda da budeš misionar? Dru je odrečno odmahnuo glavom.

Ili možda da pristupiš Kongregaciji resurekcionista. Oni čine dobra dela podučavaju, na primer.

Dru mu je odgovorio "Ne".

A šta kažeš na ovaj predlog? Malopre si rekao da te je pričešće učinilo Božjim vojnikom. Siguran sam da znaš da su jezuiti učvrstili taj koncept. Oni su mnogo

rigorozniji od resurekcionista. Njihova obuka traje petnaest godina, što i te kako opravdava njihov nadimak komandosi Crkve.

To nije ono što ja želim.

Zato što se oni suprotstavljaju svetu? otac Hafer je već zapenušio. Ali, najveći deo vremena tokom treninga pripadaće samo tebi, bićeš odvojen od sveta. Tek negde pred kraj, bićeš gurnut iz gnezda i možda ćeš tek tad početi to da ceniš. Pa čak i pre toga, u različitim fazama kroz koje ćeš prolaziti, imaćeš šansu da preispitaš svoja interesovanja, da promeniš život, ako to budeš želeo.

Mislím da neću.

Glas oca Hafera je zvučao sve više ojađeno. Postoji još jedna mogućnost. Cisterciti. Po zahtevima i strogosti dragi red u Crkvi. Živiš u manastira, odsečen od sveta. Dani su ti ispunjeni iscrpljujućim radom, obrađivanjem zemlje, recimo, onim što doprinosi redu. Ne progovaraš ni reč. Ali, bar radiš i moliš se u grupi. A ako vidiš da ti je život težak, možeš da napustiš red, ali i kasnije da se ponovo javiš, no ipak ne posle trideset šeste. Prednost ovog reda jeste u tome što u njemu postoji sistem samoispitivanja i ravnoteže koji ti omogućava da se predomisliš.

Dm je čekao.

Zaboga, čoveče, zbog čega moraš da budeš toliko uporan? otac Hafer je upalio još jednu cigaretu, kresnuvši svojim upaljačem na plin. Pokušavam da te urazumim. U tvojoj punoj mladosti, zahtevaš od mene da budeš primljen u najsuroviji oblik služenja Crkvi. Kartuzijanski. Ne postoji ništa ekstremnije. On je najpotpunije negiranje ljudskog bića kao društvene životinje. Pustinjački red. Do kraja svog života, živećeš u ćeliji, potpuno sam. Izuzev jednog sata, sve ostalo vreme provešćeš u molitvi. To je apsolutno odricanje. Samoća.

Nosio je košulju od grubog materijala, smišljenu tako da bi mu iritirala kožu. Povremeno je to grebanje ipak predstavljalo zadovoljstvo jer je, iako jako, značilo neko iskustvo, izazivalo osećanje. Kada ga je iskušenje preplavljivalo, borio se protiv njega, moleći upornije, a ponekada se bičevao svojim konopcem, zatomljujući stenjanje.

Nisi ovde da uživaš. Došao si da ispaštaš. Da budeš sam.

Preko košulje od kostreti nosio je belu haljinu. Oko vrata je imao bele biblijske brojanice a preko svega belu kukuljicu. U vrlo retkim prilikama kada je bio primoran da prisustvuje zajedničkim ritualima kao što je bio crkveni hor, lukavim zahtevima smišljenim da iskušavaju njegovu čvrstinu, nosio je belu kapuljaču koja mu je skrivala lice i dopuštala mu da se oseća nevidljivim.

Nema razloga da obojica budemo tako napeti rekao je otac Hafer, primoravši sebe da se nasmeši. Zašto se na trenutak ne opustimo? Rasprava može da bude dobra za mozak, konačno, ali ne i za telo. Mogu li da ti ponudim nešto za osveženje? Gaseći cigaretu u pepeljari, ? krenuo je ka ormanu i uzeo bocu sa sjajnom smaragdnom tečnošću, Jesi li, možda, za čašu šartreza? Ne, hvala.

Njegov ukus te ne privlači?

Nisam nikada...

Sada imaš mogućnosti.

Ne, ne pijem.

Otac Hafer je začkiljio očima. Zaista? Slabost koje se čuvaš?

Nisam nikada bio slab na to. U mojoj vrsti posla nisam smeo da sebi dozvolim luksuz da pogrešno procenim.

A šta je to? Tvoja vrsta posla?

Dru nije odgovorio.

Otac Hafer ga je posmatrao, mešajući smaragdnu tečnost. Još jedna tema za kasniji razgovor. Pitam se da li znaš kakva je ovo sup stanca?

Sartrez. Dru je raširio rake. Liker koji važi za najbolji na svetu. Njegov poseban ukus to je nešto što ja ne bi trebalo da znam dobijen je zahvaljujući anđeoskom korenu. I naravno različitim travama kojih ima ukupno sto petnaest. To je glavni izvor prihoda Kartuzijanaca. Spravlja se u Velikom Sartreskom manastira u Francuskim Alpima. Ime likera dolazi od mesta u kojem se pravi. Šartr. Zeleni šartrez koji ti držiš u ruci sadrži pedeset pet odsto alkohola dok žuti ima četrdeset tri. Recept za .; ,xi;,,, ,, vanm šesnaestom veku kada je, koliko mi se čini, jedansvetovnjak tu formulu poklonio Kartuzijancima. Vekkasnije, jedan genijalan hemičar koji je pripadao redu, ga je usavršio. Na tržištu se pojavila falsifikovana verzija, ali oni koji se razumeju u to piće, znaju dobro koju etiketu da traže. Otac Hafer je treptao. Izvanredno.

1 to iz još mnogo dragih razloga. Jedan red pustinjaka održava svoju nezavisnost time što dobavlja sredstva od tečnosti smišljene za vesele gozbe. Oh, naravno, taj liker proizvodi bratstvo svetovnjaka. Pa čak i tako, ja se ne obazirem na kontradikciju.

Njegove potrebe ispunjavala su braća nepustinjaci čije su se prostorije nalazile u velikoj zgradi koja je, takođe, imala kapelu, trpezariju, kuhinju i sobu za goste. Spartanska jela bila su mu doturana kroz šuber pored glavnog ulaza u njegovu radionicu. Nedeljom i glavnim praznicima pravila su zahtevala od njega da napusti ćeliju koja nikada nije bila zaključana i da, sa dragim pustinjacima, jede u trpezariji glavne zgrade. U tim slučajevima bilo je dozvoljeno tiho razgovarati, ali se on ^{TM}Varia nije uključivao u razgovore. Od njega je, takođe, zahtevano da napusti ćeliju i pridruži se osieum ;imau glavnoj za jutrenje, u osam sati ujutro za misu i u šest sati uveče za večernju. Mrzeo je ta prekidanja jer je više voleo da se moli usamljen, u svojoj ćeliji. Njegova jedina razonoda bio je miš.

ima u alavnoj kapeli u ponoć

Zavetirekao je otac Hafer, ražalošćen. Dali si zaista razmotrio svu njihovu ozbiljnost? Ne samo onih na siromaštvo, na čednost, na poslušnost, koji su već sami po sebi dovoljno teški. A još im pridodaj zakletvu na podaničku vernost principima kartuzijanstva. Moram da budem konkretan do surovosti. Kada se odbor sastane da

razmotri kandidate, obično odbijamo mlade ljude, iz principa. Njihova nezrelost tera nas da se zapitamo da li su sposobni da se drže svoje zakletve na samoću. Posledice neposlušnosti su nezamislive.

Ako budem prekršio moje zavete, sam ću se prokleti. U redu je to. Ali, čak ni to priznanje neće moći da vrati tvoju dušu u blagosloveno stanje. Tvoja jedina alternativa bi bila da tražiš oprost od zakletve. Tako ozbiljan zahtev mora da bude ozbiljno razmatran mesecima. U međuvremenu, ako dođe vreme da umreš... Neće biti važno. Ne...

Ja sam već proklet.

Otac Hafer se ražestio i podigao je glas. Zato što nisi obavljao trinaest godina svoje dužnosti pred Uskrs? U poređenju sa kršenjem svetih zavela, to je minimalni greh. Ja mogu sada da sve to uspostavim.

slušajući ovoga časa tvoju ispovest i dajući ti oprost. Ali čak ni ispovest neće moći da povрати tvojoj duši blagoslovenost ako ne budeš dobio oprost i tako ćeš nastaviti da kršiš zavele. Sigurno zato shvataš zbog čega odbor treba da odbije tvoju molbu da se pridružiš redu. Ako te budemo prihvatili, sumnjajući u međuvremenu u tvoju sposobnost da izdržiš kartuzijanski način života, mi ćemo tako samo izvrgnuti ruglu zavete koje ti budeš prihvatio. U velikoj meri, na taj način ćemo ti pomoći da sam sebe prokuneš i zbog toga ćemo i mi biti krivi. Stanje naše sopstvene duše biće dovedeno u pitanje. Ali, ako...

Da? Nastavi.

Ako me ne budete primili, svejedno ćete biti krivi.

Zbog čega?

Zbog onoga na šta ću biti primoran da učinim. Rekao sam'da sam već proklet. Nisam pritom mislio da je to zato što sam propustio da izvršavam moje uskršnje dužnosti.

Pa zbog čega, onda?

Zato što hoću da se ubijem.

U toku pete godine u manastiru, posle prvog jesenjeg mraza koji je promenio boju javorovoj šumi, osetio je neki pokret sa svoje desne strane i kleknuo je na grubo drvo patosa svoje radionice, moleći se za svoju dušu. Pokret je bio gotovo nečujan, tanan i nejasan, a mogao mu se pričiniti zbog zamora očiju, a i zbog napetosti u koncentraciji. Znoj mu ? sakupljao na obrvama. Posramljen što je sebi dozvolio da bude rasejan, nastavio je da meditira sa još većom revnošću, očajnički pokušavajući da odbaci užasne slike iz svoje prošlosti.

Ali, pokret se nastavio, jedva čujno, ali ipak je bio tu. Za trenutak se zapitao nije li dosegnuo stanje već poznatih halucinacija drugi redovnici posle intenzivnog moljenja, pričali su kako su videli stvoritelja, ali skepticizam i poniznost su ga obeshrabrili. Pa ipak, zvuk je dolazio sa poda uz sam zid. Koja je to religiozna vizija mogla da se pojavi na takvom mestu?

Prihvatajući to kao iskušenje svoje unutarnje snage odlučio je da ne gleda u tom pravcu; ali, krajičkom oka ponovo je uhvatio nejasan pokret i, u jednom trenutku

slabosti koji bi mogao da mu spasi i život, okrenuo je glavu udesno, prema podu uz sam zid i video malog sivog miša.

Miš se ukočio.

Dru je bio iznenađen.

Ali, očigledno, i sam miš. Jedno su se vreme posmatrali. Kao da već gubi strpeljenje, miš je trznuo brkovima. Nesvesno, Dru se počeošao po nosu. Uplašen, zapanjujućom brzinom, miš je zaždio prema rupi u zidu.

Dru je sam sebe iznenadio kada je otkrio da se zamalo zasmejao. Ipak, kada je miš nestao, namrštio se razmišljajući. Prošle noći kada je otišao na večernje, u zidu nije bilo nikakve rupe. Zadržao je pogled na sveže izgrickanom drveni i pitao se šta da radi. Večeras, kada opet pođe na službu, može da zamoli braću redovnike da postave mišolovku ili možda otrov. Posle stavljanja jednog ili drugog u rupu, mogli bi svojim alatom da je zapuše i poprave drvo.

Ali, zašto bi? pitao se Dru. Zbog jesenjeg mraza, miš je došao u manastir kao zaklon, kao što je i on sam tražio utočište. U neku ruku, obojica su bila ista.

Pomisao mu je Ma komična. Naravno, ja i miš. Razmislio je i o opasnosti koja bi nastala kada bi miš pregrizao električne žice, ili kada bi se razmnožio. Manastir, inače, nije imao nikakvih štetočina ili gamadi. Zdrav razum mu je govorio da bi tolerisanje živog miša bilo nepraktično.

Ali, miš ga je zainteresovao. Možda zbog svoje drskosti. A opet...

Bespomoćnosti, pomislio je. Mogao sam lako da ga ubijem.

Ali, ne više. Gak ni miša.

Odlučio je da mu dopusti da ostane. Uslovno. Sve dok ne počneš da dižeš buku. Dokle god si neženja, dozvolio je sebi šalu.

Otac Hafer je prebledeo. Priznaješ...?

Iskreno vemjem rekao je Dru da je povlačenje iz ovog sveta moja jedina šansa da budem spašen. Inače...

Ako ja odbijem tvoju molbu, biću odgovoran za tvoje samoubis tvo? Za tvoj neoprostiv greh iz očajanja? Za tvoj odlazak u pakao? To je apsurdno.

Pre ovog trenutka koristio si se logikom. Rekao si da ćeš ti biti kriv ako me pustiš, uprkos mojim sumnjama, a ja kasnije sebe prokunem zato što sam prekršio moje zavete.

A sada ću biti kriv zato što te nisam pustio u ovaj red, a ti sebe prokuneš tako što ćeš se ubiti? Smešno rekao je otac Hafer. Šta se ovde dešava. Sa kim to misliš da razgovaraš? Ja sam Božji čovek. Pokušao sam da razmotrim tvoj ekstremni zahtev sa dužnim poštovanjem, a ti sada mene hoćeš da okriviš zato što... Jedino to jeste razlog koji me sprečava da ti ne kažem da odeš odavde...

Ali, ti jes Božji čovek. I zato mi nećeš okrenuti leđa.

Otac Hafer se pravio kao da ne čuje. 1 ova molba. Pokazao je besno na sto. Sumnjao sam da sa njom nešto nije u redu. Kažeš da su ti roditelji umrli kada ti je bilo deset godina.

To je istina Dru je osetio kako mu se grlo steglo.

Ali, malo ima toga iz čega bi se nazrelo šta je potom bilo sa tobom. Kažeš da si završio industrijsku školu u Koloradu, ali očigledno js da si obučen i u umetnosti poznaješ logiku, istoriju, literaturu. U koloni "zanimanje" stavio si "nezaposlen". Kao ko "nezaposlen"? Namera je bila da se sazna čime se baviš, a ne da li si zaposlen ili nisi. Pitao sam te malopre, ali nisi hteo da mi kažeš. Neoženjen. Nikada nisi bio oženjen. Nemaš decu. Trideset ti je jedna godina, sveštenik je zgrabio formular sa svoga stola, i ti si senka.

Dru se gorko nasmešio. Kada bi tako bilo, ne bi mi bilo teško da izbrišem dokaze o mome dosadašnjem životu.

On je izgleda već izbrisan. Otac Hafer je sevao očima. Ti si u svađi sa zakonom, to je tvoj osnovni motiv? Misliš da bi Kartuzijanci bili odlično sklonište? Iskoristiti Crkvu za...

Nisam. Zapravo stvar je u tome da ono čime sam se ja bavio baš jeste bilo podržavano zakonom. I to sa najvišeg nivoa.

Eto ga sad. Izgubio sam strpljenje. Ovaj intervju se završava iz ovih stopa ukoliko ti ne...

Na ispovesti.

Šta?

Reći ću na ispovesti.

Pokazalo se da je miš bio isti samotnjak kao i on. Nekoliko narednih dana nije ga video i počeo je da misli da je pobegao. Ali, jednog hladnog poslepodneva kada je kišica sipila i kada su oblaci visili nisko, a raskvašeno javorovo lišće padalo turobno na zemlju, učinilo mu se kao da je ponovo čuo neki nejasni zvuk dok je klečao u meditaciji i, zureći preko prostorije svoje radionice, video je samo kako se njuškica i pokoji brk pomaljaju iz rupe.

Ostao je što je mogao mirniji i posmatrao. Miš je provukao svoju glavicu kroz rupu dok su mu se nozdrve trzale, ispitujući opasnost. Odlučivši da ga ne uplaši, radoznao šta će sada uraditi, Dru se trudio i dane trepne.

Miš je oprezno zakoračio, iz rupe su mu provirile prednje šape. Još jedan korak i Dru je sada mogao da vidi ćelu jednu njegovu stranu. Sitne grudi su ubrzano disale, a pogled igrao levodesno. Još jedan korak i napustio je rupu.

Ali, kao da to nije bio onaj isti. Iako sive boje kao i pre, krzno mu je delovalo kao da nije imalo sjaja, telo je bilo sićušnije, pa se Dru pitao da to nije neki dragi miš. Kao da se njegova prethodna zabrinutost da će umesto jednog miša imati celo gnezdo ostvarila, pa se zapitao nije li pogrešio što je prvobitno odlučio da ne kaže svojoj braći monasima da se pozabave ovim problemom. Umesto da se zabavi, sada je miša posmatrao sa nelagodnošću.

A ovaj je išao mic po mic, uz ivicu, njuškajući. Ali, izgledalo je kao da je izgubio ravnotežu. Naginjao se na jednu stranu, kao da mu je jedna nožica povređena, ili kao da ima nesvesticu. Možda je bolestan, pitao se Dru. Ko zna o kakvoj je bolesti reč i da li ona može da bude prenesena na ljude. Možda je to čak i besnilo, pomislio je uplašeno.

Gotovo da je ustao sa željom da preplaši miša kako bi se ovaj što pre vratio u svoju rupu, ali miš je već stigao do ćoška njuškajući i skrenuo uz drugu ivicu i Dru je odjednom shvatio šta to on verovatno radi traži hranu. To je moglo da bude jedini razlog njegovom ljuljanju nalik na nesvesticu. Mora da drhti od gladi.

Ali, zar ovde u manastiru nema i previše hrane, pitao se. Onda je shvatio da je napolju kiša prešla skoro u susnežicu. Da bi došao do malo sakupljenih jabuka u voćnjaku ili ostataka povrća u vrtu van manastira, miš je morao da prede puno prepreka i veliku razdaljinu, reskirajući pritom da se smrzne od hladnoće. Naravno, bilo je hrane u manastirskoj kuhinji, ali je miš načinio grešku izabравši ovu ćeliju koja se nalazila u krilu veoma udaljenom od glavne zgrade. Očigledno nije znao gde se nalazi kuhinja; inače, ne bi se ovde ugnezdio.

Zaista si se zeznuo, mišonjo. Jadan ti je tvoj instinkt za samoodržanjem.

Miš je stigao do drugog ćoška gegajući se uz samu ivicu i tada je shvatio da ide u pravcu Draa. Oči su mu se odjednom raširile njuškica mu se trznula. Iznenada je poskočio, šmugnuvši preko sobe i kao metak nestao u rupi. '

Dru je ispustio glas koji je pomalo ličio na smeh. Jedno je vreme posmatrao rupu, a onda se okrenuo kada je čuo da se podiže zasun. Iz hodnika napolju, nevidljive ruke otvorile su prozorčić za serviranje jela pokraj njegovih vrata. Uz škripu i lupu, večera mu je stavljena na stolicu. Šuber je zatvoren.

Ustao je i došao do police, uzimajući solju i zdelu sa nje. Nije imao ni sat ni kalendar. Jedini način na koji je merio vreme bio je manastirske zvono, smena godišnjih doba i vrsta jela koje je servirano. Tako danas mora da je Veliki Petak, zaključio je bacajući pogled na sadržaj šolje i zdele. U njima su bili samo voda i hleb.

Stavio je spartanski obed na svoju klupu i bacio pogled kroz prozor na turobnu kišu. Možda je baš zbog zime i vlage danas osetio neobičnu glad, ali je sebe zbog čeličenjanaterao da ne pojede ćeli hleb.

Kasnije će se pitati da li je za tu svoju delimičnu postojanost imao sve vreme i neki drugi razlog, ali uopšte nije bio iznenađen kada je, gonjen nekim impulsom, dok se crkveno zvono oglašavalo za večernje, ispred mišje rupe ostavio parčence hleba.

Kada se vratio, hleb je nestao i Dru je sebi dozvolio da se nasmeši.

Zloupotrebiti ispovest? Otac Hafer je bio šokiran. Ako se brines da li ću ćutati, onda nema potrebe da se ispovedaš. Ne zaboravi, ja sam takođe i psihijatar. Moja profesionalna etika prinuđuje me da ovaj razgovor ostane strogo privatn. Nikada o tome neću progovoriti ni reč, ni na sudu ni pred policijom.

Ali, ja više volim da zavisim od tvoje sveštenečke etike. Ti si stavio veliki akcenat na svetu zakletvu. Proklećeš samog sebe ako budeš otkrio ono što ćeš čuti na ispovesti.

Rekao sam ti, neću zloupotребiti pričest! Nemam pojma kakav sada trik nameravaš da izvedeš, ali...

Za ime sveta, ali ja te preklinjem!

Sveštenik je trepnuo, zapanjen.

Dru je progutao knedlu, a glas mu je bio bolan. "Tako ćeš saznati zbog čega mora da mi bude dozvoljeno da se priključim redu."

Postalo je kao ritual. Svake večeri je ostavljao deo svoga obeda parčence šargarepe, listić zelene salate, krišku jabuke ispred rupe. Njegova ponuda nije nikada bila odbijena. Ali kao da je bio sumnjičav zbog Draove širokogrudosti, miš je ostajao u rupi.

Naravno, mislio je Dru, zašto se mučiti i izlaziti kada ti obroci redovno stižu pred vrata?

Snaga koju je davao mišu kroz hranu zabavljala ga je, iako sebi nije dopuštao da se zabavljanje pomeša sa njegovom odlučnošću. Njegov je cilj bio molitva, njegovi su dani bili ispunjeni odanošću i pokorom, časti i slavom Bogu, i okajanju svojih grozних grehova.

Veliki sneg tokom njegove pete zime ovde napravio je smetove kraj njegovog prozora. Istrajavao je u odbacivanju svojih loših emocija, prigušujući svoju krivicu koja mu je mučila dušu. Ali, ponekad za vreme njegovih dugih molitvi, miš je izlazio napolje. Bio je deblji, oči su mu bile ži^je. Nije išao dalje od jednog metra od rupe, ali korak mu je bio siguran. Krzno mu je imalo zdravi sjaj.

Došlo je proleće i miš je sada imao već dovoljno poverenja da se potpuno prikaže pred Draom dok je ovaj vežbao. Sedeo bi kraj otvora rupe, sa podignutim prednjim nožicama, i sigurno razmišljao o tome kako je to Druovo ponašanje u najmanju ruku neobično.

Sa svakim toplijim danom, Dru je očekivao da će miš otići. Vreme je da se igraš, mislio je. Da omirišeš nove pupoljke, da upoznaš neke drugare. Dajem ti čak i oprost od devičanstva. Hajde, mališa, zasnuj porodicu. Svetu su potrebni i poljski miševi.

AH, miš se pojavljivao sve češće. Izlazio je i sve dalje od svoje rupe.

Kada je postalo već toliko vruće da se kroz Druovu grabu i tešku haljinu niz grudi slivao znoj, osetio je jednog dana dok je sedeo i jeo na klupi, lagani pokret uz svoju nogu. Spustivši pogled, spazio je miša kako njuši njegovu haljinu i shvatio da je životinjica odlučila da ostane.

Drugar pustinjak. Nije znao koga je pola. Ali, s obzirom na manastirske okolnosti, više je voleo da misli da je muško, i setivši se jednog miša o kojem je davno čitao u knjizi E. B. Vajta, dao mu je ime.

Stjuart Mali.

Davno, kada sam bio nevin, pomislio je.

Nemam ovde svoju odeždu.

Gde? zapitao je Dru.

Ovde u mojoj sobi, u župničkoj kancelariji.

Onda ću da idem sa tobom da je uzmeš. I onako ćemo morati da idemo odavde, kako bismo ušli u ispovedaonicu u crkvi prekoputa.

To nije neophodno rekao je otac Hafer. Pravila su malo elastičnija nego ranije. Možemo da te ispovedimo i ovde, na otvorenom, u mojoj kancelariji. Licem u lice. To se zove "javnom ispovešću".

Dru je odmahnuo glavom. Šta nije u redu?

Pa, recimo, staromodan sam.

Prešli su zakrčenu ulicu i krenuli ka crkvi. U hladnoj uzvišenoj polutami njihovi koraci su odjekivali dok su išli ka odeljenju za ispovedanje. Dru je kleknuo u zagušljivom mraku. Iza paravana, sveštenik je pomerio otvor u stranu. Dru je šaputao senci koja se nalazila iza rešetke.

Blagoslovi me, oče, što samzgrešio. Moje poslednje ispovedanje bilo je pre trinaest godina. Evo mojih grehova. I pričao je.

Pričao je, ne zaustavljajući se kada je opisivao fotografije koje je čuvao u džepu i sveštenik je počeo da uzdiše.

Bila je ponovo jesen, oktobar, njegova šesta godina u manastiru. Rumenkasti sjaj sunca na zalasku bojio je zlatne javorove na brdu. Čuo je čangrljanje oko prozorčića za serviranje jela, a onda poznatu škripu i lupu šolje i zdele koje su stavljene na policu pored njegovih vrata.

Spustio je sekira, tupu stranu kojom je udario o metalni ekser kojim je cepao drva za peć, i bacio je pogled prema maloj rupi u dnu radionice iza koje je Stjuart Mali upravo izašao. Miš je sedeo na zadnjim nogama dok je prednjim čistio brkove.

Još ti samo fale nož, viljuška i portikla, smešio se Dru u sebi zabavljajući se na pomisao kako je zveckanje oko šubera za serviranje jela postalo zvono za večera Stjuarta Malog.

Miš je trčkarao okolo dok je Dru donosio obrok do klupe. Hleb i voda; još jedan posni dan. Stomak mu je zavijao, a primetio je kako Stjuart pokušava da se uzvere uz njegovu haljinu. Sa uzdahom tihog prezrenja, otkinuo je parče hleba, bacajući ga mišu. Seo je na klupu i pognuo glavu, sklapajući rake i počevši da se moli.

Znaš, Stjuarte, pomislio je kada je završio sa molitvom, postaješ pohlepan. Treba da te nateram da sačekaš sa jelom dok se ne završi zahvaljivanje Bogu za hranu. Malo religije ne bi ti bilo naodmet. Šta misliš o tome, a?

Bacio je pogled prema mišu na podu. I namrštitio se. Miš je ležao na jednoj strani, ne mrdajući. Grudi su mu se napele. Šokiran, zadržao je dah, a onda je trepnuo i uzdahnuvši polako vazduh, sagnuo se i dodirnuo Stjuarta. Miš je ostao nepokretan.

Dru ga je nežno gurnuo, osećajući mekoću glatkog krzna, ali odgovora nije bilo. Činilo mu se da su mu usta puna peska. Teško progutavši, podigao je Stjuarta. Miš je ležao na njegovom dlanu. Bio je lagan kao perce, ali smrt je bila ta koja je teška.

Dru je osetio hladnoću u stomaku. U očajanju, odmahnuo je

glavom, zbunjen. Pre jednog minuta, miš je gotovo igrao zbog večere. Možda je bio star, zapitao se. Srčani udar ili moždani udar? Nije se mnogo razumevao u miševu, ali se sada kao kroz maglu sećao da je negde čitao kako miševi ne žive dugo. Godinu ili dve.

Ali, to se podrazumeva ako je u divljini, izložen grabljivicama, bolestima i hladnoći. A šta ako je ovako, u ćeliji? Naprezao se da misli, ubeđujući se kako je, i pored toplote i dobre nege, Stjuart Mali morao da umre kad tad. Nije postojao način da sazna koliko je bio star kada se pojavio prošle jeseni, ali u odnosu na ljudske godine života, do sada je mogao imati devedeset. Ne bi trebalo da bude iznenađen. Hraneći ga, samo je odgodio neizbežnu smrt... Da nije umro danas... Sutra.

Ugrizao se za usnu, ojađen, dok je vraćao malo telo na pod. I osetio se krivim što je tužan. Od jednog kartuzijanca se zahtevalo da isključi svako odvlačenje pažnje koje bi dolazilo od spoljnog sveta. Bog je jidino što je važno. Miš je bio iskušenje kojem je morao da odoli. Sada ga Bog kažnjava, učeći ga zbog čega nije trebalo da bude zaslepljen prolaznim bićima. Smrt.

Dru se naježio. Ne. Ostaću pri svome. Bilo je zabavno što je miš bio ovde. Drago mi je što sam se brinuo za njega.

Oči su ga pekle, terajući ga da stalno trepće dok je i dalje zurio dole u svog beživotnog prijatelja. Padale su mu na pamet strašne misli. Šta treba da uradi sa njegovim telom? Jedno je sigurno, svojoj braći monasima neće dati njegovo telašće jer bi mogli da ga čak bace i u đubre. Miš je zasluživao bolje. Dostojanstveni pokop.

Ali, gde? Zamagljenog pogleda, posmatrao je prozor svoje radionice. Zalazak sunca je bio pri kraju i sumrak je prelazio u tamu, ostavljajući njegov vrtni zid u senci.

Kedrov grm rastao je u ćošku zida. Da, pomislio je Dru. Zakopaće Stjuarta Malog uz grm. Zimzelen, živeće čele godine. Gak i u zimu, njegova boja biće podsećanje.

Grlo mu je bilo stegnuto i bolelo ga je svaki put kada je progutao pljuvačku. Žedan, posegnuo je rukom ka šolji sa vodom, podigao je do usana i bacio pogled pored nje, na debelo parče hleba u zdeli.

Dru je samog sebe iznenadio. Možda zato što je podsvesno očekivao ovako nešto ili možda zato što njegovi instinkti nisu bili neutralizovani kao što se nadao, tek njegovo srce nije ni zadrhtalo.

Ali, u stomaku mu se kuvalo.

Meci mora da su ispaljeni kroz prigušivač kako bratstvo manastira ne bi bilo uznemireno, pomislio je. Najmanje dvojica ubica. I jedan i drug brat monah ležali su u otprilike istom položaju što je moglo da znači da su iznenađeni. Bez znaka panike, jer jedan od njih bi pokušao da pobegne što je govorilo da su ubijem u istom trenutku. Dru je potvrdno klimnuo glavom. Da, najmanje dvojica ubica.

I iskusnih. Ranjavanje u grudi ne mora uvek da bude smrtonosno. Protokol je zahtevao završnicu da bi se bilo sigurno. I da bi se umanjila patnja. Neophodni

poslednji udarac coup de grace. Pucanj obojici u slepoočnicu. Profesionalno. Svakako.

Dru je kontrolisao napetost koja je počela da raste u njemu, okrenuo se i napustio je kuhinju. Van trpezarije klimnuo je sa zebnjom, znajući šta sada mora da uradi, ono o čemu je razmišljao kada je napustio svoju sobu. Ali, sa tim je odugovlačio, sve dok nije shvatio da nema drugog izbora. Biće to apsolutno kršenje kartuzijanskog pravila. Podjednako surovo kao što je napuštanje svoje sobe u bilo koje drugo vreme osim u ono kada valja ispuniti pravila rituala.

Misao mu je bila odvratna. Ali, morala je da bude sprovedena. Penjući se uz stepenice vratio se putem kojim je došao. Stigao je do kraja hodnika u glavnoj zgradi i skrenuo desno, ka ulazu u krilo u kojem se nalazila i njegova ćelija. Tu je zastao kod prvih vrata do kojih je došao. Studirao je kvaku.

I otvorio je vrata. U radionici je sijalo svetlo sa tavanice. Monah koji je u njoj boravio mora da je upalio sijalicu kada se smračilo. Čovek je ležao ispružen na podu. Stolica je bila prevrnutu. Komad hleba bio je stegnut u njegovoj šaci. Po haljini je bilo rašireno jezerce mokraće.

Dru je stegao vilice i zatvorio vrata. Suzbijajući gnev koji mu je punio usta otišao je do sledećih vrata i otvorio ih. U ovom slučaju, svetlo u radionici nije bilo uključeno. Ali, svetlost sa hodnika bila je dovoljna da Dru vidi monaha koji je ležao preko stola, dok mu je komad hleba stajao u ruci.

Nastavio je tako, otvarajući i zatvarajući vrata, idući od jedne do druge ćelije. Svetlo je negde bilo uključeno, negde nije. Tela su nekada bila presamićena preko stola, nekada na podu. Nekada je monah u nekoj ćeliji, umirući padao pored svoje šolje, prosipajući tečnost, tako da se voda i mokraća nisu razlikovale.

Svi oni devetnaest drugih monaha koji su se u ovom utočištu povukli u samoću bili su otrovani hlebom. Ili vodom, pomislio je Dru. Bilo je logično da je i voda bila otrovana. Nema smisla da ne bude tako. Profesionalno.

Nametalo mu se isuviše pitanja. Ali, većina njih se svodila na pitanje zašto?

Sada je razumevao svoju želju da, dok se smračivalo, ne uključi svetlo. Tada je mislio da ga je tuga za Stjuartom Malim paralisala i da čak nije bio u stanju da pređe preko radionice i pritisne prekidač sijalice. Ali, sada je znao tačno, njegova ga je podsvest upozorila. Ko god da je otrovao hranu, postavio je nekoga napolju, možda u samom dvorištu, da posmatra znake života u manastiru. Sveti ost koja bi došla u trenutku kada ne bi trebalo da se očekuje, samo bi dovukla ubice do njegove ćelije.

Pitanja su se rojila. Zašto otrov? Zašto ne ubiti svakog monaha kao što je ubijena kuhinjska posluga? Zašto do svakoga posebno? Zašto ubiti svakoga? I gde je tim ubica?

Sa svakim vratima koja je otvorio, sa svakim telom koje je nalazio, rapidno se vraćao svom ranijem načinu razmišljanja. Pre šest godina, bežeći od Skalpela, prirodno je pretpostavio da je on bio meta. Ali, bio je oprezan. Skalpel nije znao da je on došao u manastir. Skalpel je mislio da je on mrtav.

Ko je, onda, tragao za njim? Moguće je da on uopšte nije bio meta. Možda je jedan od monaha bio meta. Ali, zašto? Ne, to nije bilo logično. A zašto je svakjmonah ubijen? Taktika nije bila razumna.

U trenutku kada je to postala, niz vrat je osetio jezu. Tim ubica nije mogao da zna koja je ćelija čija. Monasi su svi bili anonimni, vrata nisu Ma obeležena. Nije postojao nijedan način da se sazna ko se povukao u koji deo manastira. Tim nije mogao da dobro proveriti svaku sobu tako komplikovana, svaka operacija bi bila suviše riskantna i ostavljala bi mnogo šansi za greške. Jedna je stvar bilo srediti kuhinjsku poslugu gde ima malo izgleda da će neko čuti kretanje. Taj je rizik bio prihvatljiv. Ali, tamo gde su monasi živeli jedan pored drugoga, zajedno to je bila sasv^n draga stvar. Ulazak u svaku ćeliju, čak i sa prigušivačem koji bi zamaskirao pucanj, tim bi uvek mogao biti zabrinut zbog nekog nepredviđenog krika zapanjenog monaha, povika koji bi mogao da upozori drage monahe i ako sam u pravu, mislio je Dru jednog monaha posebno, čoveka po kojeg je tim ubica došao. Mene.

Bol mu je pulsirao u čelu. Zbog mojih grehova? Da li su zato i svi dragi morali da umru? Dragi Bože, šta sam uradio dolaskom ovamo?

Logika korišćenja otrova sada mu je bila jasna. Način da se uništi ćeli manastir (sa izuzetkom već ubijene kuhinjske posluge) u jednom času. Podjednako važna, bila je smrt na odstojanju. Kontrola iz daljine.

Izabrali su da ga ne napadnu direktno. Zato što je tim poštovao veštine i sposobnosti čoveka kojeg su došli da ubiju, zato što nisu znali da li je šest godina osame bilo dovoljno da zbriše njegov talenat, zato su odabrali još jednu dodatnu opreznost. Da se duplo osiguraju.

Ali, zato su svi dragi morali da umru.

Iz Druovog grla oteo se užasan prigušen zvuk.

Iznenada je shvatio da će se, gde god se krile, ubice ponovo pojaviti. Kada prođe dovoljno vremena da se osećaju sigurnim, doći će da provere manastir. Pretražiće svaku ćeliju. Želeće da potvrde ubistvo, da dobiju garanciju da je jedan, posebni čovek ubijen.

Mišići u ramenima su mu se napeli dok je pomno gledao u oba pravca, i na hodnik.

Zvono za večernje se oglasilo.

U ionako mrtvoj tišini zvučalo je neprirodno, odjekujući kroz dvorište i hodnik. Žalosno, kao da najavljuje pogreb.

Tetive su mu bile zategnute. Kleknuo je iz navike koja je bila još jaka u njemu i koja ga je naterala da pomisli na to kako mora da se oseća noćni leptir kada biva privlačen plamenom svece. Za ovih šest godina, svakoga dana, zvono je privlačilo njega i toliko postalo deo njegove ličnosti i sada, kada je osećao opasnost, nije mogao a da se ne pokori tom pozivu. Isto bi učinio i svaki preživeli monah koji je, zahvaljujući izuzetnoj samodisciplini, odlučio da odbije čak i onaj minimum hleba i vode. Privučen u kapelu za večernje, monah bi otvorio vrata.

I bio bi ubijen iz pištolja sa prigušivačem koji bi izvršio ono što je otrovana hrana propustila da učini. Bez svedoka, bez neželjenih upada. Profinjenost nad profinjenošću.

Pomisao je nagnala Drua da zadrhti od besa.

No, nešto je bilo očigledno. Kada zvono bude dovoljno zvonilo i kada tim bude zadovoljan činjenicom da više ne postoji mogućnost da ijedan postojani monah odbije poziv na večernje, potraga će početi. Morao je da se sakrije.

Ali, gde? Nije smeo da reskira da napusti manastir. Morao je da pretpostavi daje njegova okolina pod prismotrom. U redu, onda, morao je da ostane unutra.

I ponovno pitanje, gde? Kada tim ne nade njegovo telo, proveriće svaku sobu i svaku rupu u manastira. Čak i da on nije bio posebna meta, njihova je očigledna namera bila da ubiju svakoga. Morao je da pretpostavlja da neće biti zadovoljni sve dok ne budu imali potpuni uvid u sve leševe. Istina je, do duše, da je on bio u prednosti zato što je bolje od njih poznao kraj. Pa ipak, oni će biti metodični, odlučni da idu do kraja. Već je u startu imao slabije šanse.

Ukoliko... Očajanje mu je razbistrilo misli. Kada bi uspeo da ih ubedida...

Svaki udar zvona činio mu se glasnijim, jačim. Požurio je da se vrati u svoju ćeliju. Kada je iz radionice odlazio na večernju obično je, iz navike, zatvarao vrata. Ali to je bila greška, zaključio je, i sada je ostavio vrata pošto je već ušao unutra. Mrtvi miš pored kriške hleba na podu Pokazaće timu da je shvatio za otrov. To što nema njegovog tela i to što su vrata samo njegova vrata otvorena može da nagna tim da pomisli da je zbrisao. Mogli bi da koncentrišu svoju potragu na drage delove manastira a, možda još i više, napolju, izvan manastira s tim što će upozoriti čuvara na spoljnoj stražarskoj liniji da on pokušava da se probije kroz šumu. Zuriće se i postati nestrpljivi.

Nadaose. Hitajući bešumno uz stepenice u tami stigao je do svoje kapelice i, prvi put za šest godina, nije zastao da se pomoli. Žurio je kroz nju ka mraku radne sobe, a onda prema spavaćoj sobi odakle je skrenuo ka malom, tamnom kupatilu.

Na tavanici iznad lavaboa, mala vrata su vodila prema izolaciji ispod krova. Skinuo je cipele kako ne bi ostavio trag na porcelanu i, držeći ih u ruci, popeo se na lavabo. Čuo je kako je on zaškripao pod njegovom težinom. Tapkao je naslepo rukama, a onda je odahnuo kada je pod njima osetio okvir vrata. Gurnuo ih je i izvukao se u mračni, hladni, ali ipak znojni međuprostor. Pošto je polako vratio vrata na svoje mesto, otpuzao je preko oštre i iritirajuće izolacione staklene vune prema udaljenom ćošku, gde je legao što je ravnije mogao, sakrivši se iza stropnih greda i uspravnih drvenih nosača. Pokušavao je da smiri misli ali mu nije polazilo za rukom.

Udišući prašinu turobno je razmišljao. O svojim drugovima monasima.

I o Stjuartu Malom.

Zvono je prestalo da tuli i začutalo je zlokobno. Ukočio se, napinjući se da osluškuj, znajući da su njegovi progonioci sada sigurno napustili kapelu. Kišica koja je kvasila u kapima njegov prozor sada se pretvorila u jaku kišu koja je dobovala po kosom krovu iznad njega. Drh%ći od hladnoće i od vlage, pritisnuo je

telo što je više mogao uz izolaciju. Uprkos izbočinama, osećao je dva po dva šiljka koja su formirala kositru poda ispod njega. Čekao je. I čekao.

U jednom je času pomislio kako je čuo udaljene prigušene zvuke. Ne glasove, naravno tim će poštovati uspostavljena pravila i komuniciraće pokretima i gestovima. Ali, draga vrsta buke bila je neizbežna; vrata su otvarana, koraci po teškom, golom podu. Štaviše, dok mu je jedno uvo bilo pritisnuto uz izolaciju, sumnjao je da nekoliko sumnjivih škripanja koje je čuo ispod sebe pripadaju nekome ko se šunja kroz njegovu kapelicu, radnu sobu i spavaći deo. Zato je svoju pažnju koncentrisao gledajući netremice preko mračnog tavana u nevidljiva vrata na podu, napeto osluškujući škripu koja će se od njih čuti kada ih neko gurne na gore. Jezikom je prešao preko suvih usana.

I čekao.

Noć je prolazila polako. Uprkos svojoj napetosti, zagušljivi vazduh ga je omamljivao. Zurio je u tamu kroz teške kapke, budio se naprečac i borio se da ga san ponovo ne odnese. Kada se sledeći put probudio, dezorijentisan ali odmah na oprezu, primetio je kako se tračak svetlosti provlači kroz pukotine na krovu kroz koje je, tokom leta,

nagomilana vrućina uspevala da se izgubi. Jutro. Nije više čuo dobovanje kiše. Štaviše, mogao je da čuje samo svoje suvo disanje koje je kontrolisao.

Ipak je čekao. U svom ranijem životu bio je progonjen pet dana kroz džunglu. Gotovo ništa nije jeo osim neotrovnog lišća koje je njegovom mozgu obezbeđivalo dovoljne količine kalijuma i litijuma kako bi ostao budan. Nije smeo da pije vodu jer je bila zagađena bakterijama pa je zavisio od kišnice od koje je dobijao vlagu. Ipak, u poređenju sa džunglom, ovaj je tavan imao lošijih strana. Bio je nepomičan, mada prilagođen gladovanju. Ako je mesec avgust a ne oktobar, žega (čak i ako vrelina prolazi kroz pukotine) će biti nepodnošljiva. Ako je, pak, hladniji mesec i ako smrzavanje nije gadno, mogao bi ovde ostati tri čela dana. To je bila granica preživljavanja bez vode. Možda bi mogao da izdrži i duže, ali bi ga već uhvatilo bunilo.

Misli su mu lutale kroz jutarnje zrake. Osećao je smrt tamo, ispod. Tela su već prošla stadijum mrtvačke ukočenosti i ulazila su u stanje raspadanja, počinjući da ispuštaju gasove, da smrde. Isto će se desiti i Stjuartu Malom.

Čelo je već počelo da ga boli od mrštenja. Sećao se kako je 1979. bio u takvom očajanju da je želeo da se ubije. Manastir mu se činio kao jedina alternativa, način da se kazni i da pokuša da spase svoju dušu.

Pa zašto sada tako očajnički želi da izbegne tog, bilo ko da je, koji ga progoni? Zašto oseća da hoće da ih spreči da učine ono što je on sam sebi želeo? Ako ga ubice likvidiraju, to ne bi bilo samoubistvo. Ne bi sebe prokleo.

Zato što je jedna stvar biti mučen, a potpuno druga dozvoliti da budeš mučen. Drskost je podjednaki greh kao i očaj. Nije mogao da se usudi da od Boga traži spasenje samo zato što bi bio ubijen zbog svojih grehova. Morao je da se bori za

spasenje. Morao je da se koristi svim sredstvima koja su mu bila na raspolaganju, svakim trikom koji je mogao da smisli kako bi izbegao egzekutore.

Ja želim da budem kažnjen. Da. Zbog mog ranijeg života. Zbog monaha koji su umrli zbog mene.

Ali...

Da?

Ja sam, ipak, pod zakletvom.

Oh? Da učiniš šta?

Da kaznim druge, one koji su ih ubili.

Ali ti čak nisi ni poznavao te monahe. Bili su pustinjaci, kao i ti. Tebi, lično, nisu ništa značili.

Nije važno. Bili su ljudska bića i bili su prevareni. Zaslužili su da ispune svetost. Možda su sada ve ć u raj.

Nema garancije za to. To je opet drskost.

Znači, u njihovo ime ti bi hteo da se svetiš? Da li je to pravi kartuzijanski motiv? Oko za oko kao suprotnost okretanju i dragog obraza?

Nije imao odgovor. Nepoznata uznemiravajuća osećanja koja su spavala tokom šest godina, rasla su u njemu. Svet je ušao u njega, kvareći ga.

Kasno, sledeće noći, oluja je ponovo počela. Munje su sevale i kroz proreze kroz koje je strujao vetar bfla je teško videti nešto. Grmljavina je potresala krov. Odlučio je da vreme iskoristi kao prednost i otpuzao je prema vratima na podu tavanice, podižući ih što je mogao tiše, spuštajući se dole. prema mraku koji je skrivao lavabo. I dok je napolju besnela oluja, on se provlačio kroz tamnospavaću sobu, zastajući, osluškujući. Ubica bi trebalo da bude užasno odlučan, a o strpljenju dane govorimo, i daovde čeka dve noći ve rujući u najmanju mogućnost da se Dru krije na tavanu. Bilo je logičnije da tim pošalje nekoga gore za njim ili bar da iskoristi suzavac kako bi naterao da se Dru spusti dole. Osim toga, ako je tim posumnjao da je Dru izašao napolje, stavili bi sve na kocku uplašeni da će on ako pobegne da javi policiji. Kada bi sve opustošili potragom i ustanovili da im nije pošlo za rukom da ga otkriju, bili bi primorani da se povuku.

Ili se, bar, Dru tome nadao. Ništa nije bilo sigurno. Ali ovde, u noći, imao je prednost. Jedna od njegovih glavnih sposobnosti, a rezultat specijalno usmerenog treninga, bila je borba prsa u prsa u potpunosti. (?< i posle šest godina neaktivnosti nije bio zaboravio kako se to radi. U jednom trenutku kao da se vratio u onu deprimirajuću mračnu, sobu u napuštenom avionskom hangaru u Koloradu. Potpuno nepokretan, dišući usporeno i napeto osluškujući, sada nije mogao ni da oseti miris niti zvuk napadača iz zasede.

Naravno, dobovanje kiše je moglo da prikrije druge zvuke. Do izvesne mere morao je da se pouzda u veru dok je išao kroz spavaću sobu, na oprezu kako bi čuo eventualno šuštanje odeće ili iznenadni nasrtaj. Ništa se od toga nije desilo. Bacio je pogled u nazad. Kiša se spirala niz prozor, munja je sevnula iza njega osvetljavajući

prostoriju dajući mu trenutak magnovenja u kojem je mogao da se uveri da nikoga nema.

Tama se vratila dok je grom odjekivao i on je u tom času shvatio da je zurenje u munju bilo greška. Zenice su mu se skupile kako bi se zaštitile od iznenadne blještavosti; sada su se u mraku polako širile. Njegovo gledanje u mraku bilo je poremećeno. Morao je da čeka, nesiguran, privremeno šlep. Bolnom sporošću počinjao je da razaznaje tamne obrise u mraku. Ugrizao se za usnu. U redu, napravio je grešku. Priznao je. Ali, greška je donela korist. Naučio je iz nje. Sposobnosti su

Zurio je u vrata. Za šest godina koliko je ovde, retko je napuštao stanište, samo onda kada je trebalo da se pridruži dragim monasima u obaveznim zajedničkim ritualima. Ti izlasci napolje duboko su ga uznemiravali, jer su predstavljali unošenje nemira u njegove sređene misli.

Ali, poduslovima...

Obrisao je svoju oznojenu usnu. Godine režima discipline govorile su mu da sačeka još malo sve dok normalno ne izađe na večernje. Da. Odluka ga je smirila. Izbegavajući da se poda ekstremnim razmišljanjima, vratio se razumnom raspoloženju.

Sumrak je sve više osvajao, prelazeći u mrak. Mutna kišica je dobovala po njegovom prozora. Naježio se, utučen, suviše zabrinut da bi sebe primorao da uključi svetio.

Zvono za večernje nije se oglašavalo a on je, prema svom dnevnom ciklusu, znao da je do sada već trebalo da se javi. Govorio je sebi da je smrt Sjuarta Malog poremetila njegov osećaj za vreme. Ono je prolazilo suviše sporo, i to je bilo sve. Nije imao sat u ćeliji, pa kako je onda mogao da bude siguran kada zvono za večernje treba da se oglasi?

Brojao je do sto. Čekao je. Počeo je ponovo da broji. I stao.

Sa bolnim uzdahom, potisnuo je svoje inhibicije, razbio šest godina navike i otvorio vrata.

Svetio je bila uključeno. Hodnik je bio ogoljen, bez slika, bez tepiha. U mrtvoj tišini, pust.

To nije bilo neobično. Istini za volju, kada je zvono za večernje zvonilo, ponekada bi sretao drage monahe kako napuštaju svoje ćelije da bi došli do kapele. Ali, mnogo češće je on izlazio pre ili posle dragih i išao sam kroz hodnik.

Tako je činio i sada. I dalje odlučan da obavi ritual, došao je do kraja, skrenuo ulevo i prošao pored dragog svetla na ulazu u glavnu zgradu. U senci, vrata kapele su se nazirala na pedesetak koraka ispred njega, pravo.

Zle slutnje u njemu su rasle, instinkti su ga upozoravali. Umesto da nastavi prema kapeli, doneo je naglu odluku i oštro je skrenuo desno, silazeći niz stepenice do monaške trpezarije. Kao što je očekivao, u ovo vreme noći (i izuzimajući nedelju), u njoj nije bilo nikog. Ali, misleći na hleb koji mu je bio dat, nepomično je gledao prema svetlosti u stražnjem delu, gde se nalazila kuhinja. Prolazeći pored praznih stolova sa čistim površinama, prošao je kroz dupla vrata bez brave, duboko

uzdahnuo, i pomno osmotrio masivni šporet, zasvodena vrata blizu frižidera, velike pultove i kredence. I dva mrtva čoveka na podu.

Iako braća monasi, ali ne pustinjaci, i om su takode imali bele haljine, brojanice i kapuljače pravih kartuzijanaca. Prednji deo haljine u visini grudi bio je kod obojice natopljen krvlju, i kod obojice kapuljače su bile crvene u visini slepoočnice.

Zastao je.

Jeza mu je krenula niz kičmu.

Gledao je netremice hleb na podu, parče koje je bacio Stjuartu Malom. Zurio je u vodu u šolji koju je držao u ruci. I polako, oprezno, trudeći se da ne prospe tečnost, spustio solju natrag na sto. Refleksno, obrisao je šake o haljinu.

Ne, mislio je. Ne može biti.

Ali, šta ako to nije plod tvojih izmišljotina?

Njegova sumnjičavost ga je ispunila posramljenošću. Da li je za ovih šest surovih godina u pokori i dalje zadržao način razmišljanja iz svog prošlog života? Da li je njegova obuka bila tako žilava? Da li su njegovi instinkti bili toliko otporni na promenu?

Ali, samo pretpostavi. Tako, znaš, u ime argumenta. Koja bi to vrsta mogla biti? Da li dejstvuje u direktnom dodiru?

Napet, gledao je netremice u svoje rake. Ne, dodirnuo je miša. I hleb. Baš pre jednog minuta. Ali, miš je umro brzo. U vremenu dok je Dru zatvorio oči i očitao zahvalnicu. Ako je to otrov koji ubija u direktnom kontaktu, čak i ovoliko veliki, morao bih do sada da budem mrtav i ja.

Disao je teško.

U redu, onda mora da bude pojedena.

(Moraš da prestaneš da razmišljaš na taj način.)

I moćan je. Gotovo trenutano.

Pretpostavimo da je otrov.

Naravno, samo pretpostavimo. Konačno, i dalje ostaje mogućnost da je Stjuart Mali umro prirodnom smrću.

Borio se da potisne svoja užasna osećanja. Ne. Bog me ponovo iskušavaj. On koristi smrt Stjuarta Malog kako bi se uverio da li sam istinski pročistio svoju dušu. Odani čovek ne bi nikada razmišljao na ovaj način.

(Ali, nekada...)

Da?

Mislio si na ovaj način. Uvek.)

Suzio je pogled sve dok ispred očiju nije imao samo sliku mrtvog miša na podu. Polako, mršteći se tako jako da je osetio da počinje da ga boli glava, počeo je da diže pogled prema prozorčiću za serviranje jela pored vrata.

Prozor je bio zatvoren. Ali, iza njega je bio hodnik.

(Ne. To nema nikakvog smisla. Ne ovde, ne sada. Ko? Zašto?)

Osim toga, mogao je samo da nagađa. Jedini način da sigurno sazna da li je hleb bio otrovan bio je da...

Proba? Teško.

Da proveriti? Trebalo bi mu mnogo vremena.

Ali, postojao je dragi način. Mogao bi da istraži manastir.

Ukočio se, sumnjičav. Misao mu je bila neprihvatljiva.

Ali, poduslovima...

mu se vraćale. Već sada je proračunavao kako da obrne munju u svoju korist.

I dalje leđima okrenut prema prozora, izašao je iz prostorije za spavanje a onda prošao kroz još veću tamu radne sobe i kapelice, još jednom osećajući ali i odbacujući snagu navike da se u njoj zaustavi i pomoli. Sa stepenica koje su vodile ka njegovoj radionici video je otvorena vrata i svetlost koja je dolazila iz hodnika. Osetio je suviše poznati, mučni smrad. Kada je stigao do dna stepenica, oprezno je osmotrio sobu. Njegova šolja i krčag ostali su na klupi. Stjuart Mali je bio u istom položaju na podu. Ali, primetio je, miš nije bio naduven i ispunjen gasom.

Dru je progutao knedlu, ne zbog odvratnosti već zbog sažaljenja. Trebalo mu je telašce i on je nežno uzeo mišića za rep i lako ga uvio u maramicu koju je bio ostavio na klupi. Vezao je maramicu konopcem a onda konopac uvio oko struka, preko haljine.

Iz fioke radnog stola u radionici uzeo je četiri fotografije, jedino od stvari koje je sa sobom doneo i koje su pripadale ranijem životu. Pre šest godina pokazao je te fotografije ocu Haferu pošto je sveštenik, zaprepašćen, čuo njegovu ispovest. Slike su dokazivale ono što je Dru govorio, primoravajući sveštenika da omekša i da predloži da Dru bude primljen u kartuzijance. Na fotografijama su bili muškarac i žena zahvaćeni plamenom i mali dečak koji vrištiu užasu. Dru je u manastira gledao u te fotografije svakoga dana, podsećajući samog sebe na ono što je bio, na svoju potrebu za kaznom. Nije mogao da zamisli da sada ode bez njih.

Stavljajući ih u džep svoje haljine, bacio je pogled oko sebe. Šta još? Bilo mu je potrebno oružje. Sekira iz njegove radionice.

Oluja je postajala još žešća. Čak i okrenut leđima prema prozora, video je kako još jedan bljesak munje ispunjava sobu. Približio se otvorenim vratima, pogledao u oba pravca kroz prazni hodnik, bacio jedan dugi pogled iza sebe, prema mestu gde je proveo šest godina, a onda podigao sekira i izvukao se u hodnik prema zadnjem delu manastira.

Zaustavio se jednom da ispita drugu ćeliju. Oštar smrad koji ga je terao na povraćanje dok je gurao vrata kako bi ih otvorio, rekao mu je sve. Ali, gurnuo je vrata još više i netremice gledao u groteskno bezoblično telo monaha.

Znači, tim je napustio manastir onako kako ga je našao, zatvarajući vrata pred poslednjom tajnom, ne (radeći se da ukloni tela mrtvih nije imao vremena za to ali bar sa perverznom poštovanjem prema svojim žrtvama.

To nije ni bilo važno. Uprkos njihovoj čudnoj etici Dru je nekada bio odan njoj đavolski će to da plate.

Našavši se u zadnjem delu manastirskog kompleksa, Dru je došao do izlaza koji je vodio u povrtnjak. Od grmljavine, debela drvena vrata su podrhtavala.

Razmotrio je ponovo svoju odluku. Najlogičniji način da napusti manastir bio je da izađe na prednja vrata zgrade i da se uputi prljavom stazom kroz šumu, ka popločanom seoskom putu na vrhu ovog brda. Prilaz manastira video je samo na kratko, pre šest godina, kada su ga dovodili ovamo. Ali, sećao se seoskog puta i grada kako se ono zvaše? Kventin? deset milja ili tako nekako, prema jugu. Ipak, ako je izlazak na prednji ulaz prema putu bio tako logičan, baš zbog toga je morao da krene u suprotnom pravcu. Jer, iako je tim očigledno napustio zonu, postojala je mogućnost i to veoma jaka da je iza ostavljen čovek da iz daleka motri na manastir za slučaj da je Dru bio još unutra. Njihova sumnja bila bi da je Dru uspeo da pobjegne i da je pozvao policiju. Ali, šta ako policija ne stigne? Tim ubica bi zaključio da Dru nije pobjegao. Reskirali bi da se ponovo vrate i da još jednom izvrše pretragu. Razlog više da Dru kidne odavde.

Ali, ne na prednji izlaz, ne na put na koji bi ostavljeni stražar gledao. U redu, onda napolje, sa zadnje strane. Pa i ovako, s obzirom na profesionalno ponašanje tima, Dru je morao da razmotri drage pret postavke.

Prvo, stražar neće zaboraviti drage izlaze iz manastira. Izabraće na pristojnoj razdaljini mesto sa kojeg će moći da ima sasvim zadovoljla vajućooogled na celikompleks. Samo je jedna lokacija dozvoljavala tako pogodno mesto: pozadi manastira, na šumovitom brdu koje se uzdizalo iznad njega. .

Draga pretpostavka. Stražar će biti opremljen za noćno bdenje, koristeći se ili dvogledom sa infracrvenim zracima koji projektuje nevidljivi zrak ili Starlajt dvogledom koji uvećava svaku, i najmanju, svetlost koja se pojavi. S obzirom na to da će oluja da zamrači zvezde, dvogled sa infracrvenim zracima bio bi bolji izbor.

Dru je studirao svoju haljinu. Obično bela, sada je bila tamno siva od paučine, prašine i izolacionog materijala na tavanu. Ali, čak da je njegova haljina bila posuta ugljenom prašinom, znao je da bi i dalje bila vidljiva kroz noćni dvogled. Ako, pomislio je Dru setivši se munje.

Pogledao je iznad glave, prema sijalici koja je svetlela na tavanici hodnika. Onoga časa kada bude otvorio vrata, stražara će privući nova svetlost. U hodniku nije postojao nijedan prekidač Dru je pretpostavljao da se nalazi na glavnoj tabli u nadzornikovoj sobi u kojoj on nije nikada bio 1 zato se istegnuo, dovoljno visok da obavije svoju kukuljicu oko sijalice i odvrnuo ju je. Kao dodatnu opreznost, nastavio je niz hodnik i odvrnuo još dve sijalice, zavijajući sebe u tamu. S obzirom da hodnik nije imao prozore, stražar nije mogao znati šta se zbHo.

Vratio se do vrata, duboko udahnuo vazduh, izdahnuo i okrenuo zasun. Otvorio je polako vrata, pokušavajući da ne obraća pažnju na očiglednu razliku u ovom delu manastira. Dok je otvarao, stajao je iza vrata, u senci.

Konačno ih je potpuno otvorio. Čekao je, savivši ramena. Vreme je sada značilo sve jer su oba dvogleda, i onaj infracrveni i Starlajt, imala zajedničku slabost: iznenadna svetlost bizaslepila onog ko gleda kroz njih. Privremena slepoća koju je

Dru iskusio u svojoj spavaćoj sobi kada je koristio munju za ispitivanje prostora, drastično se pojačava kroz noćni dvogled. Prirodni instinkt bio bi da Dru izjuri iz manastira u vremenu mraka, između dve munje. Ipak, Dru je shvatio daje njegova jedina šansa da izađe neprimećen upravo u suprotnom da se koncentriše, da izoštri svaki refleks i da pojuri iz zaklona istoga časa kada nova munja zapara nebo.

U mraku se polako povlačio od vrata, studirajući vrt. Uz oprez koji mu je zaustavljao dah, zurio je u kišnu i mrtvački mračnu noć. Zatvorio je oči a zatim pogledao u dragu stranu dok je munja udarala u drvo iza vrata. Noć se ponovo vraćala. Ali, sada je on znao kuda treba da ide. Grmljavina. Uskoro će munje biti još bliže. Dru je razmišljao šta sve stražar izdržava.

Pa, šta čekaš? zapitao je sam sebe. Hoćeš još da se muvaš ovuda, ideš na misu?

U sekundi kada je sledeća munja sevnula, Dru je izjurio iz otvorenih vrata. Kiša mu je sunula u lice. Držeći sekira malo dalje od sebe, poleteo je ka mulju i blatu izalepo oblikovanog grma od kedrovine. Kiša je natopila njegovu haljinu koja se sada hladna pripijala uz kožu. Gotovo istoga časa, grom je prodrmao nakvašenu zemlju pod njim. Uprkos uzbuni zbog svojih čula, delom svesti je osetio neobičnu mekoću vazduha, zaboravljeni dodir vetra osećanja koja su ranije bila obična za njega a sada moćno jaka, posle duge zatvorenosti. Ali, nije imao vremena da uživa u njima. Hi da shvati koliko su mu dugo nedostajala. Protrljao je oči umrljane blatom, razmišljajući o svom sledećem pokretu. Kada se munja pojavila još jednom, već je skočio lako kliznuvši kroz meko blato ali, ipak, bubnuvši o neku čvrstu gomilu. Od njenog smrada mu se smučilo, pa ipak i to je bila neočekivana dobrodošlica.

Iako je kiša bila hladna, počeo je da se znoji. Kuda sada? Njegov poslednji cilj bila je udaljena šuma iza vrta, ali joj se morao primaći u cikcak liniji od spremišta pa do žljeba punog vode između gređica sa požnjevenim kukuruzom čiji će mu klonuli strnovi pomoći da se sakrije. Srce mu je udaralo kao ludo. Ali, u vremenu dok traje jedna munja nije mogao da pretrči više od tri metra. Nije smeo da se usudi da bude u pokretu onda kada stražar može ponovo da vidi kroz svoj noćni dvogled. Još jedna munja. Iskočio je iza kukuruza, bacajući se u blato iza slamom pokrivenih gomHa zemlje gde su uzgajam krompiri. Brzo je stisnuo očne kapke i zatvorio oči štiteći se od sjaja nove munje. Kada je zagrmelo, ponovo je otvorio oči. Vreme između munje i groma se smanjivalo na svega otprilike dve sekunde. Centar oluje se približavao. Bože. Potrebno mu je nešto što bi moglo da odvuče pažnju stražara.

Studirao je tamu. Trepćući kroz hladnu tešku kišu, izabrao je svoj sledeći zaklon, komad malinovog žbuna u visini struka. Munja je zasijala i on je poleteo, ali se okliznuo na blatu i izgubio ravnotežu. Pao je na lice, voda mu je pokuljala u nozdrve, ulazila u usta. Kašljao je, nesposoban da diše, valjajući se prema grmlju maline. Mrak ga je obavio. Krkljao je, očajnički pokušavajući da pročisti nos i usta.

Da li je stigao do grmlja na vreme? Da li ga je stražar video? Adrenalin je nagrnuo u njegov stomak; pluća su mu šištala. Tresao se, iscrpljen, kao da je sprmtovao nekoliko milja. Licem okrenutim prema nebu, pustio je da mu kiša spere oči, nos, usne. Muljao je vodu u ustima, onda je ispljunuo, a onda ponovo pustio da

mu kiša napuni usta i progutao je, osećajući njen ukus, slatkoću, uživajući u opuštanju svog stegnutog grla.

Morao je da se kreće! Prvo do gredica sa groždem duž drvene ograde.

A posle...

Konačno se probio kroz grmlje i dočepao zaštite koju mu' je pružala šuma. Blatnjava sluz spuštala mu se niz glavu, lice, haljinu. Komadi su mu klizili niz ruke, skupljajući mu se između prstiju, padajući na mrtvo lišće pod njegovim nogama.

Ali, uspeo je. Stražar ga nije video.

Sto odsto sigurno. Jer, da ga je video, do sada bi Dru već bio mrtav.

B[^]rio se da uhvati dah. Napolju sam. Slobodan sam. Sada je samo ostalo da se probije kroz šumu, da iskoristi nju kao zaklon i da pobegne.

Kuda? Za trenutak, pitanje ga je zapanjilo. U svom ranijem životu automatski bi potražio utočište u svojoj mreži, Skalpelu. Ah, Skalpel je na kraju postao njegov neprijatelj. Da bi preživio, naterao je Skalpel da misli da je mrtav.

Kuda, onda, da krene? Iznenadni bljesak čežnje i snažnog potisnutog osećanja rekao mu je da ode kod Arlin. Ona bi mu pomogla, znao je. Nekada su bili ljubavnici. Uprkos razdvojenosti tokom ovih godina, bio je voljan da riskira jer je, u ime onoga što su zajedno delili, na nju mogao da računa. A kada bi došao do nje, došao bi i do Džejka, njenog brata. Džejka, svoga prijatelja.

Pa ipak, nevoljko, odbacio je tu pomisao. Ako je u starim danima njegova obaveza bila da kontaktira sa svojom mrežom, ta je obaveza i dalje postojala, ali ne prema Skalpelu; umesto njega, trebalo je da se javi svojoj sadašnjoj mreži, Katoličkoj crkvi. Morao je da upozori Crkvu o napadu na manastir. Morao je da njoj prepusti da odluči kako će da resi krizu. Crkva će ga zaštititi.

Iako je sada imao pred sobom cilj, još nije koristio šumu kao zaklon za bekstvo. Umesto toga gledao je prema brdu iza manastira i njegovom šumovitom obliku, obasjanom ševom nove munje. Dok ga je ponovo gutao mrak, Dru nije shvatao svoje oklevanje. Izlaz je bio ispred njega njegova šansa da pobegne i da upozori Crkvu. Pa zašto se onda osećao neobično...?

Uporno i oštro je gledao prema brdu, shvatajući šta mora da učini a na čemu je nešto u njemu uporno insistiralo. Stražar. Da, mora da ščepa stražara, da ga primora da progovori. Tip je morao da izabere, logično, mesto sa kojeg je najbolje video i sa koga mu drveće ne bi predstavljalo smetnju. To je značilo da će se sakriti iza neke čistine. Posle godine življenja u senkama brda, Dru je bio dobro upoznat sa njegovim terenom. Čak i u mraku i oluji mogao je da precizno odredi tri glavne čistine na vrhu obronka, tri najpogodnija mesta koja pružaju prednost onome ko motri sa njih.

Ako je uopšte stražara i bilo. Nije imao dokaz; i dalje je pretpostavljao. Ali, postojao je jedan način da sigurno sazna.

I jedan način da sazna zašto je tim smrti bio poslat ovamo da otkrije ko je za to kriv.

Oluja je postajala sve jača. Ne obraćajući pažnju na udare kiše, prikradao se kroz šumu, obilazeći panjeve i mrtvo lišće i upućujući se prema najgušćem mraku na brdu.

Stezao je sekira tako jako da su ga zglobovi boleli. Stigao je do podnožja brda i napravio polukrug oko njega. Počeo je da se penje sa njegove zadnje strane. Drveće se savijalo oko njega, grane udarale po njemu jer ih je vetar nosio. Hvatao se grčevito za panjeve, za granje, za grmlje, za sve što je mogao da iskoristi da bi se ispeo i izvukao iz mulja.

Na vrhu, nije se brinuo da li pravi buku; urlici oluje bili su jači od bilo kakvog zvuka koji bi on napravio, čak i da besno krikne. Počeo je da se provlači, koristeći se zaklonom od grmlja i grana koje su slomljene visile.

Sa mesta koje je bilo pažljivo odabrano i koje mu je davalo prednost u osmatranju, došao je do zaključka da prva čistina nije korišćena kao skrovište. Vratio se natrag u šumu i približio se drugoj čistini. Ispod brda, uprkos teškom velu koji je pravila kiša, odsjaji svetlosti iz manastira bili su vidljivi. Verovatno su isto izgledali kao i svake druge noći. Izuzev što to više nije bio manastir. Neko je od njega napravio kuću smrti.

Proučavao je zaklon iza druge čistine, zaključio da u njemu nema nikoga i okrenuo se da pode prema trećoj čistini, kada je neko neprirodno meškoljenje među drvećem privuklo njegovu pažnju. Nervi su mu odmah proradili. Žmirkajući na odsjaju munje, video je najlonski čaršav tamne boje koji je pri vrhu bio podignut i nalikovao pravom čaršavu. Strane čaršava i njegov zadnji deo bili su spušteni kako bi onemogućili da kiša upada unutra. Sva četiri kraja čaršava bila su vezana za stabla drveća a konopci su landarali na vetru. Naravno. Stražar nije hteo da se muči i da ovamo donese pravi šator. Ali, u slučaju lošeg vremena, najlonski čaršav iz ruksaka lako je mogao da se pretvori u dobar zaklon. Ne tako ugodan kao pravi šator, ali ugodnost ovde nije bila glavna svrha.

Morao je da čeka sledeću munju. Efekat posmatranja je bio ravan slikama koje su hvatane sporadično, kao da se gleda kroz stroboskop. Pod najlonskim čaršavom, kroz razmak između strana improvizovanog šatora i zemlje, video je čovekove noge i bedra planinarske čizme, džins, korice u opasaču.

Tama. Dru je čučnuo kako bi mogao da proviri i ispod čaršava vidi celog čoveka.

Munja je sevnula i on je odmerio muškarčev torzo. Visok i mišićav, imao je na sebi pletenu stražarsku kapicu, prsluk od jastučasto postavljenog najlona i debelu sportsku košulju tamne boje kako ne bi odskakala od boje šume. Tip je zurio u pravcu padine, prema manastiru. Koristio se dvogledom sa mračnim zracima njegova duga široka linija bila je lako prepoznatljiva postavljenim u ravni nišana na snajperskoj pušci, fiksiranoj za stalak. Pri sledećoj munji, muškarac se okrenuo od dvogleda, protrljao oči i ispio vodu iz termosaa koji je obesio zajedno sa rancem o jednu izbočinu na drvetu.

Dru se povukao, dok mu je kiša udarala u lice. Bacio je pogled na sekira u raci i odlučio da ne napadne sa zadnje strane razapetog čaršava. Ta pozicija bi bila veoma nezgodna. Bilo je suviše riskantno jer je mogao da se oklizne u blatu ili da gurne čaršav i tako upozori čoveka na svoje prisustvo.

Ne, mislio je Dru, mora da postoji neki dragi način.

Pftmatrao je najlonski čaršav koji je naduvavao vetar i klimnuo glavom, puzeći prema desnoj strani, prema konopcu koji je vezivao jedan ugao za drvo. Čvor na petlji. Čvrst i otporan, ali bi mogao biti lako odvezan brzim povlačenjem kraja konopca.

Tako je i učinio. Njegov je plan bio da zarobi muškarca unutar čaršava i da ga onesvesti udarcem zadnjeg dela sekire. Ali, umesto da padne, čaršav je bio zahvaćen vetrom i podignut, izlažući na taj način čoveka oluji. Kada je munja uzdrmla obližnje drvo, čovek se okrenuo iznenađeno i opazio Drua.

Sekira sada nije bila od pomoći. Suviše teška i suviše spora. Dru ju je odbacio, skupljajući snagu. Iznenadenje je i dalje išlo njemu u korist jer je čovek sada izgledao zapanjen ne samo zbog podignutog čaršava već i onim što je bilo ispred njega pobesnelim očima izbezumljenog monaha, njegovim asketskim licem koje je sada teralo strah u kosti, njegovom haljinom ulepljenom blatom. Ličio je na noćnu moru koja je upravo izronila iz same zemlje.

Napad na manastir dokazao je da je tim bio sastavljen od profesionalaca, ali čak i uz sve to, stražar je refleksno kriknuo i u tom trenutku kriknuo je i Dru, izbacujući iz sebe tradicionalni Zen povik, namenjen da zbuni protivnika i Druu pomogne da koncentriše snagu i izbaci je zajedno sa vazduhom iz pluća. Nije godinama trenirao borbu prsa u prsa, ali svakodnevne vežbe u koje su delom bili uključeni i koraci ratničkih veština, održali su njegove reflekse u formi. Ti koraci, slični igri, bili su vežbani zbog duha onoga koji ih koristi. Ali, neke se stvari očigledno nikada ne zaboravljaju. Pređašnji instinkti su se Druu vratili neverovatnom preciznošću.

Za nekoga ko se ne razume, a posmatra sve, ono što se sledeće desilo učinilo bi mu se kraćim od trinaest sekundi, koliko je ukupno trajalo. Pokreti magnovenja bili bi za njega konfuzni, gotovo nemogući za pojedinačno raspoznavanje.

Ali, za Drua i nema sumnje, za njegovog suparnika protok vremena postao je zapanjujuće spor. I kao što za šampiona u tenisu loptica koja mu se preko mreže približava paradoksalno liči na usporenu i lebdeću loptu za plažu, tako su se i ova dva muškarca suprotstavila jedan drugome kao da su dva džina usporenih pokreta.

Dru je ivicom svoga dlana udario po grudima suparnika, tačno ispod srca. Udarac je trebalo da razmrskane neprijateljev grudni koš, a smrskane koščice da se rasprsku i oštete srce i pluća.

To se nije desilo. Po ivici dlana Dru je osetio još jednom da je pogrešio. Prsluk od najlona sa jastučićima koji je nosio njegov protivnik bio je ispunjen ili paperjem. Hi pre bi rekao brzosušenim tinsulatom koji je apsorbovao snagu udarca. Jecanje čoveka pokazalo je da je došlo do povrede, ali nedovoljne da bi bio onesposobljen.

Druov suparnik se brzo povratio, malo pokleknuvši i oslonivši se leđima o drvo. Dru je morao da navali ivicom dragog dlana ali, ovoga puta prema grlu. No, čovek mu je uzvratilo. Munja je zaslepila Drua (bez sumnje, i njegovog suparnika) ali je uspeo da skoči ustranu kako bi izbegao udarac za koji je znao da će biti usmeren ka njegovom srcu.

Prvo je upotrebio desnu ruku. Zatim je podigao svoj levi dlan prema gore, malo ga samo nakrivljujući unutra, pretpostavljajući da će njegov protivnik budući da je udaren u srce reagovati dragom polovinom tela.

Druov levi dlan udario je u suparnikovu desnu raku koja je bila ispravljena u visini lakta, i iščašio ju je. Snaga udarca je bila tolika da su obojica izgubila ravnotežu u blatu. Dru je čuo kako čovek stenje. Izgubio je ravnotežu i sudario se sa Draom, zaglavivši svoju iščašenu raku u porub Draove blatnjave haljine. Porub je bio dovoljno širok da bi mogao biti iskorišćen kao povez.

Kada je opet zavladao mrak, obojica su se našla priklještena jedan uz drugog, gradi uz gradi. Dru je osetio miris kobasice sa belim lukom koje je čovek pojeo. Neobični miris mesa skoro ga je naterao da Povraća.

Gurnuo je čoveka od sebe, a onda se ukočio. Tada gaje protivnik gurnuo. Njihali su se, klizali čas u jednom čas u dragom pravcu, noge su im se omicale u blatu, a dah im je bio ubrzan.

Dru je osetio kako njegov neprijatelj hoće rakom da dohvati nešto na leđima, kako pretražuje bedro.

Setio se.

Korice za nož za pojasom.

Spreman da zgrabi ruku koja bi držala nož, Dru je naglo promenio odluku. Morao je da napadne pre toga. Bilo mu je potrebno oružje.

Ono je bilo pri ruci. Nesvestan simbolike, zgrabio je raspeće koje je visilo o lancu oko njegovog vrata. Uhvatio je Hristovu glavu i tresnuo protivnika tankom osnovom raspeća po desnoj, širokoj nozdri.

Oluja kao da je pokrenula sav njegov bes. Kao da proklinje ono što je Dru učinio, nebo je bljesnulo sa tako mnogo sjajnih munja da je izgledalo kao da se čeli nebeski svod rasprsnuo.

Čovek nije bio mrtav. Dru nije ni očekivao da će biti. Ali, svaki takav napad na telo proizveo bi šok. I kao što je bilo očekivano, čovek se ukočio u agoniji, zavijajući, počinjući da se trese. Njegov nagon za samoodržanjem zapanjujuće je nastavio da funkcioniše, a slobodna raka mu je i dalje tražila nož.

I dalje zakačen za telo koje se treslo od jeze, Dru je izvadio nož i režući njegovom oštricom rukav svoje haljine, ubovši se u tkivo između palca i kažiprsta, usmerio ga je prema čovekovom vratu. Čuo je kako je dušnik prsnuo.

Munja je bljesnula pored njega, raspolativši obližnje drvo. Grmeći sjaj ga je zaprepastio, podižući ga na noge. Dok su se krhotine ubadale u njega, on i čovek su bili odbačeni iz šume. Prevrtali su se do čistina* kotrljajući se niz padinu, jedan preko dragog, čas Dru gore, čas neprijatelj, bubnuvši o veliki kamen i zaustavivši se. Dru

je načas izgubio dah zbog udara. Upinjući se da odvoji raku čoveka od svoje haljine, zurio je ispod sebe u mrkocrno lice. Dodirnuo je venu na njegovom vratu i shvatio da je čovek mrtav.

Drau se povraćalo. Udar munje i groma još je odjekivao u njegovim ušima. Pretresao je glavu i zažmurio prema duplom viđenju vrha čistine, prema blještavom dimu koji se podizao sa razmrskane osnove drveta na tri metra od, sada razderanog, najlonskog čaršava. Miris ozona strujao je ^eško oko njega. Munja je oblikovala pukotinu u nebu.

Stresao se od jeze, ponovo pogledavši prema čoveku kojeg je ubio. Kada je pristupio manastira, zakleo se da je ubijanju došao kraj. A sada?

Mogao je da se pravda da je ubio čoveka u besu zbog monaha, ako ne baš zbog Stjuarta Malog. Bes je bio urođena čovekova mana, prirodna slabost. Kainovo nasleđstvo. Ali, njime nije ovladao bes. Svim njegovim mislima i postupcima upravljao je samo nagon za samoodržanjem. Ni godine ga nisu promenile. I dalje je u sebi zadržao instinkt i njegov je trening bio toliko dobar da je i sada bio sposoban da automatski ubije kao što se koleno trgne kada po njemu udarite čekićem.

Da sam ga ubio slučajno, ne bi mi bilo važno. Ali, ja sam to učinio refleksno. Jer, bio sam bolji.

Oh, Gospode. Molio je, sećajući se sa užasom šta je uradio raspećem. Imaj milosti prema grešniku. Nisam želeo da postanem ono što jesam. Bio sam nateran na to. Ali, trebalo je da se više kontrolišem.

Dok je kiša udarala po njegovom licu, mešajući se sa suzama, Dru je spistio glavu prema čoveku koga je ubio i udario se u gradi. Apsolutno moja greška. Apsolutno moj najgorči greh.

Povraćalo mu se.

Pa ipak, nije imao izbora. Morao je da se kontroliše. Ustao je sa gorčinom i skinuo svoju haljinu i košulju od kostreti. Golo telo mu je drhtalo na ledenoj kiši. Svukao je mrtvaca, oblačeći mu svoju odeću. Ako je već bio primoran da se ponovo vrati u svet, nije mogao da očekuje da će preživeti, privlačeći pažnju svojim haljinama. Morao je da preduzme mere opreza. Ovaj tip nije bio sam; dragi su bili tamo, napolju, čekajući da ga ubiju. Zašto? Nije znao. Ali, sada je nešto shvatio. Njegov je motiv sada bio ispred potrebe da osveti svoje drugare monahe . Neophodno je bilo da osnovnu emociju odbaci. Sada kada je ponovo ubio, svoju je besmrtnu dušu zaogrnuo plastom opasnosti i, ko god da je odgovoran za to, biće mu bolje da ima prokleta dobar razlog.

Odeća njegovog neprijatelja stajala mu je loše, sve je visilo na njemu. Morao je preko svojih čarapa da obuče i njegove kako bi planinarske čizme mogle da mu prianjaju uz nogu. Farmerke su mu landarale oko kukova, kao da je držao dijete, što u stvari i jeste. I da nije obukao postavljeni prsluk preko košulje, Druu bi se videlo kako su mu gradi gotovo ulegnute. Stavio je maramicu u koju je bio zavijen Stjuart Mali u džep prsluka i vezao konopac oko struka. Izvadio je fotografije iz svoje

haljine i spustio ihu dragi džep prsluka. Onda je počeo da se penje uz padinu do stalka, puške i dvogleda sa infracrvenim zracima.

Kiša ga je smočila do kože. Bacivši pogled okolo, spazio je ranac koji je njegov suparnik okačio o izbočinu na drvetu. Otvorio ga je...

Mauzer pištolj. Proverio je, uverio se da je napunjen i sakrio ga u jaknu, između pojasa i kičme.

Dva šaržera su bila puna municije. Stavio ih je u džep, sa Stjuartom Malim.

Velika plastična torba bila je puna tabli čokolade, kikirikija i suvog voća. Počeo je sa kikirikijem i, osećajući potrebu za solju, žvakao ih je polako, gladno.

Nema vremena. Šta još treba da pokupi pre nego što pođe? Primorao je sebe da misli. Šta mu je još bilo potrebno da bi se suočio sa svetom? Šta je do skora bilo neophodno, a bez čega je naučio da može da živi?

Nešto mu je palo na pamet i stavio je raku u džep džinsa koji je imao na sebi. U raci je držao novčanik ubijenog. Otvorio ga je, žmirkajući kako bi zaštitio oči od bljeska munje, i video u njemu nekoliko dvadesetica i petaka. Dobro, imao je sada i dragu vrstu oružja. U džepu novčanika pod rakom je osetio nekoliko plastičnih kartica za koje je pretpostavio da mogu biti vozačka dozvola i kreditne kartice. Sve brojke na njima trebalo bi da budu lažne, naravno. Profesionalac nikada ne bi krenuo u operaciju bez bona fide Obaveštajnog odeljenja pa su i dokumenti imali samo jedan cilj da spreče sumnju za slučaj da čovek, nepredviđeno, bude umešan u neku saobraćajnu gužvu ili da bude primoran da provede noć u motelu. Lažni identitet može da prođe kroz rutinsku kontrolu, pa je Dru mogao da ga koristi izvesno vreme.

Šta još? Dok je gledao oko sebe, raspravljajući sam sa sobom, iznenada je začuo glas iza sebe. Čučnuo je, okrenuvši se i podigavši dlanove kako bi se odbranio. Uprkos vetru koji je jaukao, čuo je ponovo glas ispred, sa svoje leve strane, čudno prigušen, glasan a opet udaljen.

Džordže?

Dru se namrštio, na oprezu, dok je posmatrao šumu.

Džordže, gde si? Glas kao da se pojačao, i zvučao je nekako neodređeno metalno. Nešto je zakrčalo. Džordže, šta do đavola, radiš? Pišaš? Treba da budeš na straži. Ponovo krčanje.

Dru je odahnuo, osećajući kako napetost popušta u njegovim mišićima. Približio se izvora zvuka. Vokitoki je visio blizu ranca, na drvetu, ranije prekriven najlonskim čaršavom, ali sada izložen kiši.

Za ime boga, Džordže. Osmatraj.

U velikom iskušenju da odgovori, Dru je gotovo pritisnuo dugme za odašiljač ne bi se pretvarao da je Džordž jer nije imao pojma da li je Džordžov glas visok ili dubok, da li ima poseban akcenat ili, možda, ima nazeb. Bilo je, ipak, nepristojno da čovek s drage strane bude razočaran. Dru je želeo iznad svega da odgovori, zamišljajući šok koji bi čovek doživeo kada bi se nepoznati glas javio preko vokitokija i iznenada saopštio: "Žao mi je. Džordž ne može sada da dođe da se javi. On je mrtav. Mogu li ja da preuzmem poruku?"

Kontroliši se, pomislio je Dru. Kada počneš da izmišljaš šale, blizu si ivice.

Ugušio je impuls. Ali, već je znao više nego pre jednog minuta. Stražar nije bio sam. Negde u blizini, imao je partnera.

Razmatrao je mogućnosti. Brdo iznad manastira bilo je najbolje mesto odakle su mogli da se drže ne oku svi izlazi iz zidom ograđenog manastira. Ali, da li je bilo praktično da se oba čoveka stave gore? Da li je bilo logičnije da obojica rade u šihnama, da se smenjuju tako da svaki ima šansu da se skloni od zime i da odspava?

Gde da odspava? Da li je ovaj stražarski tim imao kola negde u blizini? Koliko god je Dru želeo da dobije odgovore, toliko mu je bio potreban prevoz, ali nije imao mnogo vremena da ga pronađe.

Džordže, šta se dođavola dešava? pučketav glas je iz vokitokija tražio objašnjenje. Prestani da se zezaš! Jesi li dobro?

Pre nego što čovek s drage strane žice ne postane dovoljno uznemiren da bi potražio svog partnera ili se odvezao iz zone, Dru je morao da ga nađe. A ako je Druova logika bila dobra, imao je dobre šanse da ga pronađe na putu.

Izašao je iz zaklona drveća, i gurnut kišom počeo je da silazi niz tamnu padinu. Ali, prolazeći pored mrtvog čoveka, odjednom je zastao. Zapitao se ponovo šta bi mu još pomoglo da opstane u svetu. Jedan predmet na nagom telu, jedina stvar koju Dru nije skinuo, privukla je njegovu pažnju. Potpuno neprirodna, apsolutno nepotrebna za proteklih šest godina, odjednom mu se učinila suštinskom. Kleknuo je na kiši i uzeo ručni sat.

Stavivši ga na svoju raku, osetio je kako kroz njega struji promena. Da, pomislio je sa beskrajnom tugom, dok su mu suze ponovo potekle. Sada se priključio svetu. Vreme je počelo ponovo da teče.

Stigavši na dno padine, Dru je skrenuo udesno, probijajući se brzo kroz još jednu šumicu sve dok nije stigao do dela sa visokom ogradom sačinjenom od karika u lancu koja je okruživala zemlju oko manastira. Olujno hućanje nije prestajalo, prigušujući zveket koji je ograda pravila dok se on prebacivao preko nje. U trenutku u kojem je skočio u blato odmah je čučnuo, instinktivno se pripremvši za odbranu. Prešao je preko još jednog praga. Kao i sat na njegovom zglobu, ograda je bila još jedna promena od mira u manastira prema uznemirenom svetu.

Ali nije smeo da dozvoli da ga tuga uznemiri. Morao je da stigne do Crkve, posebno do oca Hafera, svoje veze, svog zaštitnika. Morao je da prihvati uslove koji su mu Mi nametnuti, da ode tamo gde bude bilo potrebno. Odgovori, mrtvi monasi u manastira, oni sa bili ono što je važno. Ne to što on prema svemu oseća otpor.

Nastavio je kroz oluju, spuštajući se niz dragu šumovitu padinu sve dok nije stigao do puta. Sjaj munje mu je potvrdio ono čega se sećao, da je put bio popločan. Kiša se presijavala na njemu. Posle teškog predela sa kojim se borio, ravna, slobodna površina ga je prosto dozivala. Ali, nije smeo da se usudi da se pokaže; morao je da puzi kroz jarak uz ivicu puta.

Zastao je da bi odredio svoj položaj. Manastir mu je sada bio sa leve strane. Dalje, u istom pravcu, nekoliko milja dalje duž uskih zavojitih okuka nalazio se

najbliži grad, Kventin. Pokušao je da zamisli kakva je strategija tima ubica. Da je on bio na mestu jednog od dvojice koji su ostavljeni da motre na manastir za slučaj da je plen ostao u zoni on ne bi poželeo da ostane u šumi. Suviše vlažno i hladno. Hteo bi suvo, toplo mestašće na kojem bi mogao da odspava, da promeni odeću i da nešto pojede dok je red na njegovog partnera da pazi sa brda. Ali, uz to bi hteo da bude pokretan, da ima šansu da nestane iz zone na brzinu, ukoliko se za tim ukaže potreba. Takva kombinacija je zahtevala kola koja su dovoljno velika da u njih može biti smeštena sva oprema i krevet kombiprikolicu, recimo, ili kamionet. Njegovo skrovito mesto ne bi bilo u onom delu puta koji vodi ka Kventinu. Baš suprotno, bilo bi na strani koja je u drugom smeru od manastira. Sa Druove desne strane. Prema fabrici sirupa od javora i dalje, dokle seže vidik.

Petnaest minuta kasnije, pronašao je kamionet. U udaljenom laktu puta, baš pre nego što bi okuka onemogućila da onaj ko je u kamionetu vidi ulaz na stazu kroz živice prema manastiru. Pozicija je bila logična, pomislio je Dru. Jedini sigurni znak da sam pobegao bilo bi mnoštvo automobila koji dolaze u manastir hitna pomoć, žace, mrtvačka kola. Ko bi dragi mogao obavestiti nadležne osim onoga koji je preživeo ubijanje? Onoga časa kada tim bude bio siguran da ja nisam više u zoni, njihov par u zasedi mogao bi da se povuče. I obrnuto, dokle god niko od nadležnih ne dolazi, tim će sumnjati da sam uspeo da pobegnem.

Ali, morao je da proveriti da li je kamionet tu možda parkiran zato što se pokvario ili zato što je neki potpuno nevini vozač zaspao. Puzio je napred kroz jarak duž puta sve dok nije stigao do zadnjeg dela kamioneta sa strane nije bilo prozora, ali se pozadi nalazio jedan, nalik na mehur. Potpuno se sagnuvši kako ne bi bio primećen kroz taj prozor, pojurio je preko popločanog puta i čučnuo pored zadnje desne gume. Izbečeni zadnji prozor mogao je da bude tako dizajniran da odbija vrelinu sunca; s druge strane, mogao je da bude tako zamišljen da neko spolja ne može da vidi unutrašnjost kamioneta. Možda je prozor "radio" samo u smeru iznutra na napolje; ili je možda imao zastor koji se diže i spušta. Staklo je čak moglo biti i otporno na metke, a njegova struktura ojačana kako bi izdržalo napad. Sve su ovo bile pretpostavke, naravno, i jedino ih je bilo moguće proveriti napadom.

Pa ipak, postojao je jedan laki test da se otkrije da li je naoko običan kamionet bio dizajniran za borbu. Sve što je Druu bilo potrebno to je da legne na put i da pogleda ispod šasije. U mraku, morao je da čeka da se javi munja i da iskoristi njen odsjaj na asfaltu. I mada je to osvetljenje bilo vrlo kratko, video je ono što je tražio. Kamionet nije imao vidljivi tank za gorivo.

Zaključak je bio jasan. Ubačen u zadnji deo kamioneta, napunjeni tank je bio podjednako zaštićen kao i onaj koji je bio u vozilu. Više nije bio pitanja. Imao je mnogo razloga da veraje da je kamionet bio oklopljen. Daude u njega trebalo mu je očigledno moćnije oružje od mauzer pištolja.

Ali, čak i Golijat može biti pobeden. Pojačano vozilo je dizajnirano tako da može da prođe neoštećeno kroz borbu ukoliko se kreće. Kada miruje, postaje ranjivije, posebno ako mu se neprijatelj približi. Kleknuo je da osmotri zadnju desnu gumu, sa iznenađenjem otkrivši da je sam gumeni materijal bio posebno debeo i, bez sumnje, pojačan slojem metala. Metak iz mauzera malo bi je oštetio, ali ne dovoljno da zaustavi vozača da ne pobjegne.

Trik je bio da se onaj ko je u kamionetu ubedi a već je uznemiren time što nije mogao da dozove svoga partnera vokitokijem da sada ima drugi i hitniji problem; dejstvo kiše na šljunkoviti lakat puta. Čak i guma otporna na metak mora da bude naduvana, odnosno, koristeći se obrnutom logikom, može da bude izduvana. Tačno je da ako ispusti vazduh iz gume Dru neće moći da odveze kamionet, ali ovo dobro opremljeno vozilo sigurno ima rezervni točak.

Gledajući niz pošljunčani put našao je ono što je tražio. Onaj koji je projektovao kamionet nije računao da će napadač moći da dođe toliko blizu. Kapice na venfflima nisu imale pojačanje. Dru je žureći odvio jednu na zadnjoj desnoj gumi, zaglavio parče drveta u ventil i čuo šištanje vazduha.

Kamionet je počeo da se naginje u Druovom pravcu, polako se spuštajući na asfalt mokar od kiše. Izvukao je mauzer iz pojasa iza kičme i požurio prema poziciji sa koje je mogao da motri na zadnja vrata kamioneta i oboja vrata koja su se nalazila napred. Njegova taktika zasnivala se na pretpostavci da će čovek koji je unutra u kamionetu osetiti kako se vozilo pomera pod njim i da će zaključiti da je kiša omekšala ivicu puta do te mere da ono polako klizi prema blatu i šumi.

Da li će vozač izaći napolje da proveri?

Vrata su tresnula, otvarajući se.

Dru se otkotrljao do jarka i legao u hladnu blatnjavu vodu, čekajući da vozač dođe da proveri stranu kamioneta koja se naginjala.

Ali vozač je uradio nešto drugo. Već nervozan zato što nije mogao da uspostavi vezu sa svojim partnerom, naglo je pojurio. Dru je čuo kako koraci teško odzvanjaju po asfaltu prema šumi na drugoj strani, i iskočio je iz jarka. Još dok je bio u letu, nemoćan da sustigne čoveka, opalio je iz mauzera prema kamionetu i putu, određujući cilj prema zvuku žurnih koraka, ali ne raspršujući metke.

Začuo je stenjanje i pad tela na asfalt. Uspravio se i požurio pored kamioneta prema dramu. Nije pucao da bi ubio; umesto toga, izabrao je noge kao metu, jer mu je bilo potrebno da uhvati čoveka i da iz njega izvuče neke odgovore. Ko je naredio napad? Zašto su pokušavali da ga ubiju?

Čovek je puzio nasumice ispred njega.

Munjeviti prasak iz revolvera naterao je Drua da se izmakne ulevo. Dragi ga je metak još više promašio. Čovek je prestao da puca, ponovo se vukući napred, prema drveću pored puta. Stigao je do ivice asfalta. Za tren će biti u jarku i tako će imati zaklon od grmlja iz kojeg će moći da se brani. Dru je morao da ga zaustavi.

Stuštio se prema čoveku na ivici. Nemajući dragog izbora, udario je čoveka po čelu i zgazio raku u kojoj je ovaj držao oružje. Čovek je zaječao pavši sa asfalta u

jarak i udarivši se u već izobličeno čelo. Dru je oteo oružje koje je tip imao u raci i udario ga ponovo. Čovek je zastenjao, okrenuvši se na nogu koju je već vukao i iz koje je tečnost tamnije boje nego kiša curila niz donji deo nogavice džinsa. Krik koji je ispustio bio je glasniji od jauka vetra. Krik se slomio, gubeći visinu i spuštajući ton u jecaj, a onda je nastupila tišina.

Muškarac je ležao mirno. Koliko je Dru mogao da zaključi, bio je u nesvesti od bola i šoka. Čak i ovako, sledeći potez bio je rizičan, jer sada je Dru morao da pristupi i da ga dodirne. Ako se čovek samo pravio da je u nesvesti, ako je imao nož...

Dru mu je vezao ruke konopcem koji je imao oko struka. Potom je pretražio čoveka, ne našavši više oružja. Onda gaje zgrabio za kragnu i odvukao ga preko asfalta prema kamionetu, vodeći računa da ga dobro pretrese kako bi se ranjena noga još više povredila. Bilo je potrebno da bol još traje, kako bi Dru bio siguran da će čovek ostati u nesvesti. Zastao je kod vrata vozača koja je vetar zatvorio (da li?) i pažljivo gledao u mrak iza prozora. Ako je pogrešio? Njegovi proračuni su se zasnivali na pretpostavci da su dva čoveka i samo dva ostavljena iza tima ubica. Konačno, što je manje članova odstupnice, to je manja šansa da se privuče pažnja nadležnih koji mogu stići. A dvojica su minimum za posao. Ali, pretpostavimo da je postojao treći čovek koji je ostao unutra, spreman da puca onoga časa kada Dru otvori vrata.

Stojeći van domašaja vatre, oslonjen na stranu vozila, Dru je izvukao svoj mauzer i polako otvorio vrata vozača. Kao što je očekivao, unutrašnja svetlost se nije pojavila. U starim danima, i on je sam uvek odvrtao sve sijalice koje su se nalazile u unutrašnjosti kola koja je vozio, praveći tako mrak kada nije želeo da ga vide dok izlazi iz njih. Ali, isto je tako ostavljao baterijsku lampu ispod sedišta odakle bi mogao da je u brzini uzme, ako bi mu bila potrebna. Tako mnogo navika u njegovoj bivšoj profesiji (bivšoj? zapitao se; a šta misliš, šta sada radiš?) bilo je zajedničko svakome ko se njom bavio. To je bila prednost kada su protivnici bili eksperti. Radiš prema sistemu pravila. Strepnja od nepredvidljivog javljala se samo onda kada se radilo sa amaterima.

Baterijska lampa je bila ispod sedišta gde bi je i on sam ostavio, presvučena gumom, dugačka, jaka, sa četiri baterije. Dru je pritisnuo prekidač i zrake je usmerio prema zadnjem delu kamioneta. Nije bilo nikoga.

Vazduh je unutra mirisao na plesan. Video je dve vreće za spavanje na dnu madraca. Na jednom zidu nalazila se klupa sa vrhunskom dvosmernom radioopremom. Uz drugi zid bila su naslonjena dva ranca sa odećom koja je virila iz njih, poluprazna kutija sa kokakolom, primus, nekoliko konzervi čilija, špageta, ćufti i ragua od goveđeg mesa. U Druovim ustima je počela da se skuplja gorčina. Jesu li ovi momci jeli išta drago sem mesa? Ispod ivice jedne od vreća za spavanje, virili su vrhovi dve puške. Ovo mesto ne liči na kuću.

Okrenuo se od kamioneta i pogledao dole, kroz kišu, prema čoveku koji je ležao pored njegovih nogu. Gurnuvši ranjenu nogu i videvši da nema nikakve reakcije, uverio se da je on još u nesvesti. Tek tada se sagnuo i zgrabio čoveka ispod pazuha, s leđa, podižući ga kako bi ga uvukao unutra.

Sledio se kada je video farove u daljini, dve tačke koje su postajale sve veće, približavajući se iz pravca Kventina, prolazeći pored staze za manastir i nastavljajući svojim putem.

Smiri se, mislio je u sebi. Farovi ne moraju da predstavljaju opasnost. Možda je samo neki zakasneli vozač koji pokušava da vozi po ovoj oluji.

Ali, šta će vozač da pomisli kada bude prolazio i video jednog čoveka kako vuče beživotno telo u kamionet.

Dru je ugasio svoju baterijsku lampu. Ubrzano dišući, gurnuo je sedište vozača napred i ugurao telo u razmak između sedišta i okvira vrata. Onoga časa kada je telo ostalo da leži na tom mestu, Dru ga je prekrio vrećom za spavanje, čak i preko glave, a onda se nagnuo da stavi rančeve preko i sve drago što je moglo da oda utisak gomile i da prikrije činjenicu da se ispod nalazi telo.

Okrenuvšise, pogledao je niz put. Farovi su postajali veći, svetliji, bili sve bliži. Nije bilo vremena da se popne unutra a da to ne izgleda kao da žuri i da ne izaziva sumnju. Nije želeo da se vozač zaustavi Hi, još gore, da se zabrine u toj meri da zastane u sledećem mestu i da pozove policiju.

A šta ako kola pripadaju ljudima koji ga love? Ako uđe u kamionet, biće u klopci. Nije mogao čak ni da vozi jer nije promenio ispumpanu gumu a nije još ni znao gde se ključ za nju nalazi.

Saberu se, govorio je sebi. To su samo kola. Šest godina bez akcije, učinile su od tebe paranoika. Pa ipak, u starim danima, sećao se, poštovao je upravo sitnice.

Trebao mu je prihvatljiv razlog zbog kojeg stoji napolju pa je zato zatvorio vrata kamioneta, obišao ga i stao ispred grma, otkopčavši rajsferšlus na pantalonama. Gledajući prema farovima koji su ga sada zaslepljivali toliko da su mu se činili kao svetlost koja pretražuje, okrenuo se upadljivom ravnodušnošću prema šumi, pretvarajući se da mokri. Ukoliko kola zaista pripadaju timu ubica, onda će još imati vremena da pojuri do drveća.

Automobil koji se približavao počeo je da smanjuje brzinu dok su mu prednji farovi i dalje blještali. Dru je malodušno posmatrao u njihovom pravcu. Skupio je oči kako bi bolje video kroz kišu i zadrhtao kada je spazio mrežu na krovu i na njoj dve kupole.

Oh, sjajno, pomislio je. Krasno.

Policija. Nju je bilo teško izbeći. Dru nije smeo da reskira i da im kaže šta se desilo u manastira. Prvo što bi pajkani uradili bilo bi da ga odvedu u stanicu i odmah posle toga ćeli jedan kanal radio talasaio bi ispunjen razgovorom između policijskih službenika. Morao je da pretpostavi da tim ima svoje prenosnike zvuka u zoni. Uskoro bi saznali gde se on nalazi, došli po njega i pre ili kasnije probili se kroz policiju do njega.

u Drua.

Patrola je zastala pored kamioneta. Reflektor je sada bio uperen

Dobro, pomislio je Dru. Upravo sam završio šest godina u najstrožem redu Katoličke crkve. Upravo sam preživio masovno ubistvo. Izbegao smrt i ubio čoveka. Ranio sam drugog. Vezao ga i ubacio u kamionet pre nego što će pajkan doći. Sada da vidimo da li mogu da učinim nešto zaista teško.

Da izgledam kao da piškim.

Povećao je pritisak na svoj mokraćni mehur i žmirnuc preko ramena prema reflektoru, jedva u mogućnosti da pročita na vratima automobila: POLICIJA VERMONTA. Stegnuo je mišiće i odahnuo sa olakšanjem kada je mokraćna potekla.

Nisi mogao da sačekaš? osorni muški glas se javio iza reflektora.

Dru se samo malo stresao i zakopšao rajsferšlus. Okrećući se, nacerio se uz odglumljenu neugodnost prema nevidljivom čoveku koji ga je oslovio.

Otvorio je usta da nešto kaže, ali reci nisu dolazile. Osim obaveznog hora i odgovora koji su zahtevani na dnevnoj misi, on za proteklih šest godina nije progovorio sa ljudskim bićem. Njegova jedina konverzacija, i to samo jednostrana, bila je sa mišem.

Nisi mogao da sačekaš? Pitao sam. Policajac je bio nestrpljiv.

Dru je nastavio da se nelagodno ceri. Reći su se jasno formirale u njegovoj glavi, ali glasne žice su davale otpor. Ma hajde, znaš da govoriš. Zamisli kao da govoriš na misi. Usne i jezik su mu otežali. Pa svakako ja hm, ma znate, kada morate, morate.

Amin. Glas mu je zvučao promuklo i hrapavo.

Nešto nije u redu sa grlom?

Dru je odmahnuo glavom, pretvarajući se kao da kašlje. Samo nazebe. Reci su dolazile lakše.

Bilo bi bolje da potražite lekara. Kuda idete, u Kventin?

Dru se pretvarao kao da je zbunjen. Kuda?

Prvi grad odavde. Dvanaest milja na jug. Tamo odakle sam ja došao.

Da sam znao da je grad tako blizu, stegnuo bih petlju. Ovo baš nije mnogo prijatno. Dru je ispružio ruku i u dlanu sakupio kišu koja je padala.

Vlažno je, to je tačno. Policajac je za trenutak ućutao, i dalje nevidljiv iza reflektora. Bolje da uđete u kola.

Dru se ponovo zakašljao. Imate pravo. Ali, kada je krenuo ka vratima kamioneta, iznenada se zapitao nije li policajac mislio da treba da uđe u patrolna kola, sa njim.

Uhvatio je kvaku na vratima.

Još mi niste rekli kuda ste krenuli rekao je pajkan.

U Masačusets. Prema Bostonu. Dru je čekao napeto.

Vozite ovako kasno?

Naizgled će odgovoriti prihvatljivo. Zovu me iz kancelarije da se vratim. Uzeo sam odmor i lovio po brdima Kanade. Jeste li nešto uhvatili?

Kreći već jednom, pomislio je. Pajkan može da se vrati. Sada je morao za Kventin. Nije želeo; i dalje je postojao rizik da drugi članovi tima motre tamo. Ali, nije mogao da dozvoli sebi da ide u drugom pravcu gde bi ponovo mogao da naleti na pajkana.

Konačno, Kventin je na jugu, a jug je i bio smer u kome je trebalo da ide, ka Bostonu, kako bi uspostavio kontakt sa svojom novom mrežom. Sa svojim novim ispovednikom, ocem Haferom. Crkva će ga zaštititi.

Ali, dok je napredovao kroz oluju, poštujući ograničenu brzinu da li je još bila pedeset pet? bio je ispunjen zebnjom. Bacio je pogled levo prema tamnoj kapiji i uskoj stazi što je vodila kroz skrivenu šumu ka manastiru. Zamislio je krov utočišta kako izranja na vrhu brda iza krošnji jela. Zamislio je tišinu mrtvih u njihovim ćelijama.

A onda je staza već bila iza njega, i kada je bacio pogled u retrovizor, video je samo mrak. Srce mu se cepalo. Bilo je prepuno tuge i žaljenja što mora da ode odatle.

Kakav se nepoznati svet pružao pred njim? pitao se. Kakvi će biti odgovori? Tokom šest godina živeo je kao da je vreme stalo. Ali, svet je išao dalje. Da bi se suprotstavio onome što je nazivao nepoznatom budućnošću morao je, znao je, da se suprotstavi i svojoj prošlosti jer su odgovori ležali negde između. Ko je napao manastir? Zašto? Da li je to bio Skalpel, njegova nekadašnja mreža? Ali, Skalpel je verovao da je on mrtav. Ponovo je pomislio na Arlin, njegovu nekadašnju ljubav, i na njenog brata, Džejka, svog prijatelja. Džejka, jedinu osobu osim oca Hafera, koja je znala da je on još živ. Dobro, pomislio je. Prvo ću da razgovaram sa ocem Haferom; onda ću otići do Džejka. Uprkos konfuziji u glavi, to je za sada bilo sigurno. U svom ranijem životu stvorio je mnoge neprijatelje, ne samo Skalpela. Skrivajući svoje grehe iz prošlosti, sakrivao je i sebe.

Aha. Kijavicu.

Policajac se nasmejao. Pa, sledeći put nemojte da zastanete sa ugašenim svetlima. Po ovoj oluji, neko može da vam se suviše približi i...

Da naleti na mene. Tačno. Nisam mislio na to. Dru se zakašljao. S drage strane, nisam hteo da baš oglasim svima to što radim.

Policajac je ugasio reflektor. Druove oči su mogle da se odmore. U odsjaju sa kontrolne table patrolnih kola mogao je da vidi facu mladi i mršaviji nego što bi prema osornom glasu pretpostavio. Nemojte da zaspate, znate? rekao je policajac. Gledajte kuda idete.

Ne brinite.

Podižući palac, policajac se odvezao. Dru je posmatrao kako crvena svetla zadnjih farova nestaju iza okuke. Odahnuo je, naslonivši se na kamionet. Daše čovek koji je unutra probudio i da je počeo da pravi buku...

A šta ako se on ipak probudio, uspeo da se oslobodi konopca i sada me čeka? Dru je naglo otvorio vrata. Upalivši baterijsku lampu uperio je njen zrak na telo ispod vreća za spavanje i video da se ono ne miče. Mrtav? Da liše ugušio?

Dru se popeo u kamionet, sklonio vreće i odahnuo kada je začuo slabašno disanje. Ali, iz ranjene noge i dalje je tekla krv. Jedna je vreća za spavanje bila natopljena njom. Morao je da požuri. Pošto se uverio da su rake muškarca još vezane kanapom, uzeo je njegov kaiš i povezao ga iznad rane na nozi. Krv je počela sporije da teče.

Dru ga je podigao, stavivši ga na stolicu suvozača i uspravivši tako da izdeda kao da ugodno sedi u njoj. Zatim ga je preko gradi i oko struka vezio pojasem. Nije želeo da mu neprijatelj bude dalje od oka, a ovako je nekom slučajnom prolazniku ili posmatraču mogao da deluje kao suvozač koji je zaspao.

Dru ga je pretražio, našao svežanj ključeva i izašao napolje, na kišu, da otvori zadnji deo kamioneta, i da potraži novu gumu. U odeljku koji je bio ispod poda našao je gumu ali, što je još bolje, i pumpu za gumu na nožnu pedal, zajedno sa meračem pritiska. Pet minuta kasnije, zadnja desna guma bila je ponovo napumpana. Onda se vratio natrag u kabinu i, isprobavši nekoliko ključeva, konačno našao onaj za paljenje. Okrenuo ga je u bravici iza volana i motor je zabrujao. Namrštio se, međutim, kada je pogledao u njemu nepoznatu kontrolnu tablu, sa mnogo kvakica i polugica, znatno više nego što je on inače poznavao. Poslednji put je vozio 1979. godine. Nije imao načina da se u međuvremenu upozna sa aktuelnim promenama u dizajnu. Da li se tehnologija razvila toliko da on neće biti u stanju da upravlja kamionetom?

Bar je transmisija bila automatska; ne bi trebalo da ima ikakvih teškoća ako pritisne gas i drži volan. Ali, kada je hteo da krene shvatio je da ne vidi kroz šoferšajbnu od kiše. Trebalo mu je trideset sekundi da otkrije jednu od kvačica koja je uključivala brisače. Kvačica na dragoj poluzi aktivirala je prednje farove.

Drugi deo

HODOČAŠĆE ČUDNI NOVI SVET

Sveti ost uličnih lampi ispred Drua bila je prigušena kišom. Ušao je u predgrađe Kventina i skrenuo ka glavnom putu, koristeći se zabitim ulicama i izbegavajući pravce koji su išli kroz centar, gde je neprijateljski osmatrač najverovatnije očekivao da će proći. Sa najudaljenijeg ruba Kventina skrenuo je na autoput i nastavio ka jugu.

Sat na kontrolnoj tabli bio je drugačiji od tipa koji je on koristio u kolima iz 1979. Umesto okruglog brojčanika sa kazaljaka ovaj je bio digitalni, sa svetlećim zelenim brojkama i Druu se zbog toga činilo kao da se nalazi u kabini aviona. Još jedna promena na koju će morati da se navikne. Bilo je pet sati i devet minuta, izjutra. Zora će uskoro, pomislio je, nervozan da što pre i što dalje ode iz Kventina pre jutarnjeg svetla.

Muškarac koji je pojasom bio vezan za mesto suvozača počeo je da ječi. Dru je bacio zabrinuti pogled na njega jer još nije bio spreman da se ovaj probudi. A onda mu je razlog jecanja postao jasan povez na nozi bio je suviše dugo na tom mesni. Morao je da se parkira sa strane i olabavi pojas, dozvoljavajući krvi da jače cirkuliše kroz nogu. Šiknula je kroz ranu i poprskala pod. Kamionet je ionako već mirisao na bolesnokiselkasti miris bakra.

Otvorio je prozor kraj svog sedišta i sledećih deset minuta vozio zureći kroz kišu na vetrobranu. Onda se zaustavio kako bi ponovo povezao kaiš i stegnuo nogu ranjenika. Palo mu je na pamet da bi i ovaj put mogao takođe biti mesto koje tim nadgleda, podjednako kao glavrfi prolaz kroz Kventin, pa je zbog toga, kao još jednu predostrožnost, na prvoj raskrsnici skrenuo levo. Suženi put vodio ga je kroz nekoliko valovitih dolina, skretao pored vrhova obavijenih olujom, penjući se, spuštajući. Prošao je pored nekoliko mestašaca, doživljavajući njihovu nekada poznatu novoenglesku slikovitost na novi način. Beli krov crkve probudio je u njemu sećanja na velike propovednike Nove Engleske, Kolona Matera, Edvarda Tejlora, Džonatana Edvardsa, mada ono što je njihova veličina zahtevala nije postignuto, naravno, u Vermontu. Edwards ga je podsetio na čuvenu propoved "Grešnici u rukama ljutog Boga", i odjednom je postao svestan da je počeo da se moli naglas.

"I oprosti nam grehe naše kao što mi opraštamo dužnicima svojim, i ne uvedi nas u napast, već nas izbavi od zla."

Oproštaj, međutim, nije bio predmet pažnje. Opstanak jeste. Pokajanje jeste. Iskušenje? Da. I zlo.

U zoru, put kojim je vozio ukrstio se sa drugim i, skrenuvši udesno, nastavio je ponovo na jug, prema Bostonu i ocu Hafera. Kako se oluja smirivala i pretvarala u kišicu, video je znak na putu koji mu je govorio da ga ovaj put vodi preko reke u Nju Hemšajr. To je bilo u redu. Da bi stigao do Bostona manje mu je vremena potrebno da preseče kroz južni Nju Hemšajr. Ali sada, kada je već ulazio u gradove, nailazio je na sporadičan saobraćaj, tu i tamo viđao ljude na ulicama. Svet se budio i kretao na posao. Mora da obavi posliće pre nego što ga vidi suviše svedoka. Iako nije spavao od prošle noći, ponovno viđenje sveta prosto ga je bombardovalo i držalo budnim. Uskoro je sunce bilo tako visoko da je s^ržilo izmaglicu koja je ostala posle oluje i on je primetio znak koji je pokazivao piknik zonu ispred njega. Ovako rano 8:14, kaže sat mesto neće biti zauzeto, a on je morao da stane ponovo kako bi olabavio povez na rani čoveka.

Piknik zona bila je mala, ali privlačna. Gusta linija šuma odvajala ju je od puta. Pet stolova od drveta bili su razbacani među kestenovima čije je lišće prelazilo u jesenje smeđu boju. Bela kamena staza vodila je do uskog mosta od debala koji se pružao preko potoka što je krivudao tamoamo.

Zaustavio se kod prvog stola i uživao u svetlucavom potoku bez sumnje nimalo zanimljivom običnim očima, ali za Drua senzacionalnom a onda je prionuo na posao. Ovoga puta osetio je promenu kod svog zarobljenika.

Odbrambeni Draov instinkt je oživeo. Upravio je mauzer, gledajući netremice u čovekovo lice. Njegovi kapci su se otvorili; ne potpuno, već apatično. No, ipak su se podigli.

Ne miči se rekao je Dru. Nisam siguran koliko si budan, ali za slučaj da misliš da si srećnik, znaj da smo ovde sami. Ubiću te, ako me budeš naterao na to.

Upozorenje je ostalo bez odgovora.

Čuješ li me? zapitao je Dru.

Čemu čela ova pomoć?

Recimo da sam samarićanin.

Pričaj mi malo o tome. Ne bi me poveo sa sobom da ne želiš da me ispitaš. Misliš li da si izmislio novu tehniku? Da li treba da padnem na svu tu ljubaznost?

Dru je uzdahnuo. U redu, ako insistiraš, hajde da igramo otvorenim kartama. Ono što ti misliš to je da ćeš ti, dokle god meni budu bile potrebne informacije, ostati u životu. Zato svoj život odmeravaš prema bolu koji ti nanosim da bi progovorio. Pod takvim uslovima, spreman si da pre trpiš maksimum. Ili možda planiraš da mi kažeš bilo koje laži za koje misliš da sam dovoljno glup da bih mogao da ih progutam. Ali, opet, možda laži i nisu tako dobra ideja. Jer, ako ja poverujem u njih i vidim da mi više nisi potreban, mogao bih zauvek da te učutkam. Da li me pratiš?

Čovek je ćutao.

Dru je raširio rake. Kada bih imao hemikalije natnjum amital, recimo mogao bih da te primoram da mi kažeš sve što hoću. Ali, kada nastane mučenje ostaješ živ onoliko dugo koliko držiš jezik za zubima. U tome je stvar. Ja ne nameravam da te mučim, i ne nameravam da te ubijem.

Kakva vrsta si...

Što se mene tiče, ti si samo iznajmljena ruka. Ti vršiš svoj posao. Osoba koja te je unajmila je ona koja je odgovorna, ne ti.

Ja ne znam šta, do đavola...

U redu, biću jasniji. Kada ste napali manastir da li ste znali ko sam ja? Da li vam je rečeno šta sam bio?

Kapiram rekao je čovek namrgođeno. Čela stvar je trik da bi me upecao da ti kažem ko...

Dru je odmahnuo glavom. Učinio sam sve da ti objasnim. Onda raščistimo i ovo. Za slučaj da nisi pogodio, ja nisam običan sveštenik. Ja nisam amater. Što god činim

sa tobom, želim da znaš da će biti profesionalno. I očekujem da i tvoji standardi budu isti. Bez panike, bez glupih poteza, bez trapavosti. U redu? Čovek je izgledao zbunjeno.

Na primer rekao je Dru sada ću da vežem tvoj kaiš ponovo. Prekriću te vrećom za spavanje do ramena. Pretvaraćeš se da spavaš. Vozićemo sve dok ne nađemo servisnu stanicu. Neću izlaziti iz kamione ta. Razgovaraću sa službenikom kroz prozor. Treba mi nešto da kupim. A ti ćeš nastaviti da se praviš kao da spavaš. Inače, ako nešto učiniš, ja ću morati i protiv svoje volje da te sprečim.

A posle toga? Rekao si nema ubijanja, nema mučenja?

Imaš moju reč.

Ali i dalje zamišljaš da možeš da me primoraš da govorim?

Tako je.

To bih voleo da vidim.

Dru se nasmešio.

Bez odgovora.

Razumešli?

Opet isto.

Postojao je jedan način na koji je mogao da proveri koliko je čovek zaista grogi. Dru je mahnuo svojom slobodnom rukom ispred lica zarobljenika, a onda naglo pritisnuo svoj kažiprst na čovekov nos. Ova je tehnika korišćena u boks mečevima. Ukoliko je bokser bio pri punoj svesti njegove oči bi automatski pratile pokret prsta. To se sada desilo.

Budan si, u redu rekao je Dru. Sto je više govorio, to su mu reci lakše dolazile. Pazi. Opustiću kaiš na tvojoj nozi. U tvome je interesu da me ne šutneš dok to radim. Morao bih da te udarim u ranu da bih te smirio.

Zarobljenik ga je gledao zlovoljno. Hajde. Opusti kaiš. Dru je to učinio.

Čovek je kradomice pogledao kroz prozor prema stolovima za piknik. Gde smo? Jesmo li još u Vermontu?

Nju Hemšajr.

Ah. Zarobljenik je liznuo svoja ispucala usta.

Šta ne valja?

Ako smo prošli čeli put do Nju Hemšajra, pretpostavljam da ne mogu očekivati...

Da te tvoji drugovi pronađu? Ne, ja ne bih računao na to. Čovek je gledao u svoju nogu. Koliko je loše?

Dru je slegnuo ramenima. Metak je prošao tačno kroz nju. Promašio je kost.

Ta je nešto zbog čega bi trebalo da budem zahvalan, zar ne?

Imam kutije za prvu pomoć pozadi. Ako ti ne smeta.

Dru je pomislio na to. Naravno. Zašto ne? Čovek je izgledao iznenađen.

I bićeš i žedan zbog gubitka krvi. Otvoriću jednu od onih

kokakola. Šteta što nisu hladne.

Dru je očistio ranu, dezinfikovao ju je i povezao. Obrisao je skorenu krv sa čovekovog čela a onda je prineo njegovim usnama otvorenu bocu kokakole. Nemoj odmah mnogo da progutaš. Ne želim da ti bude muka.

Čovek je trepnuo, ne verujući.

Dru je bio takođe žedan i otvorio je i za sebe kokakolu. Posle šest godina pijenja samo vode, mleka i voćnih sokova, penušavi napitak bio mu je odvratno sladak. Koliko te boli?

Bolelo me je i više.

Nema sumnje.

Ako treba... u glasu mu se osećala indignacija veruj mi, mogu da podnesem i više.

Naravno, aliipak... Dru je otvorio dva mala zatvorena pakovanja aspirina iz kutije za prvu pomoć i gurnuo četiri pilule među usne čoveka.

Krenuli su sa piknik odmarališta i osetio je kako su ga odjednom zagušili gužva i buka saobraćaja koji se povećao. Činilo mu se da su kola bila još manja nego što ih se od ranije sećao, što je bila posledica naftne krize u srednjim sedamdesetim. Ali onda su pored prošle dve velike prikolice i onda se setio predviđanja iz 1979. da će vozila koja troše velike količine benzina biti stvar prošlosti.

Očigledno, predviđanje je bilo loše. Velike prikolice išle su a iza njih su se redali, na Druovo iznenađenje, luksuzni automobili čije oblike ni nazive nije znao (da li je završena naftna kriza? Ili je razvijena formula novog jeftinog benzina?), a onda i sportski auto sa velikim krovom na spuštanje. Nije shvatao ovakva vrsta kola sa krovom na spuštanje nije bila na velikoj ceni kada je on ušao u manastir. Šta se desilo pa se sve okrenulo naopačke?

Stigao je do niza restorana sa brzom hranom. Nije ih ni u ono vreme voleo, ali se navikao na njih jer je zbog njihove običnosti on sam postajao neupadljiv u toj gužvi. Međutim sada, kako je bio nenaviknut na ono što viđa oko sebe, gotovo da se zgadio nad tim ruglom. Znak je pokazivao da se u jednom od njih pravi nešto kao specijalna pića. A šta je to, za boga miloga, Meknagetsovipilići?

Pronašao je servisnu stanicu. Benzin je stajao dolar i dvadeset po galonu, pedeset centi više od najviše cene koje se sećao iz 1979. Pa ipak, putevi su bili krcati.

Osećam se kao da sam došao sa Marsa.

Čovek pored njega je zapitao Šta?

A možda je ovo bio Mars.

Dru je parkirao kamionet blizu benzinskih pumpi. Zatvori oči i ćuti. Neko dolazi.

Dru je kupio od mladog službenika radijatorsko rebro, plaćajući gotovinom iz novčanika koji je uzeo od čoveka na brdu. Dok je vozio pored pumpi prema ulici, bacio je rebro u zarobljenikovo krilo. Evo. Kupio sam ti poklon.

Uprkos sigurnosnom pojasu oko njega, čovek je gotovo poskočio. Čemu to služi, do đavola?

Što se uzbuđuješ? Zar ne voliš iznenađenja?

Rekao sam čemu to?

Pogodi.

Koristi se da se neko njime bije a da ne ostanu tragovi. Ali ti si rekao da nećeš...

Tako je. Nema batina. Nisi pogodio. Ali, pokušaj opet. Brže će Proći vreme. I zar se ne vraćamo istim putem kojim smo došli?

Na piknik odmaralište.

Sadakapiram.

Štakapiraš?

čovek je začkiljio. Gospode bože, ti si lud!

Dru je gledao netremice u njega. Voleo bih kada ne bi uzaludno uzimao u usta ime Gospoda.

Došli su do praznog mesta za piknik. Dru je vozio kamionet u rikverc, sakriven drvodredom od saobraćaja na putu, gotovo do. samog kestenovog drveta. Ugasio je motor i izašao, smešeći se. Odmah se vraćam obećao je i veselo uzeo radijatorsko rebro.

Zatim je ugurao jedan kraj rebra u auspuh, otvorio zadnja vrata kamioneta i drugi kraj rebra nagnuo sve dok nije bio uglavljen unutra. Ponovo je upalio motor i krenuo u rikverc prema kestenu sve dok vrata nisu bila pribijena uz rebro radijatora. Pustio je motor da radi. Kamionet je počeo da se puni gusto plavim ljutim izduvnim gasom.

Čovek je postao histeričan. Gospode, bio sam u pravu! Ti jesi, ti jesi jebeni luđak!

Ako se budeš previše uzrujavao rekao je Dru hladno nećeš moći da duže zadržiš dah.

Čovekove oči su se raširile. Opkoljen dimom, počeo je da kašlje.

Dru je upotrebio vreće za spavanje da zapuši rupe oko zadnjih vrata. Uverio se da su prozori dobro zatvoreni. Kao za oproštaj, okrenuo je dugme na radiju. Hoćeš li malo muzike?

Očekivao je nešto još kreštavije od hevimetala roka. Ali ono što je umesto toga čuo bila je: "Linda Ronštat i Nelzona Riđi Orkestar", kako je kazao spiker.

Uz bogati aranžman koji je tipičan za Frenka Sinatra iz pedesetih, n^snimcima Kepitola, Ronštatova (čijih se promuklih verzija "Kada ću biti voljena?" i "Natrag u USA" Dru živo sećao i sada) je počela da peva stare dobre pesme iz četrdesetih. Osetio je kao da gubi razum.

U kamionetu je dim bio sve gušći. Zarobljenik je počeo sve jače da kašlje.

Ne mogu da dišem rekao je čovek. Ne mogu...

Dru je zatvorio vrata. Otišao je do prednjeg dela kamioneta, pa onda belom kamenom stazom do mosta od brvana preko potoka, odakle je bacio nekoliko belutaka u vodu. Vazduh je mirisao na svežinu i blagost.

Sa očiglednom ravnodušnošću bacio je pogled prema kamionetu. Unutrašnjost je bila tamna od dima, ali je on ipak mogao da vidi kako se čovek savija na sedištu do

vozača. Što je još važnije, čovek je mogao da vidi njega. Dru je protegnuo ruke i naslonio se na ogradu mosta. Iz kamioneta je čuo vrištanje.

Kada su uskoro krici počeli da bivaju tiši, napustio je most i požurio stazom. Otvorio je vrata sa vozačeve strane i ugasio motor. Kako si?

Čovekovo lice je bilo polumodro. Očni kapci su mu bili skoro potpuno zatvoreni. Kako je vetrić spolja malo raščistio izduvne gasove, Dru ga je nežno potapšao po obrazima. Nemoj da mi zaspiš. Mrzim samu pomisao da ćeš to učiniti zato što sam ti dosadan. Pitao sam te, kako si?

Čovek je dolazio k sebi, isprekidano dišući. Ti kučkin sine.

Tako znači, a?

Čovek se ponovo zakašljao, pokušavajući očajnički da pročisti svoja pluća. Ti kopile, dao si mi reč.

U vezi s čim.

Obećao si. Nema ubijanja, nema mučenja.

Ja držim obećanje. Ti si kriv ako je to mučenje. Trovanje gasom treba da bude lako. Kao da spavaš. Opusti se i neka te talas ponese. Olakšaj sebi.

Čovek je soptao. Oči su mu bile crvene, vodnjikave. I ovo je to što ti ne smatraš pokušajem da me ubiješ?

Dru je izgledao uvređeno. Ja sam to i mislio. Nisam imao ni najmanju nameru da te pustim da umreš.

Čovek je žmirnuo. Onda?

Imam pitanja za tebe. Ako ne odgovoriš na njih, daću ti još jednu dozu ispušnih gasova. I još jednu ako budem morao. Monoksid obično daje efekte. Samo ti možeš da proceniš koja je granica, ali uvek postoji rizik da tvoj mozak postane suviše slab da reaguje u času kada više zaista ne treba da ćutiš.

Misliš da se bojim smrti?

Ja ti sve vreme govorim, smrt nije tema našeg razgovora. Preživećeš.

Zašto onda, do đavola, treba da govorim?

Jer se suočavaš sa nečim što je gore od smrti. Ono što te čeka u budućnosti, ako ne progovoriš Dru je počeo svoje čekinje od brade jeste oštećenje mozga. Potpuno.

Čovek je pobledeo.

Bićeš biljka.

Trebalo je da mi kažeš.

Šta da ti kažem?

Kako si dobar. Od časa kada sam se probudio nisi prestajao da me tucaš u mozak. Odigrao si bar pola tuceta različitih tipova. Sve vreme si me izbacivao iz ravnoteže. Luđak? Do vraga, sigurno je da si potpuno zdrav kao što je sigurno da će oni doći.

Dru je ponovo uključio motor i zatvorio vrata.

Posle dve seanse, čovek je počeo da odgovara na pitanja. Trebalo je malo vremena. U početku je bio polusposoban i njegove izjave su često bile zbrkane. Dru

je sebe naterao da bude strpljiv i konačno je počeo da veruje da čovek govori istinu jer je od ugljenmonoksida postao tako grogi i bez ikakvih inhibicija. Očigledno je da je izduvni gas delovao slično natrijum amitalu. Dva sata kasnije, Dru je saznao otprilike onoliko koliko je i očekivao.

Ali, to ga nije ohrabrilo. Napad je bio poručen na tako profesionalan način kao što je bio i izveden. Iz jasnih razloga, pravilo je da klijent nikada ne bude direktno umešan u operaciju. Ukoliko nešto krene kako ne valja, ukoliko član tima bude uhvaćen Hi odluči da ucenjuje svog poslodavca, ne postoji nikakav direktni trag koji bi vodio ka bilo kome ko je platio račun. Umesto toga, klijent je stupao u vezu sa posrednikom, koji je kontaktirao sa podposrednikom koji je, pak, unajmljivao potrebne snage i osiguravao da posao bude dobro obavljen. Osim članova tima, niko od glavnih nikada se nije sreo licem u lice. Aranžmani između klijenata, posrednika i podposrednika bili su vođeni indirektno, korišćenjem neutralnih telefona. Ništa nije nikada zapisano na papiru. Troškovi su bili prenošeni preko anonimnih računau švajcarskim fli bahamskim bankama.

Dru je iz onoga što mu je rekao zarobljenik shvatio da je procedura ovoga puta išla na tom nivou. Čovek je uverio Drua da je njega unajmio njegov agent kojemu nikada nije saznao ime. Agent je znao gde može da pronađe svog čoveka dok ovaj, opet, nije znao kako da stupi u vezu sa njim i, naravno, agent nije rekao ko plaća napad i zašto. Posao je bio posao. Bizaran u ovom slučaju, to je tačno. Pa ipak, suma kojom je plaćen ukazivala je na velikodušnost.

Dru je često morao da vraća čoveka iz njegove ukočenosti koristeći se mirišljavom solju iz lekarskog paketa. Sada ga je pustio da spava, uverivši se da ima dosta ventilacije u kamionetu.

? Obeshrabreno je pustio mislima da lutaju. Očajnički se nadao da će lako doći do odgovora, ali je Bog odredio drugačije. Njegovo iskušenje je bilo prolongirano. Još jedna kazna.

U redu, pokušao je, ali je ovde omanuo. Ipak, promašaj nije bio njegova greška; da nije pokušao, ispao bi budala. Ali, ovde je već suviše dugo. Mora da se pokrene. Boston. Njegova veza, otac Hafer. Mora da kaže svom pokrovitelju šta se desilo. Da upozori Crkvu i da mu se ponovo dodeli utočište.

Sklonio je radijatorsko rebro sa kraja auspuha, skinuo vreće za spavanje sa zadnjih vrata i zatvorio ih. Dok je čovek bolesno spavao pored njega, Dru je krenuo kamionetom sa piknikodmarališta i nastavio prema Nju Hemšajru, idući sada na jugoistok, ka Masačusetsu.

Bio je sumrak kada je stigao u Boston. Uzeo je novčanik svog zarobljenika a onda ostavio kamionet i čoveka u nesvesti u njemu na polupraznom poslednjem spratu parking rampe Logan aerodroma. Morao je da učini nešto sa svojim zarobljenikom, konačno, a i obećao je. Ali to nije značilo da ne treba da napravi frku.

Suton je prešao u mrak kada je pronašao telefonsku govornicu blizu autobuske stanice preko puta aerodroma i pozvao aerodromsku službu obezbeđenja rekavši im

gde je kamionet parkiran (pobrinuo se da obriše svoje otiske prstiju) i šta će naći u njemu.

On je terorista. Govorim vam, uvrnut je, bolestan, perverzan. Samo ga pitajte. Ima neko silno oružje i hej, nešto je buncao o tome kako je planirao da otme međunarodni avion, da natera pilota da odleti u Floridu i da sruši avion nad Diznilendom. Bolesnik. I šta sam mogao? Samo se stavite na moje mesto. Morao sam da ga upucam.

Dru je spustio slušalicu. Smešeći se u sebi, ušao je u gradski autobus, platio kartu vozaču i seo pozadi. Drugi putnici su gledali sa negodovanjem u njegove čekinje i prljavu odeću. Sećaće ga se, pomislio je, zamišljajući aktivnosti na Logan aerodromu.

Aerodromsko obezbeđenje će morati prvo da proveri njegov telefonski poziv od dvadeset sekundi jer napravica za ometanje radara će održavati liniju otvorenom. Kao da nije spustio slušalicu. Do sada je ekipa već trebalo da pronađe kamionet dok je druga trebalo da juri prema telefonskoj govornici preko puta aerodroma. Neko će se možda seliti raščupanog muškarca u džinsu, nepristojnog izgleda i u pohabanom postavljenom prsluku kako izlazi iz telefonske govornice i možda čak i toga da je taj neobrijani čovek ušao u autobus.

Ostavljao je trag. Da je hteo da nestane, sišao bi iz autobusa i učinio nešto u vezi sa svojim izgledom, promenio ga, poboljšao. Uskoro. Tek tada će moći da ode do oca Hafera.

Bacio je pogled prema saobraćajnoj gužvi Bostona noću. U ovom pravcu nema farova kola koja bi ga pratila. Ne još, bar. Ali, koliko dugo...?

Radnje su bile zatvorene; moraće da čeka do jutra kako bi nabavio neupadljivu odeću. Za to vreme? Odmeravajući svoje akcije, odbacio je hotel, Čak i onaj koji je rupa. Ne ovako kako izgleda. Svi hotelski službenici imaju dobro pamćenje. Ovoga časa Ma mu je potrebna kamuflaža.

Zabavljao se zamišljajući pitanja na koja će zarobljenik morati da odgovori aerodromskom obezbeđenju, kada ga pronađu. Kakvu će priču morati da izmisli da bi objasnio kamionet otporan na metke, oružje, radio opremu? Bilo kakva da je priča, Dru je pomislio, jedina stvar koju čovek neće smeti da pomene to će biti manastir.

Setio se uzbuđenja koje je osećao dok je razgovarao sa svojim zarobljenikom, dok je govorio aerodromskom obezbeđenju. Posle šest godina relativnog ćutanja, govor mu je čudno prijao. Njegovo se raspoloženje promeni naglo kada se zapitao zašto se uopšte mučio da ostavi zarobljenika u kamionetu.

Pa, nisam mogao da ga povedem sa sobom.

Na, naravno ne. Ali...

Imao sam izbor.

Da, ali ga nisi koristio.

U starim danima...

Tačno. Kada si se borio za svoj život na brdu, ubio si svog protivnika. (Mea culpa). Ali ovde si imao izbor.

Ponovo ga je saznanje pogodilo. U starim danima ne bi smeo da dozvoli da čovek ostane živ.

Uprkos promenama u svetu dok je bio odsutan, jedno je bar ostalo nepromenjeno. Ilije možda postalo čak i gore. Bostonska Borbena Zona.

Pošto je izašao iz autobusa, krenuo je pravo prema poslovnom delu Bostona, prolazeći kroz tamu pomešanu sa uličnim svetlostima što je punila uvrnuto čoškaste ulice (ostaci iz sedamnaestog veka, velika muka savremenih planera), idući pokraj zgrada od hroma i stakla uz stare fasade kuća od cigle koje su iznutra nema sumnje bile doterane i uređene, ispunjene visećim biljkama i istočnjačkim tepisima.

Ali, kako je ulazio dublje u gradski lavirint, zgrade su postajale sve sumornije. Zanemarenost fasada pobeđivala je ponos onih koji su stanovali u tim kućama. Stigao je do džungle grabljivaca. Strvinara. Do Bostonske Zone.

Prostitutke su se naredale duž obe strane ulice. Uprkos hladnoj oktobarskoj noći, neke su imale na sebi uske suknje, često od kože, iznad kolena, ili duge haljine sa razrezom koji je pokazivao kožu sve do bedara.

Dok je Dru prolazio pored njih, namigivale su mu, nametale se. *Hej, slatkišu. 'Da ? bi voleo da te malo razmrdam, srce?

Dru ih je osmatrao, baš kao što su i one osmatrale njega, studirao njihova lica, tražio i najmanji znak da bi to mogla biti žena koja bi mu mogla biti od koristi.

Drečavo žuta kola zaškripala su dok su se zaustavljala pored njega. Dru je odmah postao oprezan, stegnuvši mauzer koji mu je bio ispod postavljenog prsluka. Trepnuo je, zapanjen, kada je žena sa sedišta do vozača, pokazala svoje grudi na kojima su bradavice Me zaokružene karminom, i podigla svoje obrve u znak pitanja.

Dru je osetio neobični probad u preponama. Odmahnuo je glavom u besu. Nasmejala se i okrenula muškarcu u kolima koji je podigao konzervu piva svojim usnama i pritisnuo gas do daske, odjurivši uz grmljavinu.

Dru se borio u sebi protiv nečeg perverznog što je nadolazio u njemu. Njegov je seksualni nagon bio snažno potisnut u manastiru; sada, za samo nekoliko sati koje je proveo u svetu, vratio se. Naterao je samog sebe da nastavi da hoda, traži, ali je Arlin sada bila sasvim jasno u njegovom sećanju.

Mada crna žena privukla je njegovu pažnju. Njena gusta crna kosa bila je ošišana kratko, kao u dečaka. Grudi su joj se videle jasno ispod keltske vunene košuljice; preko je imala otvoreni plastični mantil. Ali, ono što ga je privuklo bilo je da je očigledno odsutna mislima, cupkala je nešto što je moglo biti poderotina na nogavicama njenih hulahopki. Taj gest je u njemu izazvao simpatiju.

Dok joj se približavao, oči su joj zasijale. Uspravila se isturivši grudi. Imaš li neko mesto? zapitao je Dru.

Zašto?

Mora da bude sa krevetom?

Zašto?

Dru se namrštio. Nije mogao da poveruje da je u vezi sa njom napravio grešku.

Budi precizan, dodala je. Šta želiš od mene?

Shvatio je. Namamljivanje? Bojiš se da bih mogao da budem pajkan?

Trepnula je svojim dugim trepavicama. A zašto bi mene pajkan masirao?

Bilo je to odavno, pa sam zaboravio. Trebalo je da odmah pitam koliko? Ako sam ja taj koji spominje novac, ti ne možeš biti optužena za zavodjenje?

Koliko za šta?

Za to da provedemo noć.

A šta hoćeš da radiš u toku noći?

Ne bi poverovala istini, shvatio je, tako da joj je izneo predlog.

Oh. Opustila se. To je sve? Na trenutak sam pomislila da si perverzan. Jedino što mogu da kažem to je da imaš visoko mišljenje o sebi ako možeš to da radiš cele noći. Pedeset komada.

Čak i pre šest godina ta bi cena bila niska. Za celu noć?

Ne. Za jedanput. Možda. Videćemo. Potapkala ga je nežno po čekinjavom obrazu. Ali, moraćemo nešto da uradimo u vezi sa tim šmirglpapirom.

To je deo zamisli.

Oči su joj ponovo zasvetlucale. Samo idi za mnom.

Odvela ga je dva bloka dalje, u otrcanu stambenu zgradu sa prljavštinom na zidovima od cigle i prašinom po prozorima. Betonske ulazne stepenice bile su bele od ptičjeg izmeta.

Na vratima je zastala. E, sada, srce, treba da znaš da mi dečko živi ? stanu do ovog. Pa, u slučaju da si od onih koji uživaju u grubom...

... On i njegova dva drugara će nam doći u posetu sa palicama za bezbol.

Ukapirao si. Znala sam da imaš kliker.

Ušli su u plesnjivi ulaz i popeli se uz škripave stepenice sa klimavim gelenderom. Otključala je vrata malog stana i ispružila raku u znak dobrodošlice. Kuća je tamo gde je srce. Bilo bi nepravedno nazvati je brlogom.

Primitivši njenu igru recima, Dru je iznenada shvatio da je njena inteligencija više od onoga što se naziva uličnom pronicljivošću. Išla si u više škole?

Aha, škole teških udaraca. Ali, ako je ljubav ono o čemu želiš da učiš, ja ću ti večeras biti učitelj. Nacerila se i zatvorila vrata. Soba je bila mala, ali čista i privlačna. Primetićeš da nas nisam zaključala, tek za slučaj ako moj momak zaželi da nas poseti. U tom ormanu ima pića. Viski, burbon, rakija. Pivo je u frižideru. Sve to košta ekstra. Čak imam i mesto na kojem možemo da nam poručimo sendviče. Ali, i to košta ekstra.

Kladim se da je tako rekao je Dru. Nema pića. Ali crkavam od gladi. Ješću sve što nema mesa. Paradajz i sendvič sa salatam. Tri, ne, neka bude četiri. Sa mlekom. Osmotrio je sobu, dok su mu creva

krčala, dok je ona preko telefona naručivala hranu. Mali televizor marke Zenit, Soni stereo, sofa, režiserska stolica.

Je li to spavaća soba? zapitao je, pokazujući prema vratima. Nasmejala se. Misliš li da si u Ricu? To je plakar. Tamo je klonja. Izvini na izrazu. Sofa je krevet. Samo skloniš naši one i povučesh ovu ručku.

Tako je i uradio. Istoga časa čuo je iza sebe šuštanje odeće. Uznemireno se okrenuo. Prekasno. Uvežbanom efikasnošću, zbacila je kišni mantil od plastike, svukla vunenu košulju i sada je naglo vukla nadole svoju kožnu suknju.

Podigao je ruku. Ne. To što sam rekao da želim da radimo bila je laž.

Sledila se, nespretno čučnuvši, dok joj je suknja bila oko kolena. Imala je na sebi samo hulahopke. Oči su joj se zažarile. Onako sagnuta, sa grudima koje su joj visile, izgledala je jadno. Sta? Besno se uspravila. Šta?

Na dojkama i na bedrima videle su se svetle strije urezane u glatku kožu boje čokolade, dokaz da je jednom rodila.

Nisam to mislio. Hteo sam da ti objasnim na ulici, ali nisam mislio da ćeš ti...

Hej, rekla sam ti. Svako grubijanstvo, bilo šta perverzno i podigla je pesnicu da udari u zid sobe.

Ne! Stani! Dru je podigao ruke. Znao je da su zidovi toliko tanki da bi povici bili podjednako strašni kao i njeno udaranje u njih. Napre zao se da govori tiho. Molim te, nemoj. Povuci ću se. Sada sam ti blizu. Nemaš čega da se plašiš. Sta, do đavola...?

Mislio sam tačno ono što sam ti rekao na ulici. Hoću da prove dem noć. To je sve. Da se okupam. Da upotrebim tvoj brijač i da se upristojim. I da odem u krevet. I spavam.

Da li sam pogrešio? Dru je razmišljao. Koliko je ljudi patilo zbog mene? Ali, kako odluka da se ne ubije može biti pogrešna?

Žena je nastavljala. Zbog Avganistana, predsednik Karter je odbio da dozvoli američkim sportistima da učestvuju na Olimpijadi u Moskvi 1980. Sovjeti su, zauzvrat, odbili da dozvole svojim sportistima da dođu na Olimpijadu u Los Andelesu 1984.

Rusi su izjavili da ne idu na Olimpijadu zato što su zabrinuti zbog terorista rekla je žena. Ali svi znaju da su samo poravnavali račune zbog onoga što je Karter učinio.

Teroristi. Dm je nesvesno zaječao. Nadao se da nikada više neće čuti tu reč.

Ali, bilo je tu još, mnogo više. Dok je pušila dragu travu, prisećajući se glavnih događaja za poslednjih šest godina, u njemu je rasla muka. Čuo je da je Regana skoro ubio neki manijak koji je hteo da privuče pažnju neke glumice tinejdžerke koja je upravo počela da studira na Jelskom univerzitetu. Zavreme procesije na Trgu Svetog; Petra ranjen je Papa. Atentator je neki turski religiozni fanatik za kojeg se pretpostavlja da je radio za bugarsku tajnu policiju. Južnokorejski putnički avion prepun putnika od kojih su neki bili Amerikanci povredio je sovjetski vazdušni

prostor i bio je srušen. Preživelih nema, ali u vezi sa tim ništa vredno spomena nije bilo učinjeno.

Zašto nije? pitala je ona sa gnušanjem. Kako možemo da ih puštamo da nas vuku za nos?

Dru nije mogao da se primora da joj priča da se nikada ništa takve vrste ne dešava slučajno, da se putnički avion nije slučajno tek tako našao usred tuđeg vazdušnog prostora.

Sušтина je bila jasna, ova lista užasa možda je njoj bila nešto uobičajeno, ali posle šest mirnih godina koje je proveo u manastiru, efekat koji je ta lista napravila na njega bila je poražavajuća. Pokušao je da izbegne da zaključi da je neprihvatljivo postalo uobičajeno i da je svet poludeo.

A detant? zapitao je.

Šta mu je pa to?

Pregovori o oružju. Nuklearnom naoružanju.

Oh, to, pa nešto pokušavaju. Ali, da li znaš šta neka dupeta koja sebe zovu stručnjacima, izjavljuju? Da mi zapravo možemo da pobedi mo, da preživimo, nuklearni rat. Kažu da je tako predskazano u Bibliji. Da će hrišćani pobediti komuniste.

Dru je zaječao. Nemoj više ništa da mi govoriš. Ustao je dok je voda curila sa njega i spremao se da izađe iz kade.

Dobacila mu je peškir. Bolje se pokri, ljubavi. Inače podigla je jednu obrvu nikada se ne zna. Mogla bih da se zainteresujem.

Sada je postao svestan da je napravio pravi izbor. Bila je taman za njega; zasmejala ga je. Obavio je peškir oko struka a onda je bacio pogled prema odeći. Mislim da bi bilo dobro da operem moje stvari. manastir i nenaviknut na luksuz osećao se pomalo krivim. Uдахnuo je miris sapuna koji je bio sličan jorgovanu. Kao da ga nikada nije video, tako je sa pažnjom gledao u sunder koji mu je dodala, a onda ga je natopio vodom i iscedio nad glavom.

Uzela je još jedan dim trave i ponovo ga ispustila, prethodno ga držeći što je mogla duže u plućima. Pa nisam bila u pravu. U vezi sa tim da si stidljiv.

To je samo telo.

Aha, i ja sam to naučila davno. Šampon je na plastičnoj polici blizu tvoje glave. Uzgred, kada razgovaramo o prljavštini, pogledaj u vodu. Moraćeš da je ispustiš i da sve počneš ispočetka. Šta si radio, valjao se u blatu?

Ironija ga je zabavljala. Ni sama ne znaš koliko si u pravu. Počešao se po bradi. Oboje smo se složili da mi treba brijanje.

1 brijač je na polici, pored šampona.

Nije imala kremu za brijanje i morao je da upotrebi sapun. Znam da će ti ovo zvučati čudno rekao je. Ko je predsednik?

Zagrcnula se dimom koji je udahnula. Zezaš me?

Želeo bih.

Ovo je drugi put da si... Kada sam spomenula Fiksa. Zar ne gledaš televiziju, ne čitaš novine?

Ne tamo gde sam bio.

Čak i u zatvoru imaju televizor i novine.

Nisam bio u zatvoru.

Ali, ja sam mislila...

Veruj mi, ne pitaj. Što manje kažem...

To bolje za mene. U redu. Rekao si da si sveštenik.

Skoro. Brat.

Ako je to tvoja priča, onda ću da se pravim da verujem da si bio u manastiru. Regan je predsednik.

Dru je, iznenađen, u trenutku zastao sa brijanjem. Znači, Karter nije ponovo izabran?

Nije imao šanse kada je pustio one Irance da nas prave bu dalama.

Irance?

Kriza talaca. Zar ne znaš baš ništa?

Mislim da to postaje jasno. Pričaj mi.

Za čas je bio u toku i to ga je potreslo. Saznao je o iranskom napadu na američku ambasadu u Teheranu 1979. Saznao je da su Sovjeti 1980, pod isprikom da su nervozni zbog nasilja u Iranu, okupirali Avganistan i od zemlje napravili zaštitnu tamponzonu. Obe krize, shvatio je pretrnuvši, desile su se zbog njega, zato što je nešto uradio, Hi još bolje, nije uradio. Odjekivalo mu je u glavi. Uzroci i posledice. Da je izvršio svoj poslednji zadatak, da je ubio čoveka što mu je naredila njegova mreža, tok događaja verovatno ne bi nikada ni počeo. Umesto toga, on je ušao u manastir i njegova je meta u Iranu samo dobila na moći.

U kupatilu je skinuo blatnjavi prsluk. Ona je sela na stolicu i zapalila travu. Siguran si da nećeš dim? zapitala je.

To se protivi mojoj veri. .

Kakve to veze ima. Opušta.

Umrtrljuje mi čula.

Zakikotala se. Pa, nećemo da radimo ono.

Vruća voda se slivala iz tuša u kadu, podižući paru koja je zamaglila ogledalo iznad lavaboa.

Dru se skinuo i stavio odeću na policu pored sebe, neprimetno sakrivši svoj mauzer u postavljeni prsluk. Skidanje pred njom nije bilo teško. Fizički stid nije bio nikada da li je to sleng iz starih dana jedna od njegovih frka.

Nije loše rekla je, ocenjujući njegovo telo, a onda udahnuvši oštro i zadržavši dim. Malo mršav u bokovima.

Dru se nasmejao. Sve to dugujem dijete i vežbama.

Vežbama? Do đavola, ti i ličiš na one momke koji trče.

Druove gradi su se zagrejale; bio je strastveni trkač. Aha

nasmešio se. Džim Fiks, Bil Rodžers.

Gospode, nadam se da ne. Fiks je mrtav.

Dru je osetio ubod. Zezaš se.

Sisala je travu, i odmahivala glavom. Ne. Otišao je na onaj svet srećan. Umro je dok je džogirao. Pogledala ga je. Gde si ti bio? Ako se u to razumeš, onda bi morao da znaš da je Fiks umro. Imao je urođenu srčanu manu. Sve to džogiranje i...

Dru je pokušao da se oporavi od šoka. Valjda nikada nisi siguran. Okrenuo se da ude u kadu.

Odjednom se nagnula sa stolice. Sranje!

Okrenuo se prema njoj, spreman da zgrabi revolver sakriven pod odećom. Šta se desilo?

Šta se desilo? Gospode bože, tvoja leđa! Šta se tebi desilo?

Tiše.

Izvini. Zaboravila sam. Moj frajer.

Šta sa mojim leđima?

Ožiljci.

Šta?

Izgledaju kao da te je neko bičevao.

Dru se sledio. Nije nikada bio svestan toga. Godine kažnjavanja koje je primenjivao na sebi. Konopac kojim je bičevao svoja leđa. Aha. Bio sam u Vijetnamu. Mučen.

Mora da je bilo užasno.

Ne volim da govorim o tome. Ne volim čak ni da mislim na to.

Dru se nadalje držao leđima okrenut njoj i prekoračio je ivicu kade. Zatvorio je vodu, polako se spustio osećajući kako voda prelazi Preko njegovih prepona, zatim iznad struka, a toplota opušta njegove bolne mišiće. Zapravo, nije se kupao u toploj vodi otkako je ušao u

Njene su se obrve podigle u luku. Ti to u kupatilu? Pretpostavljam da ja treba da ti perem leđa? Je ? tako?

Uopšte nije tako. Iako je pokušavao da ne gleda u nju, njegovo ga je telo izdalo. Konačno, nije video ženu, a kamoli голу ženu, od 1970. i nije mogao da odbaci osećanje da ga je privukla. Ali, morao je da se odupre i borio se da se usredsredi na njeno tamno lice nalik dečaćkom i da ne primećuje njene grudi. Molim te, voleo bih kada bi bar nešto ponovo navukla na sebe.

E, ovo je rekla je ali njen glas nije više bio ljutit u svakom slučaju perverzno. Hoćeš li da mi kažeš... zauzela je izazivačku pozu, isturivši jedan bok i pogledavši ga očigledno se zabavljajući da ti se ne sviđa to što vidiš?

Ako će ti biti lakše da shvatiš, ja sam... Hi, skoro sam bio... sveštenik.

Oči su joj se suzile. Pa šta? Moja prijateljica ima nedeljno po dva sveštenika. Ja verajem u jednakost. Za mene ne postoje razlike. Dru se nasmejao.

Eto, to je. Opustio si se, a?

Zaista, koliko za noć? Ali, nema seksa.

Ti to ozbiljno?

Klimnuo je glavom.

Je ? ja moram da odem?

Odmahnuo je. U stvari, više bih voleo da ostaneš.

Ako ovo nije uvrnuto... računala je. U redu, onda dve stotke.

Brzo uklonjen pogled kazao mu je da je očekivala da će se raspravljati.

To je tačno onoliko koliko imam. Izvadio je novčanice koje je

uzeo od tikova sa brda i iz kamioneta, bacio novac na rastvoreni krevet.

Nisi nikada čuo za hotel?

Pokazao je na svoju prljavu odeću. Ovakav? Zapamtili bi me.

A ti nećeš da te zapamte?

Recimo da sam stidljiv.

Njen se osmeh pretvorio u staloženo odmeravanje. 1, srce, ti si još hladnokrvan.

U redu, sada sam te pročitala. Ne moraš da se štrecaš. Siguran si ovde. Okupaj se.

A sve to važi i za tebe kazao je Dru.

Otvorila je plakar i izvukla kućnu haljinu.

Bolje bih se osećao ako bi...

Okrenula se ka njemu, oblačeći se.

... bila tamo sa mnom.

Oh?

Aha. Nešto bih te pitao.

I, nije dodao, hteo je da je ima na oku.

Za pare koje si mi dao možda bih mogla i ja da nešto uradim.

Pomoći ću ti.

Nije stigao da je zaustavi na vreme. Sa gađenjem je pokupila njegovu blatnjavu odeću. A onda se zabaljiiia u mauzer.

Stajala je nepomično. Pun si iznenađenja.

Napeto ju je gledao. Pa šta ćemo da radimo sa ovim iznenađenjem?

Ja ću da urliknem. A onda će moj frajer da dotrči.

Nadam se da nećeš.

Posmatrala ga je, gledajući ga pravo u oči.

Nije želeo da je povredi. Šta će da uradi ako ona počne da vrišti?

Ureduje. Neću.

Odahnuo je.

Polovina ljudi koje znam imaju pucu, ali ne vode računa o svom ponašanju kao ti. Tu ti odajem priznanje. Ti zaista umeš da devojci prirediš divno vreme za dvesta dolara. 1 dalje držeći odeću u rukama,

napućila je nos. Kakav je ovo paketić? Miriše kao da je crkotina. Rekao sam ti, bolje ne pitaj.

Uzeo je prsluk i stavio ga je na vrh police. Onda je ispustio vodu iz kade i oprao čarape, donji veš, džins, vunenu košulju. Zatražio je od nje plastičnu kesu i, dok je ona telefonirala da se raspita zašto hrana još ne dolazi, stavio je naduveno telašce Stjuarta Malog u plastičnu kesu i vezao čvor na njenom vrhu. Stavio je kesu i mauzer ispod peškira zajedno sa fotografijama koje je odneo sa sobom u manastir i, konačno, oprao prsluk.

Kasnije, kada mu je dala braon somotski kućni ogrtač, sačekao je trenutak kada nije gledala i onda je prebacio miša, slike i pištolj u svoje džepove. Primetila je izbočine, ali do tada je već bila naučila.

Znam kazala je. Ne pitaj.

Kucanje ga je uznemirilo. Držeći pištolj u džepu svog kućnog kaputa, stao je sa druge strane vrata dok je ona pitala. Koje?

Spidijev raznoslač hrane. Dina, ja sam. Al.

Himnula je glavom Druu i otvorila vrata dovoljno da može da plati novcem koji joj je dao Dru i da preuzme hranu. Zatvorila je potom vrata.

Dina? Tako se zoveš?

Tako nekako. Majka me je zvala Ređina. Morala sam da skratim.

U mom poslu mi samo fali zezanje kako sam kraljica.

Nacerio se. Ako ti ne smeta, Dina, možemo li zaključati vrata?

Moj frajer želi da može uvek da uleti na brzinu ovamo ako mora.

Ali, oboje znamo da neće morati.

Posmatrala ga je. Ne znam ni sama zašto toliko reskiram sa tobom.

Ali, učinila je ono što je tražio i njemu je istoga časa bilo lakše. Izgladneo, seo je za sto i počeo brzo da jede svoje sendviče. Hlebjebio star, salata i paradajz uveli, ali posle njegove najnovije dijete od kikirikija, čokolade i zamrznutog i suvog povrća, nije mu bilo važno. Čak mu je i mlako mleko imalo izvanredan ukus.

Hrana ga je ošamutila, jer ga je šećer učinio umornim. Nije spavao trideset šest sati. Oči su ga bolele od celodnevne vožnje. Pogledao je prema krevetu.

Mrzim što moram da te zamolim za još jednu uslugu.

Umakala je svoj pomfrit u kečap. Do sada te nisam ni u čemu odbila.

Hteo bih da sada malo odspavam.

Pa? žvakala je pomfrit, obliznuvši kap kečapa sa usne. Onda spavaj.

Ali, hoću da ti spavaš sa mnom.

Molim? oči su joj zasijale. Znaš, bilo bi lepo da se jednom odlučiš. Prvo sklapaš dogovor da mi daješ slobodno, a sada...

Pored mene u krevetu. To je sve. Ništa drugo.

Samo da ležim tamo? namrštila se. Ma 'ajde. Mora da hoćeš da nešto uradim.

Da spavaš. Isto kao i ja.

Imala je zapanjeni izraz lica.

Nije znao kako da joj objasni da ne može da zaspi sve dok ne zna gde je ona i šta radi. Kada bi joj rekao istinu da ne srne da joj preda u ruke svd^život dok spava možda ne bi htela da saraduje sa njim. Teško je to... znaš... ovako. Ja...

Lupkala je svojim dugim noktima po stolu.

... imam želju da nekoga zagrlim.

Njeno zategnuto lice sada je bilo opušteno. To je najtužnija stvar koju sam ja ikada... Uzela ga je za ruku.

Krenuo je sa njom do raširene sofe i pomogao joj da namesti čaršav preko i da presvuče dva jastuka koja je izvadila iz ormana.

Noćas je hladno. Stresla se i izvadila dva ćebeta, ali uprkos primedbi da je hladno, počela je da skida svoju kućnu haljinu.

Nemoj prošaputao je.

Moć navike. Oprosti. Nacerila se i ponovo vezala kaišem haljinu, a onda isključila svetlo.

Zavukao sa pod ćebad sa njom. U mraku, držeći je u zagrljaju, osećajući njenu mekotu, odolevao je iskušenju njenih dojki, krsta, bokova. Nije sa ženom bio u krevetu od 1979, i sećanje na Arlin ga je preplavilo. U svojoj ranijoj profesiji nije bio blizak sa mnogo žena jer nije smeo da pogreši. Jedino mu je bila važna Arlin, član njegove nekadašnje mreže, jedina žena koju je sebi dopustio da voli. Grlo ga je bolelo. Dina se ušuškala i skupila kraj njega, nameštajući se da joj bude udobno, a on je svoje misli odvlačio od nje tako što je razmišljao o praktičnim stvarima kao što je na primer da stavi mauzer ispod svoje noge tako da ona ne može da ga uzme, a da ga pritom ne probudi.

Ugnezdio se na madracu prvom na kojem je ležao otkako je ušao u manastir i pokušao da se opusti.

Lepo sanjaj šapnula mu je na uho.

Nadao se tome. I za čudo, tako je i bilo.

Ili, bolje, flj;euopšte sanjao. Za užas, spavao je kao zaklan. Treperenje svetlosti ga je probudilo. Video je da Dina nije pored njega. Uplašen, uspravio se u krevetu, u mraku, na oprezu, shvatajući da svetlost dolazi od televizora. Od slika je pomislio da je još uspavan i da ima noćne more. Video je mladiće široko, divlje razrogačenih očiju, faca koje su bile blede kao i njihova tela, u uniformama nacističkih vojničkih trupa i sada je već znao da haluciniranjihovu kosu koja je ličila na frizura Indijanaca. Kroz usne školjke bilo im je zakačeno prstenje. Žene su nosile kožne jakne motociklista, a u rukama su držale bacače vatre uperene u oglasne table na kojima su bile iscrtane pečurke hidrogenskih bombi.

Senka se pomakla ispred televizora.

Posegnuo je za mauzerom, ali se zaustavio.

Senka je bila Dina. Okrenuvši se, izvadila je nešto iz uha. Slike su nastavile da se smenjuju, bez zvuka.

'prosti rekla je. Mislila sam da ti televizor neće smetati. Mislila sam ako uzmem slušalicu...

Pokazao je prema ekranu. Šta je ovo?

MTV. Televizijski muzički kanal. Ovo su pankeri.

Šta?

Znam da si želeo da i ja spavam, ali moraš da shvatiš, moje vreme nije isto kao tvoje. Ja sam naučena na noćnu šihu. Sada su mi oči kao sarme. Sve do osam ujutru, kada sa društvom dole idem na uštipke ikafu...

Koliko ima sati?

Žmirnula je prema satu. Skoro pola šest.

Tako kasno? U manastira je do sada uveliko bio budan i spreman na misu. Sklonio je čebe sa sebe i ustao iz kreveta. Čak i u kućnom mantilu koji mu je dala Dina, bilo mu je hladno. Kada je izašao iz kupatila opipao je odeću koju je bio obesio na vešalicu za peškire.

Bila je još mokra. Imaš li fen za kosu?

Nasmejala se. Sada znam da nisi bio u manastira.

Zbog moje odeće.

Ponovo se nasmejala. Daj bože da se nije skupila.

Nije. Voće, kazao je. Daj mi bilo kakvo voće koje imaš. A za doručkom je sam sebe iznenadio kada se nagnuo prema njoj i poljubio je u obraz.

I ona je bila isto iznenađena. Zbog čega to?

Samo da ti zahvalim.

Misliš polazahvališ.

Nije odoleo kada mu je ona uzvratila poljubac. Ne dugi, ne senzualni, ali intimni. U usta.

U dragom životu, pomislio je, dok su mu nozdrve osećale njen slatkasti miris.

Ponovo je pomislio na Arlin. Ali, taj dragi život nije postojao za njega.

Zbog mojih grehova.

U pola deset je telefonirao iz govornice u apoteci, dva bloka zapadno od bostonskog Gradskog parka. Uprkos otrcane odeće na sebi, bio je obrijan i čist i nije, izgleda, privlačio pažnju apotekarke koja je kucala recept na pultu, odmah do telefonske kutije.

Dobro jutro. Župa svete euharistije javio se starački glas.

Molim vac, oca Hafera.

Strašno mi je žao, ali otac Hafer neće biti slobodan ovoga jutra.

Prošle noći sa aerodroma i nekoliko puta kasnije, od Dine, zvao

je župu ali niko nije odgovarao ili je bila uključena automatska sekretarica sa ovim istim staračkim glasom, objašnjavajući da sveštenici nisu blizu telefona i tražeći od onoga koji zove da ostavi ime i poruku. U Dru ovom slučaju, to se nije moglo desiti.

Ne sa porukom koju je on imao. Dragi bože. Stegnuvši slušalicu, razmišljao je o mogućnostima koje ima.

Halo? starački glas je nesigurno pitao s one strane. Da li ste još...?

??? je progutao knedlu. Jesam. Znete li...? Čekajte. Rekli ste da nije slobodan ovog jutra. Da li to znači da ga očekujete posle podne?

Teško je sigurno reći. Možda. Ali, možda ga posle lečenja neće dugo biti.

Lečenja? Dru je jače stegao slušalicu.

Ako vam je potreban sveštenik, ja mogu da vam pomognem. Ili bilo koji sveštenik ovde. Da li je to hitno? Zvučite uznemireno.

Lična stvar. Moram da razgovaram sa njim. Ne shvatam. O kakvom lečenju govorite?

Žao mi je. Ali, nemam dopuštenje da govorim o tome. Ali, kako ga vi znate, nema sumnje da će on hteti da vam kaže. Zašto ne ostavite svoje ime i broj.

Zvaću ponovo.

Dru je spustio slušalicu, otvorio vrata govornice i izašao iz nje. Apotekarka ga je pogledala. Pokušavajući da sakrije svoju uznemirenost, Dru je pogledao na sat, a onda prošao pored polica i pultova i kročio na bučnu ulicu.

Danas posle podne? A možda ni tada?

Nekome mora da bude rečeno. U Đininom stanu prelistao je jučerašnji "Boston Glob". Nije bilo ni pomena o onome što se desilo u manastira. Ili su vlasti ćelu stvar držale u tajnosti, ili tela nisu još pronađena. Ali, teško je bilo poverovati da bi takva prića mogla da ne procuri. Dok je išao trotoarima punim sveta, prema Bostonskom parku, u sećanje su mu se vratila naduvena tela koja su bila ispružena preko stolova ili na podovima ćelija. Mrtvi. Svi mrtvi.

Ponovo je, sa odbojnošću, pomislio na policiju. Možda da ih pozove. Ali, neće mu verovati. Tražiće od njega da se predstavi, da se vidi sa njima a on nije bio spreman na to, ne sve dok mu ne bude garantovana sigurnost. Dok ih on bude ubedivao da nije lud, oni bi pozvali vlasti u Vermontu odakle bi neko proverio manastir. Kada bi tela bila pronađena, uskoro bi postalo jasno da jedan kaluđer nedostaje. Bostonska policija bi odmah povezala stvari sa ćovekom koji im se javio. Ko bi dragi znao za tela osim preživelog, ili nekoga ko ih je ubio?

Dru je odmahnuo glavom. Što je još gore, policija bi posumnjala da je on umešan u ubistva. Ćak i u najboljem slućaju, kada bi poverovali u njegovu nevinost poslali bi APB po njega, ćime bi samo pomogli timu da suzi polje svojih traganja. A nije još ni stigao da razmotri šta bi se desilo kada bi policija, gledajući u njegov dosije, bila prvo zbunjena, a onda alarmirana njegovom nejasnom prošlošću. Bilo bi užasavajuće kada bi ih pitanja postavljena njemu odvela u tom pravcu.

Ne. Put koji je prvo izabrao, ostaje i dalje najbolji, najsigurniji. Oće Hafera. Moj ispovedniće. Daj da te nađem. Što je moguće pre. I pomozu da otkrijem ko su moji neprijatelji.

Osećajući se potpunim strancem, lunjao je nasumice bostonskim ulicama. Šetao je besposleno trgovaćkim centrima, prolazio kroz svetle i bućne arkade u kojima su

se nalazili neverovatni tehnološki aparati koju su omladinu učili smrtonosnim refleksima pilota lovca. U svakoj igri koju je osmotrio, suština je bila da se napadne i da se uništi. Pobjednik je morao da šatre neprijatelja. A ponekada bi i nuklearni oblak najavljavao pobjedu ili poraz.

Mladići, adolescenti šetali su kroz robne modne kuće u svojim vojničkim uniformama, a stariji muškarci koji su držali do stila nosili su imitacije kožnih jakni pilota bombardera iz Drugog svjetskog rata.

Cisto ludilo. Blagi bože, Dru se pitao, šta se desilo za ovih šest godina koliko sam bio odsutan?

Borio se da potisne zabrinutost. Nešto je bilo mnogo važnije. Spasenje. Ako je svet odlučio da sam sebe uništi, onda u redu. Ali ono stoje njemu bilo potrebno, to su mir i odvojenost od svega ovoga. Umreti bilo je neizbežno. Kada se to desi tokom molitve, onda je smrt prihvatljiva.

To posle podne više je puta telefonirao u župsku kancelariju, osećajući se sve izgubljenijim i nestrpljivijim kada god bi saznao da oca Hafera još nema. Vreme je počelo da biva prava muka za njega. Najnovije izdanje "Boston Globa" i dalje nije donelo ništa o manastira, što samo Po sebi nije moralo da znači nešto. To što u novinama vesti nije bilo, moglo je imati više objašnjenja. Ali, nije mogao da podnese da tela još nisu pronađena, i da je ta tajna, ta blasfemična tajna, neotkrivena. Negde oko pola pet, dok je prolazio kroz još jedan trgovinski centar, iznenada je zastao, žmirnuvši na prizor ispred njega. Gomila ljudi je išla ka njemu, očiju crvenih i punih suza koje su sklanjali rukom.

Mora da se desilo nešto strašno, pomislio je. Setio se 1963, reakcije cele Amerike na vest da je ubijen predsednik Kenedi, i već se pripremio na najgore.

Otišao je do grupe ljudi, uplašen njihovim bolom. Šta se desilo? Zašto plačete?

Krupna sredovečna žena koja je brisala nos maramicom, odmahivala je glavom. Tako strašno.

Šta to?

Videla sam ga osam puta. I uvek plačem. Tako je lepa, a umire od raka.

Raka?

Debra Vinger.

Ko?

Žena je izgledala šokirana. "Vreme nežnosti". Jeste li vi s Marsa?

Pokazala je preko gužve koja se nalazHa iza nje. Bioskop. Predstava je upravo Ma završena, publika je izlazila.

Zbunjen, prošao je niz telefonskih govornica uz prodavnicu ženskog donjeg rublja "Ledi Godiva". Izlog je bio prepun gaćica. Pored Drua je prošao muškarac sa mindušama, potom žena sa tetoviranim srcem na ruci. Dru je ubacio novčiće u telefon i brzo okrenuo broj koji je znao napamet. . Župa svete euharistije.

Molim vas, da li je stigao otac Hafer?

Ah, to ste ponovo vi. Rekao sam mu za vaše pozive. Samo čas.

Videću da li je slobodan.

Dru se naslonio na zid i čekao. Kada je konačno čuo da je telefonska slušalica podignuta nije prepoznao iscrpljeni, bezdaha glas.

Halo? Ovde otac Hafer.

Dru se namrštio. Nije šest godina govorio sa ocem Haferom. Kako može da bude siguran? Moram da se vidim sa tobom, oče. Sada. Veraj mi, hitno je.

Molim? Koje to?

Dru je zurio u slušalicu, sumnjičav. Recimo da je u traganju tim pogodio pravu osobu kod koje će Dru otići posle manastira? Recimo da ovaj glas, koji zvuči suviše promuklo i suviše slabašno da bi bio glas oca Hafera, pripada jednom od tipova koji ga jure? Ne, Dru nije imao izbora. Morao je da sledi pravila čuvanja u svojoj ranijoj profesiji. Nije smeo da dopusti da bude nepažljiv.

Pitao sam koje to hrapavi glas je insistirao.

Druove misli su neobuzdano jurile. Uprkos zlim slutnjama ipak se nadao. Trebalo mu je da se uveri. Znak raspoznavanja, neka informacija koju su samo njih dvojica delila. Pre šest godina smo se sreli u župničkoj kancelariji preko puta ulice i ti si saslušao moju ispovest. Čuo sam mnogo... pre šest godina? Postoji samo jedna ispovest za koju sam siguran da bih je se uvek setio.

Diskutovali smo o liker.

Blagi bože, to ne može biti! Ti?

Ne. Slušaj. Liker. Sećaš li se njegovog naziva?

Naravno.

Dru se namrgodio. Tako si ga se brzo setio?

Prave ga kartuzijanci. Izabrao sam ga namerno. Ime jednog reda. Šartrez.

Dru je odahnuo. Dobro. Ili bar tako treba da bude.

Otac Hafer je nastavio da govori. Za ime sveta, čemu ova tajanstvenost? Gde si, pobogu? Zašto me zoveš? Sveštenik je sada disao još teže. Očigledno da nisi u...

Ne, morao sam hitno da odem. Moramo da razgovaramo.

Hitno? U kom smislu?

Ne mogu telefonom. Moram da se nađem sa tobom. Sada.

Zašto si tako zagonetan? Gde da se vidimo? I zašto ne možeš da mi kažeš telefonom? Glas se naglo prekinuo. Nećeš valjda da kažeš...

Može da se prisluškuje.

Ali, to je apsurdno.

Apsurdno je to što se desilo. Oče. Ja ti kažem da nema vremena.

Hitno je. Molim te, poslušaj me.

Kroz slušalicu se čulo samo napeto sveštenikovo disanje.

Oče?

Da, dobro. Videćemo se.

Dru je pogledao oko sebe, utišavši glas ali zadržavši u njemu notu hitnosti. Uzmi olovku i hartiju. Reći ću ti kuda da ideš. Moraš da mi pomogneš, oče. Moraš da me saslušаш.

Klasična operacija presretanja. Ali ovoga puta je Dru morao da se suoči sa više od jedne varijante.

Njegov je glavni strah bio da je tim pogodio gde će on morati da ide po pomoć. U policiju, svakako, neće, ne zbog svog porekla. I ne zbog pretpostavljene njegove želje da izbegne da ga drže u šaci.

Logična alternativa? Sveštenik koji ga je predložio za kandidata zakartuzijanca. Konačno, ko bi drugi mogao da shvati? Po toj istoj logici, tim bi trebalo da drži sveštenika na oku. I kada otac Hafer iznenada napusti župničku kancelariju u vreme večere, biće mu dodeljena Prasnja.

Ekstra faktor? Recimo da i policija bude umešana, bilo zato što su pronađena tela bilo zato što je otac Hafer, uznemiren zbog Druovog Poziva, odlučio da od nje zatraži zaštitu?

Moguće je čak da nije samo tim ili samo policija ta koja prati sveštenika. Moguće je da to čine i jedni i drugi. Komplikacija ove vrste preobrtila je inače školsku operaciju iz algebre u račun. Bez obzira koliko plan postao složen, Dru je morao početi od osnova.

U toku dana nekoliko je puta prošao kroz Gradski park, odmeravajući ga iz svakog ugla, proračunavajući njegove prednosti. Veliki park, ispunjen drvećem i stazama, vrtovima, ribnjacima i igralištima, bio je oivičen nizom zgrada, trgovačkih i stambenih, sa svake strane. Izabrao je najpogodniju tačku i te noći, od sedam sati, smestio se na krov jedne od stambenih zgrada. Skupio se iza dimnjaka koji je zaklanjao i njega i njegovu senku i netremice gledao prema parku. U drugoj polovini oktobra, sunce je već bilo zašlo; park je bio u tami izuzev odsjaja uličnih svetiljki duž njegove ivice i lampi uz staze.

Prednost ove lokacije na krovu bila je ta da je Dru na oku držao tri od četiri ulice koje izlaze na park. Udaljena strana bila je progutana crnim granama drveća bez lišća. Ali, daleka strana nije bila važna: bila je suviše udaljena da bi se tim ili policija jureći ka njoj izložili Draovom pogledu i dali mu žansu da pobegne. A sa te strane Dru je i nameravao da se sretne sa ocem Haferom. Ali, ne lično.

Bio je oprezan u onome stoje rekao svešteniku .Daje jednostavno kazao ocu Hafera da ide u Gradski park i čeka na dalji razvoj, rizikovao bi da ga pronađu na ovom krovu ili tim ili policija kada bi preventivno proveravali zgrade na ivici parka. Taj način razmišljanja pretpostavljao je da je telefon u župničkoj kancelariji prisluškivan ili da sveštenik saraduje sa vlastima. Čak i sada, posle mnogo godina, živo se sećao Ir*ustrijske škole u Roki Mauntinsu, Henka Daltona i njegovih časova: "Paranoja će vam spasiti život. U vašem životu, momci, ludo je ne biti paranoičan. Znajte da su kopilad protiv vas. Sve vreme. Svuda."

I tako su Dru ove instrukcije bile toliko komplikovane da je tražio da ih otac Hafer zapiše. Ni tim ubica ni policija ne bi mogli imati toliko ljudi da za nekoliko sati

pokriju kompletni itinerer. Nisu imali specijalnu ciljzonu. Iz njihove perspektive, kontakt je mogao biti ostvaren svuda. Ali, smatrajući da je potrebna još jedna mera predostrožnosti, Dru je odlučio da ne ostvari kontakt lično. Dok je osmatrao tri senovite, ali vidljive ulice ispod, levo i desno od sebe nije video nikakav dokaz o nadzoru, bHo u vidu nekog čoveka koji je tu stajao i pravio se da dangubi bilo u kolima koja bi se zaustavHa a iz njih ne bi izašao niko. Ulice su izgledale normalno, nevino, uobičajeno.

Uostalom, uskoro će se uveriti. U sedam i deset spazio je sveštenika. Otac Hafer je nosio dugački crni ogrtač, a gornja dugmad su mu Ma otkopčana, kako mu je rečeno. Belina njegovog okovratnika bila je . vidljiva u slabo osvetljenoj noći. Ali, način na koji je otac Hafer išao naterao je Drua da se namršti. Sveštenik je pre vukao noge nego što je hodao. Polako je zastajkivao, očigledno umoran. Dolazio je od ćoška sa Druove desne strane i sada je krenuo preko parka. Nešto nije bilo u redu. Dru je pogledao prema ulici iz koje je sveštenik došao. Niko, čini se, nije išao za njim.

Dru je vratio pogled na sveštenika i odjednom mu je neštou glavi odjeknulo. Ne zato što je otkrio zasedu već zbog nečega što je bilo daleko od očekivanog, iako su mu sada kada je mislio na to, Mi dati svi podaci. Trebalo je da shvati. Otac Haferse nagnuo napred, kašljući jako da je, mada je Hafer bio udaljen svega nešto manje od pedeset metara, Dru mogao jasno da ga čuje. Sveštenik je izgleda imao bolove. I bio je mršaviji nego što ga se Dru sećao. Čak i po noći, njegovo je bledilo bilo vidljivo. Sveštenik je umirao.

Lečenje starački glas iz župničke kancelarije je govorio preko telefona. Možda neće moći da dolazi posle lečenja.

Hemoterapija. Radijacija. Otac Hafer je umirao od raka. Promuklost, nedostatak daha, što još ide uz to? Kancer je bio u njegovom grlu, ili možda pre u plućima. I sa strašnom tugom, Dru se prisećao cigarete na cigaretu koju je otac Hafer palio dok su razgovarali pre šest godina. Sveštenik se još jednom sagnuo napred, kašljući sa očiglednim bolom. Uzeo je maramicu i obrisao usta, a onda se polako uspravio, nastavljajući sa mukom prema parku. Dru se koncentrisao na treću klupu na stazi pored koje je, prema instrukcijama, sveštenik morao da prođe.

Prva. Druga.

Kada je otac Hafer došao do treće, iz grmlja je poletela jedna senka, požurivši prema njemu.

Sada, pomislio je Dru. Ako je pod prismotrom, sada. Umesto da posmatra figuru nalik na šakala koja je izgledala kao da napada sveštenika, Dru je svoju pažnju usmerio na obližnje ulice.

Ali, ništa se nije desilo. Nije bilo pucnjave, nije bilo sirena, ni iznenadnih senki ili puškaranja. Ničega nije bilo. Noć je ostala sablasno mirna i, osim povremenih zvukova obližnjeg saobraćaja, tiha.

Dru se ponovo usredsredio na treću klupu na stazi. Njegove instrukcije senci koja je iskočila bile su precizne i zasnovane na položaju lampi u parku čije su

svetlosti omogućavale da tačno vidi šta se dešava. Da je sveštenik imao neki mikrofoni ili baterije skrivene pod svojom odećom, brzo pretraživanje bi to otkrilo. Figura bi podigla svoju desnu niku, upozoravajući Drua da beži.

Naravno, senka je morala da ima podsticaj da odglumi pretraživanje i zato je Dru prethodno dobro pročešljao Borbenu zonu kako bi našao pravog, ali upotrebljivog narkomana. Dao mu je malo droge, ali rnu je obećao još iz prozirne vrećice sa heroinom koji je Dru nabavio tokom poslepodneva od nekog drugorazrednog preprodavca. Praška je bilo dovoljno da podstakne narkosa, ali ne dovoljno da razmrda njegovo loše raspoloženje i nedovoljno da se upita koje su Druove narnere i da li postoji moguća opasnost.

Dru je gledao kako se senka sudara sa sveštenikom, kako ga neprimetno pretražuje i kako na dlan oca Hafera stavlja papirić sa porukom. Istoga trena, senka je nestala kroz tamu između dve lampe i videla se tek kada je pretrčavala osvetljena igrališta, žureći prema ćošku parka sa Druove leve strane, baš kako je rečeno.

Vidi, vidi, mislio je Dru. Pa, nikada se ne zna. Zaista, uopšte nije bilo trapavo. Ovo je samo dokazalo kada si u škripcu, ne potcenjuj narkomana, sve dok je motivisan na pravi način. Dru je bio oduševljen ne samo zbog toga što je narkos dobro odigrao ulogu, već i zbog toga što je ostao živ. Narkoman nije bio ubijen.

Zaključak: da je tim ubica bio u blizini, shvatio bi daje senka dole glasnik, a ne Dru. Onda bi svoju pažnju usmerili na njega u istoj meri koliko i na sveštenika, u nadi da će ih glasnik odvesti do Drua ili im bar dati informacije o čemu je govorila poruka. Glasnik bi ih odveo tačno do ćorsokaka, tri bloka dalje, gde je Dru obećao da će narkomanu dati ostatak heroina iz providne vrećice.

Dru je ostavio vrećicu na prozorskoj dasci i sada, dok je posmatrao kako narkos odlazi slobodno, počeo je da veraje da ni tim ni policija nisu pratili oca Hafera. Ali, i dalje nije bio apsolutno uveren. Planirao je još jedno skretanje i to je bila svrha poruke koju je sada sveštenik držao uručiti.

Dru je ponovo usmerio pažnju prema parku. Otac Hafer je stajao pored treće klupe na stazi, čvrsto pritisnuvši ruku na grudi kao da treba da kontroliše iznenadno lupanje srca. Oporavljajući se od napada, gledao je u poruku koju je držao u ruci, ali pre nego što je stigao da je pročita, iznenada je ponovo dobio napad kašlja. Izvukao je maramicu i ispljunuo sadržaj u nju. Gospode, smiluj mi se, pomislio je Dm.

Sveštenik se klonulo približio obližnjoj lampi i zgrbio se u ramenima, naprežući se da pročita poruku. Dru je znao šta će videti u njoj.

"Izvinjavam se zbog iznenađenja. Moram da budem siguran da te niko ne prati. Kada bi postojao dragi način... Ali, skoro smo tu. Vрати se putem kojim si došao. Vрати se u župničku kancelariju."

Sveštenik je naglo podigao glavu od poruke, gledajući oko sebe pogledom, koji je čak i na ovoj razdaljini, pokazivao jasno nezadovoljstvo. Zgužvao je papirić u džep svog ogrtača, nagnuo se ponovo napred i bolno zakašljao u svoju maramicu. Sa

energijom koja je nastala zbog nestrpljenja, okrenuo se i besno počeo da se gega odlazeći iz parka, natrag putem kojim je došao.

Da sam znao da si bolestan, ne bih to učinio na ovaj način, pomislio je Dru. Izabrao bih kraći, manje težak put. Oprosti mi, oče, muke koje sam ti ja prouzrokovao. Nisam imao izbora. Morao sam da nateram da se neprijatelj oseća isto nestrpljivo kao i ti.

Gledao je sveštenika kako sa mukom odlazi iz parka, a onda se sa Druove desne strane gubi iz njegovog vida. Nije video nikakvog dokaza o na brzinu preorganizovanom nadzoru. Nije bilo kola koja bi se okrenula i pošla u novom smeru u kojem je išao sveštenik. Nije bilo nikakve figure koja žuri da drži na oku sveštenika.

Dru je čekao još dvadeset sekundi, a kako i dalje nije video ništa neobično, postao je ubeđen da nisu umešani ni tim ni policija. Ipak, sa svog mesta na krovu, Dru nije mogao da vidi ulicu u koju je ušao sveštenik. Mogao bi se uveriti da je ulica sigurna tek kada bi požurio sa krova i pogledao iza ugla. Ali, prilazak svešteniku mogao bi biti rizičan.

Dru je imao još jednu mogućnost. Ako on ne može da ode k svešteniku, sveštenik može da dođe do njega.

Iz mraka grmlja pored crkve, Dru je gledao preko ulice prema župničkoj kancelariji. Iznad njega, svetlost koja je dolazila iz crkve padala je kroz vitražne prozore i obasjavala Muke Isusove. Prozori su bili zatvoreni, ali je Dru ipak čuo molitvu večernje.

Druova poruka rekla je ocu Hafera da se vrati istim krivudavim putem kojim je i došao, vraćajući se u župničku kancelariju. Ali, Dru je koristio direktni put da bi došao brže. Trebalo mu je da prouči različite prednosti kancelarije, da vidi da li je iko motri. Poslednja predostrožnost. Jer, ako je tim ubica pratio oca Hafera, onda je jedan od njegovih pripadnika morao ostati pozadi, zbog njihove poslednjepredostrožnosti. Tek kada Dru bude potpuno zadovoljan što se tiče sigurnosti u župničkoj kancelariji, reskiraće da nastavi sa dragim delom svoga plana.

Okrenuo se i pogureno otšunjao kroz grmlje prema vratima sa strane crkve. Pritisnuo je gvozdeni zasun a onda nalegao na široka hrastova vrata. Nisu se ni pomerila i za trenutak, dok mu je srce tuklo, zabrinuo se da nisu zaključana. Pritisnuo je jače i ona su se, uz škripu, otvorila.

Zurio je u unutrašnjost, dok mu se telo napelo. Nalazio se na betonskom odmorštu čiji su zidovi od žbuke bili omalani belom bojom. Sa njegove leve strane sedam stepenica vodilo je ka vratima iza kojih su se čule reci službe glavni deo crkve. Ispred, drage su stepenice vodile do zamračenog suterena crkve. A sa njegove desne strane, treći niz stepenika vodio je ka dragim vratima.

Popeo se njima, polako probajući da otvori vrata. Nisu bila zaključana; nije ni očekivao da će biti. Sveštenik koji je, ne tako davno, prošao kroz njih da bi se spremio za misu, teško bi očekivao nekog uljeza dok su on i njegovi pomoćnici za oltarom. Pa ipak, Dru je morao da bude tih.

Ušao je, zatvorio vrata za sobom i stao da osmotri sobu koja je bila u blagom luku jer je pratila zid koji se nalazio iza oltara. Ovo je bila sakristija i u njoj su sveštenici oblačili svoju odora albu i kaiš, ruho za misu i stolu pre nego što krenu. U plakarima, ormanima i na policama psu se nalazili samo delovi odeće za sveštenike već i čaršavi, svece, laneni peškiri, tamjan, flaše vina za misu i razni dragi predmeti potrebni za mnoge katoličke obrede.

Bio je zabrinut da nije možda neko od sveštenikovih pomoćnika ostao u sakristiji, da potraži nešto što je zaboravio, ali ona je bila prazna. Sa njegove leve strane opazio je lučni prolaz za oltar i svece koje su, svetlucajući, sa strane okruživale zlatni sveti kovčeg u koji će neupotrebljena posvećena hostija biti kasnije zaključana. Prostor ispred oltara bio je prazan jer su sveštenik i njegovi pomoćnici sišli da bi dali pričest pastvi.

Sakristija je bila sagrađena tako da kroz lučni prolaz nije mogla da se vidi njena unutrašnjost. Siguran u skrovitost prostorije, Dru je otvorio nekoliko ormana konačno pronašavši ono što mu je bilo potrebno crnu i do članaka dugu mantiju. Brzo ju je obukao i zakopčao brojnu dugmad. Zatim je izabrao belu lanenu košulju za misu koja mu je dopirala do bedara i navukao je preko mantije. Ova kombinacija odeće bila je uobičajena kod onih sveštenika koji su zamenjivali dečake uz oltar, pomažući pri misi.

Na pultu pored lavaboa našao je svečanu kapu za glavu poznatu po imenu biret crni uglasti šešir sa tri simetrične izbočine i kičankom na vrhu. Vođen impulsom, uzeo je i molitvenik sa gomile koja se nalazila pored kadionice. Miris tamjana, iako nije bio upaljen, ispunio mu je nosnice.

Gledao je kroz lučni prolaz i začuo prigušene korake koji su se preko tepiha približavali oltara. Morao je da ide odavde. Brzo se vraćajući ka vratima, zatvarajući ih za sobom sa zebnjom u grudima, spazio je obrise sveštenika i njegovih pomoćnika koji su stigli do svetog kovčega jer je pričest bila završena.

Tiho je vratio kvaku na mesto i, sišavši niz stepenice izašao i[^]polje. Vrata glavnog ulaza crkve su se otvorila i ljudi su počeli da izlaze. Na senovitom pločniku odmah uz crkvu udahnuo je svežinu hladne oktobarske noći i stavio kapu na glavu. Krenuo je sa masom. Mnogi su išli u njegovom pravcu. To mu je sasvim odgovaralo. Što veća gužva, to bolje.

Nije promenio izraz lica kada je u gužvi ljudi i kola koja su odlazila spazio oca Hafera kako se približava sa drage strane župničkoj kancelariji. Sveštenik je držao maramicu na ustima i kašljao. U celoj toj masi Dru nije mogao da kaže da li je sveštenik bio praćen ili nije, ali to više nije ni bilo važno. Učinio je koliko je mogao, preduzeo sve mere predostrožnosti što je uspeo da smisli. Od sada, sve je bilo van njegove kontrole, u Božjoj ruci.

Ne, ne bi smeo da misliš na taj način, upozorio je Dru samog sebe. Ne smeš da dozvoliš da zavisiš od Boga. Gospod pomaže one koji pomažu sebi samima.

Prešao je ulicu prema župničkoj kancelariji. U tom času očajnički je požalio što je preko mantije obukao belu lanenu košulju za misu. Na svetlosti lampe pred

vratima kancelarije košulja bi mogla biti izvanredna meta. Niz kičmu su mu krenuli trnci. Zgrabio je kvaku, okrenuo je, gurnuo vrata i ušao unutra.

Puls mu se ubrzao kada je za sobom čuo bravu. Poletio je iza vrata kada su se otvorila. Pojavila se jedna senka. Dru se prilepio uza zid, osećajući kako se vrata sve više naslanjaju na njegove gradi. Senka je ušla unutra. I dok je otac Hafer zatvarao vrata, kašljući, našao se licem u lice sa Druom.

Oče, objasniću.

Oči oca Hafera su se raširile i mada tamne, bile su sada užarene od besa. Ti.

Dru je digao rake u vazduh. Žao mi je. Iskreno. Da sam znao da si bolestan, ne bih... pronašao bih dragi način...

Ti!

Nemamo vremena. Moramo da odemo. Nije sigurno da ovde razgovaramo. Dru je govorio brzo, pokušavajući da smiri sveštenika, da ga spreči da ne plane i tako privuče pažnju. Veruj mi, želeo bih da te nisam naterao da ideš toliko...

Nemamo vremena? Moramo da idemo? Nije sigurno? Otac Hafer ga je gledao. O čemu, za ime boga, ti pričaš? Napustio si manastir. Naterao si me da se napatim kroz ćelu ovu šaradu sa porukom. Vidi kako si obučen. Da li si izgubio... Odjednom je zastao, jer je njegova uloga psihijatra prevladala nad ulogom sveštenika. Izgleda da je shvatio grešku koju je učinio.

Ne, oče. Nisam izgubio pamet. Možda dušu. Dru je pokazao prema saobraćajnoj gužvi iza vrata. I ako ne budem oprezan, možda ću izgubiti i život. Manastir je napadnut. Svi su kaluderi mrtvi. Mene jure.

Sivo lice oca Hafera postalo je belo kao kreda. Zakoračio je unazad, ili uplašen onim što je Dru kazao ili uplašen time što mu je tako blizu. Mrtvi? Ali, to je nemoguće. Shvataš li šta govoriš?

Ja sam ti rekao da nemamo vremena. Obojica smo u opasnosti. Ko god da je ubio drage mogao bi doći ovamo. Možda su već ovde.

Otac Hafer je zurio u vrata. Ali, to je ludilo. Ja ne...

Kasnije. Objasniću. Ali, prvo moramo da odemo. Znaš li mesto gde možemo da razgovaramo? Mesto koje je sigurno.

Čuvši iznenadnu buku, Dru se okrenuo prema unutrašnjim vratima župničke kancelarije. Otvorila su se i visoki mršavi sveštenik je pogledao kroz njih, zabrinut.

Da, pomislio sam da sam čuo glasove. Sveštenik ih je obojicu gledao a onda je zadržao pogled na Draovoj mantiji i košulji, namrštivši se jer je video žurbu na njihovim licima. Oče Hafer? Je li sve u redu?

Druove gradi su udarale kao lude. Gledao je netremice u oca Hafera.

Izgledalo je da je ovaj povratio dah. Uzvratio je pogled Drau, intenzivno, upitno, a onda se okrenuo ka svešteniku u vratima. U redu?

Ne, nimalo. Upravo sam primio loše vesti o nekome koga sam savetovao. Bojim se da ću morati ponovo da se vratim.

Dru je osetio kako su mu se stomaćni mišići opustili.

Sveštenik u vratima je razmišljao o onome što je čuo. Ako baš moraš. Znaj da treba da se odmaraš.

Hoću. Ali, ovaj posao ne srne da čeka.

Sveštenik u vratima je ponovo svoju pažnju usmerio na Drua. Mora da si došao u žurbi jer nisi promenio svoje odelo posle mise. Iz koje si parohije...

Otac Hafer ga je prekinuo. Ne, bolje da ne prekrši zavet. Ne verujem da bi želeo da budeš opterećen nekom brigom.

To je istina. Shvatam.

Ali... Otac Hafer se zabrinuto okrenuo ka Druu možda bi odeća mogla biti skinuta sada.

Gledali su se netremice.

Treći deo

ZAŠTITNIK

Ne. Nije moguće. Svi? Glas oca Hafera bio je slomljen.

Dru je sedeo preko puta njega, razmišljajući. Izgledalo je da sveštenik veruje a ipak se bori da ne poveraje jer, kao što je u prvi mah posumnjao da je Dru sišao s uma, tako je sada bio odlučan da zaštiti svoj sopstvenium ispitivanjem neprihvatljivog, nepodnošljivog.

Nijedan Bog neka nam je u pomoći preživeli?

Nisam proveravao svaku ćeliju. Nije bilo vremena. Bilo je opasno. Ali u onima koje sam proverio... i u kuhinji gde sam našao dva kućepazitelja koji su bili ustreljeni. Znaš, zvono za večernju prvo nije zvonio. A onda jeste, ali kasnije nego što je trebalo da se oglasi. Tako sam znao da su drugi mrtvi.

Nisam siguran da...

Navika. Da je ijedan preživeo, ne bi znao da su drugi mrtvi. Kada bi čuo zvono, automatski bi otišao u kapelu.

I? izgledalo je da je otac Hafer želeo da doda ... "pobegao".

Bio bi smaknut. Nisam čuo nijedan pucanj, ali pištolji su imali Prigušivače. Osim toga, pretpostavljam da je tim imao garote.

Otac Hafer je zurio u Drua kao da reč "garote" pripada nerazumljivom jeziku. Šokiran iznenadnim saznanjem, lice mu se ukočilo. Nagnuo se napred, u svojoj stolici, zaronio lice u šake i zaječao. Moj Bože, smiluj se njihovim dušama.

Nalazili su se u apartmanu na petnaestom spratu zgrade od hroma i stakla. Otac Hafer je parkirao župnički kombi u podzemnoj garaži, a onda liftom odveo Drua do privatnog ulaza. Pošto je zaključao vrata, pustio je Drua da osmotri stan. Dnevna soba je Ma dobro opremljena pa ipak čudno bezlična, podsećajući ga na skupe hotelske sobe.

Kakvo je oromesto? Jesi li siguran da...?

Siguran, to je reč koju si već ranije kazao. Ne treba da brineš.

Niko, ili vrlo malo njih, zna za njega.

Ali, zašto? Stan je činio Drua nervoznim. Kao da niko nije u njemu stanovao. Čemu služi?

Otac Hafer je oklevao da kaže. Za diskreciju. Moje dužnosti psihijatra nisu ograničene samo nakartuzijance. Često me zovu sveštenici da pomognem u recimo specijalnim problemima. Kriza vere. Prevelika zainteresovanost za mladu ženu iz parohijskog hora. Vežanost za alkohol, ili droge, ili čak i muškarca. Nadam se da ne govorim nešto što te šokira.

Iskušenje je deo ljudske prirode. U mom ranijem životu, vero vao sam da svi imaju slabost. Trebalo je samo da je potražim. Kad ljudi ne bi bili grešnici, nijedna obaveštajna služba ne bi postojala.

Otac Hafer je tužno klimnuo glavom.

Opasnost od neugodnosti, od skandala. Tako gledano, možda naši svetovi i nisu tako udaljeni. Sveštenik koji se nade u moralnom konfliktu između želja i svetih zakletvi, ponekada postane tako razočaran da...

Puca?

Meni se više sviđa da to nazovem nervnim slomom. Ili se možda odaje do te mere piću da počinje da u pitanje dovodi samo ime Crkve.

Znači, ovo mesto koristiš da sveštenike primiriš ili otrezniš?

Za odmor i utehu. Ili, u hitnim slučajevima, ovo je privremeno sklonište dok se ne završe dogovori za njihovo primanje u neki red. Osim toga, razdvojenost Crkve i države nije uvek tako jasna kako zahteva ustav. Političari koji imaju neke predloge za Crkvu, u zamenu za glasove katoličanstva, češće više vole da se sretnu ovde nego da budu viđeni kako dolaze u kancelariju biskupa ili kardinala.

Drugim recima, sklonište za sveštenike rekao je zamišljeno

Dru. Ne, oče, naši svetovi uopšte nisu različiti.

Neka se Bog smiluje njihovim dušama.

Dru nije bio siguran na čije duše otac Hafer misli na duše sveštenika koji su bili ubijeni ili na duše ljudi koji su ih ubili.

Jecanje je izazvalo još jedan napad kašlja.

Dru ga je posmatrao, bespomoćno. Bolesni izgled oca Hafera koji je Dru video kada je prvi put posle tog dugog vremena spazio sveštenika, sa mesta na krovu zgrade udaljene od bostonskog parka, bio je blaga reč sada, kada mu je Hafer bio

pred očima. Koža koja je svešteniku bila inače sivkasta sada je bila tamna, mrka, i Druu je prosto palo na pamet trovanje olovom.

Ili trovanje drage vrste. Hemoterapijom. Koža mu je visila na obrazima i bradi, ističući kosti lica. U isto vreme, kao da je odvojena, zajedno sa mesom, od tih kostiju, kao da se ljuštila. Oči kao da su mu ispadale iz duplji. Kosa nekad proseda sada je bila seda i bez sjaja, retka i slaba kao paučina.

I telo kao da je počinjalo da nestaje; crna mantija i bela kragna visile su na njemu kao da su pozajmljene od krupnijeg čoveka. Dru nije mogao a da tu veličinu ne poredi sa načinom na koji je došao do sopstvenih velikih farmerki, jastučastog prsluka. Ali, postojala je razlika. Druovo pravo, čvrsto telo imalo je zdravi sjaj asketizma, dok je sveštenikovo telo izgledalo kao da upija sjaj umesto da ga daje poput crne rape koja nestaje.

Smrt.

"Garota"? Otac Hafer je bolno progutao knedlu. Ali, nisi siguran. Koliko možeš da tvrdiš, samo dva brata monaha u kuhinji su ubijena. Nisi video znake davljenja.

To jeste tačno. Osim ljudi iz kuhinje, sva tela koja sam video bila su otrovana.

Onda Bog im je pomogao nisu imali vremena da pate.

1 manje od toga. Nisu ni Mi svesni šta im se događa.

Kako možeš biti siguran ?

Zbog miša.

Sveštenik ga je gledao netremice, još ga manje shvatajući.

To je nešto o čemu hoću da ti pričam. Uzdahnuvši, Dru je Haferu pokazao plastičnu vrećicu u kojoj se nalaztfo telo Stjuarta Malog. Otrov ga je ubio istog časa. Da mu nisam bacio parčence hleba i napravio pauzu da se pomolim, i ja bih bio mrtav.

Otac Hafer je reagovao užasnuto. Tu stvar nosiš sve vreme sa sobom? Morao sam.

Zašto?

Kada sam sišao sa tavana, nisam znao da li su tela uklonjena.

Kasnije sam video da su još u ćelijama. Ali, šta ako se, pošto sam ja pobeo, tim vratio i oslobodio ih se? Ja moram da nosim miša uz sebe kako bih otkrio koji su otrov koristili. Neki specijalisti znaju. Poznaju baš naročite vrste otrova. Nadam se da će autopsija da mi kaže...

Specijalisti? Vrste? Autopsija nad mišem? I ti si to nosio u svom džepu? Grešio sam. Da se Bog njima smiluje? Neka se Bog smiluje nama svima.

Otac Hafer je ljutito ustao. Kažeš da je manastir napadnut pre četiri noći? Tako je.

1 da si ti pobeo dve noći kasnije? Sveštenikov glas je bio čvrst.

Ali. umesto da odeš na policiju, ti si izgubio vreme dolazeći k meni.

Nisam smeo da reskiram da me zadrže u zatvoru. Bio sam meta.

Ali, pobogu, zar nisi mogao da im bar javiš telefonom? Sada je trag hladniji. Biće za njih teže u istrazi.

Ne. Postoji drugi razlog zbog kojeg ih nisam zvao: Nisam mogao.

Ne znam zbog čega.

Izbor nije zavisio od mene. Prvo su morale da saznaju crkvene vlasti. One su morale da odluče šta da se učini.

Da odluče? Ti iskreno misliš da one imaju slobodu izbora i ne moraju da pozovu policiju?

Verovatno moraju, ali ne odmah.

To što govoriš, nema nikakvog smisla.

1 te kako ima. Seti se ko sam ja. Ko sam ja bio. Gde sam bio.

Shvativši, otac Hafer je zastenjao. Kako bih voleo da nisi nikada došao u moju kancelariju. Pobledeo je. Kažeš da naši svetovi nisu različiti? Tačno je ono kako će neprijatelji Crkve da komentarišu. Zbog fe.be. I mene. Zbog moje slabosti jer sam poverovao da, uprkos svojim užasnim grehovima, želiš spas.

Ali, ja ga želim.

Otac Hafer je zario nokte u dlanove. Zato što sam preporučio da te kartuzijanci prihvate. Jer tvoji zločini nisu odvojivi od tebe i zato su ti sveti monasi propatili kaznu koja je Ma namenjena tebi. Zakašljao se. . Izvrgnuo sam opasnosti reputaciju ne samo kartuzijanaca već celu sv^u majku Crkvu. Već sada mogu da zamislim naslove u novinama. Katolička crkva štiti ubicu, daje utočište međunarodnom zločincu.

Ali, ja sam bio na strani...

Dobra? To, znači, želiš da kažeš? Dobra? Ubijanjem?

To sam učinio za moju zemlju. Verovao sam da je to ispravno.

A onda si shvatio da je to pogrešno? glas oca Hafera bio je ispunjen ruganjem. 1 želeo si da se to oprostí? Ah. A sada su ti monasi mrtvi. A tisi doveo Crkvu u opasnost.

Bolje se saberi.

Da sesaberem? otišao je dosofe, zgrabio telefon sa stola pored sofe i pritisnuo nekoliko brojeva.

Čekaj malo. Koga to zoveš? Ako je to policija... Dru je posegnuo za telefonom.

Neočekivanom snagom, otac Hafer je odgurnuo Druovu ruku.

Ovde otac Hafer. Da li je on tu? Dobro, probudi ga. Rekao sam da ga probudiš. Hitno je.

I dalje sa slušalicom na uhu, otac Hafer je stavio ruku preko mikrofona. Umreću do kraja godine. Podigao je ruku da spreči Drua da progovori. Kakve to veze ima sa ovim? Sećaš li se našeg razgovora od pre šest godina?

Naravno.

GovorHi smo o zahtevima. Tada sam rekao da se bojim da ću biti odgovoran za tvoju dušu ako, kada te preporučim tako mladog strogostikartuzijanskog reda, a ti uvidiš da ti je sveti zavet tog reda suviše krut i prekršiš ga.

Sećamse.

A koji je tada bio tvoj odgovor? Rekao si da ću ja svejedno biti odgovoran, samo na drugi način, ako odbijem tvoju molbu. Jer, osećaš takvo očajanje da bi mogao da se ubiješ. Da sam te tada odbio, bio bih odgovoran za tvoje prokletstvo.

Tako je.

Bilo je to rezonovanje koje je bilo samo prividno tačno. Duša svakog čoveka je njegova odgovornost. Tvoje samoubistvo bi bilo svo jevoljno prokletstvo. Ali, čuo sam tvoju ispovest. Pomislio sam, kakvu nadu za spasenje ima čovek sa tvojom prošlošću? Kakva to pokora može da iskupi tvoje užasne grehe?

I zato si preporučio da me red prihvati.

Da je bilo obrnuto, ovi bi se monasi još trudili da ti spasu dušu. A zbog mene su mrtvi. Ovo nije samo skandal. Nije samo kontroverzna priča o tome da je Crkva štitila ubicu. Proklet bio. Ti si odgovoran. Pred njima, preda mnom. I ja pred njima. Zbog tebe sam izneverio sopstvenu dušu. Rekao sam ti da ću umreti. Do Božića. Mislim da si me ti strpao u pakao.

Dru je gledao bez reci, razmišljajući o optužbi i sada je bio na njega red da zabije lice u šake. Naglo je podigao glavu čuvši oca Hafera kako govori u slušalicu.

Ekselencijo? Duboko žalim što vas uznemiravam ovako kasno, ali se desilo nešto strašno. Katastrofa. Obavezno moram da se odmah vidim sa vama.

Njegova ekselencija, prečasni biskup Piter B. Hanrahan, imao je mršavo lice, četvrtastog oblika. Bio je blizu pedesetim godinama, ali iako probuđen pre nešto manje od jednog sata, njegova kratka pepeljasta kosa bila je sveže oprana i osušena. Zelene oči podsećale su Drua na porcelan, ali je njihov sjaj, primetio je Dru, bio čeličan.

Biskup je sedeo za širokim stolom od hrastovine, a zidovi u njegovoj radnoj sobi bili su obloženi drvetom; na njima su visile plakete različitih dobrotvornih organizacija protestantskih, jevrejskih i katoličkih uz fotografije u sjajnim ramovima. Na njima se on, uz osmeh, rukovao sa gradonačelnicima Bostona, guvernerima Masačusetsa i predsednicima Sjedinjenih Američkih Država. Ali, počasno mesto zauzimale su slike na kojima se on nalazio sa nekoliko papa.

Predosećajući, možda, da će ovaj sastanak biti dug i neprijatan, stigao je u kancelariju u odeći koja je očigledno bila mnogo udobnija od biskupske odore ili sveštene mantije i belog okovratnika. Imao je na sebi sive mokasine, teget somotske pantalone, sveuu bluzu, košulju zakopčanu do grla i preko nje džemper boje šampanjca. Rukave je malo zadigao, pa mu se video roleks sat. Ipak, od čelika. Ne od zlata.

Druu je ličio na političara, što je bilo odgovarajuće poređenje jer su na tom nivou zvaničnici Crkve morali da budu političari. Mekota njegovog glasa, pažljivo odmereni efekat reci, bili su najverovatnije manje rezultat nedeljnih ceremonija, a više pregovora sa lokalnim katoličkim biznismenima oko donacije za razvoj biskupije.

Njegova je ekselencija sedela za svojim stolom i, nagnuta u stolici, sabrano slušala prvo oca Hafera a onda Drua, dok su jedan pa drugi objašnjavali.

Od Drua je četiri puta tražio neka razjašnjenja. Osmotrio je miša u plastičnoj vrećici, klimnuo glavom i pokazao Druu da nastavi.

Konačno je Dru završio sa kako je automatski pomislio drugim, u ovoj noći, iznošenjem činjenica. Bacio je pogled na sat. Bilo je sedam minuta posle jedan. Iako su teške bež draperije bile prevučene preko prozora, mogao se čuti daleki bruj kola koja su jurila ulicom. Inače, soba je bila tiha.

Biskup je gledao bez reci čas u Drua čas u oca Hafera. Žmirkao je, inače, osim toga, nije učinio ni jedan jedini pokret. Tišina je i dalje trajala. Onda je stolica zaškripala kada se biskup nagnuo napred i laktovima oslonio na sto.

Njegove su oči gledale oštro. Zaista si prošao veliki broj stvari. Njegov je glas ostao mek, ali odlučan. I, naravno, uznemirujući. Razmišljao je a onda je pritisnuo dugme na svom interfonu. Pole?

Podjednako meki glas je odgovorio. Ekselencijo?

«h, dobro, nisi se vratio u sobu.

Pomislio sam da ću vam biti potreban.

Ne znam šta bih bez tebe. Sećaš li se Peta Kelija?

Slabo. Ali mogu da bacim pogled u njegov dosije.

Nema potrebe. On se bavi građevinskim poslom. Prošlog leta su njegova žena i on putovali u Rim. Pitao je da li ja mogu da sredim da ih blagoslovi Njegova svetost.

Ah, da, sada se sećam glas se zakikotao. Uramio je potvrdu o blagoslovu i obesio ju je na zid u svojoj kancelariji.

Ako me pamćenje još služi, njegova firma ima helikopter koji, prema njegovim recima, služi za podizanje velikih tereta na velike visine. Da li bi mu, molim te, telefonirao? Reci mu da je Crkvi potrebna njegova usluga u vidu pozajmice helikoptera. Reci mu da ću se potruditi da mu i lično zahvalim, čim budem imao malo vremena.

Svakako, Ekselencijo. Razgovaraću sa njim pre nego što ujufu krene na posao.

Ne, ujutru ne. Sada.

Mislite da ga probudim?

Hoću da helikopter imam na raspolaganju do zore. Proveri u kompjuteru sveštenike naše biskupije koji su imali iskustvo u bolnicama ili u borbi. Trojica će biti dovoljna, ali jedan od njih mora da zna da upravlja helikopterom.

Dobro, Vaša ekselencijo. Još nešto?

Da. Donesi nam malo kafe, možda neki uštipak. Biću jedno vreme zauzet.

Biskup Hanrahan je pomerio prst sa interfona i sada je izgledalo da sabira svoje misli. Da te nešto upitam, brate Maklejn. Hoću samo da budem siguran da sam razumeo situaciju. Pošto si pobjegao, tvoja je briga osim što se tiče tvoje sopstvene sigurnosti bila dobrobit Crkve? To je bio razlog zbog kojeg nisi upozorio vlasti već si došao svom ispovedniku i meni.

Tako je.

Mogu li onda da pretpostavim da imaš i neke praktične predloge kako bi trebalo da resim ovu situaciju? Dru je klimnuo glavom. Koje, tačno?

Postoje tri mogućnosti. Dru je spojio kažiprste. Prva. Kao kartuzijanci, ti su sveštenici sami sebe uklonili sa ovoga sveta. Prodali su svu svoju imovinu kojom su raspolagali, ugasili bankovne račune, ostavili posao. Svoje poslednje zbogom kazali su prijateljima i rođacima, jasno stavivši do znanja da niko iz njihovog prethodnog života ne srne nikada više da kontaktira sa njima. Nema poseta, nema telefonskih poziva, nema pisama. Čak su obavesfili i vladu da ne podležu nikakvoj poreskoj politici.

Toga sam svestan. Molim te, kaži koji je tvoj prvi predlog.

Sto se tiče sveta, ti ljudi mogu da budu već mrtvi. Od sebe su načinili nevidljive ljude i, ako život teče normalno, kada bi umrli, bili bi isto nevidljivi. Kao što sam ubeđen da znate, kartuzijanci ne koriste mrtvački kovčeg. Obučeno telo stavljaju na dasku, lice se pokriva kukuljicom. Haljina je prikucana na dasku. Onda se telo zakopava na privatno groblje i mesto obeležava jednostavnim belim krstom. Da bi se uvećala poniznost, nema oznake sa imenom.

I toga sam svestan. Na šta ciljaš, zapravo time?

Samo da sledite proceduru.

Molim?

Samo da ih sahranite.

f da nikome ne kažemo?

Ko bi drugi znao? Da su umrli od epidemije ili od slučajnog trovanja hranom, da li bi to Crkva objavila? Crkva bi ih jednostavno ostavila da počivaju. I dalje bi bili nevidljivi. Ostali bi tajna Crkve.

Ti, dragim recima, predlažeš da Crkva pokrije masovno ubistvo?

To je prva mogućnost.

Biskup Hanrahan je gledao u njega. Ali, ako vlasti ne mogu da istražuju, ako ne mogu da gone ljude koji su odgovorni, ko je, ako smem da pitam, tu da kazni...? Bog.

Biskup je odmahnuo glavom unazad. Izgleda da sam zaboravio da si i ti bio kartuzijanac. Tvoja je vera izuzetna.

Ne, molim vas to ne recite. Vera? Ja verujem u pakao.

I te kako treba. Biskup se namrštio. Znači, da bi reputacija Crkve ostala zaštićena, ubice ćemo prepustiti njihovim poslednjim sudijama i u međuvremenu se pretvarati kao da se ubistva nisu ni desila?

Rekao sam da je to jedna mogućnost. Mora da bude razmotrena, kao i druge.

Ali, ti se za nju ne bi opredelio?

Ne bih.

A zašto?

Jer tu postoji veliki rizik da se priča sazna. Takva vrsta operacije čišćenje, sahrana zahteva izvestan broj ljudi, što znači da stvara šansu da priča procuri. Daje ovo posao obaveštajaca, da profesionalci "čiste", ja ne bih bio zabrinut. Ali, to će raditi sveštenici, a ono sa čim treba da se sretnu, biće tako strašno da možda ne bi bili u stanju da posle toga drže začepljena usta.

Biskup je razmišljao. Možda. Ali, ne zaboravi da su sveštenici naviknuti na tajnu zakletvu. Mogu da ih nateram da se zakunu na diskreciju.

Pa čak i da bude tako, u čemu je svrha raditi to na teži način?

Zašto u to mešati mnogo ljudi? Problem nije u tome da su ti monasi ubijeni. problem je...

Problem si ti? Otac Hafer je prvi put progovorio, posle dužeg vremena.

Dru je tužno klimnuo glavom. Ja.

I ti, isto rekao je biskup ocu Haferu. Da nije bilo tebe, ne bi bilo masakra.

Svestan sam toga, Vaša ekselencijo. Mea culpa. Uskoro ću morati da preispitam sopstveno srce. Otac Hafer je pokušavao bezuspešno da zadrži kašalj.

Biskupov pogled je omekšao. Oprosti mi. Nisam smeo da budem tako grub. Okrenuo se Druu. Koji je tvoj dragi predlog?

Nemojte uništiti dokaze o ubistvima. Ali, uništite dokaz o mom prisustvu u manastira. Sklonite sve što je bilo u mojoj ćeliji. Napravite tako kao da u njoj nije nikada niko živeo. Sklonite moj dosije iz dokumentacije reda. A onda prijavite policiji i kada budu pitali za praznu ćeliju, objasnite da red ima teškoća da privuče nove pristaše i da manastir nije bio pun. Pošto neće postojati način da policija otkrije da je tu nekadašnjem ubici pruženo utočište, Crkva će izbeći skandal.

A ti predlažeš tu dragu mogućnost?

Ona ima svoje dobre strane jer je jednostavna. Policija može da istražuje. Ne postoji skoro nikakva šansa da neko progovori. Jedini koji bi znali za to smo nas trojica i onaj koji bude čistio moju ćeliju. Začutao je za trenutak. Postoji, naravno, i treća mogućnost.

Jeli?

Ona je najjednostavnija.

A to je?

Da se policiji kaže istina.

Biskupu su se suzile oči.

Zazvonio je interfon. Pritisnuo je dugme. Da?

Vaša ekselencijo, sredio sam za helikopter.

A posada?

Jezuiti. Pre nego što su pristupili redu, bili su u Vijetnamu. Jedan od njih je upravljao helikopterom za vatrenu podršku.

Odlično. Komandosi Crkve. Još nekoliko stvari dodao je bis kup. Hteo bih da mi zakažeš sastanak sa kardinalom za ujutru, što je moguće ranije.

Da li želite da ga probudim?

Blagi bože ne, sačekaj do sedam. Pre nego što izgovori svoju privatnu jutarnju molitvu. I, Pole, nešto mi nije poznato pod čijom su jurisdikcijom kartuzijanci u Vermontu. Pronađi i to.

Odmah, Vaša ekselencijo.

Biskup je sklonio prst sa dugmeta na interfonu. Naslonio se ponovo u stolici. Mora da se pitaš šta to radim?

Nimalo rekao je Dru. Planirate da pošaljete te jezuite u manastir. Da se uverite da li govorim istinu.

Biskup je trepnuo.

1 planirate da se vidite sa kardinalom u vreme kada možete da im pošaljete poruku da prekinu, ukoliko se on ne bude složio sa vama. Ali, sumnjate u to. Sve su šanse da će on da vas pohvali zbog brzine kojom ste reagovali. Ali onaj teži deo, konačnu odluku, ostavićete njemu.

Moraš i sam da priznaš da tvoja priča izaziva u ljudima skepsu.

Manastir pun mrtvih tela? Zaista bih bio lud da donesem odluku pre nego što budem znao činjenice.

Ali, zbog čega bih ja lagao?

Možda nije u pitanju laž. Možda si, posle šest godina pustinja štva, pogrešio. Zbunio se.

Poremetio umom? Dru je osetio bes.

Naravno ne. Zbunio si se. Ko bi ga znao? Jedino što ja znam to je da u svom džepu nekoliko dana nosiš mrtvog miša. Da li bi to, da si na mom mestu, tebi samom ulivalo dovoljno poverenja?

Biskup je pogledao prema plastičnoj kesi na svome stolu. Suviše ležerno je posegnuo ka njoj.

U magnovenju, Dru ga je uhvatio za ruku. Biskup je ustuknuo. Dru je stavio kesu natrag u džep.

Vezan si za tvog malog prijatelja?

Recimo da sam sentimentaln.

Biskupov izraz je otvrdnuo. Dobro. Ako se njegova visost, kardinal, složi helikopter bi trebalo da stigne u manastir oko podne. I ako je što ti tvrdiš istina, odlučićemo koji je od tvojih predloga najmudriji.

A u međuvremenu?

Treba ti mesto gde ćeš biti. Bez obzira na tačnost onog kroz šta si prošao, očigledno si iscrpljen. I predložio bih ti da promeniš odeću.

Dru je spustio pogled, smeteno, na svoju istrošenu odeću drvoseće. Kuda me onda šaljete?

Još ni sam nisam načisto. Moram da se konsultujem s Polom.

Otac Hafer se zakašljao. A šta će biti sa mnom? Da li treba da i ja idem sa njim?

Biskup se ugrizao za usnu. Mislím da ne treba. Ne želimo da privučemo pažnju na nas. Sve dok ne saznamo kako stoje stvari bolje je da se držimo naše regularne rutine. Međutim, ima jedna stvar koju bih preporučio. Da li si čuo ispovest ovoga čoveka?

Naravno. Pre nego što ću ga preporučiti da ga kartuzijanci prime. Njegov život pustinjaka bio je njegova kazna.

Ne, mislim na sada. Noćas.

Pa, nisam. To je... Otac Hafer se namrštio. Nije mi palo na pamet...

On je izjavio da je pre dve noći ubio čoveka. Ako je to istina, onda je njegova duša u opasnosti. On mora da dobije oprost.

Dru se setio raspeća koje je iskoristio kao oružje i pitao se da li je oproguopšte moguć.

Probudi se. Stigli smo rekao je glas.

Dru je ležao na zadnjem sedištu crnog kadilaka koji je došao na biskupov poziv. Vozač mlad i uredan čovek atletskog izgleda, plavih očiju i kose kao četka, kratko podšišane, u vojničkim čizmama, farmerkama i dukserici sa slovima "U.M." bio mu je predstavljen kao otac Logan. Ali, možeš me zvati Hal. Sveštenik je izgledao kao da pripada nekom vrhunskom trkačkom timu. Bilo je potrebno Druu izvesno vreme da bi shvatio dvostruko značenje naslova na njegovoj dukserici.

Odmah po svanuću napustili su biskupovu kancelariju, i kada je kadilak krenuo na zapad, 90tim autoputem, kroz retka svetla saobraćaja koji se odvijao izvan Bostona, Hal je rekao. Vozićemo se poduže. Mogao bi da odspavaš malkice.

Ali, bilo je toliko toga za razmišljanje. Dru se nije osećao umornim. Ipak je, pošto su stali da doručkuju, brzo zaspao čim je ušao ponovo u kola. Kasnije se pitao

da li je možda uspavan? Ali, Hal nijednom nije bio blizu Druove hrane. Osim, pomislio je, kada sam otišao u toalet. Ali, zašto bi biskup hteo da budem uspavan?

Razmišljao je o tome dok je ležao pozadi u kadilaku, pretvarajući se da se polako budi pošto mu se Hal obratio. Uspravivši se, protrljao je oči i žmirkao na sjaju jutarnjeg sunca, uživajući u prekrasnim bojama javora na brdima uz put. Odjednom je shvatio da, bilo da je bio uspavan bilo da nije, efekat je bio isti. Nije imao pojma gde je bio.

Napustili smo autoput?

Malopre. Kako si spavao?

Kao beba.

Dru je primetio Halov osmeh.

Put je imao dve asfaltne trake. S jedne strane pružale su se planine. Dru nije primetio druga kola, a ni zgrade. Digitalni sat na pulta kadilaka pokazivao je 10:31. Još smo u Masačusetsu?

Aha.

Koji deo?

Daleki zapad.

Ali, gde tačno?

To je komplikovan put. Trebalo bi mi mnogo da objasnim.

A rekao si da smo stigli... bHo kako da se zove to mesto na koje me vodiš.

Nema još mnogo. Hteo sam da ti pružim šansu da se probudiš pre nego što stignemo tamo.

Nezadovoljan, Dru je osmatrao teren i dalje se pitajući gde je. Ušli su u blagu pošumljenu dolinu i krenuli dragim putem. Na četristo metara dalje, stigli su do visokog kamenog zida i prošli kroz otvorenu gvozdenu kapiju. U daljini je Dru video belo raspeće koje je sijalo na vrhu velike četvrtaste zgrade. Manje zgrade su je sakrivala. Imanje je bilo prostrano. Travnjak, iako sada smeđe boje jer je bio oktobar, izgledao je kao da je nedavno potkresan. Grmovi su uokviravali vrtove sa cvećem koje je već uvelo. Kada je Dru došao bliže, primetio je pusto igralište za košarku.

Kakvo je ovo mesto? Naizgled puno tišine, nije mu davalo mira.

Pitao se da li bi to mogao biti sanatorijum.

Ima više namena rekao je Hal. Prvo je bilo semenište. Ali, pripadnici sveštenstva u njemu nisu bili baš brojni poslednjih godina.

Tako je Crkva odlučila da prazne sobe treba da počnu da se koriste.

Ova zgrada desno je stambeni paviljon. Jednom mesečno, za vikend, različiti katolički klubovi dolaze ovamo, u utočište.

Dru je klimnuo, jer mu je zamisao bila prihvatljiva. Crkva je verovala da je, s vremena na vreme, njenim vernicima potrebno da pobegnu od pritiska svakodnevnice. Tako su četrdeset osam sati, uglavnom od petka do nedelje uveče, župljani imali šansu da za pristojnu članarinu odu u "utočište", najčešće sa

seminarom, gde su se usavršavali u katoličkim ritualima. Gospodar utočišta, obično neki ugledni sveštenik, držao je predavanja iz dogme i duhovnog. Osim za vreme rasprava, razgovor nije bio dozvoljen. Religiozna literatura bila je dostupna u svakoj sobi spavaonice kao pomoć u meditaciji.

Ali, to je samo jednom mesečno rekao je Hal, Ona zgrada sa leve strane mnogo se više koristi. Ona je odmaralište. Kod biskupa sam čuo da ste razgovarali ti i otac Hafer. Pretpostavljam da je on psihijatar. Ni za šta na svetu ne bih se menjao sa njim, niti bih želeo njegov posao. On je taj koji mora da savetuje sveštenike koji ne mogu da podnesu strogost zakletvi.

Pa, ponekada ljudi postaju slabi.

Meni govoriš. To je tužno. Bio bi iznenađen kada bi znao koliko sam izgubljenih slučajeva doveo ovamo. Prema onome što ja znam, postoje tri ili četiri ovakva mesta u celoj zemlji. Ali, ovo je jedino koje sam video. Nemaju nikakvih dužnosti, osim naravno da dnevno izgovore svoje mise. Inače, dobijaju lekove i terapiju od osoblja koje je zaposleno ovde.

Koliko dugo ostaju?

Većina mesec ili dva. Dok se ne otrezne ili ne shvate da čak ni sveci ne moraju da rade dvadeset pet sati dnevno. Ali neki od njih pa, pre četiri godine sam doveo jednog starog pastora koji se i dan danas zaklinje da mu Devica Marija peva svake noći.

Zaustavili su se ispred široke zgrade u sredini, one sa raspećem na vrhu. Ugao sunčevih zraka bio je takav daje senka krsta padala preko kabilaka i, kada je Dru izlazio, zapazio je da je uprkos jasno plavom nebu zrak bio hladan.

^osmatrao je prozore na zgradi. Cigle su delovale prljavo. Betonske stepenice bile su popucale.

Izgleda kao da je napušteno.

Hal je slegnuo ramenima. Skoro je jedanaest. Seminarci mora da su na času.

Kao na šlagvort, glasovi mladih ljudi podigli su se negde iz unutrašnjosti kuće. Bože, smiluj se. Hriste, smiluj se. Bože, smiluj se. Slava Bogu na nebesima...

Ovo zvuči kao Kyrie i Gloria rekao je Hal. Mora da vežbaju za svetu misu.

Dru je odmahnuo glavom. Časovi u nedelju? Ne mislim tako. A misa bi trebalo da bude prva stvar ujutru. Ne, nešto nije u redu.

Pošao je uz betonske ispucale stepenice.

Hal ga je zaustavio. Svakako, ali ovo je specijalna nedelja. Misa je odgođena za sada.

Dru se, zbunjen, okrenuo prema njemu.

Mi treba da ostanemo dalje od seminaraca. Biskup je javio nastojniku da ćeš ti biti ovde. Ali, dogovoreno je da ne privlačiš pažnju.

Ti ćeš spavati tamo. Hal je pokazao prema zgradi na desnoj strani. Tamo gde odsedaju oni koji su došli na odmor.

Dru se nije osećao prijatno. Ali, ako su sada tu kakva je razlika ako me vide on/ili ako me vide seminarci.

Ovog vikenda ne radi utočište. Tu smo zgradu dobili samo mi. Koliko je Halu rečeno o meni? pitao se Dru. Zašto mi se čini da sam ovog tipa video ranije? Način na koji zauzima pozu kada je na oprezu. Način na koji proverava retrovizor u kadilaku. Iz druge vrste posla.

Aha, biće fino i mirno. Za odmor rekao je Hal.

Povetarac je dodirnuo Druovo lice. I dalje uznemiren, vratio se niz stepenice i otišao sa Halom preko staze ka zgradi na desnoj strani. Nešto ga je drugo mučilo. Ako ne treba da nas vide, zar ne misliš da je bolje da skloniš auto?

Hoću, za par minuta. Ionako treba da se vratim.

Oh?

Da ti donesem odeću. Nemam veliki izbor. Seminarci se baš ne oblače super. Crne cipele, crne čarape, crne pantalone. Depresivno. Ali, vole da se bave sportom pa mislim da ću ti nabaviti duksericu. Možda čak i vindjaknu. Jesi li gladan?

Hteo bih povrće. Sveže. I to mnogo.

Hal se nasmejao. Aha, šargarepe, a? Hoćeš li nešto za čitanje? Dru je odmahnuo glavom. Mislim da ću da vežbam.

Sjajno! Voliš košarku? Kako bi bilo ja i ti? Ne, čekaj malo, ne valja. Dvorište je napolju. Ti ne treba da se pojavljuješ.

Dru je naglo stao. Neštone valja?

Hoću da nešto pitam. Pući ću ako to ne uradim.

Samo izvoli.

Jesi li ti zaista sveštenik?

Da li papa mrzi poljske viceve? Da li je Jovan bio Krstitelj? Budi uveren da sam sveštenik.

I šta još?

Molim?

Šta si još šta si bio ti? Na čelu ti piše vojna obaveštajna služba.

Dru ga je posmatrao ozbiljno.

v redu' ^ha' ki° sam u vi obaveštajnoj službi. Mornarica. Kao Magnum, privatni detektiv,

Dru nije shvatio na šta Hal misli. Šta te je nateralo da dođeš u sveštenike? Hal je nastavio da hoda. Možeš da izabereš sobu. Koju hoćeš? Dru je brzo odgovorio, ne želeći da promeni temu. Bilo koju, i stepenica na drugom spratu.

Aha, to sam i ja isto odabrao. Nema šanse da ti neko uđe kroz

A nije kao sa trećim spratom, sa kojeg ti treba mnogo vremena

Pitao sam te, zašto si postao sveštenik?

Možeš da pitaš kol'ko ti je volja.

Onda da te pitam još nešto.

Hal je stao, nestrpljiv.

Ja sam navikao na model. Pre pet dana bio sam primoran da ga napustim. A danas je nedelja. Pa?

U biskupadi, otac Hafer je čuo moju ispoved. Pet dana je suviše dugo. Hoću da dobijem oprost.

Hej, sada govoriš ono pravo. Zaboravi na košarku. Nisam ni ja danas bio na misi. Ali, nije mi potrebna pomoć.

Svakako da jeste. Samo mi pokaži put do oltara.

Ima kapela u utočištu.

Napuniću flašicu za tvoju vodu i vino, Imaćeš najbolju misu koju si ikad čuo.

Drugar, dogovorili smo se. Šta je smešno?

Zvučimo kao dvoje dece koja se spremaju za igru.

Pod je zašknjao. Dru je klečao i molio se ispred prvog reda klupa u kapeli.

Podigao je glavu da bi preko ramena pogledao prema senkama iza sebe.

Nema nikoga. Ponovo se okrenuo ka oltaru, vraćajući se molitvama.

Ponoć je prošla. Iako je misa koju je služio bila skoro dvanaest sati pre, još je jeziku osećao ukus hostije. Duh mu je ojačao.

Ostatak dana ga je razočarao. Pokušao je da se zaposli okupao se i obrijao i obukao odeću koju mu je Hal doneo. Šetao je kroz sobu, sedeo i dizao se, ponavljao korake borilačkih veština i pitao se kuda li je Hal ???.

Negde oko polovine popodneva, shvatio je daje helikopter već odavno stigao do manastira. Jezuiti su pronašli tela i javili biskupu. Kardinal mora da je razgovarao sa Rimom. Pa zašto niko ne razgovara sa mnom? Šta je odlučeno? Šta se dešava?

U njegovoj nervoziji je bilo nečega ironičnog, shvatio je. Za šest godina koliko je živeo u samoći, nikada nije osećao teret vremena. A sada, posle pet dana odsustva iz manastira, nije mogao da se suzdrži, a da ne gleda stalno na sat, sat koji je uzeo sa ruke čoveka kojeg je ubio. Zaječavši, pao je na kolena i preklinjao da se ovaj teret skine sa njegovih pleća. Znam da se ništa ne dešava bez razloga. Ali, molim te, Gospode, neka me ova čaša prođe. Ja želim mir.

Samo? Dodirnuo je nabrekliu džepu prsluka, sećajući se kako je želeo da se odmah osveti zbog smrti monaha. Opijao je fotografije u drugom džepu muškarac i žena u plamenu, dečak koji vrišti i počeo je da se moli za njihove duše.

Negde oko šest, Hal je ušao u sobu. Doneo sam ti malo mleka i povrća. Rekao si da želiš sirovi karfiol? Ja ga ne mogu čak ni skuvanog.

Koliko treba da ostanem ovde?

Dok ti ne kažu da treba da kreneš, pretpostavljam. Hej, ako ti je dosadno, ovde imaju samo jedan televizor i on se nalazi u seminaru, ali mogu da ti donesem radio.

A kako stoji stvar sa telefonom?

Ma opusti se, brate. Uživaj u seoskom vazduhu.

U kući, zatvoren?

Jedan nula za tebe. Ali ne brini. Sve je sređeno. Oh?

Noćas će ići do deset ispod nule. Ali ja sam prokljuvio kako da pustim gre janje.

Hal je došao iz Druove sobe.

Dru je nestrpljivo bacio pogled na svoj sat. Njegove kazaljke su precizno pokazivale šest sati vreme u koje je, šest godina, zvonilo za večernje.

Ponovo je vratio u mislima zadovoljstvo koje je osetio danas tokom mise. Želeo je da ponovo uspostavi blaženi način života u manastiru. Šest sati. Kao da je čuo da zvona za večernje počinju da ječe, poslušao je zov i izašao iz sobe.

Zgrada utočištabila je tiha. Na kraju hodnika sijala je svetlost, privlačeći ga da siđe niz stepenice. Sa rakom na metalnom gelenderu sišao je, stigao do prvog sprata i, ne obrativši pažnju na poluosvetljeni hodnik, nastavio je do prizemlja. Rukom je prešao preko vlažnog zida od žbuke i nastavio kroz mrak do vrata sa desne strane. Kapela u kojoj je prethodno odslužio misu mora da je ista u kojoj će večernja biti održana.

Otvorio je vrata i ušao. Tama. Sećajući se da je prekidač sa leve strane, potražio ga je i pritisnuo. Ali, to mora da je bilo drugo strujno kolo od onoga koje je povezivalo sijalice u prizemlju i u njegovoj sobi na dragom spratu, jer je mrak i dalje ostao da ga okružuje. Pre podne su sunčevi zraci koji su prolazili kroz prozore visoko na jednom zidu bili dovoljni da mu pomognu da održi misu. Ali sada...

Zamišljao je kako se kazaljke na njegovom satu pomeraju sa šest sati. Njegovo je nestrpljenje raslo.

Dok se držao, idući, uza zid sa svoje leve strane naleteo je na stolicu. Zatim je stigao do dragog zida i sada je prolazio pored zamračenog odeljenja za ispovesti. Miris plesni mu je ušao u nozdrve. Ali, od Plesni je bio jači miris tamjana, ostao u njemu iz onih šest godina službe, da je stnikom dodirnuo ogradu oltara, znao je da je skoro kod kuće. , Kada bi samo tu bile šibice. Setio se nizova zavetnih sveca koje "ue poredane sa unutrašnje strane ograde oltara i levo i desno. Tako je; kada je zajahao ogradu i zakoračio napred, osetio je metalnu posudu i šibice u njoj. Zapalio je jednu o posudu i nasmešio se kada je video njen plamičak. Njegov je smešak ostao na licu i dok je, jednu po jednu, palio svece ispunjavajući prednji deo kapele svetlucavim zracima. Kleknuo je u prvi red klupa, tiho izgovarajući molitvu večernje.

U ponoć, i dalje bez ijedne reći od biskupa, ponovo se osetio ispunjenjem zahvaljujući ritualu pa je počeo da izgovara molitve za jutrenja.

I čuo je škripu iza sebe.

Kada ju je prvi put začuo, rekao je sam sebi da je to samo zvuk stezanja drveta na hladnoći.

Drugi put je rekao sebi da se to stara zgrada sleže.

Treći put, izvukao je svoj mauzer ispod jakne i legao na pod.....

U redu je, drugar, opusti se rekao je glas iz pozadine. NisaTO hteo da te pronervozim.

Hal.

Dru je ostao i dalje sakriven na podu, uz klupu.

Hajde rekao je Hal, sakriven u mraku u zadnjem delu kapele. Znam gde si. Video sam da si se sagnuo. Ali sam video da si prvi izvukao pištolj iz jakne. Smirimo se, šta misliš? Ja treba da te držim na oku, a ne da ti poslužim kao meta za vežbanje.

Dru nije nameravao da reskira. Bacio je pogled ispred sebe, prema vratima oltara sa njegove leve strane, sećajući se da je na misu koju je u pd^ne služio zaključio da ona vode u sakristiju iza oltara. Iza nje, druga su vrata išla prema stepeništu. Ako budem morao, mogu da preskočim oltarsku ogradu i da pobegnem. Ponovo škripa, sada bliže.

Druovo čelo bilo je vlažno od znoja. A u kapeli je bilo užasno hladno.

Dru je razmišljao. Hal možda govori istinu. Ali, zašto nije jednostavno sišao sa mnom? Ne bi mi smetalo da je on u kapeli dok se ja molim. Ne, nešto tu zaudara. Još jednom je zaškripalo. Sve bliže.

Dru se izvukao iz klupe i počeo je da puzi prema oltarskoj ogradi. Grudi su mu bile hladne od poda.

U škripcu smo rekao je Hal, izbliza. Ti ne želiš da se pokažeš dok ja to ne učinim. Ali, ja ne želim da to uradim prvi, ne dok imaš revolver u ruci. Dobro, napravio sam grešku što ti nisam rekao da sam ovde. Priznajem. Ali moramo da prekinemo sa ovim. Ja sam na tvojoj strani.

Ponovo škripa.

Dru je otpuzao još petnaestak santimetara bliže oltarskoj ogradi. Svece su lelucale.

Razmisli rekao je Hal. Da sam hteo da te napadnem, mogao sam da to učinim dok si spavao u kolima.

Pogodak. ?, mogao sam...

Škripa. Dru je otpuzao dragih petnaestak santimetara bliže oltarskoj ogradi. ... da te ubijem dok si sada molio. Dragi pogodak.

Zato, sklopimo primirje. Ja sam samo žrtva okolnosti.

U redu, pomislio je Dm. Sviđa mi se da verujem da nisam neverni Toma. Umesto da otpuzi ostatak puta do oltarske ograde, otkotrljao se u suprotnom pravcu, prema klupama na desnoj strani kapele.

Uperio je pištolj i prvi put progovorio. Onda moraš da mi kažeš zašto si pristupio sveštenu redu.

Na zvuk Druovog glasa vrata kapele su se naglo otvorila. Muškarac u sveštenu crnoj mantiji i sa belom kragnom uleteo je unutra, uperivši M16.

Ne! kriknuo je Hal. Stajao je mnogo bliže nego što je Dru očekivao, podižući ruku. Bilo je teško reći iz senke. Možda je držao pištolj.

Ali, sveštenik se okrenu u Halovom pravcu, pritiskajući obarač M16. Blještava svetlost zapalila je tamu u pozadini dok je oružje automatik zaštekalo, izbacujući

prazne čaure koje su udarale o pod. Snaga pucnjave podigla je Hala i bacila ga nazad, na zid. Krv je bljunula okolo. Hal je pao na kolena, tresući se, a onda se praćio po podu.

Dok se Dru podizao, klečeći još i ciljajući svojim mauzerom, dragi sveštenik se pojavio u vratima, stavši uz bok prvom, stežući u rukama uzi i mitraljirajući po kapeli. Buka, pojačana odjecima od zidova, ispunila je Draove uši. U agoniji, počele su da mu zvone.

Čučnuo je natrag, ispod klupe. Sveštenici? Ubice? ČmHo mu se da ga je napustio zdrav razum. Religija? Nasilje? Kontradikcija ga je šokirala.

Sveštenici ubice imali su prednost u tami koja je vladala u pozadini. On se nije usuđivao da se pojavi na svetlosti sveca, da uperi mauzer i puca. Mauzer protiv M16 i uzija? Jače je protiv njega. Dok ga je jednak smrad korditazapahnjivao, on se okrenuo, odbacio kolenima i prebacio preko ograde oltara. Telo mu je bilo savijeno u luku. Teško se prizemio na tepihom presvučeni pod, zaječavši od udara u rame, a onda je požurio u oltar iza njega.

Odjednom je buku oružja prekinuo stakato zvuk revolvera. Nepogrešivi zvižduk .45, automatika. Ponovo. I još jednom.

Dru je šćepao kvaku sakristijskih vrata, okrenuo ju je i odmah uskočio padajući kako bi se zaštitio. Bacio je pogled unazad i spazio nejasne obrise još nekoga u kapeli. Dovoljno da zastane kada se sagnuo.

Još jedan sveštenik. Ali, ovaj je muškarac bio stariji. U ranim pedesetim, prosečne visine ali širokih gradi. Mišićavih ramena. Tamne kose, slovenskih crta lica, sa brkovima.

Dru se naprezao da gleda kroz tamu sakristije. Sveštenik se pojavio Dru se namrštio, iznenada shvatajući iz ispovedaonice sa desne strane.

Da li je tamo sve vreme bio? Kada sam bauljao kroz mrak i naleteo na ispovedaonicu, ranije?

Izašao je, pucajući, kada je Hal ubijen. Dru je i dalje držao uperen pištolj prema sveštenicima pozadi, ali mu je oprez bio nepotreban. Ljudi su ležali nepokretno u crkvenom brodu, a oko njih se širio bazen krvi.

Pištolj se nalazio u sveštenikovoj levoj ruci. Druovo mesto davalo je izvanredan pogled i dalje od te rake. Odsjaj koji je sevnuo kao refleks svetlosti sveca privukao mu je pažnju. Dolazio je sa sveštenikovog srednjeg prsta.

Čak ni sa takve daljine, prsten nije mogao ostati neprimećen. Sablasan. Izgledao je kao da gori.

Prsten sa velikim crvenim brilijantom.

Sveštenik se, i dalje sa podignutim pištoljem, okrenuo ka otvorenim vratima sakristije. Iako je bilo nemoguće da u tami koja je dolazila iznutra vidi Draa, Dru je imao užasno osećanje da su im se pogledi susreli. Stegao je čvrsto vilice dok je sveštenik krenuo prema ogradi oltara. Dru je zalepio prst za oroz mauzera. Nije znao da li da puca u čoveka ili da sa njim razgovara. Konačno, on mu je spasio život.

Da li je? Dva sveštenika su upravo pokušala da me ubiju. Hal je mrtav. A ovaj tip liči na nekog ko bi ti kao oprost izbio zube ukoliko mu se ne bi dop^o ono što bi mu kazao na ispovedi. Zašto se krio u kapeli? Šta se, za ime boga, dešava? Sveštenik je odjurio do zaklona, sagnuvši se iza oltarske ograde. Dru je zadržao dah.

Glas koji je došao odande bio je grlen, promukao, sa prizvukom slovenskog akcenta. Znam da si u sakristiji. Slušaj šta ću ti reći. Janus. Dru je teško kontrolisao disanje.

Janus ponovio je slovenski glas. Mi moramo da razgovaramo o Janusu.

Dru ovo oprezno odmeravanje izbora šta da čini bilo je prekinuto. Iznenada začuvši korake koji su jurili duž spoljašnjeg hodnika, i koji su bivali sve glasniji, što su bili bliže kapeli, strelovito je jurnuo.

Nije bio jedini. Kako su glasovi ispunili kapelu, tako je i sveštenik pojurio, preskočio oltarsku ogradu i uputio se prema kapeli.

Dru je stigao do vrata koja su vodila ka drugom hodniku i naglo ih je otvorio. U podne, kada je pomogao Halu da se pripremi za misu, bacio je pogled iza vrata i video stepenice koje skreću nagore. Ali, sada, noću, bez sunčevih zraka koji su prolazili kroz prozor nije mogao da vidi stepenice.

Nije bilo važno. Nije nameravao da ih koristi. Umesto toga, pojurio je pravo, prema izlazu iz tunela. Nije znao kuda ovaj vodi ali je znao sledeće dva sveštenika koja su pokušala da ga ubiju činila su to tako profesionalno da je bilo sigurno da su obučeni po dragim standardima i da nisu bili sami. U slučaju da Druu pode za rakom da pobegne postojaće ubice koje su došle sa njima i koje paze na stepenice iz prizemlja. Onoga časa kada ga budu čuli da se približava, pripremiće se da ga likvidiraju. Da je bilo vremena probao bi da se nečujno popne uz stepenice. Ali, koraci sveštenika koji se skrivao u ispovedaonici čuli su se za njim i primorali su Draa da krene putem za koji se nadao da je bio najmanje očekivan i za koji je bilo moguće da ga tim ubica i ne zna. U tom je slučaju ostalo da jedino još izađe na kraj sa sveštenikom koji ga je jurio u stopu.

Koraci su bivali sve bliži.

Mnogo dalje iza njega, drugi su koraci već odjekivali kapelom.

Dru je žurio kroz mrak. Naletio je na sto, udario se u bedro, trгнуvši se kada su, zbog udarca, noge stola zaškripale po betonskom podu.

Okrenuo se. Iako nije video ništa, čuo je prigušenu škripu pažljivo obloženog dona na cipelama i trenje prikrivenih koraka koji su dolazili ka njemu. Dru je odoleo nagonu da puca. Bljesak mauzera bi otkrio njegov položaj. A čemu to ako ne bi bio u stanju da vidi svoju metu? Istina, mogao bi da odredi mesto na kojem se nalazio njegov protivnik prema zvucima koje pravi. Ali, ako ovaj pravi lažne zvuke kako bi ga zavarao? Ako bi Dm opalio, bljesak iz mauzera bi ga upropastio. Naravno, mogao bi da ostane gde je, skupljen uz jednu stranu. Konačno, mrak je bio njegova specijalnost. Bitka prsa u prsa, kao da vlada potpuno slepilo. Ali, takav tip borbe morao bi da bude minuciozan, pojeo bi dragoceno vreme, da bi bio obavljen do

kraja, a to znači da bi se u takvoj bitki preživelo, zahtevana je pažnja koju mora da ima specijalista za inaktiviranje bombe.

Dru nije imao vremena za to. Morao je da pobegne odavde. Glasovi su odjekivali već iz sakristije. Pomislio je na mogućnost da drage ubice čekaju u utočištu i sada osluškuju usamljene korake koji im se približavaju.

Ne shvataš prošaputao je slovenski glas. Ja ne želim da ti naneseš zlo. Janus. Mi moramo da razgovaramo o Janusu. Ja sam ovde da bih te zaštitio.

Dezorijentisan, Dru nije smeo sebi da dozvoli luksuz da mu poveruje. Požurio je ponovo napred. Njegov ga je pratilac sledio. Kada se Dru zaustavio, i pratilac je stao.

Moraš da mi dozvoliš da ti objasnim Sištao je slovenski glas. Ne dolazi u obzir, mislio je Dru, ponovo jurnuvši napred. Ne znam «o si, niti dali si zaista sveštenik. Ne znam ko je, do đavola, pokušao da me tamo ubije, ni zbog čega. Ali, znam sledeće. Pokušao sam da ovo izvršim prema pravilima. Stupio sam u vezu sa mojim ispovednikom, mojom kontrolom. Verovao sam mojim pretpostavljenima u Crkvi (Dru je zamalo rekao "u mreži"). Ali, neko drugi ne igra prema pravilima. Postoji doušnik. Odnekud curi. Neko im je rekao gde se nalazim.

Zato ću sada igrati prema svojim pravilima. Uradiću to na moj način.

Probijao se kroz mreže paučine, osećajući kako se one lepe za njegovo lice. Voda je curila. U vazduhu se osećao ustajali miris vlage i memle. Dok je pljuskaao po barama vode koja je topila njegove cipele i pantalone, osluškivao je eho glasova daleko na početku tunela. Grupa koja je ušla u kapelu sada je nastavljala ovim putem. Požurio je. Suviše brzo, čovek za njim pljusnuo je kroz baru. Iza njega kao da su glasovi bili jači. Okrenu vši se daoslušne, udario je glavom o čev koja se pružala od jednog do drugog zida. Posrnuo je unazad, dok su mu sveflđci igrali pred očima, a čvoruga počela da raste. Osećajući vlagu u kosi prineo je prste usnama i laknulo mu je kada je osetio ukus soli od znoja, a ne bakarnu jetkost krvi. Ponovo je jurnuo napred.

Čemu je služio tunel? Kuda je vodio? Pogrbio se dok je brzao, štiteći glavu od drugih cevi. Ali kada je počeo da udara o niz izolovanih cevi koje su stajale na levom zidu, shvatio je da to mora da bude tunel za servisiranje. Svakako. Voda i sistem za grejanje bili su postavljeni ovde, pomislio je, i na taj način olakšano osoblju utočišta, zaduženom za opravke. Ako je to tako, onda ovaj tunel mora da vodi u zgradu seminarija. Konačno sa ciljem u mislima, osećao se bolje. Ali, nešto nije valjalo. Zvuči iza njega su prestali da se čuju. ^Zašto? ^Udario je u zid ispred sebe. Nos ga je zboleo.

On je pogrešio tunel je bio zamka! A sada je iza njega njegov pratilac čekao.

Dru je stegao mauzer, okrenuo se i bespotrebno zažmirio prema mračnoj cevi kroz koju je morao natrag. Sa leve je strane osećao zid dok se korak po korak pomicao putem kojim je došao. Ali, kada mu je cipela dotakla komad slomljenog

betona na podu, zvuk njegovih koraka se promenio. Zastao je i namrštio se. Ponovo krenuvši napred, čuo je kako je odjek njegovog koraka opet isti kao ranije. Pokušao je eksperiment, zakoračio tri puta unazad i eho je ponovo postao pun.

Shvatajući, rukom je krenuo prema zidu preko puta sebe i, baš kako je i očekivao, njegova je ruka dotakla prazninu na mestu gde je trebalo da postoji zid. Ipak, njegova je noga dotakla beton, Podigao je stopalo i ponovo, kao sa rukom, nije dotakao ništa. Malo više, ponovo beton! Pojurio je gore.

Stepenice su skretale. Došao je do drvenih vrata, okrenuo kvaku i povukao ih. Ništa se nije dogodilo. Iznenada mu je prostrujalo kroz glavu, treba gurnuti, a ne vući i odahnuo je kada su se vrata otvorila. Za slučaj da se neko krije iza njih, prilepio se uz zid, a onda pogledao unutra ispred sebe video slabo osvetljeni hodnik. Tunel ga je doveo do zgrade seminarija.

Ne videći nikoga, naglo je skrenuo ulevo. Stigao je do velike sobe: sofe, stolice, stolovi, televizija. Kroz prozore sijala je mesečina osvetljavajući stazu ispred zgrade. Iza staze trebalo bi da budu šume i planine. Sigurnost.

Ali, on je morao da ode pre nego što ga pronađu seminarci ili ga presretnu njegovi gonioci. Prolazeći preko sobe, ušao je u predvorje i spazio vrata sa leve strane koja su vodila napolje.

Izašao je napolje, udišući hladni vazduh, osećajući kako mu bode nozdrve. Štrcao je niz betonske stepenice, jurnuo preko staze kroz mrak dok mu je smrznuta trava pucketala pod cipelama.

S njegove leve strane, video je da su u seminariju upaljena sva svetla. Seminarci su se skupljali napolju, zureći prema zgradi utočišta malo dalje, ulevo. Neki su trčali prema njoj; drugi su već bili stigli i gurali se da uđu unutra.

Zgrada utočišta je bila u mraku. Ali, iznenada je počela da se osvetljava, prvi sprat, drugi sprat, treći sprat, svaki prozor za redom.

Zašto? Pitao se Dru dok je trčao. Da li misle da sam još u zgradi ili traže nekoga? Sveštenika koji me je jurio, preostale iz tima ubica?

Povici su ispunili noć. Sprintovao je još jače dok su se druga svetla palila, direktno iza njega, u drugom delu kuće. Njihov iznenadni sjaj pružao se dovoljno daleko pa je mogao da vidi senku koju je bacao ispred sebe i teške oblačiće mraza koji su se raspršivali ispred njegovih usta dok je hvatao dah.

Neko je dreknuo, tako blizu da se Dru okrenuo. Visoki muškarac u kućnoj haljini stajao je u otvorenim vratima kuće za odmor i pokazivao u Druovom pravcu. Pojurio je niz stepenice, ali je pogrešno zakoračio. Izgubio je papuču, zateturao se i pao.

Ipak, njegovi povici privukli su pažnju. Grupa seminaraca pojurila je prema njemu. Druga je potrčala za Druom.

Učinilo mu se da mu se privida. Komadić trave je odskočio ispred njega, ali on nije čuo pucanj. Mogao je biti zagušen njegovim hripavim brzim disanjem i izbezumljenim povicima iza njega. A možda je oružje imalo prigušivač. Jedino što je znao to je da je, u času kada je došao do ivice svetlosti koja se prostirala iz kuće za odmor, i drugi komad odskočio ispred njega. Skrenuo je, počevši da trči cikcak.

Sada je čuo, ne pucanj sam, već samo zum\ dok je još jedan metak razrovao travu. Ugao je bio takav daje snajper morao biti ispred njega. Na šumovitoj kosini. A ja sam u sredini, pomislio je Dru, osluškajući seminarce koji su jurili za njim. Da li su oni znali za snajper? Da li (*e <>« shvate?

Ali umesto njih, snajper je prestao da se javlja i, poslednjim snagama, Dru se bacio kroz grmlje u najveći mrak šume.

Osetio je teskobu u grudima. Nagnut napred, promicao je pored drveća, kroz šiblje, prelazeći preko palih stabala. Sa nekim dalekim osećanjem već viđenog, prisetio se svog bega iz manastira. Ali, poređenje nije bilo tačno. Pre šest noći, čovek ostavljen na brdu da ga posmatra nije znao da li je Dru izašao iz zgrade i da mu se prikrada. I Dru nije bio gonjen. Sada nije imao vremena da se prikrade snajperisti, a da ga njegovi progonitelji ne uhvate; a ako se koncentriše na to da izigra gonioce, mogao bi da izleti snajperisti na videlo.

Hal je rekao da će u toku noći biti i do minus deset. Dru nije bio obučen za to. Lake crne pantalone, pamučna dukserica i nepostavljena jakna koje mu je Hal doneo bili su neupotrebljivi protiv hladnoće. Već sada, uprkos pečenju u plućima, Dru je drhtao dok mu je znoj upijao hladnoću šume. Lako bi preživeo da je na sebi imao nepostavljenu haljinu koju je nosio u manastiru. Ali, ovo što je imao na sebi zadržavalo . je hladnoću umesto da ga od nje štiti. Kada bi proveo celu noć u šumi, reskirao bi da dođe u stanje hipotermije. A onda je potrebno samo tri sata do smrti.

Hladan metal mauzera kočio mu je šaku. Koračao je po mrtvom lišću, uvlačeći se sve dublje u šumu. Iza njega, tela su se probijala kroz grmlje. Grane su pucale.

Da li će snajperisti oceniti da situaciju ne drže u svojim rukama i odustati? Pa čak i tada, Dru je shvatio, seminarci neće prestati da me gone.

Ono što mi treba, to je automobil.

Kadilak koji je Hal vozio dok me je vodio ovamo. Bio je negde parkiran. Sa prozora svoje sobe na drugom spratu utočišta, Dru je posmatrao Hala kako ga vozi okolo, do zadnje strane seminarija. Mora da je pozadi garaže. Zar nije Hal insistirao na tome da seminarci ne treba da ga vide?

Izbegavajući pretnje ispred i iza, Dru je skrenuo udesno. On je već išao u tom smeru, ali njegov prethodni plan bio je da ude dublje u šumu. Sve do sada, u svakom slučaju, nije mu palo na pamet da se kreće u polukrugu, i da se drugim smerom vrati prema semeništu. Konačno, ranije to ne bi imalo svrhe. Prelazeći preko otvorene staze, ponovo bi bio meta. A šta bi bio njegov ???? Onda je hteo da pobegne odavde, a ne da se krije kao što je radio u manastiru. Ali, sada?

Izašao je iz šume i zakoračio na ivicu staze. Iza sebe čuo je svoje progonitelje kako sve dublje istražuju šumu. Ispred, svetla su gorela u kući za odmor, u semeništu i u kući utočišta. Figure su se i dalje movale ispred zgrade.

Ako odavde pređe stazu, ti će ga ljudi videti, naravno, i zato je odlučio da ide uz ivicu šume. Trava je prigušivala korake, ali mrak među drvećem skrivao je njegovu senku. Pošao je prema zoni iza zgrada, reskirajući da se pokaže, a onda pojurio prema zadnjem delu semeništa.

Niko nije digao uzbunu. Njegova se pretpostavka pokazala tačnom. U sekciji iza semeništa pozadi je svetio bilo mnogo slabije pronašao je konstrukciju od blokova šljake sa pet garažnih vrata. Prva dvojica su bila zaključana, proverio je. Ali, treća su se pomerila kada je pritisnuo kvaku.

Polako ih je podigao, pokušavajući da se čuje najmanje što je bilo moguće. Mesečina mu je osvetlila biskupov crni kadilak. Dru je pretpostavio da je Hal ostavio vrata ove garaže otvorenim za slučaj da mora da brzo pobegne. Otvorio je vrata na kolima i unutrašnja svetla su se upalila. Da je sve kao ranije, ugasio bi ih, zbog straha da ne bude meta. Ali, sada je svetla ostavio i legao preko sedišta na leđa gledajući u kontrolnu tablu. Pronašao je žice koje je tražio. Sastavio je dve. One su premošćivale sistem za paljenje, u kadilaku i upalile motor.

Zabrajavao je. Uspravio se za volanom i zatvorio vrata. Ponovo, kao i kod kamioneta koji je vozio od Vermonta, kontrolna tabla ga je zbunjivala. Nije bio siguran da uključi prednja svetla. Nije uostalom ni bilo važno. Poslednje na svetu što bi želeo bila su prednja svetla. Pritisnuo je papučicu za gas i kadilak je izleteo iz garaže.

Kola su dobijala na brzini tako naglo da je, pre nego što je mogao da okrene, izleteo sa puta i udario u betonsku ivicu dok mu je glava poletela nazad. Okrenuo je volan i skliznuo u stranu, na travu. Klepetanje koje je čuo iza govorilo mu je da je udar o ivičnjak poremetio osovину. Nastavio je da okreće oštro ulevo i osetio je kako su se točkovi kadilaka dočepali žljeba staze. Zatim je ispravio kola, vratio se sa trave i ivičnjaka na put i povezao se duž zida semeništa. Put će, prisećao se, skrenuti nalevo ispred semeništa, provesti ga pored utočišta i konačno ponovo skrenuti, ovoga puta nadesno vodeći ga kroz šumu pored staze, prema metalnoj kapiji i javnom putu.

Ali, nije mu padalo na pamet da pokuša da prođe pored onih ljudi ispred tih zgrada. Zato je, kada je prošao kraj semeništa, upravio kola napred, udarivši u još jedan ivičnjak i ostavivši trag na travi sve dok se gume, uz škripu, nisu izvukle i zagrabile veću površinu staze. Ubrzao je preko nje. Prozor mu je bio spušten. Čuo je povike. Figure su potrčale premanjemo, od zgrada. Ispred sebe je video duboku tamu. Sasvetlima koja su bila ugašena, nije znao gde treba da krene kako bi izašao na put kroz živicu. Jedino što je znao to je da će uskoro da uleti u šumu. Dodirnuo je kočnice, a onda je shvatio da će, se upaliti zadnja svetla i da će, čak i bez prednjih svetala, sam sebe otkriti kao metu.

Proklet ako je to uradio, i proklet bio ako nije.

Zašto da ne?

Grabo je dodirnuo dugmad i poluge i, u dragom pokušaju, upalio prednja svetla u času kada se ispred njega pojavio crni zid šume. Okrećući naglo volan ulevo, očešao

se o drvo i začuo kako je desni zadnji blatobran kadilaka zaškripao. Onda je spazio dram i krenuo u tom pravcu niz tunel od drveća. U trenutku je osetio olakšanje. Ali u istom času kosa mu se digla na glavi ispred je video sveštenika iz kapele, onog sa tamnom kosom, brkovima i slovenskim crtama lica. Onog sa automatskim pištoljem .45.

Sveštenik je stajao raširenih nogu, gledajući u Draova kola koja su jurila, blokirajući put. Sjaj farova kadilaka svetleo je na sveštenikovojoj belojoj kragni. Odbio se od uznemiravajućeg crvenog prstena na njegovoj levoj ruci, ruci koja je podizala pištolj.

Dru je pritisnuo gas, osećajući kako mu se stomak lepi za kičmu, ciljajući kolima na sveštenika. Drveće kao da se stiskalo i sužavalo put sa obe strane.

Umesto da puca, sveštenik je uzbuđeno mahao rakama, pokazujući Druu da se zaustavi.

Ne dolazi u obzir, mislio je Dru. Stegao je rakama volan i još više pritisnuo gas.

Sveštenik je nastavio da maše rakama. Pokreti su mu postali ubrzani, a kroz šoferšajbnu telo sve veće i veće.

Dve sekunde bi nešto značile.

Ali, sveštenik se okrenuo ka ivičnjaku, bacajući se ulevo i ??????ći. Draove uši Me su zagluhnute grmljavinom .45ice. Ali, sveštenik nije pucao prema kadilaku. On je pucao iznad njega, daleko od krova automobila.

? Automatska puška je oštro zaštekala iz šume sa Draove desne strane. Meci su se žarili u kadilak. Prozori su se razbili, krhotine stakla zasule su Draa.

Očajnički je pokušao da skrene u istom času kada je zaklonio oči od stakla koje je letelo. Osetio je kako sveštenik pada unazad, prema šumi. Put je krivudao, sužavajući se. Drveće je grebalo kola. Iznenadno odskakivanje pozadi govorio mu je da je branik udario u nešto. I dok su farovi sijali niz put, a kadilak jurio ponovo kao raketa, Dru je video sa obe strane visoki kameni zid. Metalna kapija je bila ispred njega.

Ali, kapija je bila zatvorena. Iza njega je ponovo zaštektao automatik. Samo je pojačao pritisak na volan.

Deset metara.

Šest metara.

Udar ga je bacio napred, na volan. Ječeći od bola u rebrima, čuo je oštar zvuk sirene i ponovo se naslonio o sedište.

Prednji deo kadilaka bio je nakrivljen. Prednji far smrskan. Staklo u poluluku svetlucalo je od odsjaja dragog fara. Klapna oko fara klatarila se u vazduhu. Parče metala bilo je zabodeno u šoferšajbnu kadilaka. Dru se borio da zadrži kontrolu nad slomljenim volanom. Sa njegove leve i desne strane, metalna kapija se razdvojila. Nakrivljeni, delovi su udarali

0 kameni zid sa drage strane.

Iako je nagazio kočnice, kadilak je bio ispaljen preko puta. Jarak je zinuo pred njim i kadilak je preleteo preko njega. Spustivši se na tlo, dohvatio se komada trave,

kliznuo napred, okrenuo se ka ivičnjaku i poskočio da bi se zaustavio. Dru je zurio ispred sebe. Još tri metra i kadilak bi udario u nabacano drveće i stene. Gradi su ga bolele i terale ga da se, uvek kada bi udahnuo vazduh, trgne od bola.

Protresao je glavom da je pročisti. Mora da pobegne. Far sa leve strane još je sijao, iako je snaga udarca o kapiju pomerila njegov smer udesno. Para je šištala iz hladnjaka. Motor je još radio, iako se njegovo zujanje pretvorilo u lupu.

Pokušao je da ubrza. Kola su odgovorila tromo, prelazeći preko komada trave. Most je bio uništen, gurajući ga svaki put kada bi pritisnuo jače. Išao je prema potoku, a onda skrenuo ulevo da bi ga izbegao

1   našao se u plitkom delu jarka. Još malo ohrabrenja i kola su krenula dole, a onda gore, uz put. Povećao je brzinu.

Ali, desni prednji točak počeo je da se klima. Brzinometar digitalni, kao i sat pokazivao je nulu. Motor je hripao, a hladnjak i dalje šištao. Nije imao pojma koliko daleko. Hi koliko brzo može da ide. Ako se motor pregreje, mogao bi da potpuno bude uništen.

Ovo mu je bilo smešno. Da bude uništen? Biskupov kadilak je već sada bio samo gomila gvozda. On nije mogao da mu nanese još više štete.

Ali, auto ga je zbunjivao. Išao je. I išao. I to mu je bilo smešno.

Pogledao je u retrovizor želeži da proveri ima li nekih farova iza, što bi značilo da je praćen. Ali, nije mogao da pronađe ogledalo. Spustivši pogled, video ga je na podu kola.

Posle toga ništa nije bilo smešno.

Na prvoj raskrsnici skrenuo je levo, a na drugoj desno, posle sedam metara, željan da u lavirintu planinskih puteva što pre izgubi svoje progonitelje.

Gradi su mu se stezale, bolele ga. Jedva je držao slomljeni volan. Kada je ponovo skrenuo udesno dok su se u daljini nejasno nazirala brda, naišao je na znak koji je pokazivao da je grad Lenoks na dvadesetak kilometara dalje, ali u suprotnom smeru.

Bol u grudima naterao ga je na kašalj. Motor je bio pregrejan. Čuo ga je kako se napreže. Hladnjak nije više šištao.

Zato što je bio prazan.

Kola su počela da usporavaju.

Parče ukrasne maske ispod hladnjaka je otpalo i sada je lupalo P° drumu. Kola su zabrektala dok je prolazio pored prodavnice u mraku, škripa je odjeknula kroz uspavam grad i dok je mašina kašljala, umirući, Dru je doklizao zaustavljajući se ispred jedne musave kuće čija je trava na stazi i te kako zahtevala šišanje.

Iako je kuća bila u mraku, ulično svetlo na čošku je pokazivalo red motocikala koji su bili poredani ispred i sa strane na verandi. Izašao je iz kadilaka i ubrzo video da nijedan motocikl nije vezan lancem.

Kakvo poverenje. Verovatno su mislili da se niko ne bi usudio da se na njima proludira. E, pa ja sam baš raspoložen.

Izabrao je najveći Harlej Dejvidson i odgurao ga niz ulicu. Među drvećem, ispraznio je bisage koje su bile prepune alata. U njima je bila i stara kožna jakna.

Razmotrio je električni sistem i povezao žice kao što je učinio i na kadilaku. Da bi krenuo, bilo je jedino potrebno da zajaše duplo sedište i da pritisne starter. Motor je oživeo.

Skoro celih deset godina nije vozio motocikl, od onih vremena kada ga je koristio u operaciji što je zahtevala od njega da...

Ne. Odmahnuo je glavom. Nije želeo da se seća.

Hladni oktobarski vazduh šibao mu je lice dok je pritiskao gas i grmeo kroz noć. Pitao se šta će reći sutra ujutru motociklisti? Da li će biti do te mere besni pa će ojaditi kadilak, uzimajući sve što im je bilo potrebno? Obrisao je suze koje mu je vetar naterao na oči. Biskupov kadilak. Četiri točka i kontrolna tabla. Znao je da ne bi trebalo u ovom času da mu bilo šta bude zabavno. Pa ipak, zabavljao se, baš kao što se osećao uzbuđenim zbog moćne grmljavine motora Harleja koji je leteo pod njim, noseći ga prema Bostonu.

I prema nekim odgovorima.

Oca Hafera, molim. Dru se trudio da mu glas bude jednoličan dok je stajao u telefonskoj govornici pored servisne stanice, odmah posle 8 ujutro, i pokušavao da prikrije svoj bes. Ruke su mu bile ukočene. Drhtao je od hladnog vetra koji ga je produvao u toku noći. Jutarnje sunce indijanskog leta blagotvorno je grejuckalo njegovo telo.

Muški glas koji je odgovorio na poziv u Svetoj župskoj kancelariji nije ništa odgovorio.

Da li me čujete? uprkos naporima, Dru već nije mogao da prikrije bes u svom glasu. Zeleo je objašnjenje. Ko je zeznuo? Zašto je bio napadnut u semeništu? I to su sveštenici bili napadači! Rekao sam da želim da razgovaram sa ocem Haferom.

Bacio je pogled kroz zaprljano staklo govornice prema putu ispred, proveravajući da li na njemu ima motociklista, policajaca, bilo koga ko pokazuje interes za njega. Njegov je plan bio da ide do Bostona, ali mu je bilo hladno pa je morao da stane u Konkordu, trideset kilometara zapadno.

Glas s druge strane žice opet nije odgovarao.

Izbegava da bi dobio u vremenu? mislio je Dru. Da li je poziv otkriven?

Iznenada je muškarac rekao Samo trenutak.

Dru je čuo udar kada je slušalica spuštена. Glasovi su mrmljali u daljini.

Daću mu još dvadeset sekundi, pomislio je Dru. A onda ću da prekinem.

Halo? drugi muški glas. Da li ste vi kazali da želite da razgovarate sa...

Ocem Haferom. U čemu je problem?

Ko je to, molim vas?

Dru je postao oprezan. Njegov prijatelj.

Onda očigledno niste čuli.

Onda3/a?

2ao mi je što moram ovako da vam kažem. Zvuči tako bezosećajno i bezlično preko telefona... On je mrtav.

Učinilo mu se kao da se govornica zaljuljala. Ali, to je... reč "nemoguće" zastala je u Druovom grlu. Video sam ga juče ujutru.

To se desilo noćas.

Ali kako? Druov glas je bio promukao od šoka. Umirao je. To znam. Ali, rekao mi je da mu doktori daju šansu do kraja godine.

Da, ali on nije umro zbog bolesti.

Skamenjen, Dru je spustio slušalicu. Primorao je sebe da se pokrene, znajući da mora da ode iz Konkorda što je moguće pre u slučaju da je njegov poziv otkriven. Bilo mu je potrebno mesto na kojem će se osećati sigurnim.

Da dopusti sebi luksuz da tuguje.

Da pokuša da shvati,

Put do Leksingtona, dalje na istok, petnaest kilometara od Bostona, nije uopšte registrovan u njegovom mozgu. Uopšte ga se nije sećao jer su mu oči svest bili u sumaglici bola. Ostavio je motocikl u jednoj mirnoj perifernoj ulici, sumnjajući daje izveštaj o njegovoj krađi mogao da stigne do policije u Leksingtonu tako brzo.

Na blještavom suncu koje se podsmevalo njegovoj sumornosti, lutao je po gradskom travnjaku, pretvarajući se da je zainteresovan za mesto gde je američki rat za nezavisnost počeo.

Stisnutih pesnica, jedva da je primećivao zlatno jesenje drveće ili miris šume ili šuštanje opalog lišća pod nogama. Njegove misli bile su prepune tuge i besa.

Prošle noći oca Hafera neko je pozvao telefonom u kancelariju. Rekao je drugim sveštenicima da mora da izađe. Prelazio je ulicu i, baš kada se našao na pločniku, kola su ga udarila. Na pločniku. Snaga udarca odbacila ga je uz stepenice, sve do ulaznih vrata crkve.

"Nije mnogo patio."

"Ali...kako to znate?"

"Bilo je tako mnogo krvi. Vozač je nastavio da vozi, nije se zaustavio. Mora da je bio pijan. Tako izgubiti kontrolu, skrenuti sa kolovoza. Policija ga nije pronašla, ali kada bude... Zakon nije dovoljno strog. Siromahu je ostalo tako malo vremena. Da ga tako profučka jedna neodgovorna pijandura!"

Dru je stegao jače pesnice dok je išao, nesvestan šuštanja lišća pod svojim nogama.

Telefonski poziv? Udaren kolima dok je stajao na pločniku? Glavna veza između nekadašnjeg života i manastira, prekinuta naletom jednog pijanca?

Đavola.

Dru je osećao izbočinu u džepu svoje jakne. Plastična kesa. Telašce Stjuarta Malog. Pomislio je na mrtve sveštenike. Sada ima i drugo zbog čega neko mora i te kako da plati.

Daj mi vezu sa biskupom. Draov je glas bio hrapav dok je stajao

u telefonskoj govornici i gledao prema svom motociklu na ulici, a onda prema turistima na travnjaku.

Strašno mi je žao...

Dru je prepoznao zvonki glas. Pripadao je Polu, muškarcu sa kojfn je biskup razgovarao preko interfona u svojoj kancelariji, pre dve noći.

... ali njegova ekselencija nije sada slobodna. Ako biste ostavili svoje ime, broj... Ne brini. Razgovaraće sa mnom...

Ako...?

Samo mu reci: čovek sa misom.

Imate pravo. On želi da razgovara sa vama.

Dru je čuo iznenadno "klik". Bacio je pogled na sat i u sebi sa kladio: petnaest sekundi. Ali biskup se javio ranije: dvanaest.

Gde si ti?Ja čekam tvoj poziv. Šta se desilo u...?

Semeništu? Smešna stvar. Nadao sam se da ćete mi vi objasniti.

To već ima smisla. Moj telefon zvoni zbog toga od pet satiujutru.

Pitao sam te šta...

Dva sveštenika su pokušala da me ubiju, eto šta! Dru je osećao kao da će svakoga časa da pesnicom razbije staklo telefonske govornice u kojoj se nalazio.

Ubili su Hala. A neko, neki drugi sveštenik, krio se u ispovedaonici!

Jesi li poludeo?

Dru se ohladio.

Dva sveštenika pokušala da tebe ubiju? O čemu ti to govoriš?

Hal mrtav? Upravo sam od njega dobio poruku. Ono što ja hoću da znam

to je zbog čega si pucao u one seminarce? Zašto si provalio u kuću za odmor, preplašio namrtvo one sveštenike i ukrao moja kola?

Draovo srce kao da je bflo obloženo ledom. 1 još nešto ta tvoja fantazija rekao je biskup.

Fantazija?

U vezi sa manastrom. Hvala bogu da sam iz predostrožnosti poslao one jezuite da istraže. Da smo kardinal i ja doneli odluku da upozorimo policiju, bilo bi užasno. U manastiru nema nikakvih tela. Šta?

Nema uopšte monaha. Mesto je pusto. Ne razumem gde su mogli da odu, ali dok ne saznam više o svemu tome, ne nameravam da od Crkve pravim budalu.

Draov je glas bio ispunjen besom. Znači, odlučili ste se za prvu mogućnost, za pokrivanje. I ostavljate me ovde, potpuno samog.

Ne nameravam da te ostavim tamo, van svega. Veruj mi, i ja želim neke odgovore. Slušaj pažljivo. Nije mudro da ti dođeš u moju kancelariju. Reći ću ti gde treba da se javiš.

Zaboravite na to.

Ne govori sa mnom na takav način. Javićeš se na adresu koju ću ti ja dati.

Neću.

Upozoravam te. Nemoj pogoršavati mučnu situaciju u kojoj si već. Ti si se zakleo na poslušnost. Tvoj biskup ti naređuje.

Ja neću poslušati. Pokušao sam na vaš način. Nije uspelo.

Veoma sam nezadovoljan tvojim ponašanjem.

Čekajte tek kada vidite svoja kola. Dru je tresnuo slušalicu.

Nestrpljivo je opkoračio motocikl. Njegove grudi, već bolne zbog udara u volan, bolele su ga još više zbog tuge i besa. Nagazio je gas. Motor je zabrektao, a on je smanjio brzinu.

Ali, kuda može da ode? Šta treba da uradi?

Crkva, sada je bilo jasno, ne može biti razmatrana kao pribežište. Nekome, negde u lancu komandovanja ne može da se veruje. Biskupu, možda, mada ne i sigurno on bi mogao biti vrlo iskren, i zbunjen isto koliko i Dru.

A Pol, biskupov pomoćnik? Ali, biskup se prema Polu odnosio sa apsolutnim poverenjem.

Kome, onda? Zašto ne nekome ko je još važniji? A šta sa slovenskim sveštenikom, sa čudnim sjajnim prstenom i 45icorr, koji je bio sakriven u ispovedaonici?

U redu. Dru se ugrizao za usnu. Crkva više nije bila važna. Bog jeste Druova jedina nada za preživljavanje. Da bi mu spasio dušu.

Zaboravio je da se priključio manastira. Morao je da ignoriše da se povukao iz svog prethodnog života.

Pretvaraj se da još pripadaš službi, rekao je sam sebi. Šta bi radio kada ne bi mogao da joj veruješ, kada bi se plašio da je u njoj neko neprijatelj?

Odgovor je jasan. Instinktivan. Ali, obojen ponosom zbog čega je odmah molio Boga da mu oprost. Jednom je bio najbolji. Može opet biti najbolji. Šest godina ne znači ništa.

Da. Stegnuo je gas, grmeći pri odlasku, odlučan. Ali, sada ne prema Bostonu. Ne na istok, već na jug.

Njujork. Jedinim ljudima od kojih bi mogao da zavisi. Svojoj nekadašnjoj ljubavnici i svom nekadašnjem prijatelju, Arlin i Džejku.

Četvrti deo

VASKRSENJE ĐAVOLOV ROG

Starinska kamena kuća u Dvanaestoj ulici, u blizini Trga Vašington, bila mi je poznata iz starih dana. Naravno, možda sada u njoj živi neko nepoznat, pomislio je Dru, pa je zato pre nego što će da počne sa njenim osmatranjem preduzeo mere predostrožnosti i pronašao telefonsku govornicu iz koje, pravim čudom, vandali nisu ukrali telefonski imenik. Puls mu je postao ubrzan dok je listao stranice tražeći slovo H, potom prstom klizio po spisku imena i konačno, ushićeno pronašao Hardesti, Arlin i Džejk.

Ista adresa.

To nije značilo da su Arlin i Džejk u gradu. Sigurno je međutim da se Dm ne bi trudio da osmatra kuću da nije znao da je neko u njoj. Problem je bio u tome što nije mogao da to jednostavno sazna telefon je možda prisluškivan, a Dru nije želeo da dopusti da njegovi neprijatelji saznaju da je u blizini. Mogli su već otkriti da će da pokuša da stupi u vezu sa Arlin i sa Džejkom.

Vezao je motocikl za metalnu ogradu blizu Trga Vašington i krenuo kroz veliki četvrtasti park na trgu, ne gledajući u narkose i u dilere koji su mlitavo skljojani sedeli na klupama. Prošao je pored igrališta, usmerivši se ka velikom pokrivenom prolazu, ispisanom grafitima, koji je označavao početak Pete avenije, veličanstvene arterije grada koja se pružala na sever i dalje od njegovog pogleda. Nebo je bilo

sivo, ali je bilo toplo, iznad dvadeset sedam, dok se uobičajena gužva muzičara iz parka sakupljala ispod luka, svirajući tugaljivo, kao da mutno nebo predstavlja znak da neće i onako moći još dugo da budu u parku.

Želiš li da zaradiš pet dolara?

Mladić kojeg je izabrao sedeo je uz ivicu luka, ispod drveta koje nije imalo lišće, i menjao je žicu koja mu je pukla na gitari. Imao je dugu plavu kosu, bradu, jaknu koju je nabavio na vojnom otpadu, poderotinu na kolenu na farmerkama, a palac mu je izvirivao iz jedne patike. Podigavši pogled, momak je rekao glas mu je bio iznenađujuće grlen Kidaj.

Nemoj da me pogrešno shvatiš. Ovo nije perverzni predlog. I nije ništa nezakonito. Jedino što treba da uradiš to je da umesto mene telefoniraš. Reći ću ti šta da kažeš. Čak i podižem cenu na deset.

Za samo jedan telefonski razgovor?

Volim da budem široke ruke.

I ništa nezakonito, i ništa perverzno?

Garantujem.

Dvadeset.

Dobro. U stisci sam sa vremenom.

Mogao je da plati mladića još i više. Prošle noći krenuo je da namerno privuče pažnju, šetajući mračnim ulicama, stvarajući od sebe metu za napadače. Tri puta je privukao pažnju, suočio se sa pištoljem, sa nožem, toljagom. Svakom od siledžija ostavio je za uspomenu ili slomljeno koleno ili laktove ("To ti je za pokoru. Idi u miru i ne greši više.") a uzeo je sav novac koji su imali. Pljačkaški posao bio je unosan. Ukupna suma koju je uzeo iznosila je dve stotine i tri dolara, dovoljno da jutro! kupi postavljenu jaknu i par vunениh rukavica. Ali, iako je mogao da sebi priušti da bude široke ruke sa onim što je preostalo, nije želeo da ovome mladiću dš više nego što bi trebalo, kako ne bi, kao svako normalan, posumnjao da tu zaista nisu čista posla.

I već sada, mladiću se činilo da ne srne da veruje u svoju sreću. Ustao je, sumnjičav. Pa, gde je lova?

Polovinu sada, polovinu kasnije. Ovako ćemo da radimo. Pro naći ćemo telefonsku govornicu. Ja ću pritisnuti dugmad na aparatu umesto tebe. Pražiću ti slušalicu. Ako odgovori muškarac, pitaj je li to Džejk. Reci mu da stanuješ u ovoj ulici, i da si ljut zbog buke koju su pravili njegovi pajtosi na sinočnoj zabavi. Zbog toga nisi mogao da spavaš.

Je li priredio zabavu?

Sumnjam. Ko bi ga znao? Ali, ti se drži te priče. Tresni slušalicu natrag i prekini vezu. Ako žena odgovori, ispričaj istu priču, ali pitaj je li to Arlin.

Šta to treba da dokaže?

Zar nije očigledno? Da li su ili Džejk Hi Arlin kod kuće.

Pet minuta kasnije, mladić je izašao iz telefonske govornice. Žena, rekao je. Arlin.

Kao i obično, Dru je krenuo tri bloka udaljen od svoje mete, koračajući sa uočljivom ležernošću duž Dvanaeste ulice, očigledno ravnodušan prema okolini ali zapravo proučavajući svaki detalj koji je bio oko njega. Paralelno sa tako mnogo veština koje je nanovo aktivirao, i njegov instinkt za osmatranje i nadziranje nije svih ovih godina njegove neaktivnosti nestao. Kao ni njegovo zadovoljstvo koje je iz tog nadziranja izvlačio. Prepustio se sećanjima o tome kako je naučio tu veštinu.

Hong Kong, 1962. Kada mu je bilo dvanaest. Njegov "Ujak" Rej je bio nerasporežen zato što je Dru bežao iz privatne škole u koju su uglavnom svi roditelji iz ambasade upisali svoju decu. Rejevo nerasporeženje postalo je još veće kada je saznao šta je Dru radio lutao je sa kineskom decom iz ulice, muvajući se po prljavim i gadnim delovima grada i po dokovima.

Ali, zašto? pitao je Rej. Američki de čak, pajošsam. uizvesnim delovima grada ovakvim delovima može da bude i ubijen. Samo će te jednog jutra policija pronaći kako plutaš mrtav u lučkoj vodi.

Ali, ja nisam sam.

Hoćeš da kažeš da i ti klinici sa tobom lutaju? Oni su naučeni da preživljavaju na ulicama. I oni su Kinezi, oni se uklapaju u to.

To je ono što i ja želim da naučim. Da se uklopim u ulice ovde, čak iako sam Amerikanac.

Pravo je čudo da te ta deca jednostavno nisu isprebijala umesto što te prihvataju. Nisu. Vidiš, ja im dajem moj džeparac, hranu od kuće, odeću iz koje sam izrastao. Blagi bože, zašto je to toliko važno? Rejevo obično rumeno lice sada je izgubio svaku boju. Zbog tvojih roditelja? Zato što se njima to desilo? Čak i pošto je prošlo dve godine?

Druove oči u kojima se videla izmučenost kazale su sve.

Sledeći put kada je ponovo klisnuo, vukući se sa kineskom bandom dečaka, Rej je ponudio kompromis.

Ne možeš dalje tako. Mislim ozbiljno, Dru. Suviše je opasno, to što ti misliš da učiš nije vredno rizika. Nemoj da me pogrešno razumeš. Način na koji se ti osećaš u vezi sa onim što se desilo tvojim roditeljima, to je tvoja stvar. Ko sam ja da procenim i kažem da grešiš? Ali, ako to već činiš, onda čini kako treba.

Dru je začkiljio, zainteresovan.

Za početak, nemoj da učiš od petorazrednih učitelja. I, za ime sveta, nemoj da zanemaruješ stvari koje učiš u školi. One su podjednako važne. Veruj mi, neko ko ne shvata istoriju, logiku, matematiku i umetnost podjednako je bespomoćan kao i onaj ko ne poznaje ulice.

Druov se izraz promenio u zbuđenost.

Oh, ne očekujem ja da ti razumeš istog ovog časa to što govorim.

Ali mislim da me dovoljno poštuješ da znaš da ja nisam budala.

Petorazredni učitelji?

Obećaj mi da više nećeš da izostaješ iz škole, i da tvoje ocene neće biti manje od četvorke, Za uzvrat... Rej je razmišljao u sebi, kolebajući se.

Za uzvrat?

Ja ću naći pravog učitelja. Nekoga ko zbilja poznaje ulice, ko može da ti da disciplinu koju tvoji prijatelji ne mogu.

Ko je on?

Seti se naše pogodbe.

Ali, koje oni

Tako je počelo jedno od najuzbudljivijih doba u Draovom životu. Posle škole sutradan, Rej ga je poveo do restorana u poslovni deo Hong Konga gde hrana, iako orijentalna, nije bila kineska. I gde mu je vlasnik zapanjujuće mali, okruglog lica, uvek sa osmehom, stariji, ali sjajne crne kose bio predstavljen kao Tomi Limbu.

Tomi je Gurkha Rej je objasnio. Naravno, sada je u penziji.

Gurkha? Staje...?

Tomi i Rej su se nasmejali.

Vidiš, već nešto učiš. Gurkha Rej se iz poštovanja okrenuo prema Tomiju, skoro se naklonivši je najbolje plaćeni vojnik na svetu. Gurkhe dolaze iz grada koji nosi to ime i nalazi se na Nepal, planinskoj državi severno od Indije. Glavni biznis tog kraja je izvoz. Vojnika. Od njih su najvećim delom sačinjene britanska i indijska armija. Kada je posao previše opasan za svakog vojnika onda se na njega šalje Gurkha. I posao se obavlja. Vidiš li ovaj zaobljeni nož u koricama koji visi na zidu iznad bara?

Dru je klimnuo glavom.

Zove se kukri. On je znak Gurkhe. Samo pogled na njega i najhrabrijeg čoveka sledi.

Dru je pogledao sa mnogo skepticizma prema kratkom, nacerenom, naizgled nesposobnom Nepalcu, a onda ponovo u nož. Mogu li da ga uzmem u ruku? Mogu li da dotaknem oštricu?

Neće ti se dopasti posledice Rej je rekao. Gurkhe imaju pravilo. Ako izvučeš nož iz korica, moraš takođe i da prcliješ krv. Ako ne neprijateljevu, onda sopstvenu.

Drau je pala donja vilice.

Tomi se nasmejao, dok su mu oči sijale. Blago meni. Iznenadio je Drua ne samo svojim mekim engleskim već i svojim britanskim akcentom. Ne smemo da uplašimo dečaka. Blagi bože, nikako. On misli da sam ja strašan.

Tomi živi u Hong Kongu zato što mnogo Gurkhi živi u britanskim kasarnama, Rej je objasnio. Kada su van dužnosti, vole da dođu ovamo na jelo. I naravno, oni ga se i sećaju iz vremena kada je pripadao puku. Ti ćeš biti moj učitelj? pitao je Dru, i dalje sumnjičav prema ovom veselom čoveku.

Ts, ts, ts, ne. Tomijev glas bio je meden, gotovo kao da je zapevao. Taman posla, moje su kosti stare za to. Nikada nisam imao energije da se bavim dervišima kakav si ti. I osim toga, imam moj posao kojim treba da se bavim. Pa onda, ko će?

Naravno, drugi dečak. Sa veselim ponosom, Tomi se okrenuo ka dečaku koji se, da Dru nije ni primetio, tiho pojavio uz njega. Prava minijturna Tomijeva slika, samo još kraći od Drua, iako će Dru kasnije saznati da je dečaku trinaest godina.

Ah, tu si Tomi je izjavio. Moj unuk. Zakikotao se i okrenuo ka Druu. Njegov je otac u lokalnoj vojsci i više voli da mu dete bude sa mnom nego da je tamo, na Nepal. Dolazi u posete kada je slobodan, iako se istini za volju to retko dešava. U ovom času je u Južnoj Africi, na zadatku da smiri neprijatne, ali ne i mnogo važne zađevce.

Kako je Dru kasnije saznao, Tomi mlađi dobio je naziv Tomi Drugi kao posledicu britanskog pokušaja da izađe na kraj sa zbunjujućom sličnošću imena ljudi

koji su se zvali prema plemenima kojima su, kako su tvrdili, pripadali (tako je prezime starijeg Tomija bilo Limbu). Kako birokratija nije mogla da razlikuje jednog Tomija Limbu od dragog, bar na hartiji, onda je prezime Dragi bilo izabrano u smislu Junior.

Ali, Tomi Dragi suštinski se razlikovao od svoga dede. Nije se smešio. Nije čak rekao ni "zdravo". Dru je osećao njegovu nezainteresovanost i, preplavljen žaljenjem, nije mogao, a da se ne pita hoće li se njih dvojica uopšte složiti ili čak i to čemu ga ovaj ozbiljni dečak može uopšte naučiti.

Njegovo je žaljenje iščilelo u narednih pola sata. Odrasli su ih pustili i oni su izašli na usku ulicu u kojoj je vrvelo od prolaznika, i gde ga je Tomi Dragi informisao na savršenom engleskom jeziku kako će Dru biti podučavan mažnjavanju.

Dru nije mogao da sakrije svoje iznenađenje. Ali, Ujak Rej me je ovde doveo zato što je banda sa kojom sam se vukao po ulicama upravo radila te stvari. On ne želi da ja...

Ne. Tomi Dragi je podigao prst uvis, kao mađioničar. Ne mažnjavanju iz svakog džepa. Već iz mogeg. Druovo je iznenađenje raslo.

Ali... prvo Tomi Dragi je pomerao svoj prst naprednazad moraš da shvatiš kako je to kada neko mažnjava tebi nešto.

Pogled na ovog klinju koji je preuzimao komandu, bio je zapanjujući. I ti si taj koji će me naučiti? Dru je pitao, podižući obrve u neverici.

Tomi Dragi nije odgovorio. Umesto toga, pokazao je Drau da ga prati. Skrenuli su za ugao i udaljili se od restorana. Sa još većom nevericom, Dru je shvatio da se nalazi u još užoj ulici, načičkanjoj radnjicama, biciklistima, prodavcima sa kolicima, sa tezgama pod tendom. Zamor glasova, pomešanost mirisa, uglavnom užeglih, sve je bilo strašno.

Petorazredni učitelji?

Obećaj mi da više nećeš da izostaješ iz škole, i da tvoje ocene neće biti manje od četvorke, Za uzvrat... Rej je razmišljao u sebi, kolebajući se.

Za uzvrat?

Ja ću naći pravog učitelja. Nekoga ko zbilja poznaje ulice, ko može da ti da disciplinu koju tvoji prijatelji ne mogu.

Ko je on?

Se ti se naše pogodbe.

Ali, koje on?

Tako je počelo jedno od najuzbudljivijih doba u Draovom životu. Posle škole sutradan, Rej ga je poveo do restorana u poslovni deo Hong Konga gde hrana, iako orijentalna, nije Ma kineska. I gde mu je vlasnik zapanjujuće mali, okruglog lica, uvek sa osmehom, stariji, ali sjajne crne kose bio predstavljen kao Tomi Limbu.

Tomi je Gurkha Rej je objasnio. Naravno, sada je u penziji.

Gurkha? Staje...?

Tomi i Rej su se nasmejali.

Vidiš, već nešto učiš. Gurkha Rej se iz poštovanja okrenuo prema Tomiju, skoro se naklonivši je najbolje plaćeni vojnik na svetu. Gurkhe dolaze iz grada koji nosi to ime i nalazi se na Nepal, planinskoj državi severno od Indije. Glavni biznis tog kraja je izvoz. Vojnika. Od njih su najvećim delom sačinjene britanska i indijska armija. Kada je posao previše opasan za svakog vojnika onda se na nje ga šalje Gurkha. I posao se obavlja. Vidiš li ovaj zaobljeni nož u koricama koji visi na zidu iznad baa?

Dru je klimnuo glavom.

Zove se kukri. On je znak Gurkhe. Samo pogled na njega i najhrabrijeg čoveka sledi.

Dru je pogledao sa mnogo skepticizma prema kratkom, nacerenom, naizgled nesposobnom Nepalcu, a onda ponovo u nož. Mogu li da ga uzmem u ruku? Mogu li da dotaknem oštricu?

Neće ti se dopasti posledice Rej je rekao. Gurkhe imaju pravilo. Ako izvučeš nož iz korica, moraš takođe i da prcliješ krv. Ako ne neprijateljevu, onda sopstvenu.

Dru je pala donja vilice.

Tomi se nasrne jao, dok su mu oči sijale. Blago meni. Iznenadio je Draa ne samo svojim mekim engleskim već i svojim britanskim akcentom. Ne smemo da uplašimo dečaka. Blagi bože, nikako. On misli da sam ja strašan.

Tomi živi u Hong Kongu zato što mnogo Gurkhi živi u britanskim kasarnama, Rej je objasnio. Kada su van dužnosti, vole da dođu ovamo na jelo. I naravno, oni ga se i sećaju iz vremena kada je pripadao puku. Ti ćeš biti moj učitelj? pitao je Dru, i dalje sumnjičav prema ovom veselom čoveku.

Ts, ts, ts, ne. Tomijev glas bio je meden, gotovo kao da je zapevao. Taman posla, moje su kosti stare za to. Nikada nisam imao energije da se bavim dervišima kakav si ti. I osim toga, imam moj posao kojim treba da se bavim.

Pa onda, ko će?

Naravno, drugi dečak. Sa veselim ponosom, Tomi se okrenuo ka dečaku koji se, da Dru nije ni primetio, tiho pojavio uz njega. Prava minijatura Tomijeva slika, samo još kraći od Drua, iako će Dru kasnije saznati da je dečaku trinaest godina.

Ah, tu si Tomi je izjavio. Moj unuk. Zakikotao se i okrenuo ka Druu. Njegov je otac u lokalnoj vojsci i više voli da mu dete bude sa mnom nego da je tamo, na Nepal. Dolazi u posete kada je slobodan, iako se istini za volju to retko dešava. U ovom času je u Južnoj Africi, na zadatku da smiri neprijatne, ali ne i mnogo važne zadevice.

Kako je Dru kasnije saznao, Tomi mladi dobio je naziv Tomi Drugi kao posledicu britanskog pokušaja da izađe na kraj sa zbunjujućom sličnošću imena ljudi koji su se zvali prema plemenima kojima su, kako su tvrdili, pripadali (tako je prezime starijeg Tomija bilo Limbu). Kako birokratija nije mogla da razlikuje jednog Tomija Limbu od drugog, bar na hartiji, onda je prezime Dragi bilo izabrano u smislu Junior.

Ali, Tomi Dragi suštinski se razlikovao od svoga dede. Nije se smešio. Nije čak rekao ni "zdravo". Dru je osećao njegovu nezainteresovanost i, preplavljen žaljenjem, nije mogao, a da se ne pita hoće li se njih dvojica uopšte složiti ili čak i to čemu ga ovaj ozbiljni dečak može uopšte naučiti.

Njegovo je žaljenje iščilelo u narednih pola sata. Odrasli su ih pustili i oni su izašli na usku ulicu u kojoj je vrvelo od prolaznika, i gde ga je Tomi Dragi informisao na savršenom engleskom jeziku kako će Dru biti podučavan mažnjavanju.

Dru nije mogao da sakrije svoje iznenađenje. Ali, Ujak Rej me je ovde doveo zato što je banda sa kojom sam se vukao po ulicama upravo radila te stvari. On ne želi da ja...

Ne. Tomi Dragi je podigao prst uvis, kao mađioničar. Ne mažnjavanju iz svakog džepa. Već iz mogeg. Druovo je iznenađenje raslo.

Ali... prvo Tomi Dragi je pomerao svoj prst naprednazad moraš da shvatiš kako je to kada neko mažnjava tebi nešto.

Pogled na ovog klinju koji je preuzimao komandu, bio je zapanjujući. 1 ti si taj koji će me naučiti? Dru je pitao, podižući obrve u neverici.

Tomi Dragi nije odgovorio. Umesto toga, pokazao je Druu da ga prati. Skrenuli su za ugao i udaljili se od restorana. Sa još većom nevericom, Dru je shvatio da se nalazi u još užoj ulici, načičkanoj radnjicama, biciklistima, prodavcima sa kolicima, sa tezgama pod tendom. Žamor glasova, pomešanost mirisa, uglavnom užeglih, sve je bilo strašno.

Broj do deset izjavio je Tomi Drugi. Onda kreni niz ulicu. Na kraju trećeg bloka... pokazao je prema Druovom zadnjem džepu na pantalonama ... tvoj novčanik će biti kod mene.

Draova se zbunjenost promenila u fasciniranost. Tri bloka, a? Zurio je dole, niz haotičnu uličicu. Inspirisan, sklonio je svoj novčanik iz zadnjeg džepa i stavio ga duboko u uži džep spreda, a onda savladao u sebi podrugljivost. U redu, hajde. Ali, ne izgleda da je ovo fer. Mislim, dok brojim, zar ne želiš da pokrijem oči? Da ti dam šansu da se sakriješ?

Zašto? Ozbiljniji nego ikada, Tomi Drugi je krenuo niz ulicu. Dru je brojao u sebi. Jedan, dva... Posmatrao je Tomija kako prolazi između gužve i rikši. Tri, četiri, pet...

Odjednom se namrštio. Tomi Drugi je nestao. Dru se istegnuo, ispravio, buljeći. Kako mu je to pošlo za rukom? Kao kamen da je bačen u vodu, tako je Tomi Drugi

potonuo u kovitlacu gomile. U času kada se Dru privikao na štos kojem je upravo bio svedok, shvatio je da je preostalo brojanje od pet do deset već odavno trebalo da bude završeno.

Štos? Pa naravno, to je sve, ništa drugo, Dru je odlučio u sebi. Štos. Slegnuvši ramenima, prikupljajući poverenje u sebe, krenuo je niz ulicu. Ali, kako je i sam sve više tonuo u gužvu, shvatio je i to da je stvar komplikovanija nego što je u prvom trenutku pretpostavljao. Postojalo je suviše izbora. Kao prvi, treba li da hoda polako ili ubrzano, da bude oprezan ili da žuri? Kao drugo, da li treba da gleda okolo, da motri ne bi li spazio Tomija Drugog, ili bi trebalo da gleda pravo ispred sebe, da bi mogao da izbegne...

Iledan biciklista je projurio pored njega takvom brzinom da je Dru mSrao da skoči udesno, gurnuvši jednu stariju Kineskinju koja je nosila veliku korpu sa vešom. Ona je nešto zalajala na njega na kineskom jeziku, svakako nešto ružno, ali Dru nije razumeo šta. Sva deca sa ulice bolje su poznavala njegov jezik nego on njihov. Možda je Ujka Rej bio u pravu kada je govorio da škola ima svoje prednosti. Začuvši uzvike upućene njemu, okrenuo se, refleksno u pripravnosti, ali nije uspeo da sazna odakle su dolazili. Sapleo se na kaldrmisanom putu i udario o kolica prepuna voća. Na laktu mu se košulja ulepila voćnim sokom. I dok je prodavač vikao na njega, Dru se skoro zaustavio da plati čoveku, ali je onda shvatio da ako izvadi novčanik...

Tomi Drugi. Dru se okrenuo oko sebe, sumnjičav, osećajući kako mu u stomaku igra, žureći napred kroz gužvu. Prodavač je nastavio da se dere na njega. Ali, uskoro, povici su se izmešali sa uzvicima kojima su prodavci, ispod tendi što su se vijorile po ulici, prodavali svoju robu. Mirisi su sada bili još gori užeglo ulje za kuvanje, ugljenisano prženo meso, usmrdelo povrće. Druu je počelo da biva muka.

Bez obzira, ipak je požurio. Morao je stalno da ima na umu svoj novčanik. Pritisnuvši ruku na izbočinu koja mu je pružala mir i koja se nalazila u prednjem džepu njegovih pantalona, stigao je već do drugog bloka. Sada je postao svestan koliko je pažnje privlačio, belac u sve većoj gomili Orijentalaca. Pogled mu je leteo u svim pravcima, dok je pokušavao makar i da nazre gde bi mogao biti Tomi Drugi sakriven; tako je stigao u treći blok.

Koračajući brzo, odahnuo je sa olakšanjem kada je video kraj uličice ispred sebe i upadljivi znak, HARIJEV HONG KONG BAR IGRIL. Znak je uzeo kao putokaz, izmakao se da propusti čoveka bez nogu koji se, odupirući se o beton, kretao na platformi sa točkicama, i trijumfalno je sam sebi čestitao kada je spazio Tomija Drugog kako stoji besposleno uz zid na ćošku ispod znaka. Sa podrugljivim osmehom na licu, Dru je prešao krcatu ulicu i zastao.

1, šta je teško u ovome? Dru je slegnuo ramenima s prezirom. Mogli smo da se kladimo da mogu da to uradim.

Kako bi platio?

Zbunjen, Dru je posegnuo rakom ka novčaniku koji mu je bio u prednjem džepu pantalona. Ovim, naravno. Ali, čak i u času kada je novčanik dotakao prstima, znao

je da nešto nije u redu. Izvadivši ga iz džepa, oblilo ga je rumenilo. Novčanik je bio prljav, od nekog platna. Njegov je bio potpuno nov, od sjajne kože. A ovaj je, kada je pogledao u njega, bio i prazan. Otvorio je usta, ali iz grla mu nije izlazio glas.

Da nije ovo ono što tražiš? Tomi Dragi je izvukao raku koja mu je do tada stajala iza leđa i pružio mu svoj trofej. Slažem se sa tobom. Trebalo je da se kladimo. Ali, ovaj dečko okruglog lica sa sjajnom crnom kosom, osam santimetara niži od Draa iako stariji, nije pokazivao nikakvo zadovoljstvo u svome trijumfu ni osmeha, ni šepurenja, ni ismevanja.

Kako si to uradio?

Rasejanost je uvek glavni ključ. Išao sam ti u stopu, ali podalje od gužve. Kada si se uprljao sokom naleteвши na prodavca voća, bio si suviše zbunjen da bi osetio kako ti menjam novčanike. Jedino do čega ti je bilo stalo to je da ti nešto i dalje bude u džepu.

Dm se namrgodio, besan što je ispao budala. Znači, to je sve? Pa to je lako. Sada kada znam u čemu je štos, nikada neću dozvoliti da na taj način budem uhvaćen.

Tomi Dragi je slegnuo ramenima. Videćemo. Još ti je ostalo pola sata od časa. Hoćemo li ponovo da pokušamo?

Dru je bio iznenađen. U početku je mislio da se njih dvojica igraju. Ali, sada je shvatio da ga Tomi podučava za pare.

Da pokušamo ponovo? Dru je zapitao, dok su mu osećanja bila povredena, ali je ponovo hteo da se odazove izazovu. I te kako ćemo. A šta kažeš na to da se ovoga puta opkladimo?

Umalo je rekao "da", ali je sumnja izmenila njegovu odlučnost. Ipak, ne još.

Kako ti kažeš. Tomi Dragi se uspravio. Predlažem da ponovo krenemo kroz ova tri ista bloka, ali sada unatrag, odavde ka tački odakle smo krenuli.

Druove rake su bile znojave. Stavljajući nazad svoj novčanik u džep, posmatrao je kako se Tomi Dragi ponovo gubi u masi sveta, poput mađioničara.

Posle pređena dva bloka, tek da bi bio siguran, Dru je krenuo rakom ka džepu i istoga časa bio svestan da novčanik koji je tu nije njegov. Opsovao je.

Kao i malopre, Tomi Dragi je besposleno stajao uza zid na kraju trećeg bloka, pokazujući Druu njegov novčanik.

Sutradan poslepodne, posle škole, Dru je probao ponovo. Rezultati su bili isti. I sledećeg poslepodneva. I narednog.

Ali, svaki put, Tomi Dragi je dodavao po neki savet za Drua. Da bi izbegao jedan napad, ne smeš da ga izazoveš. Moraš da postaneš nevidljiv. Lako je tebi da kažeš. Ti si Orientalac, ti se uklapaš u ovu sredinu.

Nije tačno. Tebi, kao Amerikancu, nema sumnje da svi Orijentalci liče jedan na drugoga. Ali ja kao Nepalac, privući ću podjednaku pažnju Kineza kao i ti. Ili bi trebalo da privučem.

Dru je bio zapanjen. 111 bi trebalo? Misliš da ne privlačiš?

Ja se krećem u ritmu ulice. Ne gledam nikoga u oči. Ni na jednom mestu nisam dovoljno dugo da bih mogao da budem primećen.

A i uvučem se u sebe.

Ovako? Dru je pokušao da se stegne kako bi skupio svoje telo, zauzimajući tako groteskni položaj da je Tomi Dragi sebi dopustio refki osmeh.

Ne. Blagi bože, nikako, naravno. Kakve tebi čudne ideje padaju na pamet. Mislio sam na to da povučem misli. Mentalno, ja činim da... tražio je reci nisam prisutan.

Dru je odmahnuo glavom.

S vremenom, naučićeš. Ali, još nešto. Ne smeš nikada nikada da budeš rasejan. Nemoj da dozvoliš da te bilo šta zbuni ili da ti uznemiri koncentraciju. Ne samo ovde dok vežbamo, ti i ja. Već bilo u koje vreme. Svuda.

Ovom klincu je bilo četrnaest godina, pomislio je Dru. Ma hajde. Samo zato što je mali, misli da može da laže za godine. Mora da ima bar dvadeset. Postani nevidljiv. Koračaj sa masom. Nemoj da dopustiš da te bilo šta učini rasejanim. Dru je pokušao iznova.

I ponovo. Sve dok jedno poslepodne, posle škole, kada je Dru, pojavivši se na ćošku i približavajući se Tomiju Dragom, koji je kao i obično besposličio oslonjen o zid, stavio raku u svoj džep i spreman da se zgadi nad samim sobom zbog još jednog neuspeha, trepnuo vadeći novčanik iz džepa. Bio je njegov. Pustio si me da pobedim.

Tomi Dragi je ozbiljno odmahnuo glavom. Ja nikada nikoga ne puštam da me pobedi. Ti si uradio ono čemu sam te učio. Nisi reagovao na prosjaka koji je od tebe tražio novac. Nisi zevao u papagaje koji su stajali na tezgi za prodaju. Pre svega, nisi obratio pažnju na kolica sa povrćem koja su se izvrnula, već si ih zaobišao, čak i ne hajući što su paprike po kaldrmi. Bilo je nemoguće da te prevarim.

Druovo srce je zakucalo brže, od ponosa. Onda, ja...

Uradio si to jednom. Jednom ne mora da bude za svagda. Jesi li spreman da probaš još jednom?

I sledeći put, Dru je uspeo da sačuva svoj novčanik.

Ali, Tomi Dragi mu nije čestitao. Mladi, a opet stari Nepalac izgleda da je smatrao normalnim da je uspeh bio njegova sopstvena nagrada. Sada krećemo na težak deo.

Težak? Draovo zadovoljstvo je odmah splasnulo.

Dokazao si da ja ne mogu da ti ukradem novčanik. Da li je moguće da ti ukradeš moj?

Dru je zakoračio. Da pokušamo.

Počeo je da se muva kroz gužvu, došao je Tomiju iza leđa, spazio svoju priliku, poleteo napred, ispružio raku. TomLga je šćepao. Svake sekunde sam znao gde se nalaziš. Nisi postao nevidljiv. Pokušaj još jednom.

I, "Pusti da te masa proguta".

I, "Pretpostavi šta bi moglo da mene učini rasejanim".

Ništa tebe ne može da učini rasejanim.

Onda imaš problem koji moraš da resiš.

Tri dana kasnije, Dru je besposleno stajao uza zid na kraju uličice. Kada je Tomi Dragi spazio kako Dru stoji, oči su mu zasvetlele jer je shvatio. Rukom krenuvši ka svome džepu, izvadio je iz njega pogrešni novčanik.

Kada me je pogodila pomorandža u rame? zapitao je Tomi Dragi.

Platio sam klincu da te pogodi.

Pa da, blesavo, ali sam se okrenuo u tom pravcu. Zato što sam bio ubeden da si to ti.

Ja sam bio iza tebe.

Izvanredno! Tomi Dragi se nasmejao. Blagi bože kakav štos!

Ali, zar nisi nešto zaboravio?

Tomi Dragi je izgledao zbunjen. Odjednom je shvatio, i slegnuo ramenima. Naravno. Bez ijednog znaka razočarenja, pružio je Druu jedan američki dolar. Jer, ovoga puta, Dru je odlučio da se kladi.

Nastavivši dalje niz Dvanaestu ulicu, a započevši svoje osmatranje tri bloka od smeđe kuće, Dru je shvatio da je počeo da misli na Tomija Dragog. Pošto su lekcije bifle završene, više ga nije video, ali Tomi i njegovi časovi ostali su uvek živi u njegovom sećanju. Znao je da bi Tomi bio namršteniji nego obično i mnogo bi ga oštrije prekorevao samo da je nekim čudom bio ovde i saznao da je Dru dopustio sebi da

mu misli odlutaju, makar i na tren.

Utopi se u šablon ulice. Sakupi svoj duh. Budi nevidljiv. Koncentriši se. Dru je slušao tihi meki glas koji je govorio engleski i znao da će sve biti u redu. Ponovo usredsređen, prošao je prvi blok, prešao bučni deo, približio se drugom i trećem bloku.

Ali, nije nameravao da prede polovinu drugog bloka. Taktika kojom se koristio zahtevala je strpljenje, obilazak susedstva, korišćenje više prilaza iz različitih smerova, uvek sužavanjem oblasti. Ubeden da nije privukao pažnju, prešao je ulicu na pola puta niže u dragom bloku i vratio se putem kojim je došao. Na prelazu je krenuo na jug, prošao Desetu ulicu, ikrenuo paralelno sa smeđom zgradom, zatim skrenuo na sever, vraćajući se u Dvanaestu ulicu. Sada je ponovo bio udaljen tri bloka od smeđe zgrade, ali je ovoga puta dolazio iz suprotnog smera. Kao i ranije, stopivši se sa ritmom ulice, proučavajući svaki detalj ispred sebe, počeo je da osmatra. Kada je stigao do sredine dragog bloka, prešao je ponovo ulicu, vrativši se.

U redu, pomislio je, suzio sam prostor, i do sada je sve izgledalo u redu. Prema definiciji zato što nisam bio napadnut. Ako je kuća pod prismotrom, onda su osmatrači u razmaku od bloka i po, sa obe strane.

Znao je tačno šta da traži. Prvo, kola. Moraš da pretpostaviš da, ako je tvoja meta napustila zonu koja je pod prismotrom, onda će on Hi ona uzeti taksi. A to je značilo da su kola i tebi potrebna, da bi mogao da pratiš metu. Ali, u gradu je bio veliki problem za parkiranje tako da, kada bi i našao neko mesto na parking, ne bi ga

napuštao ni za živu glavu. Osim toga, morao bi da ostaneš blizu kola za svaki slučaj da tvoja mel[^]brzo krene. Dva muškarca u parkiranim kolima privukla bi pažnju, zato je bio običaj da u njima ostane samo jedan čovek dok bi dragi nalazio neko zgodno mesto u blizini kuće.

Postojale su varijante ove taktike, i Dru ih je sve razmotrio: kola koja su Ma podignuta malom dizalicom dok ih je neko opravljao, kombi sa previše antena, čovek koji je nameštao kolica sa nadstrešnicom na uglu ulice.

Ali, već je video sve što je trebalo da vidi. Na zapadnom kraju blokau kojem se nalazila smeđa zgrada, čovek je sedeo u tamnoplavom (pravilo je bilo da se nikada ne koriste svetle boje) automobilu, više zainteresovan za smeđu kuću nego za raskošnu platmastu devojkicu koja je prolazila kraj njega u tesnom kožnom kompletu, idući preko Malamjuta.

Pomešaj se sa ritmom ulice, frajera, pomislio je u sebi Dru. Ukoliko to prilika zahteva, izgledaj rasejano čak iako nisi.

Dru nije bio siguran gde su se nalazili dragi osmatrači. Zapravo, pretpostavljao je da su bar još dvojica u ovoj zoni, s tim što je jedan ostao u blizini smeđe zgrade, a treći tu negde kako bi mogao da uleti u kola sa vozačem i krene kuda god meta odluči da ide.

Ali, njihov prvenstveni cilj nije bio, Dru je samog sebe podsećao, da osmatraju Hardestijeve. Smeđa zgrada bila je samo mamac. Ja sam razlog zbog kojeg su osmatrači ovde, i oni će pratiti Arlin i Džejka jedino zato što postoji šansa da ću ja možda pokušati da negde, dalje od smeđe kuće, sa njima ostvarim kontakt.

Fino, pomislio je. Nema problema. Budući daje odredio najbližu sigurnu razdaljinu od zgrade smeđe boje, požurio je natrag prema Trgu Vašington, ka mestu gde je bio ostavio motocikl. Otključao je lanac kojim ga je osigurao od krađe i kojim je motocikl bio vezan za metalnu ogradu i nogom pritisnuo papučicu, krenuvši nazad ka Dvanaestoj ulici. Parkirao se između dvoja kola na tri četvrt dalje od bloka, a iza osmatrača u kolima, gurnuo stopalom nožicu i, nagnuvši se nad kožno sedište, zaštićen vozilom ispred sebe, počeo je bdenje.

Tri sata.

Nešto malo iza četiri posle podne, kada je počelo da sipi, spazio je kako jedna žena izlazi iz smeđe zgrade, dva bloka niže. Čak i sa ove razdaljine, iako su joj obrisi tela bili tako sitni kao da je posmatrao kroz dvogled naopako okrenut, Dru ju je prepoznao.

Arlin. Grlo mu se steglo i počeo je teško da diše. Mislio je da se pripremio dovoljno za šok kada je bude video ponovo, ali njegove potisnute emocije, koje je šest godina negirao, preplavile su ga. Njegova ljubav prema njoj vratila se poput munje. Arlinin trening kao da je atleta, posebno trening planinara, dao joj je prepoznatljiv senzualni hod, energičan ali bez, ijednog suvišnog pokreta. Stopala kao da nisu dodirivala tlo a opet, čvrsto su gazila po njemu. Uvežbana gracioznost. Setio se osećaja njenog tela i zvuka njenog glasa, i čeznuo je da je dodirne i da taj glas ponovo čuje.

Odeća na njoj otkrivala je njeno poreklo. Gotovo nikada se nije oblačila formalno; umesto toga, uvek je više volela patike ili čizme, farmerke, velike džempere, jakne od teksas platna. Umesto torbice, nosila je mali najlonski sak koji je bio prebačen preko ramena, dok je išla niz ulicu dragom stranom kolovoza, očigledno nesvesna kišice koja je padala na njenu crvenkastokestenjastu kosu.

Grla još stegnutog, dok su mu se suze skupljale u očima, krenuo je motociklom ali se još nije izvukao iz prostora između dva automobila koja su ga skrivala. Kada je Arlin skoro stigla do udaljenog ćoška svoga bloka, jedan pijani čovek ustao je sa stepenica koje su vodile u suteran kuće preko puta smeđe zgrade u istoj ulici. Držeći se gvozdene ograde, skrenuo je ka Druu, prelazeći ulicu prema kolima iz kojih se osmatralo na ćošku. Pijanac se uvukao u kola, na zadnje sedišta, i zatvorio vrata za . sobom tek kada je vozač krenuo ulicom i ubrzao prema ćošku na kome je Arlin sada skretala udesno.

Dru se nacerio, jer su se njegova predviđanja sada pokazala tačnim. Negde u tom bloku, drugi osmatrač je bio ostavljen iza. U međuvremenu, kola koja su prafla Arlin stigla su do drugog ćoška, taman na vreme da vide da li će Arlin da nastavi avenijom ili ući u radnju ili pozvati taksi.

Dru je krenuo motociklom, ali nije smeo da nastavi niz Dvanaestu ulicu gde bi drugi osmatrač koji je ostao mogao da ga primeti. Umesto toga, izbegao je blok tako što je skrenuo udesno na raskrsnici pre bloka i pošao na sever, paralelno sa Arlin. Skrenuo je ulevo u Trinaestu ulicu i ubrzao prema sledećem ćošku sa avenijom kojom je išla Arlin, nadajući se da će ja uhvatiti.

Nije je video. Ono što je mogao da spazi, bila su tamnoplava kola koja su motrila. U njima, dva su muškarca zurila napred dok su prolazila pored ćoška. Za koga li su oni radili, pitao se Dru. Za Skalpel?

Kada je stigao do raskršća, Dru je pogledao gore i dole, duž avenije. Od Arlin ni traga. Suspregnuo je svoje nestrpljenje dovoljno dugo da propusti nekoliko automobila pre nego što će zagrmeti i ubaciti se u kolonu kako bi mogao da prati osmatrački tim u kolima, koji je sigurno nije gubio iz vida.

Njegova je pretpostavka Ma da je, kada je došla do avenije, pozvala taksi. Ako je to tačno, onda ga je njena odluka iznenadila, zato što je Arlin skoro uvek išla pešice tamo kuda bi krenula, čak i kada bi njen cilj bio prilično udaljen.

Bar je pred sobom imao osmatrački tim u kolima, a to je bilo podjednako kao da pred sobom ima Arlin. Više kola, koja su se nalazila između njega i njih, onemogućavalo je da ga oni primete u slučaju ako bi pogledali unazad. Kišica koja se sada pretvorila u kišu, takođe je predstavljala štit, iako su hladne kapi klizile niz njegovo lice i zbog njih je morao stalno da trepće.

Da bi kontrolisao treptanje, primenio je disciplinu koju je naučio na časovima mačevanja u Industrijskoj školi u Roki Mauntinsu. Trebalo je stvoriti naviku da se suzbije refleksni pokret kojim su se kapci zatvarali u času kada bi repir svojim vrhom išao pravo u njegovo nezaštićeno oko da bi zadao smrtonosni ubod. Neki đaci nisu nikada razvili tu sposobnost; u školi se nisu zadržavali preterano dugo.

Pratio je tamnoplava kola kroz sve jaču kišu koja je sada natapala njegove vunene rukavice i skupljala se između vrata i kragne jakne. Ušao je u poslovni Menhetn i skrenuo u Petu ulicu.

Usporio je kao što su usporila i kola u kojima se nalazio osmatrački tim. U trenutku je shvatio i zbog čega. Napred, dovoljno blizu da je mogao da primeti sjaj u njenoj crvenkastoj kosi, sjaj na njenoj zdravoj koži, spazio je Arlin kako izlazi iz taksija što se zaustavio na krivini.

Osetio je kako mu je srce poskočilo. Nije joj nikada bila potrebna šminka; sunce i vetar uvek su joj davali dovoljno boje. Njeno čelo, jagodice i brada Mi su savršeno proporcionalni, crte lica izvanredne.

Ali, teško da je ona sama bila porculanska lutka. Iako filmska glumica, bila je sva žilava, ni u snu meka.

Kola sa osmatračkim timom su se zaustavila. Muškarac u otrcanom odelu pijanice ispuzao je sa zadnjeg sedišta i prešao na prednje, prešavši na sedišta vozača. Primerno obučem vozač izašao je da bi pratio Arlin. Dok su dragi vozači trubili, vozačev zamenik je odgovorio tako što je pokrenuo kola i pošao napred. Dru je razumeo njegov problem i saosećao je sa njim. Gde će ovaj novi vozač pronaći mesto za parkiranje usred Menhetna? Osim ako se ne parkira pogrešno i ne reskira da mu priđe policajac, moraće da se vozi oko bloka sve dok se njegov partner ne pojavi. Odjednom je Dru, međutim, spazio da je egzekutor koji je pratio Arlin stavio na glavu par malih slušalica. Od njih je visila jedna žica koja se dragim krajem ulivala u džep njegovog sakoa.

Kada je posle šest godina došao u Boston, i sada, dok je išao kroz gomilu, Dru je bio zbunjen viđajući tinejdžere pa čak i odrasle koji su imali slične slušalice. Pokatkada, mogao je da čuje kako se muzika širi iz njih. Otišao je u radnju sa stereo uređajima i shvatio da slušalice pripadaju tranzistorima i kasetofonima, poznatijim kao vokmeni. Pristojno obučeni muškarac nije koristio vokmen, iako su slušalice izgledale kao da pripadaju nekom vokmenu, i nisu privlačile pažnju. Ne, on je održavao kontakt sa vozačem kola očigledno putem dvosmernog radija. Pijanac je mogao da vozi kola oko bloka celo preostalo poslepodne i ipak da stalno zna tačno kada i gde treba da pokupi svoga prijatelja.

Iako je sada bilo pola pet, kišica je činila da poslepodne liči na sumrak. Dru je stao svojim motociklom na okuci, reskirajući da dobije opomenu. Vozači kola koja su prolazila kraj njega nisu ni obraćali pažnju. On, sa svoje strane, nije obraćao pažnju na hladnoću koju je stvarala kiša i gledao je pedeset metara ispred sebe, preko dobro obučenog muškarca, u Arlin koja je ulazila u radnju.

Dru je već pogodio gde ona ide kada je video da izlazi iz taksija. Radnja u koju je ušla imala je izloge koji su bili krcati sportskom opremom, među kojom je najviše bilo predmeta za planinarenje. Namotani, laki, upleteni najlon konopci, dugački pedeset metara, u stanju da izdrže, znao je i sam, težinu od pet stotina kilograma; planinarski klinovi i cepini, najlonske petlje, planinarske rance, sekirice za razbijanje leda, čizme za penjanje.

Radnja je prodavala i običnu sportsku opremu, takođe, ali zbog svoje specijalnosti planinari celog severoistočnog dela znali su za nju. Dru je i sam više puta bio ovde sa Arlin i Džejkom.

Okretna vrata zatvorila su se za njom. Dobro obučeni muškarac sa slušalicama na ušima, kao slučajno se šetao po trotoara, bliže zgradama, a onda, iskoristivši prekid saobraćaja prešao je ulicu i našao mesto ispod jedne tende sa kojeg je mogao neopaženo da posmatra Arlin u radnji.

Ali, ako bi pogledao u ovom pravcu, pomislio je Dru, mogao bi primetiti mene.

Tamnoplava kola uskoro će skrenuti iza bloka. Dru je podigao svoj motocikl na trotoar, okrenuo ga i vratio se ka raskrsnici. Prešao je aveniju i pomerio motocikl dovoljno daleko na trotoar da bi se osigurao da ga pijanac, kada bude svojim tamnoplavimkolima skrenuo iz drugog bloka u ovaj, ne može primetiti. Uprkos kiši i razdaljini, mogao je i dalje da vidi čoveka koji je osmatrao radnju i spazi Arlin kada bude izlazila napolje iz nje.

Dvadeset minuta kasnije, ona je i izašla, noseći tri paketa.

Njena je sreća bila zapanjujuća. Mahnula je i taksi je odmah stao ispred nje. Ali, sreća tima koji ju je pratio bila je jednaka njenoj tamnoplava kola došla su s ugla istog časa kada je njen taksi krenuo. Dok je egzekutor ulazio na zadnje sedišta, pijanac je vozio nesmanjenom brzinom, nastavljajući da je prati.

A onda je sreća izdala Drua.

Grunuo je motociklom preko trotoara na ulicu, pritisnuo starter, stegnuo ručku, i odjednom shvatio da je blokiran gužvom na kolovozu i da je semafor protiv njega. U času kada se crveno promenilo u zeleno, njih više nije bilo na vidiku.

Muškarac za tezgom ličio je na Švajcarca visok, krupan, plavook, plave kose. Ne može imati više od trideset, pomislio je Dru, i u sjajnoj je kondiciji, širokih leđa, mišićavih ruku i grudi. Osmehnuo se i energično okrenuo od police, na kojoj je razmeštao umotane konopce, u času kada su okretna vrata zaštitila nakon Draovog ulaska u radnju.

? Njegov je akcent bio bliži akcentu iz Bronksa nego iz Švajcarske. Užas od dana, je ?? Drago mi je da nisam po ovome na planinčini. Pokazao je rukom prema kiši koja je lila napolju. Želiš li malo kafe? Kaput ti je sasvim mokar, kao da ćeš svakoga časa dobiti groznicu.

Dru mu je uzvratio osmeh. Kafu? Na iskušenju sam. Ali, od nje se osećam kao da mi je pritisak hiljadu.

A bez kofeina?

Dru se pitao o čemu ovaj priča. Kafa bez kofeina? Šta je pa to? Ne. Ali, svejedno, hvala. Bio sam u radnji preko puta i sasvim sam slučajno video ženu koja je ovde ušla. Zgodna, atletski tip, crvenkastostenjaste kose, imala je ranac na ramenu, umesto torbice. Učinilo mi se da je jedna moja prijateljica. Arlin Hardesti. To i jeste bila ona. Ona i njen brat kupuju podosta stvari kod nas.

Dobar stari Džejk. A sad pomislih, možda je ipak trebalo da joj pridem i da se sa njom pozdravim. Ali, tako eto prođe. Vidim da mi je

promakla.

Nema ni deset minuta kako je izašla.

Dru se pravio kao da je razočaran. To mu dođe kao vrh na planini, a kada dođete, a ono vas čeka još jedan vrh. Nisam je video toliko dugo pa sam smatrao da moram da budem siguran da je ona, pa da je onda pozdravim.

Planinski vrh? Oči prodavca su malo zasvetlucale. Ti si planinar?

U posledenje vreme ne stižem baš mnogo, ali sam nekada i te kako išao da planinarim. I to baš sa Džejkom i Arlin. Možda bi trebalo da ih pozovem da krenemo opet nekuda zajedno.

Pre nego što možeš i da pomisliš. Bolje odmah da se povežeš sa Arlin. Zbog toga je ona i bila ovde. Zamenila je istrošenu opremu.

Sutra ide gore, u planinu. Zapravo, iskreno da ti kažem, učinio bi joj i uslugu kada bi je zvao i zamolio da krenete zajedno.

Zašto baš uslugu?

Zato što mi je ispričala da ide sama da se penje. Ja nisam siguran koliko se ti pridržavaš pravila, ali čak i kada je reč o iskusnim planinarima, mi ih uvek odvrćamo od toga da idu sami. Oh, naravno, znam, ona zna šta treba da radi, ali šta ako se desi neki nesrećni slučaj? I ta stena na koju se ona penje, nema nikakvu zgodnu padinu ili kosinu,

A gde je to?

Đavolov rog. Tamo u Pensilvaniji.

Pokonos.

Znaš je?

Bio sam tamo sa Džejkom i sa Arlin nekoliko puta. Arlin je često volela da kaže kako Đavolov rog deluje protiv glavobolje bolje od svakog aspirina. Kada je god imala nekih nevolja, išla je da planinari tamo, kao da joj je to terapija.

Hm, pa i ja planinarim, po tom Đavolovom Rogu, ali veruješ li, meni je uvek posle toga glava bučala. Kako kažeš da si tamo bio, onda znaš i sam da to nije baš posao za jednog. Ta prokleta strmina. Kada god se uhvatim rukom za neki klin, počinjem ponovo da verujem u Boga moleći se da mi se slučajno kamen ne otkotrlja ispod šake.

Dru se nacerio. U Boga? Znam kako je to.

Onda je molim te odgovori, hoćeš li? Ili ako ti to ne pođe za rukom, onda kreni i ti sa njom.

Mrzim samu pomisao da može nešto da joj se desi. Dru se pretvarao kao da razmišlja o toj ideji. Ali, pa šta u tome ima loše, u poslednje vreme sam baš mnogo radio. U redu, ubedio si me. Ali, ako sutra krenem tamo gore, onda je bolje da imam neku opremu. Moja

oprema mi je ostala u letovalištu.

Službenikove oči su postale još sjajnije. U ovo vreme koje je bilo već blizu zatvaranja, očigledno nije očekivao da će još nešto prodati. Hajde da krenemo od gojzerica.

U izmaglici ranog jutra, Dru je krenuo niz vlažnu pošumljenu padinu. Opalo lišće i zemlja ulegali su se pod njegovim stopalima kao sunder. Obišavši dve stene, došao je do potočića. Sunce je dopirale preko padine iznad njega, spaljujući pred sobom izmaglicu, dopuštajući mu da bolje vidi prevrnutu trupla drveća i debele grane pale po tlu. Izabrao je jednu dvadeset pet santimetara debelu i oko tri metra dugu, koja je bila manje crvljiva od drugih i odvukao je do potoka, spuštajući je od obale do obale. Sa konopcem i najlonskim čvorom koji je obesio preko ramena, prešao je preko debela dok je ruke malkice raširio zbog ravnoteže. Grana je stenjala pod njim.

S druge strane, kada je stigao, počeo je da se penje padinom, dok su mu se nozdrve širile pred vlažnim mirisom oštre ilovače. Na vrhu se malo zaustavio da se odmori. Da bi došao ovamo bilo mu je potrebno pola sata šetnje kroz trista metara guste šume. Motocikl je sakrio u grmlje koje se nalazilo sa strane dvosmerne staze koja je vodila ka parkingu odakle su obično planinari ili stoperi započinjali svoje ekspedicije. U Njujorku je spavao u spavaonici crkvene opštine, rekavši svešteniku da će prati posude da bi dobio obrok i kaput. A sada, posle dva sata vožnje, uživao je u vežbi, odahnuo je što konačno može da razmrda svoje mišiće zategnute i otvrdle od trešenja na motoru.

Ispred njega, kroz zakržljale žbunje, izmaglica je nestajala kako je sunce bilo sve bliže zenitu. Video je svoj cilj, gledajući gore, i gore, prema sivom stožeru koji se zvao Đavolov Rog. Rog je bio udaljen od najbliže stene nekih devet metara, nekada povezan sa njom prirodnim mostom od kamena koji se srušio pedesetih godina. Činjenica da je Rog bio razdvojen od stene bila je dokaz da je stenje u ovom delu planine krhko i ruševno. A sudeći prema gomili srušenih komada kamenja u osnovi Đavolovog Roga, Dru je znao da će i Rog jednog dana takođe da ? sruši, baš kao i kameni prirodni most.

Zasada, ipak, uzdizao se, nametaopozivao?zaštićen od erozije vetra ako ništa drugo ono bar strminama svog polukružnog bazena.

Napredovao je kroz nisko grmlje i žbunje, prešao zaravan sa mrtvom paprati čije su rese već izbacile seme i sa travom koja je bila visoka do kolena. Osećao je vlagu koja je prodirala od njih kroz pantalone i uvlačila mu se u kosti. Pažljivo je stavljao gojzerice na stenovite izbočine što su se koso podizale ka Rogu, plašeći se da te krhke izbočine ne krenu pod njim i on ne iskrivi zglob.

Tišina bazena oko Roga bila je gotovo čujna, kamenje kao da je odzvanjalo od svakog njegovog iskoraka. I odjednom, kada je ponovo oprezno zakoračio, čuo je kako se granje oko njega lomi.

Okrenuo se uplašen, u magnovenju je izvukao mauzer, naciljavši... U šta? Granje je i dalje prštalo, sve bliže njemu.

Najbliži zaklon nalazio se nekih tridesetak metara nazad, u šumi. A šta mu je i moglo garantovati da je grmlje koje bi izabrao bilo slobodno?

S njegove desne strane.

Tamo. Granje se micalo. Grmlje povijalo.

Zatreptaoje.

Tri belorepa srndaća, dve ženke i jedan mužjak, zakoračili su na zaravan sa paprati i travom, a rogovi srndaća bili su ti koji su lomili granje. Dru je spazio strah u njihovim očima, šok zbog kojeg su jedan tren bili nepomični, sleđeni, poput fotografije.

Trenutak je prošao. Odjednom, srndaći su naglo krenuli, podignutih belih repova, grabeći nazad prema šumi, a zvuk njihovih kopita kao daje ličio na odlamanje stena. Sve slabije se čuo. Dok na kraju skoro nije zamukao. Tišina se ponovo spustila na bazen.

Duboko udahnuvši vazduh, vraćajući mauzer na mesto, Dru je nastavio svoje oprezno uspinjanje preko krhkih stena.

Stigavši ispod Roga, podigao je pogled samo jednom. Pravilo je bilo: ne gledaj nagore, ne gledaj nadole, samo proučavaj površinu ispred sebe. Ali nije mogao da odoli, a da se ne divi lepoti tog oblika.

Proveravajući namot konopca i najlonsku petlju koji su bili obavijeni oko njegovog ramena, Dru je proučavao naizgled laki zadatak. Iako je stena išla gotovo pod pravim uglom, sužavajući se pri vrhu, njena je površina bila tako neravnaka da pronalaženje rupa za gojzerice i šake ne bi trebalo da predstavlja problem planinara.

Sve dok se ne započne penjanje, u tome je bila čela stvar. A onda se shvati da stena može da prsne, baš kao što može da se slomi kreker ili čips. Nijedan zahvat rukom ne može se smatrati potpuno sigurnim. Svaki put kada bi trebalo da se čovek osloni o ivicu stene ili stegne prstima kamen, mora prvo da proveriti 1 proveriti još jednom, polako dodajući još veći pritisak, i da opet ne bude siguran da će kamen izdržati. Jedino najiskusniji, najsigurniji i najsmelij planinari bili su sposobni da se iskušaju na Rogu. Da požele to. Šest stotina metara do vrha, to je sve. Ali penjanje bi moglo da potraje i duže od dva sata. Sto i dvadeset naivicinerava minuta. Hiljadu stezanja u stomaku, znojenje po čelu i preispitivanje odluke. Shvatio je zbog čega je Arlin volela da se penje na Rog kada joj je bilo potrebno da pročisti misli. Kada se čovek penje na njega, ne može da misli ni na šta drugo do samo na Rog.

Ali, šta je to toliko nju mučilo sada pa joj je bilo potrebno da se penje na ovu stenu?

Odbacio je ovakve misli. Rog je bio zadatak koji ga je čekao. Ne treba da misli o drugim stvarima. Samo na izbor stene iz časa u čas, dok napreduje. Ništa pre i ništa posle.

Za razliku od onoga što bi očekivao neki amater, ne srne se slepiti uz stenu. Stena se ne srne zagrliti kao podrška, da bi se čovek odmorio na taj način. Pravi način penjanja uz Rog, a da bi se ostalo u životu, bio je da se čovek penje ukoso u odnosu na stenu. Takav položaj daje bolji pogled na sledeće hvatanje šakom i prstima za stenu. Takođe dopušta da se istegnu ruke i noge i na taj način odmore. Krenuvši napred, izabravši potpornu stenu za prvi korak, Dru se sećao tajni planinarenja koje mu je otkrila Arlin. Tajni koje je sada mogao da na delu još jednom proveriti. Opusti ruku.

Nervoza je kružila njegovim stomakom. Osećao se i opušteno, ali i uplašeno. Uskoro će je videti.

Rog je bio obrastao kržljivim grmljem koje je u ovo doba bilo oskudno, ali dovoljno isprepletano i gusto da bi Druu podarilo zaklon. Pošto se izvukao preko ivice stene, naterao je sebe da malo sačeka, a onda je otpuzao preko metar i po zaravni na glatkoj steni pre nego što je sebi dozvolio da se odmori u najgušćem delu grmlja. Sunce je bilo tačno iznad njegove glave, ali iako je sijalo sa čistog plavog neba, nije odavalo veliku toplotu. Njegov znoj, do skora topao zbog trošenja energije i napora, počeo je da se hladi. Stresao se od zime, rukom krenuvši ka zrnima suncokreta u džepu svoje jakne, prema suvom voću u kesici i tabli čokolade.

Žvaćući polako, otvorio je čaturicu za pojasom ispod jakne i progutao nekoliko gutljaja mlake vode. Uskoro mu se snaga vratila. Vrh Roga koji je bio prekriven žbunjem bio je velik otprilike dvanaest metara što je za njega bilo sasvim komotno da se kreće, ukoliko bi na to bio primoran. Opustio je svoje ruke prilično izranjavljene od stena, zalečio ih malo, a onda se koncentrisao na jedini ulaz u bazen, sekciju drveća kroz koju je on sam prošao. Daleko iznad nivoa drveća, tačka sa koje je on osmatrao bila je takva da se i sam osećao sićušnim. Zahvalio slfeogu na ovoj lepoti prirode.

Ispruživši se na stomaku, pokušavajući da opusti celo telo, Dru je čekao. Prisećajući se, odluke koje je doneo činile su mu se logičnim. Da je ostao u Njujorku, možda bi morao da čeka više dana pre nego što mu se pruži prilika da se vidi sa Arlin, a da pri tom tim, koji je nju sigurno posmatrao, ne upozori na to. A i što je više on sam pratio one koji su pratili Arlin, pružao im je mogućnost da konačno i njega spaze.

Ovako, znajući kuda je ona krenula, stigavši ovamo pre nje, osećao se sigurnim. Konačno, iako ju je tim bez sumnje pratio do Roga, niko iz tima neće se usuditi da se pokaže, tako što će krenuti da se penje po obližnjoj strmini, kako bi otkrio šta ona to radi tamo na vrhu. Oni bi naravno mogli to da učine, ali činjenica je da nisu poznavali ovaj teren i nisu biliiskusni planinari. Pa, čak i da jesu, Dru je smatrao da je glavni razlog zbog kojeg se neće odlučiti da to učine taj što će tom prilikom izgubiti mnogo vremena, penjući se pa se onda spuštajući da bi krenuli za njom. Arlin bi u međuvremenu mogla da im izmakne.

Razmišljajući tako, Dru je još jednom odobrio odluke koje je doneo, uveren konačno da će bar imati vremena da se sa njom vidi, da sa njom razgovara izvesno vreme, a da ga niko ne posmatra. Dok je sve više lepio stomak za stenovito tlo, spazio je Arlin kako izlazi iz šume. Na čelu je počela da mu kuca žila, a trudio se iz sve snage da smiri srce koje je počelo da udara kao ludo. Sitna iz Druove perspektive, zastala je da osmotri Rog, a onda se istegla zadovoljno, prolazeći kroz grmlje i prilazeći sve bliže.

. I ona je, kao i on, imala najlonski konopac. Video je i teški ranac. Odeća joj je bila komotna; iznošene vunene pantalone i džemper plave boje i otkopčana jakna

kaki boje sa džepovima po kojima je takođe bilo stvari. Uprkos strogoj bezobličnosti ovoga što je imala na sebi, nepogrešivo je bila prava žena. Kosa smeđecrvene boje bila joj je skupljena pod sivom ispletenom kapom, ali je otkrivala finu kosinu njenog vrata. Čak i u čvrstim gojzericama, njen je korak bio graciozno atletski. Slike njenog tela ispunile su mu misli. Dru je zatvorio oči kako bi ih odagnao.

Prvo se pojavila šaka. Izranjavljena kao i njegova, stegla je ivicu stene. Zatim se pojavila druga šaka. Spazio je sivu ispletenu vunenu kapu. I njeno lice na kojem se ogledao napor od penjanja, znoj po njemu, dok je duboko udisala vazduh, konačno se još jednom napinjući kako bi se ispela na zaravan.

Nevidljiv, posmatrao je iz granja njene obrise tela koji su sada bili ispred njegovih očiju. Izvukla se, podigla koleno oslonivši se leđima, dok su joj se grudi ubrzano pomerale.

Nekoliko minuta zurila je u nebo na kojem nije bilo ni oblačka, progutala na prazno, a onda krenula rukom ka čaturici koja joj je bila za pojasom pantalona. Kao što je Dru i očekivao, pila je u kratkim odmerenim gutljajima, vodeći računa da joj ne pozli. Kada je ritam njenog disanja postao normalan, obrisala je rukavom jakne obrvu i polako se podigla u sedeći položaj. Leđima okrenuta ka Druu, zurila je prema jesenjem pejzažu koji se pružao dole ispred nje.

Skinula je kapu, odmahnula nekoliko puta glavom da bi opustila kosu i prošla prstima kroz nju. Leđa su joj bila uspravna, baš kao kod fotomodela.

Dru je pogledao prema gustoj šumi, ali i dalje nije mogao da vidi nikog iz osmatračkog tima. Nadao se da će ona ustati i protegnuti noge, krećući se u njegovom pravcu, prema žbunju, ali ona je nastavila da sedi, gledajući dole.

Konačno je shvatio da ne srne više da gubi vreme. Reskirao je, znajući da zavisi samo od njene discipline.

Arlin, ja sam, Dru.

Šapnuo je, ali za nju je to bilo poput pucnja.

Ne. Nemoj da se okrećeš.

Video je kako joj se kroz ramena provukao laki trzaj i iznenađenje. Ali kao što je pretpostavljao, njena je uvežbanost preuzelakomandu. Naviknuta da se prilagođava trenutnim promenama okolnosti, nije reagovala ni na koji drugi način, i dalje gledajući prema šumi ispred sebe. Na vratu joj je igrala vena.

Ne govori nastavio je. Objasniću zbog čega sam ovde. Ali ne na otvorenom. Tebe prate. Osmatraju te odozdo.

Još jednom je otpila gutljaj iz čaturice.

Da, jesi najbolja, Dru se divio. Kada to bude bilo kao prirodno, protegm ruke, čučni. Malo prošetaj. Budući da si ovde gore, dođavola, treba da izgledaš kao da ispituješ vrh Roga. Dođi u gustiš. Ali onoga časa kada više ne budeš u njihovom vidokrugu, sedi i onda ćemo moći da razgovaramo.

Ponovo je otpila još jedan gutljaj, a onda je stavila zatvarač na čaturicu. Potrebna mi je tvoja pomoć dodao je. U nevolji sam.

Minut kasnije, ona je ustala, stavila ruke u džepove jakne, okrenula se da osmotri strminu koja se nalazda sa njene strane bazena, i onda je polako zakoračila u gustiš.

Srce mu je govorilo kako želi da je ponovo zagrlji, da oseti njene grudi, da poljubi njene otvorene usne. Za ime sveta, Druu se mutilo u glavi, šta je to sa tobom? Pa ti si pod svetim zavetom!

Arlin se sagnula u grmlje, okrenuta prema njemu, i dalje sa rukom u džepu. Njene oči su ga uznemirile. Nisu pokazivale ni radoznalost niti zadovoljstvo što ga ponovo vidi. Umesto toga, gledale su ga užasno smireno. A njen je osmeh bio fiksiran.

Njegov se puls odjednom ubrzao. Kada je kleknula, izvukla je raku iz džepa.

I istoga trenutka zamahnula cepinom prema njegovoj levoj sle^oočnici.

Jedan kraj je bio povijen, drugi razdvojen. Čuvši kako vrhom cepina Arlin proseca vazduh Dru se sagnuo izbegavši ga, samo krajičkom oka videvši kako je ovaj prozujao pored njega.

Ne. Njegov je glas bio napet, promukao. Kada je ponovo zamahnula cepinom, otkotrljao se u suprotnom smeru. U stomaku mu se skupio strah. Bila je dovoljno snažna, cepin dovoljno smrtonosan, što bi u najboljem slučaju moglo da se završi njegovom slomljenom vilicom.

Ponovo se otkotrljao, pokušavajući da stekne prednost, da bi mogao da prebrodi ovaj šok.

Arlin, zašlo?

Vazduh je ponovo zazujao, cepin proleteo pored njega.

Pobogu!

Ovoga puta je cepin, pogrešno usmeren, okrznuo jaknu na njegovom ramenu.

Trgnuo se kada je ona naciljala u tačku između njegovih očiju. Čizmom je udario po njenom ručnom zglobu, pogađajući u pravu tačku. Zastenjala je. Povio se, zgrabio joj ruku oko zgloba, bacajući je na leđa. Pritisnuvši je svojim telom, dok ju je obema rakama držao kao da je razapeta, postao je svestan njenih dojki koje su dodirivale njegove grudi. Bio je desetak santimetara udaljen od njenih očiju iz kojih je sebao Y)QS

Njihovo naporno disanje pomešalo se. Dru je osetio njen dah.

Ti si pokvareno kopile rekla je ona.

Trgnuo se.

Iz očiju joj je kuljao bes, pomešan sa mržnjom. Gde je dođavola,

Džejk?

Odjednom ga je energija napustila. Ono što je izgovorila ispunilo mu je misli. Džejk?

Čuo si me, kučkin sine. Gde\e on? Proklet bio, ako si ga ti ubio. Arlin se batrgala, pokušavajući da kolenom udari Drua u donji stomak.

Pritisnuo joj je nogu, gledajući je duboko u oči koje su blještale mržnjom i, odmahujući glavom u neverici, odvojio se i otkotrljao od nje, gledajući prazno kroz grmlje prema nebu.

Bio je to jedini gest kojim je mogao da je pokoleba. Da pokaže svoju nevinost. Potpuna izloženost predavanje.

Uhvativši vazduh, besnih očiju, Arlin je ustala, zamahujući cepinom. Ali, on nije učinio ni pokret da ga izbegne.

Zaječavši, zakopala je vrh cepina u plitko tlo pored Druovog vrata, dok je isečeni dragi kraj cepina dodirivao Druov vrat i spoljnom ivicom bio tik uz njegovu kožu.

Nisu se pomerili. Ni on ni ona. Gledali su netremice jedno u. drago. Na strmoj steni pored njih, poletela je ptičica, lepršajući krilima.

Gradi su počele da joj se nadimaju, kao da je ostala bez kiseonika. Ti...

Kopile rekao je. Znam. Shvatio sam to. A Bog će da me prokune zato što sam kučkin sin. I to sam, takode, shvatio. Stvar koju jedino ne znam, ti mi kaži. Zbog čega?

Oklevala je. Hvatajući još više vazduha, polako je pala na tlo pored njega. Skoro sam...

Odlučila da ne promašiš moj vrat? Aha, shvatio sam i to. Ali, shvatio sam i da sam morao da reskiram.

Da bih ja pomislila da nisi opasan? I dalje nisam ubeđena. Ali, bar znaš da sam mogao da te ubijem kada sam ležao na tebi.

A to je jedini razlog zbog kojeg nisam... Namrgodila se i pogledala cepin koji je biouperenpremanjegovomvratu. Isti stari Dru. Nisi čak ni trepnuo.

Slegnuo je ramenima, pomerajući i sklanjajući cepin, a onda je seo, izvadio ga iz tla i pružio joj ga. Želiš? Hoćeš li da ponovo pokušaš? Ni sama ne znajući šta da čini, odmahнула je glavom.

Pa šta je onda sve ovo?

Oči su joj bljesnule. Isto mogu i ja da pitam tebe. Šta ti radiš ovde? Kako si saznao da ću biti tu?

Tebe prate.

Znam.

Podigao je obrve. Znaš?

Trojica ih je. Jedan u tamnoplavim kolima na ulici. Drugi leži na stepenicama ispred zgrade, pretvarajući se da je pijanica. Treći prodaje kišobrane na tezgi ispred radnje na ćošku. NamrgodHa se. Pojavili su se pre pet dana.

Dru se ukočio. U subotu?

Posmatrala ga je. Da, u subotu. Ujutru. Zašto? Da li je to važno?

Dru je prešao rukom preko usta. U petak u noć, stigao je u Boston. Ostavio je zarobljenika u kamionetu na parkirnoj rampi na aerodromu Logan. Nekoliko sati kasnije, tim ubica i bilo ko ko je naredio napad na manastir trebalo je da saznaju da je on otišao iz Vermonata.

Džejk? Arlin je želela da sazna gde se nalazi njen brat. Pretpostavljala je da Dru ima neke veze sa Džejkovim nestankom. To je bio razlog zbog kojeg ga je skoro uMa.

1 te kako rekao je Dru, i dalje želeći da je drži zagrljenu, mućeći se da mu glas bude ravan. A šta je bilo sa Džejkom? Rekla si mi da je nestao. Pre prošlog utorka?

Arlinini zglobovi su pobeleli od snažnog stiska cepina. Vidiš da znaš nešto o njemu?

Uopšte ne znam. Ma hajde, pa mi smo nekada bili bliski, sećaš se? Smiri se. Pretpostavio sam da je to bio utorka jer tog su dana počele sve moje nevolje. Počinjem da mislim da ono što se desilo Džejku ima neke veze sa mnom. Misli su mu letele. Kada je tačno on nestao?

U petak. Pre tog utorka.

A zbog čega ti kriviš mene?

Zbog Janusa.

Molim?

Tebe i Janusa.

Misliš na neku ženu koja se zove Janus?

Ne. To je ime iz mita. Govorila mu je slovo po slovo. Janus.

Izgledaš tako kao da nikada nisu čuo za njega. To je tvoj novi nadimak, zar nije?

Janus? Odjednom se setio glasa slovenskog sveštenika: "Janus! Moram sa tobom da razgovaram o Janusu!" Da li je akcentat iskrivio reč?

U Druovoj glavi počelo je da zvoni. Bol je rastao, prosto ga stežući unutar lobanje. Janus? Rimski bog koji je gledao sprema i pozadi. Dvoliki.

Sve je nenormalno.

Nemam pojma o čemu ti govoriš rekao je.

Ali, nadimak, on je tvoj. Članci u novinama. Fotografije... Sto je više želeo da je drži u zagrljaju, to je više shvatao da ludilo raste u još veće ludilo. Ništa nije imalo smisla. Moje fotografije? To nije moguće.

Lice joj je sinulo.

Šta je bilo? zapitao je on.

Ne može biti nikakvih fotografija... Nije moguće... To je ono što je Džejk stalno govorio.

Naravno da je govorio. On je to morao da zna.

Bacila je cepin u prašinu. Proklet bio, prestani da se igraš sa Janus. Ko je on? Zbog čega je on tako važan?

Ako si ti Janus, trebalo bi da to znaš.

Reci mi.

Slobodni ubica. Međunarodni ubica. Terorista. Za poslednje dve godine on je smaknuo dvadesetero ljudi.

Dru je osetio kako mu je iz lica nestala sva krv. 1 ja treba da budem on?

Njen strogi pogled počeo je da biva nesiguran. Sto je Džejk više slušao o tebi, to je postajao sve više uznemiren. Nije hteo da mi kaže zbog čega. Pre dve i po nedelje, konačno je rekao da ne može više da čeka. Morao je da ispita o čemu se radi.

1 to je onda kada je on...?

Nestao. Prošle subote pojavio se tim koji me prati. Nisam mogla da se maknem bez njih. Nije bio važno koju bih taktiku primenila. Uvek bi me pročitali. Zbog toga sam došla ovamo. Da pokušam da ih se otresem. Planirala sam da ostanem ovde na vrhu do mraka, da se onda spustim, da se popnem na stenu iza Roga i da ih tako otkačim.

Nisi loše zamislila. Grudi su ga bolele od osećanja prema njoj.

Dm se smešio pri pomisli kako je pametna. Onda si isplanirala da sama otkriješ šta se dogodilo sa Džejkom?

Naravno.

Imaš sada partnera. Njegov je glas bio odlučan. 1 ja želim odgovore baš koliko ih želiš ti. Na mnogo toga... Vidi, žao mi je što ti nisam kazao šta se desilo. Posmatrao ju je, gotovo je dodirnuvši. Ali grešiš kada je u pitanju tim koji te prati. Oni ne prate tebe. Oni neće da tebe spreče da pronađeš Džejka.

Nego?

Onihoće mene.

Obrve su joj se podigle.

Oni drže tebe na oku za slučaj... Oni jure mene rekao je Dru.

Malopre si pitala zbog čega je Džejk bio tako siguran da ja nisam Janus.

Zbog čega novine greše. Zbog čega ne mogu da postoje fotografije.

Čekala je, duboko dišući.

Zato što sam proteklih šest godina bio u manastiru. Zato što me je, pre šest godina, Džejk ubio njeno je lice postalo bezbojno. Trgnula je glavom unazad teh ?)U neko udario Manastir? O čemu ti to pričaš? Džejk je ubio vis emam vremena da objašnjavam. Ne sada. Pitaćeš sve više i Ali...

Ne! On je bio uporan. Oni će ljudi tamo dole postati sumnjičavi.

Pitaće se šta ti toliko radiš. Suviše si im dugo van vidnog polja.

Izgledalo je kao da u sebi razmatra "za" i "protiv".

Obećavam. Kasnije kazao joj je.

Naglo klimnuvši potvrdno glavom, pogledala je prema grmlju koje ju je skrivalo od tima što ju je pratio. Odjednom je otkopčala svoj pojas, otkopčala svoje pantalone, povukla rajsferšlus.

Reagovao je kao da je doživeo šok. Šta to radiš?

Sam si rekao oni će hteti da znaju šta ja to radim.

Njegov se šok pretvorio u razumevanje, a onda u divljenje. Pametno.

Ali, bićeš sa mnom? Pomoći ćeš mi da pronađem Džejka?

Ja moram da pronađem Džejka. Iz onoga što si mi upravo rekla,

ja sam siguran sto odsto da on zna ko me juri. Čekaćemo do mraka, a onda ćemo krenuti zajedno. Čim budemo bili na nekom sigurnom mestu, ja ću da odgovorim na tvoja pitanja. Između onoga što ti znaš i što ja znam, možda možemo da proključimo o čemu se radi.

Posmatrala ga je, smešeci se, dok su joj oči bile pune ljubavi. Prošlo je mnogo vremena. Uvek sam se pitala šta se desilo sa tobom. Uzela ga je za ruku. Žao mi je za cepin.

Ma hajde. Osećanja su navrla u njega, zadrhtao je. Pretpostavljam da si stvarno želela da me ubiješ, da bi to i učinila. Pretpostavljam i ja. Ti si mogao da ubiješ mene. Stegla ga je za ruku. Ne mogu da ti opišem koliko mi je drago što te ponovo vidim. Kako si mi nedostajao.

? Glas mu je postao težak. I ti si meni nedostajala. Osetio je kako se raspinje, kako ga ljubav prema njoj vuče u jednu, azakletva na celibat na drugu stranu. Njegovo se uzbuđenje još više pojačalo kad se ona približila, poljubila ga u usne. Osetio je njen dah na svojoj koži. Tako je strašno želeo da je i on poljubi, da je zagrlji, da oseti utihu njenog tela uz svoje. Ali kriza njegove volje je prošla. Ono što je sada osećao nije bila požuda. Nije želeo da sa njom vodi ljubav. Želeo je da joj pokaže koliko je voli. Kako to može biti greh? Držao ju je čvrsto.

Oni ljudi tamo dole rekao je.

Znam. Nasmejala se. Bolje da nam misli ne odlutaju od njih.

Uzdahnivši, ustala je i izašla iz grmlja, povlačeći rajsferšlus na svojim pantalonama.

Osećajući i dalje dodir njenih usana na svojim, terajući se da potisne svoju zbunjenost, Dru je gledao netremice sa ivice gustiša, sam neprimećen, nervozan zbog nje. Zatvorila je dugme na pojasu, zatim pričvrstila kaiš, i sela na ravnu stenu na kraju Roga. Pokreti su joj buli ubedljivi, ocenio je. Utisak koji je ona odavala timu što ju je posmatrao bio je, daje otišla iz njihovog vidnog polja da bi se olakšala. Nanjihovom mestu, i on bi tako pomislio.

Posmatrao ju je kako jede. Popila je još malo vode i ponovo legla na stenu kao da se odmara posle uspinjanja. Kroz grmlje, video je kako je zatvorila oči. Uskoro, osim što se videlo kako joj se grudi podižu i spuštaju, nije se više kretala. Da li je ili nije zaspala nije znao, ali će tim koji je prati pomisliti sigurno da jeste.

On je pomno držao na oku šumu, ali nije mogao da vidi nikakav znak prisustva tima. Ili su strahovito dobri, ili nisu dole. Zar to ne bi bio dobar štos? pomislio je. Da prođu kroz sve ove muke ako nisu morali?

Pošto se smrklo, izabrao je najbolji put kojim se, sa zadnje strane Roga, moglo sići sa sigurnošću.

Arlin se približavala kroz grmlje, držeći svoj konopac i sak, kleknivši pored njega. Pronašao si potpornu stenu?

Evo je. Stavio joj je ruku na jedva vidljivi kamen.

Isprobao si je?

Izdržaće. Uz malo sreće.

Sreće? Oh, bože moj. Ali, znala je da se on šali. Bolje da krenemo. Mašila se rukom za sak i iz njega izvadila najlon konopac. Biće mi potrebna dodatna oprema. Ja imam jedino konopac i petlju.

To ne liči na tebe, da dođeš nespreman. Sada se ona šalila.

Pa, imao sam mali problem. Privremeni nedostatak budžeta.

Dok su razgovarali, vodeći računa da im glasovi budu jedva čujni, Dru se osećao divno što ponovo rade zajedno. Oko stene je vezao najlonsku petlju. Arlin je privezala metalni karabiner za petlju, uverivši se prethodno da je uzglobljena šarka karabinera bila sigurnosno zatvorena. Vezala je u čvor krajeve svoga konopca i napravila petlje na sredim, zakačivši ga tu za karabiner. Dru je znao da je jednostavniji način bio da konopac direktno zakači za petlju ali, konopac, baš kao i petlja, bili su napravljeni od najlona, a najlon je imao opasno nisku tačku kidanja. Ako bi se konopac i petlja doticali, od težine planinara mogli bi lako da se pregreju i da puknu. Na ovaj način, metalni karabiner je delovao poput ublaživača, smanjujući zagrevanje.

Skoro potpuno pripravna, Arlin je vezala petlju oko svojih nogu i struka na način koji je podsećao na pelenu. Provukla je karabiner kroz povez, na njenom donjem stomaku. Dru je učinio isto, uzimajući pethodno opremu iz njenog ruksaka. Dok ih je tama obavijala, ipak je bio u stanju da vidi njene osenčene, atletske i gipke, obrise. Njegova ljubav Prema Arlin bila je sve jača.

Povezala je dupli konopac u karabiner, zakačila dva kraja konopca oko svog levog ramena, zatim dole niz leđa i oko desne strane svog struka. Karabiner na njenom donjem stomaku tako će podneti glavni udar konopca. Rame i leđa će apsorbovati ostatak potresa, i ako joj i to bude potrebno, moći će da iskoristi svoju desnu šaku da bi pritisnula konopac oko struka, kao da koči.

Ja uzimam ruksak i idem prva prošaputala je. Dole je greben od oko dva metra. Namestiću još jednu potporu. I još jednu malo niže od tebe. Tako će biti tri odvojena pomoćna dela prilikom spuštanja do dole.

Znam.

Onda znači da se još sećaš kako to ide? Činilo mu se da se nasmejala.

Imao sam dobrog učitelja.

Laskavce. Vidi, vidi.

Nestala je, idući unazad niz greben, držeći čvrsto deo konopca iznad karabinera, pritiskajući drugi deo o struk. Zamišljao je gracilnu lakoću kojom silazi niz stenu. Uvek je uživala u slobodnom spuštanju. Parče tkanine vezano za kraj njenog konopca upozoriće je da je na izmaku sa najlonom i da je vreme da napravi novu potporu za spuštanje.

Biće to težak, opasan deo, to traženje čvrstog položaja na ovako rastresenom kamenu. Ali, posle toga, biće joj jedino potrebno da održava ravnotežu na strmini

dok odvezuje konopac od petlje na njenom donjem stomaku. Oslobodiće čvorove na krajevima konopca i povući će jednu stranu, provlačeći dragi deo kroz klin na potpornom mestu, na vrhu stene, a onda dole, za svoj struk. Premestiće konopac, ovoga puta na novi klin, i nastaviće da silazi.

Pun zebnje, dok su nova osećanja sada bila pridodala njegovoj brizi za nju, Dru je čučnuo, nežno dodirujući konopac, osećajući kako konopac počinje da se miče. U redu je. Jedno je vreme mogao da se očisti. Ona će postaviti novi klin. Uskoro, još niže, postaviće treći. Kada bude procenio da je imala dovoljno vremena i da je već stigla do dna, on će zakoračiti niz stenu i pokušati da izbegne svaki kamen koji bi mogao da se izbací iz ležišta dok se on spušta nadole, i jedino će tada krenuti.

Pet minuta to je bilo sve što mu je od vremena bilo potrebno. Pitao se šta li radi tim koji ju je nadzirao. Mora da su postali sumnjičavi. Pošto su profesionalci, oni verovatno imaju dvogled sa infracrvenim zracima pomoću kojeg će moći da vide da je Arlin nestala. Približiće se da ispitaju. Ako ja ne siđem dole uskoro...

Prestao je da broji, osigurao svoj konopac, okrenuo leđa steni, i dok mu se stomak peo prema grlu, pustio se.

Stao je na klimavo parče stene. Zatreslo se. Ljuljajući se u stranu, boreći se da povрати ravnotežu, Dru je začuo tresak kamena kroz mrak. Sledio se.

Stigao je do dna. Iza Roga, zid obližnje strme stene kao da mu je bio blizu, ali je samo stvarao još žešći mrak. Uski ga je klanac davio. Osećao se dezorijentisano, obezoružano. Gde je bila Arlin?

Pucketanje prstima kazalo mu je gde je ona stajala. S njegove leve strane. Preko puta njega, blizu druge stene. Sa što je moguće manje zvuka, krenuo je u tom pravcu. Odjednom je shvatio da je bilo ko mogao da pu'cne prstima. U mraku, tim koji ju je pratio mogao se približiti osnovi Roga, petpostavljajući da će Arlin sići sa zadnje strane, i tu čekati na nju.

Naravno, i na mene, pomislio je. Napeo se da kroz mrak vidi figuru. Ponovo je čuo pucketanje prstima. Izvukao je svoj mauzer, mišići su mu se slegli od napetosti, krenuo je napred.

Tišinu je razbio krik. Iznenadan. Dolazio je odozgo. Dru je osetio udar vazduha ponovo odozgo i posrnuo uspaničeno unazad dok je nešto ogromno proletelo pored njega, tresnuvši i razbivši se o stene. Iako je to izgledalo čvrsto i teško, nekako je bolno prsnulo, baš kao što lubenica pada i prska. Po licu ga je pljusnula nekakva topla tečnost. Pošao je rukom ka obrazu.

Njegovo se iznenađenje pretvorilo u šok. Njegov šok pretvorio se u užurbanost, koja je počela da preuzima komandu u njegovim mislima. Iako je znao šta je to palo morao je da sazna da li je to bila Arlin. Strah je stvorio gnev koji je sve više rastao u njemu.

Ali odjednom je osetio Arlin kraj sebe. Tako blizu prepoznao je njen oblik tela, njen miris. Ko je onda...? Poleteo je napred, kleknuo sa mauzerom u ruci, posegnuvši drugom napred. Njegovi su prsti dotakli krvavu kosu, smrskanu lobanju, toplu i

lepljivu. Krenuo je dalje rukom preko torzoa. Muškarac. Odelo je bilo staro, pocepano, nedostajala je dugmad, umesto kaiša je bio konopac. Otrcana odeća koju je nosio pijanac. Ili neko ko je bio preobučen u pijanca, jedan od muškaraca koji su pratili Arlin.

Ali, kako je to moglo da se desi?

Kada je Arlin kleknula pored njega, pokušao je da prozre šta se dogodilo. Tim koji ju je pratio mora da je postao nestrpljiv. Sumnjajući da će ona pokušati da se iskrade noću sa Roga, podelili su se. Pijanac mora da je pokušavao da pronađe put kojim bi se popeo na vrh preko puta Roga. Sa svoje strane, njegov partner, dobro obučen muškarac sa slušalicama u ušima, čekao je za slučaj da Arlin odluči da krene lakšim putem i da se vrati kroz drveće ka izlazu iz bazena.

Do tog časa, sve se uklapalo i imalo je smisla, mislio je Dru. Pijanac koji se krio na vrhu stene u mraku, mora da je čuo škripanje naših gojzerica po stenama kada smo silazili. Ako se nagnuo suviše da bi sa ivice osmotrio, mogao je izgubiti ravnotežu i pasti. To bar nije bilo teško u noći.

Ali, objašnjenje ga je mučilo. To nije bila vrsta greške koja se mogla očekivati od profesionalca. Pored njega, Arlin je sklonila rake sa lesa i polako ustala. Znao je da ona takođe pokušava da odgonetne šta se zbilo. Nisu morali nisu se usuđivali. prodiskutuju šta se desilo. Drugi član tima još je bio u zoni. Možda na vrhu stene, zapravo. Možda su se obojica popela gore, računajući da će stena iza Roga biti logično mesto gde će Arlin pokušati da im pobjegne.

Ali, u tim pretpostavkama bilo je previše kontradiktornosti. Suviše nesigurnosti.

Ali, jedno je znao. Krik pijanca koji je padao trebalo bi da upozori njegovog partnera. Ako je dobro obučen muškarac bio u šumi na ulazu u bazen, mogao je da se odluči da dođe ovamo i ispita stvar.

S druge strane, profesionalac nije smeo da dopusti da ga krik makar pripadao i njegovom partneru privuče u nešto što bi moglo da bude klopka.

Arlin je dotakla Draovo rame, prenoseći mu istu hitnu potrebu da pobjegne odavde. Prešli su preko tamnog uskog ponora i zaustavili se na steni iza Roga. Iza njih, iz tela se začulo grgorenje, jer je pritisak terao vazduh i krv iz smrskanih pluća.

Dru je odbacio zvuke iz misli koncentrišući se na problem sa kojim su se suočili. Iako je noćno penjanje bilo uvek teško, stena koja je bila iza Roga nudila je jedinu utehu. Nije bila tako surovo uspravna kao Đavolov Rog i pružala je više udubljenja, više izbočina. Arlinino osenčeno telo izvijalo se nagore, birajući mestaza držanje rukom, ispitujući ga, a zatim podižući gojzericu da bi uglavila nogu. Druove misli su letele. Ako je dobro obučen muškarac otišao gore sa pijancem na vrh stene, nikada nećemo stići do ivice. Njegov će nas prijatelj jednostavno gurnuti.

Ne, sve to nije bilo dobro. Povukao je Arlininu jaknu otpozadi dok se ol(p uspinjala. Ona se ukočila, odupirući se. On je ponovo povukao. Sišla je korak unazad, dok joj je lice leluvalo nejasno ispred njegovih očiju. Zgrabio ju je za šaku i iskoristio je da bipokazao mesto koje je bilo udaljeno od stene, pored Roga, a prema ulazu u bazen. Njenom je rukom dotakao svoje grudi, zatim njene, a onda ponovo

pokazao prema bazenu. Poruka je, nadao se, bila jasna. Bilo bi možda bolje ako bismo krenuli onim putem. Izgledalo je kao da o tome razmišlja. Dvaput ga je kucnula po ramenu. U redu.

Otpuzali su do provalije između Roga i stene. Ako je dobro obučen muškarac bio tamo sakriven u mraku šume, posmatrajući ih kroz noćni dvogled sa mračnim zracima, bili bi vidljiva meta, uhvaćena na otvorenom. Ali, Dru je imao neku intuiciju, instinkt, da je situacija mnogo zbrkanija nego što je on pretpostavljao, da nikakav metak neće probiti njegove grudi, da će Arlin i on imati ne samo jednake već i bolje šanse da se izvuku tuda.

Skrenuli su udesno, ostavljajući stenu sa svoje strane, spuštajući se povremeno kamenitom padinom, ulazeći u uski izlaz iz bazena. Šume u koje su stigli Me su tihe i hladne, ali su pružale i sigurnost jer su bde guste.

Držeći se onogau čemu su bili dobro uvežbani, bili su razdvojeni negde oko šest metara, tako što je Dru vodio, prolazeći preko opalog lišća i stenja. Tako odvojeni, predstavljali su teže mete, i ako bi snajper pogodio jedno od njih, dragi bi imao šanse da vidi bljesak i da odgovori vatrom. Dru se osećao sigurnim i zbog pištolja koji je ona izvadila iz svog ruksaka.

Ovoga puta kada je stigao do potoka, nije gubio vreme niti se trudio da pokuša da nađe balvan kojim bi prešao, već je jednostavno zagazio, nervozan zbog pljuskanja vode oko nogu i tog zvuka koji je stvarao.

Onda je potok bio iza njega i on je čuo Arlin kako ide za njim. Probijao se dalje kroz grmlje i drveće, dok su mu gozderice sada skoro klizile preko lišća koje je na svu sreću i dalje bilo natopljeno od jučerašnje kiše i nije pucketalo. Sa zvezdama koje su bile iznad njegove glave, i vodile ga, krenuo je na istok prema dvosmernom putu i motociklu koji je u blizini sakrio.

Kada je spazio asfalt laknulo mu je. Mesec je obasjavao put. Silueta hidrostuba lebdela je s njegove desne strane, prema zvezdama. Kada je jutros stigao tu, izabrao je stub kao oznaku koja će ga voditi nazad prema mestu gde je sakrio motocikl i sada, skrenuvši udesno prolazeći kroz grmlje koje je oivičavalo put, stigao je do harleja. Proverio je motocikl; niko nije petljao oko njega.

Ipak, još nije želeo da upali motor i privuče pažnju, tako da je u tišini gurao motocikl niz put, krenuvši ulevo od stuba ovoga puta, ubrzo stižući do mesta gde je Arlin čekala na njega.

Na mesečini, video ju je kako pokazuje na stazu koja je bila zarasla u žbunje i koja se gubila vrludajući u šumi. Grmlje i mladice bili su povijeni kao da su tuda prošla kola. Pokazivala mu je da dođe za njom, i na tridesetak metara dole niz stazu, on je otkrio tamnoplavi automobil koji je skoro bio neprepoznatljiv u šumi. Nije bio oprezan.

Dobro obučen muškarac sedeo je nepomično za volanom. Tanka crta obavijala je prednju polovinu njegovog vrata. Crta je bila duboka, očigledno posledica snažnih

ruku koje su vukle krajeve oštre garote. Mesečina se probijala kroz drveće, otkrivajući krv koja je natopila prednji deo muškarčevog sakoa.

Dru se okrenuo prema mračnoj šumi. Pijanica nije pao sa stene blizu Roga! On je bio gurnut! U šumi je bio još neko!

Tišina više nije bila važna. Ko god da je tu, on zna svaki korak koji mi načinimo.

Zajahao je motocikl, pritiskajući svom silinom starter. Grmljavina motora razbila je tišinu. Kidajmo odavde.

Osećajući Arlinine gradi na svojim leđima, dok ga je rakama obujmila, leteo je niz pošljunčanu stazu ka mesni gde je ona ostavila svoja kola fajerberd, stajalo je na tablici, iako on nije poznavao taj model.

Brzo su ispitali automobil, ali kao i harleja, niko ga nije ni takao, štaviše, motor se upalio istoga trena kada je Arlin stavila ključ. Dok su . gume odbacivale šljunak brzo se okrećući, Arlin je pojurila sa parkinga. Dru je jurnuo za njom.

Ali, na sedam kilometara niz put, upravo tamo gde je bila okuka, pustio je da njena zadnja svetla nestanu dok se on sakrio u grmlje kraj puta, posmatrajući ko će ako postoji ići za njom. Čekao je deset minuta.

Nikog nije bilo. Ovo nema smisla, mislio je u sebi. Ko god da je ubio te ljude mora da je video kako odlazimo. Zbog čega nas ne prati? Namrštivši se, krenuo je sa svog skrovitog mesta i našao se sa Arlin na mestu koje se nalazilo nekih šesnaest kilometara niže.

Mora da postoji neko rekla je ona.

Znam. Bacio je pogled prema tamnom putu. Nije mi ni palo na pamet to jer sam znao da ja nisam praćen.

Hajde da pokušamo još jednom. Posle sledećeg naglog skreta nja, ponovo se povuci sa puta i čekaj.

Ponovo nije bilo nikakvih kola. Zabrinut, požurio je da joj se pridruži.

Znači, to je, rekla je. Pustimo još nekoliko kilometara. Budi uz mene. Ja ću ići sporednim putevima.

Kuda?

Ti si sam kazao. Potrebno nam je mesto koje je sigurno, gde možeš da odgovoriš na moja pitanja. Zvučala je iscrpljeno. 1 da mi kažeš kakve sve ovo veze ima sa Džejkom.

Oboje zabrinuti, pogledali su iza sebe. Šta se desilo u onim šumama?

Moramo da nađemo Džejka rekla je Arlin sa primesom žurbe u glasu.

Uputivši se na jug, kroz Pensilvaniju, zaustavili su se u Betlejemu na reci Lihaj. Motel koji su izabrali bio je po strani, sa nizom kućica a ispred svake nalazio se mali prostor za parkiranje automobila. Stojeći ispred uspavanog recepcionera, upisali su se kao gospodin i gospoda Dejvis, zatraživši kućicu koja je bila najudaljenija ("Da nas ne bi budio jutarnji saobraćaj."), i potom su otkrili da su u 3 sata ujutru sve okolne kafanice u kojima bi se moglo nešto pregristi zatvorene. Morali su da sakupe

ono što im je preostalo od hrane, uz nešto plesnivog sira i krejera iz automata u recepciji motela.

Parkirali su fajerberd ispred kućice, ali su motocikl ostavili iza, kako se ne bi mogao videti sa ulice, zaključali za sobom vrata kućice, navukli zavese i tek onda upalili svetlo.

Arlin je istoga časa pala preko kreveta, raširenih raku. Na belom prekrivaču, ličila je na dete koje rakama pravi anđelčića u snegu. Zatvorila je oči i nasmejala se. Baš kao nekada, a? Podsetilo me je na dane koje smo proveli u Meksiku. Ti, ja i...

1 Džejk rekao je Dru.

Namrštila se. Vreme je.

Ćutao je.

Obećao si.

Naravno. Samo...

Džejk. Rekao si da si bio u manastira. Rekao si da te je pre šest godina Džejk ubio. Šta to znači? Njen je glas otvrdnuo. Ispričaj mi.

Znao je da to sada dolazi. Za vreme vožnje ovamo koja nije bila baš laka (ponovo užasno pitanje: Šta se desilo u onim šumama? Zbog čega oni nisu bili praćeni?), pokušao je da se sredi.

Ali, i dalje nije bio spreman.

Bojim se da će to potrajati.

Onda nemoj da gubiš vreme. Počni. Ustala je, skidajući svoju kaki jaknu, počinjući da otkopčava svoju debelu vunenu košulju.

Ovaj intimni gest ga je iznenadio, iako ga je činjenica, da on o tome razmišlja, podsetila da su ranije bili ljubavnici. Ponovo je osetio kako su ga ljubav i gorka nostalgija za njihovim ranijim zajedničkim životom preplavile.

1 dok pričaš... otvorila je vrata kupatila ... ja ću da se istuširam. Okrenula se nestrpljivo, nesvesna da joj se kroz njenu, delom otkopčanu bluzu, vidi meka koža dojke. Hajde, Dru. Pričaj mi.

Misli su mu bile u haosu, njegova se podsvest borila da ne dopusti noćnim morama koje je pokopao da isplivaju na površinu. Pogledao je u pod.

Kada je podigao pogled, Arlin je nestala. Iz kupatila, čuo je povlačenje kukica na plastičnoj zavesi, mlaz vode iz tuša.

Zavesa je ponovo povučena, i Dru je ušao u kupatilo. Iza žute zavese sa cvetovima, kretala se njena senka. Njena prljava i prašnjava odeća za planinarenje nalazila se na gomilici pored lavaboja. Para se dizala, ispunjavajući sobu. Dru?

Ovde sam. Pokušavam da odlučim odakle da počnem. Ugri zao se za usnu, zatvorio poklopac na toaletu i seo na njega.

Ali, rekao si pre šest godina.

Ne. Počelo je ranije. Ukoliko ne znaš šta se desilo ranije, ostatak nema nikakvog smisla. Zurio je u para koja je ispunjavala kupatilo. Uprkos tome što su bili veoma bliski, on joj o ovome nikada nije rekao ni reč. Sećanja su bila suviše tužna. Japan prošaputao je.

Molim? Ne čujem te. Ovaj tuš.
Japan rekao je on glasnije.

Peti deo

Japan, 1960

BOŽJA KAZNA GREHOVI PROŠLOSTI

Tokio, nedelju dana kasnije. Nedavni "problemi" Dru je čuo kako njegov otac sve češće koristi taj izrazu bili "problemi" zbog kojih je njegova rođendanska proslava morala biti otkazana. Nije znao koji su to problemi bdi (imalo je to neke veze sa misterioznim mestom koje se zvalo ambasada i gde je njegov otac radio), ali je znao da je prošle godine kada je napunuo devet godina na njegovom slavlju bilo dvadesetoro dece, a da ove godine neće doći niko.

Dok traju ti problemi, za Amerikance nije sigurno da se između sebe viđaju zajedno rekao je njegov otac. Trebalo bi da dođe mnogo roditelja i mnogo kola. Privući će mnogo pažnje. Ne smemo da dozvolimo da dođe do novih incidenata. Siguran sam da me razumeš, Dru. Iduće godine, obećavam, prirediću ti još veću i još bolju svečanost od ove koju smo planirali.

Ali, Dru nije razumeo kao što nije razumeo ni zašto je njegov otac sinoć za večerom rekao majci da će možda morati da se presele iz njihove kuće u ambasadu. Privremeno. Ponekada je Druov otac koristio reci koje su bile suviše komplikovane da bi ih Dru shvatio. Samo dok se situacija stabilizuje.

Ma šta se podrazumevalo pod "stamizovanjem", jedini znak koji je Dru imao, a koji je govorio da nešto nije kako valja, jeste bio taj da su tokom poslednjih nekoliko nedelja članovi njihove posluge uglavnom dali otkaze. A sada, kada Dru bolje razmisli, bila je tu još jedna stvar. Njegov najbolji prijatelj iz susedstva, Japanac, nije više dolazio da se

€ ijedno igraju. Dru je često zvao dečaka, ali su roditelji njegovog prijatelja uvek govorili da on nije kod kuće.

Hej, pa nije važno slavlje, drugar Druov je otac rekao i veselo mu zamrsio kosu. Nemoj biti tako tužan. Opet ćeš dobiti poklone.

Mnogo njih. I veliku čokoladnu tortu, onu koju najviše voliš. Čak ću i ostati kod kuće da bismo zajedno proslavili.

Misliš da će ti dozvoliti da se ne pojaviš na poslu? pitala je

Draova majka, oduševljena. Zar im nećeš tamo biti potreban?

Rekao sam ambasadoru da je moj sin važniji od svih kriza zajedno.

1 nije se naljutio?

Samo se nasmejao i rekao: "Poželi tvome sinu srećan rođendan u moje ime."

Velika crna limuzina zaustavila se ispred kuće u dva sata sledećeg poslepodneva. Dru je posmatrao, uzbuđen, sa prozora svoje spavaće sobe. Kola su imala malu američku zastavu, na metalnom postolju blizu retrovizora, pokraj vozača. Oznake na tablicama bile su iste onakve kakve je imao njegov otac na svojim kolima oznake ambasade. Jedan informisani Amerikanac izašao je iz limuzine, sa sediša koje se nalazilo oored njegovog uzeo je veliki paket uvijen u crvenobeloplavu hartiju, ispravio uniformu i krenuo preko staze ispred glavnog ulaza u kuću i prošao kraj ukrasnog japanskog vrta prema ulazu.

Zakucao je na vrata i, dok je čekao, doterao je svoju šofersku kapu, onda se okrenuo, privučen pesmom nevidljive ptice koja se javila sa obližnjeg procvalog drveta trešnje. Jedna starija Japanka, jedna od malobrojnih lokalnih poslužitelja koji su ostali da ovde rade, izašla je na vrata i graciozno se naklonila. Bila je obučena u svoj svetlonarandžasti kimono.

Šofer joj je uzvratio takođe naklonom i onda, prema američkoj navici, dotakao obod kape. Molim vas, prenesite gospodinu Mekleju da ga pozdravlja ambasador. Vozač se nasmešio. Ili, pretpostavljam da bi trebalo da to kažete njegovom sinu i da mu predate ovaj rođendanski poklon. Ambasador se nada da će nadoknaditi veselje koje je moralo biti otkazano.

Vozač je pružio poslužiteljki paket, ponovo se naklonio, i vratio se svojoj limuzini.

Uprkos svom sve većem nestrpljenju, Dru je poslušao i čekao u svojoj sobi dok majka i otac nisu Mi sigurni da je sve sređeno kako treba.

Samo smo nas troje rekla mu je majka. Ali, zabavljaćemo se kao da nas je dvadesetero.

Veselo je listao američke stripove Supermen i Dejvi Krokot su mu bili omiljeni junaci koje je njegov otac organizovao da stignu ovamo. "Preko diplomatske pošte", kazao mu je. "Ništa nije nemoguće za moga sina". Prijalo je, iako je Dru znao da se šali kada kaže za diplomatsku poštu.

Legao je na krevet, nestrpljivo gledajući u plafon.

Dobro je, Dru čuo je kako ga majka zove iz vrta iza kuće. Sada možeš da dođeš.

Skočio je istog časa sa kreveta i projurio kroz sobu. Najbliži put do vrta koji se nalazio pozadi kuće, bio je kroz očevu radnu sobu. Dok je prolazio pored očevog stola, video je kroz otvorena vrata majku i oca kako stoje pokraj stola na kojem se nalazila gomila poklona, svih veličina i svih boja. Sunce je bljeskalo u visokoj kristalnoj čaši koju je njegova majka držala u ruci.

Vidi, čak ti je i ambasador poslao poklon rekla je, uzbuđena Kada ga je videla kako dolazi i podigla čašu ka ustima.

Baš je ljubazan. Misli na sve. Baš me interesuje šta je poslao rekao je otac i protresao kutiju.
Dru je zakoračio u vrt.

Iznenadna strahovita eksplozija ga je zagluhnula, bacajući ga nazad kroz otvorena vrata radne sobe, teško ga gurnuvši o očev radni sto. Mora da se bio onesvestio na tren. Nije se sećao da je pao sa stola na pod. Sledeća stvar koje je bio svestan, bila je da se nesigurno uspravlja na noge. Od grmljavine koja mu je dopirala do ušiju, povraćalo mu se. Pred očima mu je igralo. Dok je posrtao prema smrskanim vratima radne sobe, shvatio je zbunjen da mu je odelo bilo mokro i gledajući nadole, uspaničeno pokušavajući da dobro vidi, spazio je da je odelo bilo natopljeno krvlju. Već sama krv trebalo je da ga natera da krikne. Ali, nije. Nije kriknuo ni dok je u sebi panično mislio kako je teško ranjen, niti kada je shvatio da krv nije njegova. Pojurio je kroz razneseni dovrtak radne sobe, video majku i oca raznesene po travnjaku, dok je trava upijala njihovu krv. Rođendanski kolač, tanjiri i šolje, kao i veselo upakovani pokloni koji su prekrivali sto, više nisu postojali. Kiseli miris eksplozije gusto se svijao oko njega, i Dru je počeo da se davi. Obližnje grmlje bilo je u plamenu. Ali, i dalje nije kriknuo.

Ne, sve do časa dok kada je spazio majčinu, skoro otkinutu, glavu. Snaga udarca raznela je čašu iz koje je pila i ugurala je u njena usta. Okrugla osnova čaše razdovojila joj je usne. Unutra, u ustima, ostatak čaše bio je smrskan. Iz majčinih obraza kao da su cvetali staklići čaše, a sa njihovih svetlucavih oštrih vrhova kapala je krv. Tada je kriknuo.

Para je počela da se povlači. Arlinina senka je bila nepomična. Ja plastične zavese. U kupatilu je vladala tišina. Dru nije bio svestan da je Arlin bila zatvorila vodu.

Tišina je prekinuta pomeranjem metalnih kukica na zavesi koju ju je ona malo razmaknula, a njeno je telo bilo svijeno u oblik koji je iskazivao tugu. Nisam znala.

Nisi mogla. To je nešto o čemu ja ne volim da pričam. Čak i sada, boli. Izuzev, Dru je mislio, jednog puta, kada je u trenutku slabosti, sve ispričao Džejku. Obrisao je iz uglova očiju nešto što mu se činilo da je para.

Duboko, duboko mi je žao.

Da. Njegov je glas bio ravan.

Poklon iz ambasade...

Sa crvenobeloplavim papirom.

... bio je tempirana bomba?

Dru je klimnuo glavom.

Ali, poklon nije došao iz ambasade, i limuzina nije bila zvanični automobil, i državne oznake na tablicama bile su lažne rekla je ona.

Naravno. I vozač niko o njemu ništa nije znao. Službenici ambasade su mi pokazivali fotografije. Ništa. Nepoznat.

Klasika.

Da, Dru je zatvorio oči. Zar ne?

Potpuno bez misli, tela skamenjenog od bola, stajao je ispred ambasadora u velikoj, sparnoj kancelariji. Iz perspektive desetogišnjeg dečaka, plafon ga je uznemiravao; bio je tako visok da ga je činio nesigurnim, kao da se on sam iznenada smanjio. Nameštaj koji je bio ogroman bio je prekriven kožom i izgledao je neudobno. Zidovi su bili prekriveni drvenim panelom, knjige su bile poredane na masivnim policama, sa fotografijama ljudi koji su bili u nečemu važni. Tepih je bio tako debeo da se pitao da li srne svojim cipelama da gazi po njemu.

Je li to sve, gospodine? jedan stražar iz ambasade (Druove oči su se raširile kada je spazio revolver u futrolu za njegovim pojasom) zapitao je postarijeg sedokosog muškarca za radnim stolom u dalekom kraju ogromne sobe.

Dru je prepoznao muškarca, jer ga je sreo nekoliko puta kada su ga roditelji doveli u ambasadu za Božić. Hi za praznik 4.jul. Čovek je imao na sebi odelo sa sivim prugama i prsluk. Njegovi nedavno štucovani brkovi bili su sedi baš kao i njegova kosa. Usko lice izgledalo je naborano i umorno.

Da, hvala ti rekao je stražar. Zamoli samo moju sekretaricu da ne prima pozive za narednih petnaest minuta.

U redu, gospodine. Stražar je zakoračio unazad, napuštajući kancelariju i zatvarajući vrata za sobom.

Zdravo. Ti si Endrju, je li? Ambasador ga je posmatrao izgle dajući kao da bira reci. Što ne dođeš bliže i ne sedneš?

Zbunjen, Dru je poslušao. Kožna fotelja je zaškripala dok se on smeštao u njoj, a noge mu visile, ne dodirujući pod.

Drago mi je što si izašao iz bolnice. Jesu li tamo postupali dobro sa tobom?

I dalje zbunjen, Dru je jedino uzdahnuo. U bolnici su bili vojnici sa revolverima koji su ga plašili. Nije bilo druge dece u dvorištu, a nije ni shvatao, onako ošamućen od injekcija koje su mu davali da bi mogao da spava, zbog čega su se medicinske sestre između sebe oslovljavale kao "poručnice".

Tvoj doktor mi kaže da je izuzev nekoliko posekotina i modrica i te opekotine na obrvama, sa tobom sve u redu. Zaista, pravo čudo. Doktor kaže da ne brineš, uzgred da te obavestim. Obrva će ti ponovo izrasti.

Dru se namrštio, zapanjen. Njegove obrve? Kakve veze su imale obrve? Njegovi roditelji oštrice staklića koje su izlazile iz majčinih istrgnutih obraza ??/su bili važni.

Bol je zahvatio njegov stomak, stvarajući hladnoću oko njegovog srca, koje ga je peklo.

Ambasador se nagnuo napred, zabrinut. Je li ti dobro, sinko?

Dru je poželeo da zajeca, ali je kontrolisao svoj nagon, progutavši teško i klimnuvši glavom.

Ambasador je čekao, pokušavajući da se nasmeši. A, tvoja soba ovde, u ambasadi? Siguran sam da ti nedostaje tvoj dom, ali pod ovim okolnostima, ne

bismo smeli da te ostavimo tamo, makar i pod stražom. Razumeš i sam. Verujem da ti je sada ovde udobno, bar se nadam.

Spavaća soba koja je bHa namenjena Druu podsećala ga je na hotelsku sobu (da je imao dovoljno reći u svom rečniku, mogao bi je nazvati bezličnom) u kojoj su on i njegovi roditelji ostali jednom, tokom svog putovanja na Havaje. Ponovo se prisilio da klimne glavom.

Znam da su moji službenici dobri prema tebi rekao je ambasador. Zapravo, ja sam dao naredbu kuhinjskom osoblju da ti daje sladoleda koliko ti duša ište. Tokom sledećih dana, u bilo koje vreme. Verujem da najviše voliš od jagoda.

Pomisao na sladoled od jagoda, njegova boja i čvrstina, podsetili su Draa na krvave obraze njegove majke.

Ima li još išta što bih mogao da ti pružim? Nešto što ti nedostaje iz tvoje kuće?

Moju majku i oca, Dru je poželeo da vrisne. Patio je, ćuteći. Baš ništa?

Svestan napetosti, Dru se borio da smisli nešto, bilo šta, što bi rekao i konačno je prošaputao prve reci koje su mu pale na um.

Ambasador se napregnuo. Žao mi je, sine. Nisam te čuo.

Nemoj da me zoveš "sine", Dru je besneo u sebi. Ja nisam tvoj sin. Ja nisam ničiji sin. Ne više.

A Ali jedino što je progovorio, a do čega mu nije bilo stalo, bila je reč stripovi.

Ambasadoru je izgleda laknulo. Naravno. Što god ti poželiš. Poslaću posledne čoveka da ih donese. Imaš li neku posebnu želju, neki strip do kojeg ti je posebno stalo?

Supermen. Bilo mu je svejedno. Dru je očajnički želeo da ode iz ove kancelarije. Dejvi Krokot.

Napuniću kutiju njima da izgleda kao poklon. Ambasador se ugrizao za usnu. Ustao je, obišao sto i stao ispred njega, naslonivši se kukovima, a onda se nagnuo kako bi mu pogled bio u nivou sa Druovim očima. Ima nekoliko stvari o kojima bih voleo da ti i ja prodiskutujemo. To nije lako, ali mora da se uradi. Pogreb tvojih roditelja...

Dru se trgnuo. Iako mu je bilo samo deset godina, iz jučerašnjeg užasa bio je iznenada naučen da razume šta je smrt. Svakako, pošto je video tela svojih roditelja koja su bila raskomadana, znao je da je nemoguće da ona budu ponovo spojena.

... biće sutra ujutru. Moji pomoćnici i ja smo u nekoliko navrata o tome razgovarali. Znamo kako je to za tebe bolno, ali smo se svi složili da ti treba da budeš prisutan. Da pustiš noćne more da se stalože, da tako kažemo. I da budeš simbol...

Dru nije shvatio reč.

.... onoga što mržnja može da učini. I što ne srne da bude dozvoljeno da se ponovi. Znam da je sve to za tebe užasno zbunjujuće, ali ponekada iz zla izađu i neke dobre stvari. Mi želimo da ti sediš u prvom redu na pogrebu. Mnogo

fotoreportera će te slikati. Mnogo ljudi ćeli svet, zapravo će te posmatrati. Źao mi je što si bio primoran da tako brzo' odrasteš. Ali, po svemu sudeći, ubeden sam da bi tvoji roditelji Źeleli da prisustvuješ pogrebu.

Dru je najzad zaplakao. Bez obzira koliko je do tada pokušavao da ne zaplače, više nije mogao da izdrži.

Ambasador ga je čvrsto zagrlio, tapšući ga po leđima. To je to. Izbaci to iz sebe. Pusti da ode. Veruj mi, dobro je plakati.

Druu nije bilo potrebno ohrabrenje. Nastavio je da jeca, tresući se tako jako daje mislio da će srce da mu pukne. Polako, polako, njegovi grčevi počeli su da se povlače. Brišući oči, osećajućikako ga suze peku na obrazima, namrštio se u bolu i pogledao u ambasadora. Zašto? Njegovo je grlo bilo tako stegnuto da je mislio da će mu pući od te reci.

Źao mi je, Endrju. Nisam siguran da sam te shvatio. Šta zašto? Ko ih je ubio? Zašto?

Ambasador je uzdahnuo. Źeleo bih i ja da znam. Ovih dana Amerika nije mnogo popularna, bojim se. Naveo je imena nekoliko zemalja za koje uglavnom Dru nije nikada čuo Kuba, Kamerun, Alžir, Kongo. Nije samo Japan zemlja gde nas ne vole. Sve se promenilo. Svet nije više ono što je ranije bio.

Ali, zar nema nikoga koga možete kazniti?

Źao mi je. Mi jednostavno nemamo dovoljno podataka. Ali, obećavam da ćemo uraditi sve da bismo pronašli krivca.

Dm je zatrepao kroz suze.

Mrzim što sve moram sada da uradim. Ima još nešto što bismo morali da prodiskutujemo. Malopre sam ti kazao da sam rekao svima u kuhinji da ti u toku narednih dana daju da jedeš sladoleda koliko Źeliš. Razlog za to što sam odredio nekoliko dana je taj što ćeš, posle pogreba, da putuješ natrag u Sjedinjene DrŹave. Neko mora da vodi brigu o tebi. Razgovarao sam sa tvojim stricem i sredio sve da možeš da ostaneš kod njega. Imaćeš mogućnosti da i ti razgovaraš sa njim preko telefona ambasador je bacio pogled na svoj časovnik za dvadeset minuta.

Zbunjen, Dru je pokušao da se seti kako izgleda njegov stric, ali jedino što je u mislima video, bilo je lice njegovog oca, ili bolje, nejasna slika lica njegovog oca. Uzbudilo ga je to što nije mogao da se tačno seti njegovog izgleda. Osim delova njegovog tela, rasutih po travnjaku koji je bio natopljen krvlju.

Ali, ko je ubio tvoje roditelje? Arlin je sedela preko puta njega na krevetu, stežući ćebe oko svog tela.

Nikada nisam saznao. U ambasadi sam čuo mnogo priča. Amerikanac koji je bio obučen kao šofer i koji je isporučio paket sa bombom bio je opisan kao slobodni ubica, kao plaćenik. To je bilo prvi put da sam uopšte čuo za tu reč. Pretpostavlja se da ga je unajmila grupa japanskih fanatika, ali jedan čovek iz službe obezbeđenja ambasade on je živeo u Japanu odmah po oslobođenju insistirao je na tome da bomba nije bila japanski stil akcije. Stalno je govorio o samurajima i o bushidou, i o mnogo čemu što ja nisam shvatao. Govorio je o zakonu ratnika. Pričao je kako je Japanac kome je stalo do svog imena vezan čašću da svoga neprijatelja ubije na otvorenom kada se gledaju licem u lice. Ne bombom, niti pištoljem, već jedino mačem. Tri meseca kasnije, japanski demonstrant je uradio baš to, probivši se kroz gužvu da bi probio mačem jednog japanskog političara koji je zagovarao nove sporazume sa Amerikom. I taj iz obezbeđenja je takode kazao da pravi Japanac nikada ne bi ni za šta na svetu pokušao da ubije ženu i dete svoga neprijatelja jedino muža, oca.

Ali, ako stražar nije okrivljavao Japanca, koga je on onda smatrao krivim?

Ruse. U ono vreme, naravno, mnogo toga meni nije bilo uopšte jasno, ali kasnije sam shvatio šta je on mislio. Suština pregovora Amerikana sa Japanom u to vreme bila je da se Japanu pomogne da se zaštiti od napada Sovjeta. Sa našim bazama u Japanu, stavili smo prst na Jugoistočnu Aziju i mogli smo da pokušamo da zaustavimo širenje komunizma. Teorija tog stražara bila je da, ukoliko Sovjetima pode za rukom da izgleda kao da su Japanci podmetnuli bombu i ubili američkog diplomatu i njegovu porodicu...

Smrt će toliko šokirati sve i samo će produbiti jaz između Japana i Armenke. Pregovori su Mi dovedeni od zastoja rekla je Arlin.

To je bila ideja stražara iz obezbeđenja. Ali, ako je to i tako, taktika nije uspela. Ubistvo mojih roditelja samo je svima pokazalo koliko je situacija van kontrole. Japanci kojima je postalo neugodno što su okrivljeni za ubistvo, počeli su da obustavljaju sve vrste demonstracija. Kriza je prevaziđena.

Arlin ga je uzela za ruku. Ali ne i tvoje noćne more. Gledao je u nju sa bolom. Ja sam šeleo da nekog okrivim,

Sa roditeljima je često išao na misu, ali nikada nije bio svestan sve do pogreba koliko su ga, zapravo, u crkvi okruživale slike smrti. Isus na krstu, ekseri koji probadaju njegove šake i njegova stopala, tragovi bičevanja na njegovim leđima, njegova glava krunisana trnjem, rana na strani od mača. U molitveniku je pronašao živo opisanu sliku groba iz kojeg se Hrist podigao. Hristovi učenici stajali su pokraj kamena koji je smaknut, podignutih lica u znak slavljenja.

Ali, njegove roditelje ne može ništa vratiti. Znao je. On je sam video krvave delove njihovih tela.

Gromoglasna muzika orgulja bila je zastrašujuća, latinski jezik na kojem se obavljala služba bio je nerazumljiv baš onoliko koliko je bio nerazumljiv i engleski sveštenik koji je na engleskom kazao kako nema reci da opiše "ovu strašnu tragediju". Sedeći u prvom redu, Dru je osećao kako svi gledaju samo u njega. Fotoreporter su ga stalno slikali. Onježeleodavrisne.

Ambasador je objasnio da će tela biti odneta na mesto koje se zvalo Endrjusova vojna baza vazdušnih snaga, gde će ga njegov stric, "čak i državni sekretar" čekati. Ko god da je državni sekretar. Nije bilo važno. U rodnom mestu njegovog oca, u Bostonu, biće takode održana još jedna služba, ali za Drua ni to nije imalo nikakvog značaja, iako je bilo očigledno da je ova prva bila važnija, kao simbol ambasador je ponovo morao da upotrebi reč potrebe za prijateljstvom Amerike i Japana.

Dru je primetio mnogo ljudi sa tvrdim licem, u jaknama koje su bile otkopčane, sa nečim zataknutim za pojaseve a što je bez sumnje mogao biti jedino revolver.

I kada je služba bila završena, ambasador je uzeo američke zastave po jedna je pokrivala svaki kovčeg savio ih je i doneo do Drua da bi ih ovaj dodirnuo. Dru je stavio svoje lice na njih, dok su ih suze sa obraza kvasile.

I zbog toga ja ni u snu ne mogu biti slobodni ubica o kojem si mi ti pričala. Taj plaćeni terorista. Dru je te reci izgovorio sa odvratnošću. Janus. Jer, čovek kao Janus ubio je moje roditelje. I nije bio sam. Ambasador mi je ispričao da ima mnogo plaćenih ubica koji se često prerušavaju u šofere. Dru je bio besan. Ni blizu nisu časti koju neguju Japanci. Kukavice. Bedni lopovi, koji nemaju dostojanstvo da se sa svojim neprijateljem pogledaju oči u oči. Majke, očevi, decaza njih nije važno koga će da povrede, kakav će i koliki bol i tugu da prouzrokuju. Svake noći dok sam plakao uspavljujući se, ponavljao sam u sebi zakletvu. Stegao je zube. Ako nikada ne dobijem satisfakciju da se dočepam čoveka koji je ubio moje roditelje i da vidim da je dobio zasluženu kaznu, ja ću da kažnjavam one koji su nalik njemu. Ja ću da se bavim onim poslom koji će mi pomoći da sa njima poravnam račune.

. Ti si... koliko si imao godina? deset, kažeš? Arlin je izgledala zapanjena. I tada si doneo odluku o tome? Toga si se pridržavao? tomeriamčegzačuđenje. Drujegorkoprogrutaoknedlu. nas, ja sam voleo moje roditelje. I dan danas, oni mi nedostaju. Često sam išao na njihov grob. Veoma često. Glas mu je pukao. Sa deset ? koliko sam imao, mislio sa da mogu da se osvetim kako sam . Ali, nisam znao kako. Ali, kasnije, kada sam porastao, u tinej džerskim godinama, shvatio sam da i drugi osećaju onako kao što sam osećao i ja. Otišao sam da radim za...

Skalpel. Izgovorila je reč, sričući. Telefon je naglo zazvonio, prekidajući ih.

Dru se okrenuo iznenađeno prema noćnom stočiću. Oštro je pogledao u Arlin. Njene oči su bile razrogačene, igledala je podjednako zapanjena kao i on. Ponovo se pogledom vratio na stočić, kada je telefon zazvonio drugi put.

Pogrešni broj? Arlin je prosto sumnjala.

Dru se nije trudio čak ni da odmahne odrečno glavom. Telefon je zazvonio treći put.

Službenik na recepciji? Arlin je zapitala. Nešto stoje zaboravio da nas pita?

Kao šta, na primer?

Nije mogla ništa da smisli. Telefon je ponovo zazvonio.

Možda govorimo suviše glasno. Možda smo probudili nekogko je u sobi do naše rekao je Dru. Postoji samo jedan način da vidimo o čemu se radi. Nagnuo se sa kreveta i podigao slušalicu telefona. Uprkos napetosti koju je osećao, uspeoje damu glas zvuči mirno. Halo.

Da. Nisam želeo da vas uznemiravam... glas s druge strane žice bio je muški, promukao, sa teškim akcentom ... ali, nisam imao drugi izbor sem da vas pozovem telefonom.

Uprkos tog smirenog teksta, Dru se odjednom osetio uspaničenojpodboden stravičnom sumnjom da je taj glas već negde ranije čuo, iako nije mogao još da ga identifikuje. Arlin je ustala sa stolice, naslanjajući svoju glavu uz Druovu, osluškajući dok je on malo odaljio slušalicu od svoga uha.

Glas je nastavio da govori. Zaista nezgodno, ali čak i sa najboljom opremom, nisam bio u stanju da čujem sve što ste govorili u svojoj sobi. Recimo, tuš je posebno predstavljao problem. A došli ste do dela koji mene izuzetno interesuje.

Dru se stresao od jeze koju je odjednom osetio između lopatica kada se setio, sa zastrašujućom jasnošću, gde je ranije čuo taj glas. On pripada svešteniku koji se iznenada pojavio iz ispovedaonice kada je Dru bio napadnut u kapeli u utočištu u brdima Berkšajra. Sveštenik sa sjajnim crvenim prstenom, sa .45ticom, i glasom u kojem se oseća slovenski akcenat. Sveštenik koji je ubio dvojicu sveštenikaubica i jurio za Druom niz tunnel.

Shvatam da vam je potrebno vreme da se naviknete na moju nametljivost rekao je čovek. Nema sumnje da sam vas iznenadio. Ali, molim vas, nemojte više da oklevate. Vreme, kao što sam već kazao, ističe.

Dru je stegnuo svoj mauzer. Gde ste vi?

U stanu do vašeg. Primećuješ kako ja to slobodno kažem.

Predajem se u tvoje rake.

Dru se namrgodio, bacivšipogled prema susednom zidu. Kako

Sve u svoje vreme. Želim da dobijem dozvolu da uđem u vašu sobu. Ipak, više bih voleo da ne napuštam spolja moje prostorije. Naše kućice razdvajaju samo zaključana vrata. Ako ti otključaš na tvojoj strani, ja ću to uraditi na mojoj, i onda se konačno možemo upoznati.

Dru je podigao obrve u znak pitanja i pogledao prema Arlin. Ona je klimnula glavom, pokazujući na sebe a onda na krevet. Njen sledeći potez kazao je Druu da krene do zida pored vrata koja su bila zaje dnička.

Dru je progovorio u slušalicu. Ako budeš došao sa oružjem...

Molim te rekao je glas. Ja znam pravila. Već sam dovoljno

reskirao time što sam vas pozvao telefonom. Poštuj moju iskrenost.

Otključaj vrata.

Arlin je ponovo klimnula potvrdno glavom.

U redu rekao je Dru.

Spustio je slušalicu u ležište. Arlin se popela u krevet, leđima se naslanjajući na jastuke. Dru je uperio mauzer i krenuo prema vratima koja su spajala dve kućice motela.

Dovoljno snažno da bi se čulo, okrenuo je bravu na vratima, a onda je zakoračio prema zidu gde će biti daleko od pogleda kada se vrata otvore. Ali, kao dodatnu meru opreza, povukao se prema uglu, za slučaj da metak može da probije zid.

Brava na drugoj strani vrata se takođe okrenula. Vrata su zaškripala, otvarajući se prema sobi.

Na krevetu, Arlin koja je gledala direktno u otvorena vrata je odvojila cebe kojim je bila obavijena pokazujući glatke, privlačne grudi nakojima su bradavice odjednom postale krute zbog iznenadne hladnoće koja je prostrujala sobom, a pubične dlačice...

Dru je iskoristio trenutak rasejanosti. Jedan tren je bio sve što mu je bilo potrebno. Dohvatio je vrata i naglo ih sasvim otvorio tako da su tresnula o zid. Čvrsto stegnuvši svoj mauzer, uperivši ga u čovekove bubrege, Dru ga je brzo, stručno pretražio.

Sveštenik je zaječao zbog oštrog revolvera koji ga je ubo u slabine. Nema potrebe. Moje je oružje u mojoj sobi. Posrnuvši od bola, sada se uspravio. Rekao sam ti, ja znam za pravila, i ja nisam za tebe opasnost.

Dru je završio svoju pretragu, čak stavivši raku među prepone sveštenika, opipavši dali ima neko oružje ispod crnih pantalona.

1 molim te rekao je pridošlica Arlin budi ljubazna pa se ponovouvijuto cebe. Ja sam sveštenik. Ali nisam imun na iskušenja tela. Arlin se obavila cebetom. Hvala ti. Čovek je imao na sebi crno odelo, crnu portiklu, belu ragnu. Glas mu je bio promukao, bio je osrednje visine, čvrst, mišićav, prosedih brkova i guste crne kose sa ponekom srebrnastom vlasi. Lice bilo četvrtasto, koščato, jako, uočljivo evropskog tipa. Nije mogao imati više od četrdeset pet, ali duboki pronicljivi pogled, lice sa duboko urezanim borama, odavali su utisak da ima iskustvo prema kojem bi zaslužio mnogo više godina.

Dru je oprezno zakoračio unazad, Kako si nas našao?

U utočištu si dobio odeću. Promenio si cipele. Sveštenik je čekao da Dru sam donese svoje zaključke.

Dru je žmirnuo sa odvratnošću na činjenicu koju ni u snu nije očekivao. Prisluskivač?

U peti jedne cipele. Pošto si otišao iz semeništa, ja sam pratio signal. Pošto si pobegao iz semeništa, ja sam samo sledio taj signal, pronašao biskupova kola užasavajuće upropašćena, moram da do dam. Sveštenik je sebi dopustio da se zakikoće. Dru je pokušao da

' nešto izusti ali sveštenik je podigao ruku. Dopusti da dovršim. Otkrio sam da si zamenio uništeni kadilak motociklom. Domišljato. Pratio sam te do Konkorda i Leksingtona. Telefonirao si. Odatle sam te pratio do Grinič Vilidža u Njujorku i osmatrao tvoje napore da uspostaviš kontakt sa ovom gospođicom. Malo si me zabrinuo kada si zamenio cipele gojzericama da bi se popeo na Đavolov Rog. Ali, prisluškiivač sam zakačio za tvoj motocikl. I bacio je pogled prema Arlin ... za tvoja kola. Prvi put otkako je sveštenik kročio u sobu, Arlin je progovorila. A u međuvremenu? namrštila se. Ubio si čoveka koji...

Koji te je pratio? Bojim se da je to bilo neizbežno. Nisam mogao da dopustim da on to uradi vama. Postoje prioriteti. Vidite kako sam ja otvoren prema vama?

Ti si gurnuo sa stene čoveka koji je bio prerašen u pijanicu? zapitala je.

Sveštenik je mirno klimnuo glavom.

I prezeo dragome čoveku grlo garotom?

Bilo je neophodno. Inače, ne biste bili živi i ne bismo sada vodili ovaj razgovor. Sveštenik koji ubija? Dru je gledao u njega sa užasom.

Ja bih mogao da kažem to isto za tebe, iako ti zapravo nisi sveštenik već samo brat. Pa čak i tako, ubijanje ti nije nepoznato. Ili grešim?

Gledali su jedan dragog netremice.

Arlin je razbila tišmu. Ono što on kaže ima smisla. Sa prisluškiivačem, mogao je da ostane dovoljno daleko iza a da ti ne možeš da vidiš njegova kola onda kada si čekao sa strane kraj puta.

Potpuno tačno rekao je sveštenik. Održavao sam razdaljinu.

Ali, najzad, eto nas zajedno.

Dru je odmahivao glavom. Zašto?

Zar to nije očigledno? Napad na manastir.

Biskup kaže da ga nije bilo.

Rečeno mu je da se pravi kao da ne zna. Pošto smo mi »klonili dokaz.

Sve u svoje vreme.

Biskup je takode kazao i da Hal nije ubijen u semeništu. Da ja nisam napadnut.

Samo još nova instrukcija koju je morao da poštuje. Ja sam ostao kratko u utočištu da bih pripremio raščišćavanje terena. Seminarci znaju samo da je jedan gost dobio nervni slom. Ništa drago što bi moglo da nas kompromituje.

Dru je udario pesnicom o zid. A ja ne mogu da čekam dalje! Ja hoću odgovore!

Naravno. Ali, molim te, nema razloga za dramatične gestove. Ja sam tvoj čuvar.

Dru se sledio. Moj ko?

Onoga časa kada si sa ocem Haferom došao kod biskupa,

poslato je po mene. Uvek sam bio u blizini. Dvaput u kapeli i na Rogu spasio sam ti život.

Dru se kosa podigla. Spasio moj život? Zašto? I zbog čega mi odmah na početku nisi kazao šta radiš?

Nisam ti rekao u utočištu zato što nisam hteo da se primeti moje prisustvo. Hteo sam da vidim šta će se desiti ako si ti naizgled sam, osim Hala. Kao što sam i sumnjao, tvoja očigledna ranjivost prosto je pozvala na napad.

Koristio si me kao mamac? Dru je odmahivao glavom sa indignacijom.

Činilo se najbržim načinom da privučemo neprijatelje da se pokažu.

Trebalo je da me upozoriš!

Ne slažem se sa tobom. Čak i profesionalac kao što si ti...

Bivši profesionalac.

U tome i jeste stvar. Nisam bio siguran kako ćeš se prilagoditi kada se opet nađeš u starom svetu. Pokazalo se, izuzetno dobro. Ali u to vreme sam se pitao da li je šest godina, koliko si bio pustinjak, zapravo umanjilo tvoje sposobnosti. Recimo da sam ti kazao da te koristim kao mamac da bih privukao napad? Šta ako ti više ne bi bio u stanju da se ponašaš normalno pod tim stresom? Ako bi uradio samo sitnicu, pogledao u mome pravcu, upozorio bi svoje napadače na moguću zamku.

Uzged rečeno, dva čoveka koja su upala u kapelu nisu bili sveštenici. Oni su bili obučeni da tako izgledaju, i da bi na taj način izbegli pažnju u semeništu. Želim da to podvučem, oni nisu pripadali Crkvi.

Ko su bili?

Nismo u stanju da saznamo. Naravno, uz sebe nisu imali nikakva dokumenta. Napravili smo fotografije i uzeli im otiske. Naše veze pokušavaju da im saznaju imena, ali ja se bojim da ćemo uspeti da saznamo Jedino da su plaćenici i da ne postoji nijedan način da se oni vežu bilo za koga ko ih je unajmio. Posle napada ja sam pokušao da objasnim ko sam i zbog čega sam tu, ali ti si pobegao. Ovo je prva sigurna prilika koja mi se ukazala. Moram da se predstavim. Pružio je ruku. Ja sam otac Stanislav.

Dru je nesigurno posmatrao ispuženu ruku. Stanislav?

Ime je poljsko. Tamo sam rođen, i zabavlja me što nosim ime glavnog sveca zemlje mojih predaka.

Iako se tome baš nije radovao, Dru je stegao ruku.

Sveštenikov dodir bio je čvrst. Dru je krenuo svojom rukom ka drugoj ruci sveštenika. Njegovoj levoj šaci. Onoj sa prstenom na srednjem prstu.

Otac Stanislav se nije opirao.

Prsten je bio debeo, zlatan, sa kamenom. Kamen je bio velik, upadljiv, sjajan, crven rubin sa simbolom koji je bio urezan u njega. Mač koji se ukršta sa malteškim krstom.

Mislím da nikada nisam video ovaj simbol. Koji red on pred stavlja?

Red? Otac Stanislav je odmahnuo glavom. Nije baš pravi red, iako mi postojimo gotovo duže od mnogih dragih redova. Od vremena krstaških ratova, da budem precizan. Ali, mi sebe nazivamo očinstvom. Dru je čekao.

Očinstvo kamena. Doći će i to na red, u svoje vreme kazao je otac Stanislav. Ali, prvo moramo da nešto nadoknadimo. Ako mi dopustite...

Sveštenik je otišao u svoju sobu, vratio se sa kovčegom, otvorio bravu i pružio ga Druu.

Zbunjen, otvorivši ga, Dru je otkrio u koferčetu dosije o sebi detalje o svojoj mladosti. Čekaj malo. Podigao je pogled. Odakle ti svel)vo?

Nije važno. Ono što jeste važno rekao je otac Stanislav je da ti shvatiš da treba da mi veruješ. Pokazujem ti dosije kako bih dokazao da već znam o tebi mnogo toga. Kao posledica toga, ja se nadam, ti ćeš meni kazati stvari koje ja ne znam. Misli na to kao priznanje. Poverenje. Osnovu za razumevanje. Možda će ti to spasiti život. I što je još važnije, tvoju dušu.

Arlin se nagnula napred. Držeći ćebe oko svog tela jednom rukom, nestrpljivo je uzela fasciklu iz Druove ruke, stavila je u svoje krilo i počela da prelistava njen sadržaj. Šta je ovo?

Ono što se desilo sa mnom pošto su mi roditelji ubijeni. Draov glas je bio težak.

Ali, kakve to veze ima sa Džejkom? Moj je brat u nevolji. Iz svega onoga što ja znam, možda je čak i mrtav!

Kakve veze ima sa Džejkom? Dru je ponovio. Najviše i ima veze sa njim. Ako ne znaš sve, ne možeš da razumeš.

Evo, stigli smo, Dru. Njegov stric je izašao iz crvenog merkurija koji je parkirao ispred travnjaka što se blago peo ka rančerskoj kući, kako je sam voleo da je zove. Prošle jeseni smo je saziali. U Bostonu nema mnogo takvih. Poslednji dizajn. Nadam se da ćeš ovde biti srećan.

To je tvoj dom.

Dru je zurio u zgradu, osećajući se strancem i osećajući se čudno. Dugačka i niska, kuća je bila sazidana od cigala. Imala je dimnjak; prepun vrt sa cvećem; malobrojno kratko drveće. Svakako da nije sličila rancu, i nije mogao a da je ne poredi sa tradicionalnom japanskom kućom u Tokiju koja je napravljena od drveta, sa visokim krivim krovom, u kojoj je živeo polovinu svog života. Cigle? pitao se u sebi. Šta bi se ovde desilo ako bi bio zemljotres?

I zašto je vrt tako prenatrpan cvećem?

"Dom", rekao je njegov stric, ali to je Drua naljutilo. Ne. Ovo nije bio njegov dom. Njegov je dom bio tamo, natrag, u Japanu. Tamo gde je živio sa svojim roditeljima.

Žena i dečko su izašli iz kuće. Druova strina i brat od strica. Dru ih nije video otkako su ga njegovi roditelji odveli iz Amerike u Japan, kada mu je bilo pet godina, i on ih se nije sećao. Ali, jedno je za sada bilo jasno. Njih dvoje baš kao i stric kada ih je upoznao bili su oprezni, nesigurni. Njegova je strina stalno kršila rake. Brat je gledao mrko. A njegov je stric stalno ponavljao kako je sve u redu, kako će sve da se sredi, kladim se, da, svi ćemo se lepo slagati.

Bićeš srećan ovde.

Dru se, međutim, pitao. Imao je užasni osećaj da nikada više neće biti srećan. Sutradan je otišao na dragi pogreb svojih roditelja.

Proveo je leto sam, posmatrajući televizijski program ili, ako bi neko došao u goste, čitajući stripove iza zatvorenih vrata onoga što su svi zvali "gostinskom sobom". Kada god je njegova strina govorila svome mužu da nije prirodno da dečko, kada su divni letnji dani, ostaje u kući, stric bi odgovarao, "Daj mu vremena da se prilagodi. Sećaš se, pa prošao je mnogo toga. Šta je sa Bilijem? Reci Biliju da se igra sa njim.

Bili kaže da je pokušavao.

Istina je, Bili nije pokušavao, a Dru je znao i razlog ljubomora na novo dete u kući.

Njegova strina je kazala, Bili smatra da je on čudan. Nikada ne govori, i... Zar ti ne bi bila čudna?

Ti po ćeli dan radiš. Ti i ne znaš kakav je on. On okolo njuška, i ne čujem ga uopšte. Odjednom, on je tik uz mene, zuri. On je nas kao...

Šta? Hajde, kaži.

Ni sama ne znam. On je nalik na duha. Čini me nervoznom.

Sve je to teško za sve nas. Ali, moraćemo da se naviknemo.

Konačno, on je sin moga brata.

1 Bili je naš jedini sin, pa ja ne vidim razlog što bismo obraćali više pažnje na... Znači, dete bi trebalo da ide, a? Reci mi to. On nije tražio ni od koga da pošalje u vazduh njegove roditelje. Šta dođavola hoćeš da uradim?

Prekini da se dereš. Susedi će da te čuju.

1 dete može da čuje tebe kada govoriš o njemu, ali to ti izgleda ne smeta! Neću da dozvolim da tako razgovaraš sa mnom. Ja...

Nema veze. Odjednom mi se ne večera, znaš. Stavi u frižider dok se ne vratim. Idem da se prošetam.

Dru koji je, neopažen, slušao sve u hodniku, vratio se u svoju gostinsku sobu, zatvorivši vrata i uzevši novi strip da čita. Ovoga puta, Betmena.

U septembru su stvari postale još gore. Prvog dana kada se Dru vratio iz škole, imao je žvakaću gumu zalepljenu u kosi.

Kako si za ime sveta uspeo da to uradiš? pitala je njegova strina.

Dru nije odgovorio.

Ona je pokušavala da izvadi žvakaću gumu, vukući mu kosu sve ^fok mu suze nisu krenule niz obraze. Konačno je odsekla gumu makazama, ostavljajući mu na samom temenu rupu u kosi koja je bila slična ili frizuri prema najnovijem modnom kriku fli ćeli koju su imali fratri.

Dragog dana, Dru se vratio iz škole sa crnim tragom urezanim u levu podlakticu.

Bože moj, šta si to uradio? ugrizavši se za usnu, njegova je strina proučavala crni trag, a onda otišla po pincetu i izvukla iz njegove kože pero penkala. Kako se ovo desilo za ime boga?

. Trećeg dana, koleno na Druovim novim pantalonama bilo je iscepano, natopljeno krvlju, a koža rasprsnuta.

Ove su pantalone dobro koštale, znaš.

Dan posle toga, Dru ova je strina hitno pozvala muža u kancelariju.

Jedva da je uspevala da govori. Ali kroz njene jecaje, njen je muž dovoljno shvatio. Šokiran, složio se da se nađu u Druovoj školi, kada nastava toga dana bude završena.

Ne mogu da poričem da vašeg bratanca rusu zadirkivali i provocirali. Direktor je imao drhtavi podvaljak. Vetmenov mali je znat kao takav. Pretpostavljam da znate ko su njegovi roditelji. Njegov p gef prodavnice Kadilak tamo u Palmer Roudu. Druovi stric i strina nisu poznavali Vetmenove, ali za Kadilak su

Dakle, situacija je ovakva. Direktor je obrisao čelo maramicom. Vetmenov mali ima dvanaest godina. On je velik za svoje godine, i voli da se pravi važan svojom snagom. Činjenica je... Reći ću vam ovo u poverenju. Pretpostavljam da nećete pričati dalje. Dečak se ugledao na svog oca voli da se nameće. Ali, otac daje mnogo para u naš fond za atletiku. U svakom slučaju, dečko daje svakome na znanje ko je gazda. I vaš je bratanac... Pa, on se nije dao, ako je to ono što se može kazati. Moram da mu to priznam. Nalik je mladom majmunu. Svi se pokoravaju. Ja ne znam zbog čega vaš bratanac nije. Kada je počela nastava, pretpostavljam da je Vetmenov mali proveravao ko je sve nov u školi i onda se odlučio da uzme na zub Endrjua kao primer. Ono što sam ja čuo jeste da je Vetmenov mali gurnuo onu žvakaću gumu u Endrjuovu kosu. I onda ga ubo penkalom. I oborio ga na pošljunčanu stazu, poderavši mu pantalone.

Druov je stric zapitao. Zbog čega ništa niste uradili da to sprečite?

To su samo priče, ono što ja čujem od dece. Ako bih poverovao u sve šta mi đaci kažu...

Dobro, šta je dalje bilo?

Pa, u osnovi... Direktor je uzdahnuo. Danas je Vetmanov mali naleteo na Endrjua. I to dobro. Rasekao je Endrjuu usnu. Druov stric je ljutilo žmimuo. 1?

Endrju nije ni zaplakao. I za to mu odajem priznanje. On je sigurno jak kao mladi majmun. Ali, činjenica je da je trebalo da se požali učitelju dok su bili na igralištu.

Da li bi to imalo ikakvog odjeka?

Direktor se namrštio. Izvinite. Nisam razumeo. Nije važno. Nastavite.

Umesto toga, Endrju je izgubio strpljenje.

Nemam pojma zbog čega.

Udario je Vetmanovog malog u usta štapom za bezbol.

Druov je stric pobiedeo. Oh, sranje.

I rasklimao Vetmanov prednji zub, eto šta je uradio. Sada će se momak malo uozbiljiti, to je sigurno. Neću oko toga da se raspravljam. Ali, štapom za bezbol? Zar nije preterana reakcija, šta mislite, sami kažete? I gospodin Vetman je ovde već bio, pre vas. Nije ni potrebno da vam pričam koliko je uznemiren. Želi da zna kojom ja to školom upravit m,' Pretio i® da će da ode do Upravnog odbora škole i do policije, nvala bogu, uspeo sam da ga nagovorim da to ne čini, ali činjenica je aa, dok se ovaj problem ne sredi... Pa, ono što sam ja želeo da sa vama Popričam tiče se toga da je vaš bratanac isključen. Ne želim da više dolazi u školu.

Prokleta je dobro po vas rekao je te večeri gospodin Vetmen

Druovom stricu i strini dok je sedeo u njihovoj dnevnoj sobi. Da je moj sin izgubio zub, ja bih vas gonio do...

Gospodine Vetmene, molim vas. Jaznam da vi imate sve razloge da budete ljuti. Draov je stric ispružio ruke. Verujte mi, i nama je zbog toga neugodno. Ja sam voljan da vam platim račun bHo kog doktora ili stomatologa. Nadam se da nije ništa strašno, što se tiče nekih kasnijih ožiljaka.

Vetmen je pušio. Ne, zahvaljujući vašem bratancu. Doktor kaže da kopče neće ostaviti ožiljke, ali u ovom času moj sin ima usne nalik na kobasicu. Biću direktan. Direktor mi je rekao za vašeg bratanca, i šta se dogodHo njegovim roditeljima.

Užasno. To je jedini razlog koji ja mogu da pronađem kao opravdanje za njegovo ponašanje. Očigledno je vaš bratanac još uznemiren. Odlučio sam da ne idem u policiji. Pod jednim uslovom. Da se dečaku obezbedi profesionalna pomoć.

Nisam siguran da shvatam šta mislite?

Mislim na psihijatra, gospodine Meklejn. Što pre to bolje. Oh, da, i još nešto.

Druov je stric čekao.

Ne želim da vaš bratanac ubuduće bude blizu moga sina. Neka bude premešten u neku drugu školu.

Dru je osluškiavao iza delimično otvorenih vrata svoje sobe. Oči su ga pekle. Ali, obećao je samom sebi, i držao se te reci. Nije plakao.

Trećeg dana pošto je premešten, Draova je strina čula zvonjavu telefona u času kada je ulazila u kuću, ruku punih namirnica. Požurila je da ostavi torbu i podigla je slušalicu.

Gospoda Meklejn?

Zvanični glas ju je uplašio. Da, ja sam.

Žao mi je što vas uznemiravam. Ovde je direktor iz Emersonove škole.

Ukočila se.

Siguran sam da nije ništa ozbiljno. Pa, verovatno ste zaboravili. Uхватила se za kredenac.

Ali, kako jutros nismo dobili od vas nikakvo objašnjenje, pomislio sam da je bolje da vas nazovem i da proverim da li je vaš bratanac bolestan.

Ona se oseffla bolesno. Nije. Progutala je nešto gorko. Ne, koliko ja znam. Izgledao je savršeno zdravo kada je jutros ušao u školski autobus. Zašto? Da li se žalio da ga boli stomak?

U tome i jeste stvar, gospođo Meklejn. Niko ga nije ovde video da bi mogao da ga pita.

Nesvesno, zaječalaje.

Pretpostavljao sam da ste ga zadržali kod kuće i jednostavno zaboravili da nas obavestite o tome. To se često dešava. Ali, budući da iaznam situaciju vašeg nećaka, mislio sam da nije ništa strašno ako ličnozapitam Tek za svaki slučaj, razumećete me.

Za slučaj?

Pa, ne mislim da mu se išta desilo, iako čovek nikada ne može da bude siguran. Ali, on ni juče nije bio u školi.

Stojeći uz policajca, Dru je zurio dole u stepenik ispred vrata stričeve kuće.

Vrata su se naglo otvorila. Podigao je pogled prema svom stricu koji je besneo. Večera je prošla. Endrju, zabrinuo si nas. Gde si bio, za ime sveta?

Na groblju odgovorio je policajac.

Gde?

Na Belvederu. To je petnaest kilometara odavde.

Znam, narednice, poznato mi je.

Nedavno je tamo došlo do skrnavljenja grobova. Tinejdžeri se uvuku krišom, preturaju grobove. Ne mogu da zamislim kako nekome uopšte to može da bude zabava. U svakom slučaju šef je tražio od nas da pazimo na groblje i tako sam ga ja obilazio u mojoj smeni. Juče ujutru sam video ovog mališu kako netremice zuri u neke grobove. Nisam obratio pažnju na to s obzirom da su me pozvali preko radija, da mi saopšte da je u toku neka pljačka, pa sam morao da krenem u jurnjavu za lopovima. Ali, jutros sam ponovo obišao groblje i ovaj mališa je ponovo bio tu i onda sam pomislio, "Čekaj malo." i zaustavio se. On baš nije mnogo pričljiv, je li?

To je tačno rekla je Druova strina.

Čak i kada sam došao do njega, nije obratio pažnju na mene.

Jednostavno je nastavio da gleda u grobove. I tako sam ga obišao i video da su imena na spomenicima koje je posmatrao ista.

Meklejn rekao je Druov stric.

Tako je. Muškarac i žena.

Robert i Suzana.

Tako je. I onda sam ga zapitao šta to radi, i prvo i jedino što mi je rekao bilo je "Razgovaram sa mamom i tatom".

Blagi bože.

Onda je obrisao oči ali, čudna stvar, ja u njima ni pre toga nisam video ni suzu. Pretpostavio sam da mora da je tu još neko sa njim ali kada sam pogledao unaokolo, nikog nije bilo na vidiku. A znate, na mnogu aecu utiče uniforma i obraćaju pažnju na čoveka u njcj. On, međutim, nije davao ni prebijene pare. Jednostavno je nastavio da gleda dole u avu 9r^oba. Nije hteo da mi kaže ime, niti mesto gde stanuje. Baš je svojeglav. Zbog čega nije u školi? I šta sam mogao da uradim? Odveo sam ga u stanicu.

Dobro ste uradili rekao je Draov stric.

Čak sam mu kupio i čokoladicu, ali on i dalje nije hteo da razgovara sa mnom, a u njegovom novčaniku nije postojao nikakav dokument, i onda sam počeo da zovem sve Meklejne zabeležene u telefonskom imeniku. Kažete da ste vi njegovi staratelji?

On je govorio istinu rekao je Druov stric. Njegovi roditelji jesu sahranjeni u tim grobovima.

Zaista mi je iskreno žao mališe.

Aha rekao je Druov stric. To je duga priča. Dajte da vam platim za čokoladu koju se mu kupHi.

U redu je. ja ga častim. Osim toga, on je jak mališa. Nije je pojeo.

Tako je rekao je Draov stric. On je jak mališa.

Gospođica Kevendiš je spusffla štap kojim je pokazivala tablicu množenja na tabli.

Endrju, ja sam te nešto pitala.

Deca su se zakikotala.

Endrju? Gospođica Kevendiš je krenula između redova klupa sve dok nije stigla do klupe koja je Ma skoro poslednja. Dru je ležao preko klupe, sa rukama ispod glave, i spavao. Ona se nagnula nad njega, besno, dok joj je glas bio snažan. Endrju! Dreknula je.

Uspravio se naglo, trepćući zbunjeno, ? Pitala sam te nešto.

Žao mi je, gospođice Kevendiš. Dru je mahao glavom kako bi je pročistio. Mislim da nisam slušao.

Naravno da nisi. Kako i možeš? Kada si spavao.

Deca su se okrenula prema njegovoj klupi i posmatrala zabavljajući se. Kada je gospođica Kevendiš bacila prema njemu besni pogled, pravili su se kao da gledaju ispred sebe a samo crveni vratovi odavali su da se jedva suzdržavaju da ne prsnu u smeh.

Ovo ti nije prvi put. Da li sam ja toliko dosadna da te uspav
ljudem?

Niste, gospođice Kevendiš.

Onda mora da te matematika uspavljuje.

Ne, gospođice Kevendiš.

Pa šta je onda?

Dru nije odgovorio.

Pa, mladiću, ti možeš da spavaš na nečijem tuđem času. Od
sada, sedećeš u klupi koja je tačno ispred mene u prvom redu. Ustani.

Odmarširala je do prvog reda i naterala ga da zameni mesto sa dragim đakom.

A sada, mladiću, ako sledeći put pokušaš da mi pokažeš kako
ja dosadna, tako što ćeš zaspati, neću morati da idem daleko...

nodigla je štap i udarila njime po Druovoj klupi da bih te probudila. Od sve dece,
samo Dru nije ni trepnuo.

Četiri sata ujutra. Ledeni oktobarski vetar probadao je Druove obraze dok je
stajao sa policajcem ispred kuće.

Mrzim što moram da vam smetam ovako rano rekao je polica
jac ali pretpostavljao sam da ste izbezumljeni od brige.

Svetlost je sipala iz otvorenih vrata kuće. Druova strina je obavijala svoju kućnu
haljinu oko sebe. Pored nje, dok mu se silueta ocrtavala u osvetljenim vratima, stajao
je Draov stric, nervozno bacajući pogled na ulicu i mračne kuće, nadajući se da
susedi nisu primetili policijska kola ispred njihove kuće. Bolje uđite.

Razumem rekao je policajac, obgrlivši Drua i uvevši ga u kuću. Siguran sam da
niste očekivali društvo. Biću ovde u hodniku.

Ali, gde ste ga našli?

Policajac je oklevao. Na groblju.

Draov je stric trepnuo. Nismo čak ni znali da je izašao.

Druova strina je podigla raku koja je podrhtavala, ka svojoj mrežici za kosu. Ja
sam ga stavila u krevet, odmah posle večere. Proverila sam da li spava kada sam
pošla na spavanje.

Izgleda da se izvukao posle toga. Njegov je bicikl pozadi u
mojim kolima rekao je policajac.

Vozio je bicikl petnaest kilometara? Draov se stric očajnički
naslonio o zid. Po ovoj noći, po ovoj zimi? On mora da je...

Iscrpljen rekla je Druova strina. Pogledala je u svoga muža.
Dragi bože, shvataš li ti? Tresla se i gledalau Drua. Je li to što ti radiš,
je li to razlog zbog kojeg si tako umoran u školi?

Ovoga puta, uspeo sam da ga nateram da progovori rekao je policajac. Ne mnogo, ali dovoljno da shvatim neke stvar. Pretpostavljam da je on biciklom otišao tamo u toku noći i... možda je bolje da vam on sam kaže. Hajde, Dru. Zašto si išao biciklom tamo? Ne mislim da je samo zbog toga što si želeo da posetiš roditelje. Možeš to i po danu. Zašto baš noću?

Dru je gledao čas u policajca čas u svoju strinu i strica. Onda se zagledao u pod.

Hajde, Dru. Policajac je čučnuo. Reci im ono što si rekao meni.

Druova strina i stric su čekali, ukočeni.

Vandalirekao je Dru.

Njegovi stric i strina su izgledali šokirani. Vandali? Dru je klimnuo glavom.

Maca mu je ponovo pojela jezik rekao je policajac pa zato opustite meni da vam ispričam ono između redova. Kada sam ga

prošlog puta doveo kući, on me je čuo kako govorim o tinejdžerima koji vrši jaju po groblju, kao vandali.

Sećam se i ja rekao je Druov stric.

E, pa, očigledno je to nateralo mališu da razmišlja. U početku nije znao šta znači reč "vandali" pa mi je rekao da je to morao da pogleda u rečniku. Ne znam šta je pročitao, ali to ga je svakako uznemirilo.

To opet ne objašnjava zbog čega se šunjao iz kuće noću, da bi otišao na groblje rekla je Druova strina.

Objašnjava, ako razmislite o tome. Ono što je on radio Dru se vrpoljio, nesiguran; oni su zurili u njega ... bilo je da zaštiti grobove svojih roditelja.

Subotnje jutro, sjajno i hladno. Dok je grupa dečaka iz susedstva igrala u daljini fudbal, Dru je sedeo na Ijuljašci u udaljenom kraju igrališta.

Senka se nadnela nad njega. S leđa.

Dru se okrenuo. U prvom trenutku, kako je sunce padalo pod uglom u njegove ženice, nije mogao da prepozna ko je taj visoki muškarac u kaputu.

Ali, kada mu se pogled navikao na sjaj sunca, iznenada se uzbuđeno nasmejao i pojurio prema čoveku. Ujka Rej!

Došljak, zapravo, nije bio Druov rođak ali iz navike koja je trajala godinama, Dru ga je tako uvek zvao. . Ujka Rej!

Dru ja zagrlio čoveka ručicama oko struka, osećajući mekotu šiređegkaputa.

Čovek se nasmejao.podigao uvis Drua i počeo da se okreće sa njim. Drago mi je što te vidim, drugar. Kako ti je u ovom ovde svetu?

Dru je bio suviše oduševljen da bi obraćao pažnju na pitanje. Dok je čovek nastavljao da se smeje, Dru se takode smejaao sa njim, uživajući u prekrasnoj vrtoglavici od vrtenja u krug.

Čovek ga je spustio, smešeći se, i čučnuo kako bi ga pogledao u lice. Iznenaden? Oho, i te kako!

Slučajno sam u Bostonu, poslom, i palo mi ja na pamet, "Hej,

kada sam već ovde, mogao bih baš da posetim mog starog drugara Drua". Ujka Rej je zamrsio Druovu kosu. Dobro je što sam to uradio, je li? Kada sam te spazio na toj Ijuljašci, bio si poprilično natmuren.

Dru je slegnuo ramenima, setivši se kako se osećao, vrativši se svom starom neraspoloženju.

Imaš problema, drugar?

Aha, mislim da imam.

1 voleo bi da mi pričaš o njima?

Dru je vrteo vrhom cipele po mrtvoj smeđoj travi. Ma, onako.

Pa, čini mi se da već znam ponešto. Zaustavio sam se prvo u tvojoj kući. Tvoja mi je strina rekla gde si. Rej je začutao. Rekla mi je takode šta se sve zbiva. Tvoji problemi u školi. Ugrizao se za usnu. I druge stvari. A čujem da se ne slažeš ni sa tvojim bratom.

On me ne voli.

Oh? Jesi li baš siguran u to?

On je besan zato što ja živim sa njima. Uvek se neslano šali na moj račun tako što ili sakriva moje zadatke za školu ili mene krivi za stvari koje ja nisam uradio.

Mogu već da naslutim kako to teče. Znači, klepio si ga?

Dru se nacerio, ispraživši napred desnu šaku. Još mi bridi pesnica.

Moglo bi biti poravnanje računa. Kod kuće sam spazio jednu modricu na njegovom oku.

Čovek je imao godina koliko i Druov otac. Iz nekog razloga "trideset pet" je odjekivalo u Druovoj glavi. Kosa pepeljastoplave boje bila mu je uredno podšišana, plave oči izražajne, a usko zgodno lice bilo je lepo oblikovano, s jakim donjom vilicom. Dru je voleo slatkasti miris njegovog losiona.

Aha, dosta je tu gungule rekao je Rej. Pitanje je, šta ćemo u vezi sa tim da preduzmemo? Hoćeš da se malo prošetamo, drugar?

Zbunjen, dok mu je srce lupalo kao da je htelo da iskoči iz grudi, Dru je slušao, neopažen iz hodnika iza poluotvorenih vrata, odrasle koji su govorili o njemu sedeći u dnevnoj sobi.

Kao što znate, Endrjuov otac i ja smo bili veoma bliski rekao je Rej. Njegov meki glas išao je dole, niz hodnik. Ja sam ga godinama poznavao. Bili smo zajedno na Jelu. Zajedno smo prošli kroz trening u Stejt Departmentu. Obojica smo bili u Japanu.

Onda ste vi bili u ambasadi kada su mu roditelji ubijeni? rekao je Druov stric.

Ne, u vreme kada su počele demonstracije ja sam već bio premešten u Hong Kong. Kada sam čuo šta se dogodilo, pa, nisam mogao da poverujem da iko može da uradi jednu tako užasnu stvar. U to vreme imao sam neke hitne neodložne diplomatske poslove pa nisam

mogao da napustim Hong Kong čak ni da bih došao na sahranu. Zapravo, moj zadatak je bio toliko ozbiljan da sam dobio malo slobodnog vremena tek prošle nedelje. Siguran sam da ćete shvatiti zbog čega ne mogu biti precizniji u vezi sa poslom koji sam radio. Ali, čim sam mogao, pozeleo sam da dođem u Boston da odam poštu njima, da posetim njihove grobove. Teško jesve to izgovoriti. Naravno, on je vaš brat, gospodine Meklejn, i nadam se da nećete pogrešno shvatiti ako kažem da sam sa njim bio... pa, kao brat. Kao što sam već kazao, mi smo bili veoma bliski.

Razumem rekao je Druov stric. Činjenica je da ste ga vi verovatno bolje poznavali nego ja. Ja ga nisam video tokom poslednjih pet godina, pa čak i pre toga, mi se nismo mnogo vidali.

1, šta je sa dečakom?

Ne verujem da sam ga video više od tričetiri puta. Ukupno. Moj brat i ja smo bili jedina deca u našoj porodici. Roditelji su nam umrli pre više godina. I prirodno, kada me je brat pozvao da kaže kako pravi novi testament u kome će da stoji da, ako se Suzan i njemu bHo šta desi, ja preuzimam starateljstvo nad Draom...

Da, prirodno, vi ste se složili.

Nije postojao niko drugi koga bi mogao to da pita. Ali ni sanjao nisam da će se to uistinu i desiti.

Ono o čemu sam ja želeo da razgovaram sa vama je sledeće.

Uvek sam voleo Endrjua. Pretpostavljam da ja prema njemu osećam kao da sam mu i ja stric. Ponovo vas molim da me ne razumete pogrešno i ne naljutite se. Ne želim da budem nametljiv. Ali, moja žena i ja nemamo dece. Izgleda da i ne možemo da imamo. U svakom slučaju, a obzirom da vi imate sa njim poteškoća...

Teškoća. To je blago rečeno.

Pitao sam se da li biste dopustili mojoj ženi i meni da preuzme mo starateljstvo nad njim.

Starateljstvo? Je li vi to ozbiljno?

To bi mogao da bude odgovor na mnogo problema. Tuga koju ja osećam za moga prijatelja. Moja vezanost za dečaka. Moja žena i ja sio već ionako odlučili da krenemo do agencije za usvajanje dece. A da dodamo tome još i probleme koje vi imate sa Draom.

Druov je stric zvučao sumnjičavo. Na osnovu čega mislite da biste w'umeli bolje sa njim nego ja?

Ja nisam siguran da mogu. Ali, voleo bih da pokušam.

A, ako vam ne bude pošlo za rakom?

Ne bih vam ga doveo na kućni prag, ako je to ono na šta mislite.

Ja bih poštovao naš ugovor. Ako se, međutim, vi kolebate, ako biste zaželeli da ga vratite, mogli bismo da sredimo kompromis. Možda bi dečak mogao da prevede mesec ili dva sa mojom ženom i sa mnom a posle toga mogli bismo ponovo da razgovarmo. Tako biste mogli da ponovo stvorite dom na kakav ste navikli.

Ni sam ne znam. Kuda biste ga odveli?

U Hong Kong. Pola svoga života on je proveo živeći na Istoku.

Hong Kong nije, naravno Japan. Ali, možda bi se osećao više kao kod svoje kuće kada bi bio na Dalekom istoku.

Draov je stric uzdahnuo. To je teško za... Vaša je ponuda svakako primamljiva. Priznajem da sam sam na ivici nerava. Ali, mogao bi da tu iskrсне problem. Recimo da dečko ne želi da ide?

Možemo uvek da ga pitamo.

Krijući se u hodniku, dok mu je srce kucalo kao ludo, Dru je u sebi, nečujno, vikao da!

Gorki vetar terao mu je suze u oči, kao da plače zbog nečeg drugog dok stoji i gleda u grobove svojih roditelja.

Ujka Rej je zadigao kragnu svog kaputa i stavio ruke u rukavicama duboko u džepove. I meni mnogo nedostaju, drugar. Njegova je pepeljasta kosa lepršala na vetra.

Možda bih...

Da? Reci. Rej ga je zagrljio.

... svejedno mogao da donesem cveće.

Po ovom vremenu? Ne bi dugo ostalo tu. Ne, bolje da ostavimo cveće da još malo živi tamo, u cvećarskoj radnji.

Dm je razumeo. Nije postojao razlog zbog čega bi i cveće trebalo da umre. Samo ljudi koji su ubili njegove roditelje moraju da umru.

I, šta misliš? zapitao je Ujka Rej. Znam da ti želiš da ostaneš, ali ovde smo skoro čeli sat. Moramo da stignemo na avion koji kreće u pet sati. Znaš, ovo nije zauvek. Jednog ćeš se dana vratiti.

Naravno. Samo...

Teško ti je da ih napustiš? Znam. Ali, imamo slike. Možeš ih se uvek sećati dok si daleko od njih. Mislim, dečko ne može ovde baš da kampuje, a?

Ne. Drua su oči pekle, i bile su vlažne, ali ovoga puta sigurno ne od vetra. Imao je poteškoća sa disanjem. Pretpostavljam da ne može.

Čitajući suvoparni sadržaj u dosijeu, Dm se sećao i iznova doživljavao osećanja iz mladosti. I kao da je ponovo dete, vozio se sa Rejom kolima koja će ga odvesti na aerodrom. U mislima se vratio bolnim uspomenu, dok mu je srce bilo stegnuto, prema grobovima svojih roditelja.

Znao je da je namera sveštenika bila da ga natera da govori o tim danima, i to je činio sasvim slobodno, ne vodeći pritom računa da li je to sveštenikova želja. On je imao potrebu da izbaci svoju tugu. Kasnije, kada god sam se nalazio u Bostonu, često sam odlazio na groblje. Otišao sam tamo pre nego što ću se pridružiti kartuzijancima. Prošle nedelje, međutim, nije mi se ukazala šansa da to učinim.

Bilo je oprezno od tebe što to nisu učinio rekao je otac Stanislav. " K° god želi da ti budeš mrtav, to zna i stavio je već svoj tim koji osmatra u blizinu tih grobova, baš kao što je Arlin bila stavljena pod prismotra za slučaj da se ti pojaviš. Sveštenik je uzeo dosije. Samo još nekoliko stvari. U Hong Kongu si počeo da se družiš sa uličnim bandama Kineza. Oovek kojeg ti zoveš Ujka Rej razumeo je tvoj motiv da postigneš znanje u veštinama i sposobnostima da bi jednog dana mogao da ideš i tražiš ubicu svojih roditelja. Da bi bio siguran da ti se ništa neće desiti, on je sredio da te osećaju na ulici uči unuk Gurke. Tomi Limbuk je ime tog deteta.

Limbu rekao je Dru. Poznat kao Tomi Drugi.

Otac Stanislav je zapisao ispravku u dosije. I posle toga, gde god da je Ujka Rej bio stacioniran Francuska, Grčka, Koreja opet je sređivao da učiš borbene veštine od lokalnog stanovništva. Boks stopalima, rvanje, džudo, karate. Kada ti je bilo sedamnaest, tvoja potreba za osvetom i dalje je postojala. Tokom tvojih prebivanja u stranim zemljama, naučio si impresivni broj stranih jezika i postigao zavidni stepen znanja i obrazovanja u svom životu. Znajući da ti ne možeš da se promeniš, predložio ti je nešto. Sjedinjene Američke Države, nervozne zbog sve više rastućeg antiameričkog raspoloženja u svetu, odlučile su da osnuju kontraterorističku jedinicu, zamišljenu da se suprotstavi upravo onoj vrsti neprijatelja koju si ti izabrao. I tako si se složio sa njegovim predlogom i upisao u Industrijsku školu u Roki planinama u Koloradu, ispod koje se krilo uvežbavanje vojnih obaveštajaca, i koja je bila mnogo tajanstvenija od farme u Virdžiniji koju je CIA koristila kao mesto za svoje operative.

Skalpel rekla je Arlin.

Otac Stanislav je zapanjeno pogledao u nju. Ti znaš za to?

: Ja sam pripadala toj školi. Kao i Džejk. Tamo smo se upoznali sa Druom.

Sveštenik se opustio u stolici. Hvala bogu. Počeo sam već da mislim da mi i dalje ne veruješ. Pitao sam se da li ćeš ikada reći nešto što ne^eliš.

Nisi postavio pravo pitanje. Rekla bih ti sve dodala je ukoliko bimi to pomoglo da pronađem Džejka.

Onda mi pričaj rekao je otac Stanislav o Skalpelu.

Hiljadu devetsto šezdeset šesta: godina kada je međunarodni terorizam postao organizovan. U naporu da se ujedine komunističke grupe u Africi, Aziji i Latinskoj Americi, Fidel Kastro je pozvao revolucionare iz osamdeset dve zemlje da dođu na Kubu na intenzivnu treningsesiju, poznatu kao Trikontinentalna konferencija. Iz toga je proizišla škola za urbanu gerilu, gde su članovi gotovo svake kasnije po zlu čuvene terorističke grupe prošli svoju obuku. IRA, Crvene Brigade, BaderMajnhof grupa. Principi terorizma koji su u toj školi razrađeni postali su Đavolova biblija. Gadafi je sledio primer Kastro i u Libiji organizovao škole treninga. Sa libijskim ogromnim bogatstvom u nafti, Gadafi je bio u stanju da postigne više nego Kastro, ne samo omogućavajući treninge i školovanje terorista već takođe, finansirajući njihove operacije. Ubistva nasumice; upadi u ambasade; pokolj izraelskih atletičara na Olimpijskim igrama u Minhenu 1972. Kidnapovanje ministra OPEKauBeču 1975.

Bombe u putničkim avionima. Školski autobus koji eksplodiraju. I tako dalje i tako dalje. Lista užasa svake godine je rasla, ali sve je započelo 1966. godine, sa Kastrom i Kubom. Čak ni fanatične muslimanske sekte u vreme krstaških ratova nisu bile tako varvar'ske.

(Na spomen krstaških ratova, otac Stanislav je dotakao rubin na svom prstenu koji je nosio na levoj ruci, prešavši prstima preko simbola na kojem je bio ukršten mač sa maleteškim krstom. Arlin je nastavila.)

Američki Stejt Department 1968, upozoren je iz obavještajnih izvora o Kastrovoj školi za teroriste i krenuo je u finansiranje sopstvene kontraterorističke škole. Stejt Department je, naravno mogao da ode i da od CIAe zatraži ulugu. Ali budući da je i vrapcima bilo poznato učešće CIAe u Zalivu svinja, Stejt Department je zato izabrao da sam bude sponzor svojoj sopstvenoj tajnoj jedinici. Istinski tajnoj jedinici, koja je bila pošteđena radoznalosti Njujork Tajmsa i Vašington Posta. Samo malo ljudi koji su bili izvan znali su za nju.

U času kada je Arlin napravila malu pauzu, otac Stanislav je klimnuo glavom. Skalpel. Bacio je pogled prema Dru. Jedinica u koju je Ujka Rej upisao tebe.

Čekaj malo kazao je Dru. Nigde on mene nije upisao protiv moje volje.

Pa, hajde onda da kažemo da je diskretno radio na tome, predloživši ti to rekao je otac Stanislav. Recima se možemo igrati do nule volje. Rezultat koji se dobija na kraju jedino važi. On ti se približio sa tim predlogom, i ti si pristao na to. Zbog čega je ime Skalpel bilo izabrano kao tajno ime jedinice?

Dru je pokušao da suzbije svoj bes. Precizno hirurško odstranjivanje.

Oh, da, naravno. Teroristi su nalik kanceru. Posledicato je da je njihovo istrebljenje moralno dopustivo. Genijalni izbor imena. Simbolizuje sopstveno opravdanje.

Smatraš da koncept nije u redu? zapitala je Arlin.

Otac Stanislav nije skidao pogled sa Draa. ?očigledno smatraš, inače ne bi otišao iz jedinice.

Nije greška u konceptu. Greška je u meni.

Ah kazao je otac Stanislav. U tom slučaju možda je trebalo da se upoznamo ranije.

Zbog čega?

Da bismo osvežili sećanje na Svetog Avgustina. Koncept da je ubijanje dozvoljeno ukoliko je rat pravedan.

Rat?

Ne da se narod bije sa narodom, ne konvencionalni rat. No, svejedno, rat. Najstariji, najosnovniji: rat dobra protiv zla. Teroristi, prema definiciji, okreću leđa civilizovanim pravilima. Njihovo oružje je mahnuti napad a da bi se uništili životi običnih građana, kako bi se ti isti

građani pobunili protiv svojih vlada. Ali, nijedan kraj ne može da opravda takva paklena sredstva.

Ti veraješ u to? besno ga je pogledao Dru.

Ti, očigledno, ne veraješ.

Bilo je vremena kada sam mogao.

Ali? otac Stanislav je zapitao.

Dru nije odgovorio.

Eto, konačno rekao je otac Stanislav tu smo. Do dela o kojem ja ne znam ništa. Uzdahnuo je. Posle diplomiranja u školi u Roki planinama sa izuzetnim ocenama, koliko sam ja informisan ti si radio za Skalpel. Od šezdeset devete do početka sedamdeset devete, učes tvovao si u borbama protiv terorista na koje bi tvoj šef ukazao. Ponekada, međutim, ti su tvoji udarci bili ne posle već pre onoga što bi terorista učinio. Kao preventiva. To se činilo neophodnim prema izveštajima obaveštajnih izvora. Terorističke aktivnosti bifle bi sasečene u korenu, kako se to kaže. Tvoja potreba da osvetiš svoje roditelje trebalo je da u tebi stvori još veći žar na poslu. Šta se desilo? Zbog čega si iznenada ušao u manastir?

Dru je pogledao u pod.

Ne. Odgovori murekla je Arlin. Ja hoću da to znam podjednako kao i on. Okrenula je Druovo lice k sebi, primoravajući ga da je gleda u oči. Šta je sa Džejkom? Da lije on umešan u to?

Dru je spazio zebnju u njenim očima. Mrzeo je ono što je morao da joj kaže. Itekako.

Šesti deo

ŠARTREZ

SLIKA U OGLEDALU, DUPLA EKSPLOZIJA

Zadatak je bio komplikovan.

Kada? pitao je otac Stanislav. Budi precizniji.

U januara sedamdeset devete. Zapravo, sećam se da sam bio zbunjen zato što me nikada ranije nisu slali u takvu misiju.

Otac Stanislav ga je prekinuo. Zbog čega je ta misija bila neobična? Je li bila suviše riskantna?

Ne. Bunio me je tajming. Znaš, nije mi bio dat samo jedan posao već su bila dva, i morala su oba da budu završena u toku četrdeset osam sati. Oba su bila locirana u Francuskoj, tako da problem nije bio u tome

da se sa jednog mesta stigne u drugo, u određenom vremenskom razmaku. Teškoću je predstavljao metod za koji mi je bilo rečeno da ga koristim. Isti u oba slučaja. I u prvom poslu, teren je bio malo potezi.

Dru je začutao, rastresen, razmišljajući i sortirajući informacije, pokušavajući da organizuje misli. Arlin i otac Stanislav su ga napeto posmatrali. Konačno je nastavio.

Draga stvar koja je zadatak činila neobičnim bila je, da nisam imao nikakav briefing u vezi sa metama. Obično mi je bilo rečeno zbog čega kriminalac mora da bude kažnjen. Koliko je nevinih ljudi ubio. Za kog je manijaka radio. Znao bih sve o njegovim navikama, o njegovim porocima. I to mi je olakšavalo posao. Nije teško ubiti odvratnog čoveka.

Dru je ponovo napravio pauzu, a onda rezimirao. Ponekada je sam čin likvidacije i način likvidacije ostavljen meni, na moju procenu. Snajper. Bomba u kolima, i to imitacija onakvih bombi kakve postavljaju teroristi. Otrov. Smrtonosni virusi. Metoda koja je obično bila odgovarajuća zločinu. Ali u ovom slučaju, misija je morala da bude obavljena na određeni način. I, kao što sam već kazao, bile su dve misije. Sa smrću. Prilično neobično.

To te nije mučilo?

U Koloradu sam bio uvežban da ne postavljam pitanja. A pošto već ubiješ onoliko puta koliko moraš, i pošto misliš da je svaki put opravdano to što činiš, ništa te drugo ne muči. Osim...

Arlin se nagnula napred. Reci mu sve. Kako si primao naređenja.

Bilo mi je potrebno pokriće koje bi mi omogućilo da nestanem u bilo koje vreme, najduže na nedelju dana, a da to niko ne primeti. Da se zaposlim nije dolazilo u obzir, bilo je isuviše obaveza, isuviše je ljudi računalo na mene. Ali, nešto sam morao da radim. I tako sam živeo u studentskom gradu i postao sam student.

Da se zaklonim bilo je lako. Bio sam uvek dobar u školi. Uvek sam uživao u časovima. Umetnost. Najviše književnost. Dobio bih diplomu jednog fakulteta, pa bih prelazio na drugi. Pošto sam već došao u godine kada teško mogu da prođem kao diplomac, upisao sam se na treći fakultet i tamo sam počeo da radim magisterijum. Zapravo, imao sam već dva magistarska rada i upravo sam radio na trećem, kada...

I dalje ne vidim prednost takvog pokrića rekao je otac Stanislav.

Kao student postaješ anonimn. Ali, moraš da odabereš fakultet koji je velik. Oni najveći, sa studentskim naseljima bili su moja omiljena • mesta. Tamo gde su studenti po broju bili brojniji od lokalnog stanovništva. Studenti se seljakaju, i tako, ako bih otišao u grad i tamo ostao godinu ili dve, pa posle toga prešao na drugi fakultet istog univerziteta, kao što čine mnogi studenti, niko me ne bi primetio. Upisivao sam se samo na duge seminare, i nikada ne bih sedeo na istom mestu u sali, i ako predavač ne bi vodio evidenciju o prisutnima a birao sam uvek takve predavače ne bih privukao ničiju pažnju kada me ne bi bilo na nekoliko dana ili čak na celu nedelju. Ja sam uvek bio usamljenički tip, pa mi tako nije bilo teško da izbegnem prijateljstva sa drugim studentima. Prijatelji koje sam imao, profesionalci kao što su

bili Arlin i Džejk Dru se nasmešio, pogledavši u Arlin bili su sve što je meni bilo potrebno. Između dva semestra Hi u vreme odmora, odlazio bih njima u posetu. U samoj školi, bio sam neprimetan. Jedini rizik po moju anonimnost bio je taj što sam svakog jutra odlazio u lokalnu gimnastičku salu, da bih bio siguran da sam ostao u dobroj kondiciji kako bih mogao da izvršavam svoje zadatke i što sam odlazio u pun restoran svakog dana u jedan sat, u knjižaru u četiri, i u obližnju piljarnicu u sedam. Zbog čega si reskirao? Zbog čega baš ta mesta u to vreme?

Mogao sam da odem u bioskopsku salu umesto u knjižaru, ili u biblioteku umesto u piljarnicu. Ono što je bilo važno, bila je rutina. Tako da je kurir imao više mogućnosti da stupi u kontakt sa mnom i, što je još bilo važnije, da to ne bude uopšte nikome sumnjivo. Dok bih jeo, neko je mogao da sedne do mene i da ostavi kanadskih četvrt dolara kao napojnicu kelnerici. Ili je u piljarnici žena mogla da zatraži da kupi meksičko pivo. To je bio signal meni da odem u moj stan što je moguće pre. Ako je peškir bio prebačen preko lavaboa, znao sam da moram da pogledam ispod kreveta i u mom koferu bih našao sve što mi je bilo potrebno da saznam o tome kuda idem. Avionske karte, pasoš, dokumenta na tuđe ime, Gotovinu u različitim valutama. I adresu u stranom gradu.

Oružje? zapitao je otac Stanislav.

Ne Dru je kazao odlučno. Nikada oružje. Ono je uvek meni stajalo na raspolaganju u kontaktu sa čovekom na toj adresi. Kada bih otišao, student koji je ličio na mene preuzeo bi moje mesto i nastavio da se ponaša kao i ja, istom rutinom. Naravno, nije bilo teško da se napravi zamena. Niko zapravo nije mene poznao. Videli me jesu, to svakako, ali samo sa razdaljine. Ja sam bio samo deo dekora. Studenti i lokalno stanovništvo mene nije znalo. Na taj način, ako bi me neko dublirao, tako što se ponašao kao i ja, živeći na ivici gomile, ja bih imao, i imao sam alibi, ukoliko bi nešto pošlo naopako.

Otac Stanislav je hvatao vazduh.

Nešto ne valja? zapitao je Dru.

Nemoj stati sa pričom. Govoriš mi više nego što sam mogao i da pomislim.

Dru je pogledao u Arlin. Šta to on kaže?

Kamenčići se skupljaju u mozaik. Njen je glas bio tih. Slažem se. Nastavi. Šta je bilo sa tim zadatkom?

Dru je duboko uzdahnuo. Dobio sam uputstva da odem u Francusku ali da to učinim indirektno, preko Londona, gde će moj dvojnik da preuzme moje mesto. On je bio na turneji po gradovima Stratford, Kenterberi, ta vrsta mesta, što bi svakom studentu u Engleskoj bilo prijatno. Ja sam tamo bio već ranije, i zato ako bi trebalo da budem nešto duže u Londonu nego što je bilo predviđeno, mogao sam to lako da uradim. Ali, dok je moj alibi bio uspostavljan, odleteo sam za Pariz, koristeći se

tuđim imenom, i dobio uputstva. Iznad Grenobla u Francuskim Alpima, saznao sam da je tu dole manastir.

Naravno! sveštenik je kazao. Kartuzijanski Šartrez. Veliki Sartrez.

Čovek je trebalo da ga obiđe, tako mi je rečeno. Njegova su mi kola opisana. Čak sam dobio i broj njegove tablice. Trebalo je da ga ubijem. Dru se ugrizao za usnu. Da li si ikada bio u Velikom Šartrezu? Otac Stanislav je odmahnuo glavom.

U strahovitoj je zabiti. U srednjem veku, kaluderi koji su ga osnovali pažljivo su odabrali lokaciju. Mislili su da će svet propasti dodavola, što se uvek čini da se dešava. Zeleli su da pobegnu od korupcije u društvu, i zato su krenuli iz nižih predela u Francuskoj u Alpe, gde su sazidali primitivni manastir. Papa je protestovao. Konačno, kakva je korist ako si sveštenik u Srednjem veku a odričeš se svojih privilegija?

Bog mora da je stao na stranu pape tako što je poslao lavinu koja se sručila na manastir, uništivši ga. Ali, kaluđerima se mora odati prizna nje. Oni su jednostavno premestili manastir na sigurniju razdaljinu, nešto niže, zaštićeni od snežnih odrona ali i dalje izdvojeni od sveta. I tokom vekova, sazidali su veličanstveni samostan. Mene je podsetio na srednjovekovni zamak. Moćnu tvrđavu za Boga.

Kada se red proširio u Englesku, kaludere je mučio Henrih Osmi. Zato što je hteo da se razvede, a papa je odbijao da to dozvoli, Henri je osnovao svoju sopstvenu crkvu, od sebe stvorio njenog predvodnika, i ozakonio da je razvod koji je on tako strasno želeo sankcionisan od Boga. Kada su se kartuzijanski kaluđeri u Engleskoj usprotivili, Henrih ih je pogubio na najokrutniji način koji jedan čovek može da izmisli.

Bili su obešeni ali su užad presečena pre nego što su bili mrtvi, stomaci su im bili rasporeni ali su ostavljeni dovoljno u životu da osete kako im psi jedu creva. U šupljine njihovih tela sipan je topljeni metal. Tela su im bila čerečena i sečena, kuvana, a onda bačena u jaruge.

Opisuješ to prilično živopisno rekao je otac Stanislav, dok mu je glas bio miran. Šta se desilo u Velikom Šartrezu?

Dru je počeo da se znoji. Nije mogao da se izbori sa svojim emocijama. Moj je zadatak bio da postavim eksplozive sa strane krivudavog pute što se peo gore prema manastiru. Lokacija je bila pažljivo odabrana. Wrt na udaljenom delu. Strmi presek s druge strane prema meni, gde sam ja čekaao, ali na suprotnoj padini. Pošto sam u toku noći postavio eksplozive, trebalo mi je pola sledećeg dana da se uspenjem preko tog uskog grla uz tu visinu na suprotnoj padini. Planine su bile otežale od snega. Na nekoliko kilometara dalje od mesta gde sam bio, moglo je daše skija. Da sam samo to i učinio. Dru je odmahivao glavom. Ali, ja sam čučnuo iza grmlja, čizme su mi duboko bile u snegu, moja jakna nije bila dovoljno topla za to hladno vreme i, dok mi se vazduh koji sam disao dizao ispred očiju, posmatrao sam krivudavi put. Jer

uskoro je moja meta, u kolima, trebalo da se pojavi na svom putu prema manastiru. Čovek u kolima obilazio je ovaj kraj, uživao u lokalnim atrakcijama. Naravno, u sam manastir i njegove prostorije nije mogao da uđe niti da vidi kaludere pustinjake ali je imao pravo na to da uđe u manstirsku portu i možda, uz velikodušni poklon manastira, dobije flašu čuvenog šartreskog likera. Dru je čak i sada osećao hladnoću; čuo je škripanje snega ispod svojih čizama i sećao se tišine u tim užasnim klaustrofobičnim planinama.

Trepćući, odjednom se vratio u motelsku sobu, Arlini i svešteniku. Ja sam postavio eksplozive na udaljenom delu puta. Uz samu strmu stenu. Od eksplozivnog udara kola bi poletela prema meni, prema strmom odronu na mojoj strani. A kola bi, u plamenu, pala niz stenu. Ali, tek je ovo važan deo. Neko u Skalpelu mora da je dugo i pomno razmišljao o svemu tome. Ja sam dobio fotoaparatus. Kroz njegova telefotografska sočiva, trebalo je da pazim na krivinu kojom je put skretao ka manastira gore. U času kada je trebalo da se kola pojave na toj okuci, i kada bih proverio dobro da su baš ta kola koja čekam, a prema broju tablice, trebalo je da počnem snimanje.

To je sve? Da snimaš fotoaparatom? Otac Stanislav je ustao i počeo da seta po sobi.

Nije to baš bilo sve. Vidiš, mehanizam okidanja u fotoaparatu bio je takode okidač za eksploziv. Fotoaparatus je imao automatski okidač, konstruisan za brzo ponavljanje ekspozicije, bez obzira koliko dugo je držano dugme na fotoaparatu. Klik, klik, klik. Bomba je aktivirana. Kola su počela da krivudaju po strani, prema meni. Tank za benzin je počeo da gori. I sećam se, okidač je stalno radio klik, klik, klik... Video sam fotoslike svega. Baš u času kada su kola počela da se prevrću preko ivice stene, vrata pozadi su se otvorila...

I? Arlin ga je posmatrala sa zebnjom.

Druov glas se podigao. Bog mi je pokazao znak. Poslao mi je poruku.

Šta? Otac Stanislav je zagrmeo. Ne možeš to da govoriš ozbiljno.

Ali, jeste. Druov je glas iznenada bio miran. Veruješ li u svetlosnu kuglu koja je srušila Saula sa konja na putu za Damask, zar ne? Saul, grešnik, koji je odmah shvatio da mu Bog govori nešto na taj način, promenio je istoga časa svoj život i posvetio se Gospodu. Pa, ovo je bila moja munja, moj znak od Boga. Ja bih to nazvao i čudom, sem što se od takvih čuda čovek obično oseća divno ali ovo... Dete je ispalo. Dečak. Često sam pručavao fotografije. Dečak je bio...

Šta? Ponovo je to bio Arlinin glas.

... isti kao ja.

Arlin je zurila u njega. Misliš, primetio si sličnost. Iste boje lica, možda. I rast. Dečaci sličnih godina obično liče jedan na drugog.

Ne. Bilo je to više od toga. Ja ti govorim da je sličnost bila neprirodna. Da smo istih godina, on bi mogao biti moj dubler na univerzitetu. Dok bih ja odlazio i ubijao.

Izvršavao egzekucije. Kažnjavao. Sprečavao ih da to ponovo

rade. Otac Stanislav je govorio promuklo, oštro. Govori precizno. Nemoj da preteruješ. Bio si pod stresom. Moraš da vodiš računa o...

Okolnostima? U tom času? One su mi pomutile moć zapažanja? Slušaj, čas je ono u čemu je moje razmišljanje najjače. Taj mali... ja ... kako ispadam iz kola. Užas u njegovim očima.

Dru je počeo da rakom kopa po džepu pantalona, izvadiivši konačno četiri fotografije koje je doneo sobom iz manastira. Pružio ih je Ocu Stanislavu. Arlin se nagnula brzo prema svešteniku da ih i ona vidi.

Na Dru ovom licu ogledala se unutrašnja borba. Te su fotografije jedino što sam zadržao iz prethodnog života, pre odlaska u manastir. Pre nego što sam se pridružio kartuzijancima, obišao sam svako mesto gde sam imao skriveni novac, pasoš i oružje. Oslobodio sam se svega toga. Iz mogeg prethodnog postojanja sve sam odsekao, sam sebe izdvojio, očistio, čak do te tačke da je sve trebalo da izgleda kao da sam mrtav.

Tresući se, Dru je pogledao u fotografiju. Znao je slike napamet. Jedna od njih, ona na samom vrhu, to sam ja. U Japanu 1960. Slika je napravljena u japanskom vrtu, u kući mojih roditelja, izazgrade. Tri dana pre nego što će biti ubijeni. Otac Stanislav je stavio sliku sa strane.

Sledeća rekao je Dru su moji roditelji. Ponovo, isto mesto, tri dana pre nego što su ubijeni. Druge dve snimio sam sedamdeset devete, ispod Velikog Šartreza. Pošto sam aktivirao eksploziv i dečko ispao iz kola. Dao sam da se deo dečakove fotografije uveća, da bi mu se videlo lice. Slika je malo krupnog rastera, naravno. A i dim od eksplozije se dizao ispred dečaka, i sneg je počinjao da pada. Ali, mislim da ste shvaffli ono što podvlačim.

Sveštenik je zurio u Draa, podigavši pogled s fotografije. Ruke su mu podrhtavale. U prvom sam trenutku pomislio daje treća fotografija čista reprodukcija prve. Mislio sam da je...

Da sam to ja. Ali, nisam. Ako pogledaš izbliza, ali zbilja izbliza, pomno, videćeš da nisam ja. Pokušao sam da sebi govorim da je sličnost puka koincidencija. Kao što je Arlin kazala, deca često liče jedno na drugo. Ali, ovo je više od obične sličnosti. Ovo je... Jvo je uznemirujuće.

ek sam počeo. Pogledaj u poslednju fotografiju. Snimio sam je pošto su se kola srušila niz strminu. Ali, kola nisu pala niz strminu, kroz provaliju. Zakačila su se za jednu izbočinu, sa prednjim delom koji je bio nagnut nadole, a do tog časa plamenovi iz tanka sa benzinom već su lizali po snegu. Tada su se naglo otvorila dvojica prednjih vrata, i dvoje odraslih je iz njih ispuzilo napolje. Moje su instrukcije bile specifične. Snimiti što je moguće više fotografija. I zato, uprkos mom šoku kada sam video dečaka, zurio sam kroz otvor, nišaneći telefoto sočivom, pritiskajući dugme, a onda sam shvatio da mi Bog i dalje šalje znake. Glas mu je sada pukao. Muškarac i žena ličili su na moje roditelje. Oni su bili moji roditelji.

Ali, oni su bili u plamenu rekao je otac Stanislav.

Pogledaj izbliza! Dru ga je terao.

Gledam!

Oni jesu moji roditelji. Znam da nisu, ali jesu. Nisam morao da fokusiram njihova lica kada su se izvlačili iz kola. Ali, pre nego što će ih odneti plamenovi, njihova lica su bila prilično jasna i prepoznatljiva. Na steni, na tom ledenom bregu, bio sam ubeden da su oni moja majka i moj otac.

U sobi je vladala tišina.

Naravno ne želim da vređam ali ne postoji način da to proverimo rekao je otac Stanislav. Dajem ti za pravo da ovaj dečko iz kola, čak i uz distorzije od dima i snega koji je počeo da pada, može da bude tvoj dvojnik. U prvom času, zaista, mislio sam da si to ti. Ali, uz sve koincidencije koje bismo dopustili, zar nije malo moguće da te je i tvoja mašta ponela? Zar nisi mogao da napraviš logični skok sa dečaka koji je bio nalik tebi na muškarca i ženu, pa, za koje si zamišljao da izgledaju kao tvoji roditelji?

Ja znam šta sam video Druov je glas bio promukao. Konačno, nisam više mogao da držim prst na tom okidaču fotoaparata. Spustio sam fotoaparat. Preko provalije koja se pružala ispred mene, plamenovi su zahvatili njihova lica. Tank benzina je eksplodirao. Moja majka i moj otac su nestali. Baš kao i u avgustu 1960. Samo, ovoga puta, ja sam bio čovek koji ih je ubio.

Okolnosti su bile drugačije.

Jesu li? Ono što nazivamo plaćenim ubicom na njihovoj strani, na našoj strani jeste operativac. Ja sam bio isti kao i čovek kojeg sam gonio. Ja sam postao sopstveni neprijatelj. Delovi njihovih tela leteli su prema provaliji, njihova tela i odeća bili su u plamenovima, mogao sam ih omirisati. A na vrhu stene, ocrtan na snegu, stajao je dečak na čijem sam licu mogao da prepoznam tugu nisam više gledao kroz telefoto sočivo ali mi se činilo da, kao da mi je tu, ispred očiju, vidim njegove suze. Moje suze. Posle devetnaest godina, moja potreba za osvetom uhvatila se sa mnom u koštac. I ništa više nije bilo važno. Osim da se Bog moli za oprostaj; da bi mi spasio dušu.

Arlin ga je dotakla po ramenu. On se trgnuo, a onda sa zahvalnošću prihvatio utehu.

Da spasi tvoju dušu? kazao je otac Stanislav, dok mu je glas zvučao zapanjeno. Sve vreme u kojem si radio kao operativac, ti si bio religiozan?

Ja sam imao sopstvenu religiju. Pravdu Ijunitog Boga i Starog Zavela. Ali, Bog je drugačije o tome mislio. Ja sam počastvovan još više od Saula koji je pogođen svetlosnom loptom na putu za Damask. Meni je Bog poslao ne jedan već dva znaka. Svakako je velikodušan. Sve što sam opisao trajalo je nekoliko sekundi, deset najviše, iako je meni ličilo

kao da traje večnost. Eksplozija je odjekivala kroz planine i dok je njen eho polako nestajao, čuo sam nešto drugo krik dečaka preko puta mene, preko provalije, video kako podiže ruke ka licu, pokušavajući da izbriše zauvek ono što je upravo video, sliku njegovih roditelja u plamenu. Vrištao je kroz prste. A posle toga? Božji treći znak meni. Nije bilo dovoljno što sam sebe prepoznao, da sam zaokružio puni krug tako što sam ubio svoje roditelje i prestao sa željom da se svetim. Dok je grmlja vina eksplozije polako nestajala, dok se dečko gušio u sopstvenim kricima, dok se tišina polako vraćala, ja sam čuo pesmu.

Kasnije sam shvatio zašto. Bio je to šesti januar. Epifanija. Kada su mudraci videli Hrista i spasili mu život. Jer, ti mudri ljudi, videvši Hrista, videvši lično svetlost, odbili su da se vrate i kažu Herodu gde se nalazi Hrist, iako su mu obećali da će to učiniti. Zato, meni se čini, je Crkva odlučila da bi Epifanija trebalo da bude glavni praznik. Ne zato što su mudraci videli bebu Hrista već zato što su na neki način bili dupli agenti, koji su se konačno opredelili kojoj će strani da veruju. Baš kao što sam i ja tog dana došao do mog opredeljenja.

Kaluđeri, u slavu Mudraca i tog dana ustanovljenja postojanja Hrista, mora da su zakazali specijalnu službu. Iznad mene, u kapeli u manastira, u planinama, čuo sam njihovu pesmu. Njihovu himnu u čast tog rođendana. Spuštala se preko provalija, prolazila vrhovima, zatam njujući krike i eho eksplozije. Himna koja je slavila Božju volju, njegovo beskonačno praštanje, njegov sverazumevajući um. Ali, reci nisu ni približno bile moćne koliko glasovi tih kaludera pustinjaka koji su sami sebe odvojili od laži sveta u kojem su živeli.

Kolena su mi se svila. Otkrio sam da klečim, gledajući netremice prema dečaku preko puta mene, preko provalije. Pokušao je da se spusti dole niz strminu kako bi došao do svojih roditelja. Poželeo sam da se podignem iza žbunja koje me je sakrivalo i da viknem kako bih mu kazao da to ne čini, da će pasti i da će poginuti. Odrasti! Zeleo sam da mu doviknem. Goni čoveka koji je ubio tvoje roditelje! Koji je ubio moje roditelje! Hajde, goni me! I tada sam se prepustio religiji. To je bilo... Hi to... Hi ću se ubiti. Dru je začutao, bio je iscrpljen.

Arlin je gledala njegovo namučeno lice. Sa puno ljubavi, zagrlila gaje.

A posle toga? pitao je otac Stanislav.

? Lutao sam tri dana kroz te šume i planine. Protok vremena ima sasvrni drugačiji ton u religiji, zar ne misliš tako? Naravno, ja nisam bio svestan onoga što sam činio. Kasnije, kada sam se prisećao, potpuno je bilo zapanjujuće da u svemu tome nijednom nisam iz ruku ispustio fotoaparatus. Niti znam kako sam živeo niti gde sam spavao niti šta i da li sam jeo.

Dok sam lutao, padao je sneg. Siguran sam da su vlasti i policija pretražili celu ovu oblast. Ali, oluja je sakrila moje otiske. Da li je to opet bila srećna koincidencija ili još jedan znak Boga? Ne sećam se ni kuda

sam niti kako išao. Sledeća jasna slika koja mi je došla pred oči je slika malog sela dole, niz planine, u udolini, dim koji se podizao iz dimnjaka, dece koja su se klizala na ledu, saonice koje su zveckale niz put. Znete, one stvari na razglednicama sa planina. I kasnije sam otkrio da sam, ne znam ni sam kako, prepešačio stotine kilometara, zbog čega me lokalna policija nikada nije povezala sa ubistvom ispod Velikog Šartreza. One svetio sam se ispred jedne kolibe. Stara žena me je uvela unutra. Nahranila me je supom i hlebom i ponudila me je kolačima koji su čini mi se nešto najsladše što sam u životu pojeo.

Tri dana? Arlin je pitala. Toliko si dugo lutao kroz planine?

Ali...

Otac Stanislav je dopunio njenu misao. Tvoj je zadatak bio dve misije u roku od četrdeset osam sati. Vreme za drugu misiju je isteklo.

Na samom početku, nisam mislio na implikacije toga. Bio sam živ, i to je samo po sebi bilo dovoljno za čuđenje. A da ne spominjem vizije koje su mi se ukazale. Pogled na moje roditelje na mene zatvaranje kruga, osveta koja je dovela do... Taj dečko, kada bude odrastao, mene će goniti. Kada sam bio dovoljno oporavljen za put, otišao sam u Pariz da se povezem sa mojima. Usput sam pogledao novine kako bih otkrio ko su bile moje žrtve. Pokazalo se da je muškarac bio američki biznismen koji se bavio naftom i koji je sa ženom i sinom krenuo u Francusku na odmor koji je dugo odlagao. Novine su opisivale ubistvo kao potpuno besmisleno. Slažem se. Naravno, ono što čitamo u novinama nije uvek prava istina. Ali, šta ako...? Imao sam osećaj da se desilo nešto strašno pogrešno. Kakve veze sa terorizmom imaju jedan biznismen i njegova žena? Koji bi motivi zaista mogli da opravdaju ovo ubistvo? Bili su mi potrebni odgovori. Trebalo je da pojasnim stvari. Da dođem do utočišta. Da se odmorim. Pretpostavljam da Božje poruke nisu sasvim zaokupile moje misli. I dalje sam imao u sebi nečeg svetovnog, što je ostalo u meni. Uskoro je sve to nestalo.

Otac Stanislav se ugrizao za usnu. Zato što si zabrljao. A sada si bio sumnjiv.

U Parizu, Dru je otišao sa železničke stanice, mešajući se sa gomilom ljudi na ulici. Išao je pešice do sledećeg arondismana, proveravajući da li ga neko prati, i tek je tada iskoristio javnu telefonsku govornicu. Možda je to bila nepotrebna dodatna opreznost, ali zbog okolnosti u kojima se nalazio, sasvim preporučljiva.

Pozvao je broj koji mu je dat kada je prvi put došao u Francusku pre nedelju dana, a to mu se činilo kao večnost. Pustio je da telefon zvoni četiri puta, zatim je prekinuo vezu i pozvao isti broj ponovo. Muški promukli glas koji je odgovorio na francuskom jeziku obavestio ga je o imenu i adresi krojačke radnje koju je pozvao.

I Dru je odgovorio na francuskom jeziku. Zovem se Džonson. Pre nedelju dana kupio sam dve haljine za moju suprugu. Jedna je u redu, druga nije. Treba mi još jedan sastanak zbog probe.

Vlasnik je promumlao. Ah, da, kasnije smo posumnjali da nešto neće biti u redu sa drugom haljinom. Pokušali smo da vas pozovemo, ali nismo mogli da vas

nađemo. Jedino nam je preostala nada da ćete se sami javiti. Mi cenimo vaše vreme i vaš posao. Možemo li se videti što je moguće pre? Zeleli bismo da vidimo haljinu i da proverimo šta ne valja.

Slobodan sam danas posle podne.

Ako se sećate, mi se upravo selimo. Naša nova lokacija...

Dru je zapamtio smernice. Za jedan sat rekao je.

Stara kuća bila je napravljena od kamena i pokrivena vinovom lozom. Imala je dva sprata, a dim se dizao iz njenog dimnjaka. S leve strane prostirao se povrtnjak, a s desne strane nalazila su se dva jabukova drveta. A iza, hladna, ledom pokrivena Sena. Uprkos ledu koji se nalazio na površini, Dru je čuo tiho šumljenje rečne struje. Omirisao je mrtvu ribu i sulfatni smrad iz fabrika koje su se nalazile oko gornjeg toka.

Disao je a iz nozdrva mu je izlazila para, obilazeći oko kuće, kao da i sam pripada ovde i poznaje kraj. Vrata su zaškripala, on je ušao unutra u kuću, u uski hodnik, dok mu je u nozdrvama mirisao svezi francuski hleb, topli i hrskav. U ustima mu se skupila pljuvačka, i otvorio je druga vrata koja su ga vodila u senovitu kuhinju.

Spazio je kako para izlazi iz čajnika koji se nalazio na plotni velikog gvođenog štednjaka i osetio je kako ga jedna raka gura napred dok druga pritiska revolver uz njegove bubrege. Treća raka ga je zgrabila za kosu otpozadi, stavljajući mu nož ispod adamove jabučice.

Bolje ti je da smisliš neki jebeno dobar razlog, momak.

Trgnuo se i pokušao da se okrene kako bi mogao da ih vidi, ali oni su ga pritisli. Nije mogao ni da govori, jer mu je dah bio izbačen iz pluća kada su ga naglo bacili preko kuhinjskog stola. Oštro i surovo su ga pretraživali.

Nije imao oružja. Zadatak nije zahtevao nikakvo oružje, i nije bilo potrebe da ga traži kada je stigao u Pariz. Ali, ne bi mu vredelo ni da ga je imao.

Zašto...

Nije imao šansu da završi rečenicu. Odvukli su ga od stola, podigli da u vazduh i bacili. Udario je o pod licem. Odjednom, podigli su ga% a noge, gurajući ga kroz otvorena vrata u dnevnu sobu. Bio je bačen na prašnjavu, izandalu sofu. Mirisala je na plesan.

Soba je bila svetlija od kuhinje. Cepanice su gorele u kaminu. Ortcane draperije bile su navučene na prozore. Istrošeni tepih pokrivač je polovinu poda sobe. Ostali deo nameštaja činile su stolica za ljuljanje, lampa koja je bila stojeća ali bez abažura, klimavi stočić za kafu sa flekama od vode, i prazna polica za knjige. Četvrtaste linije na zidu, umrljane prašinom i prljavštinom, pokazvale su gde su nekada stajale slike.

Uspravio se na sofi, gledajući u napadače. Ne shvatate. Njegovo srce je lupalo kao ludo. Meni je rečeno da dođem ovamo. Nisam lopov.

Onaj visoki je zašištao. Imao je na sebi zimski džemper kakav obično nose drvošeće i čizme za lov; mahao je nožem. Ne, momak,ft' ne razumeš. Mi znamo da ti treba da dođeš ovamo. Ono što ne znamo je zašto, jebi ga, nisi dovršio zadatak.

Dragi muškarac imao je brkove, bio je plećat, a braon karirana jakna sportskog kroja bila mu je zategnuta oko mišića imao je u ruci 22 visokostandardni pištolj sa prigušivačem prikačenim na njegovu cev. Oružje egzekutora. Koliko su ti platili da ga ne završiš?

Kako su uspostavili vezu sa tobom? pitao je treći muškarac. Za razliku od dvojice svojih drugova, on je nekako prijatnije zvučao. Bio je mršav i imao je na sebi poslovno odelo. Njegove delikatne ruke otvorile su torbicu, i čovek je izvadio iz nje iglu i bočicu sa tečnošću, stavljajući i jedno i drago veoma pažljivo na stočić.

Njihova pitanja su se smenjivala velikom brzinom, tako daje Dru tek otvarao usta da odgovori na jedno a već je bio prekinut drugim, pa trećim.

Da li si kompromitovao službu? pitao je prvi čovek. Koliko je operativaca u opasnosti? Koliko si im rekao? dragi je naglo upao u reč.

Kome rekao?

Ako baš insistiraš. Treći je čovek napunio špric. Pritisnuo je čepić, iz igle su pokuljali mehurići. Skini jaknu. Zadigni rukav. Ovo je ludost. U Draovom stomaku je sve peklo. Odmahivao je glavom. Jedino što treba da učinite, to je da jednostavno pitate. Nije vam sve ovo potrebno...

Kako je on osetljiv rekao je dragi muškarac. Hoće da budemo lepo vaspitani. Misli da smo ovde došli na kafu i na kroasane. Pritisnuo je prekidač na stojećoj lampi. Iznenađujuća svetlost sijalice osvetlila je još više bes na njegovom licu. Za slučaj da ti još nije doprla poruka do svesti, želim da vidiš kako ti se ovo približava. Njegova stegnuta pesnica iznenada je postajala sve veća.

Druova je glava udarila o naslon sofe. Krv mu je imala ukus bakra. Zapanjen, primeo je šake ustima. Dotakao je lepljivu toplinu svoje krvi, osećajući kako ga usne bole i kako mu bride.

Da li je ovo vaspitanje za tebe? Možda nije dovoljno? Dragi je čovek udario Draovu levu potkolenicu. Zaječavši, Dru je spustio šake da bi protrljao bolno mesto na nozi, a čovek ga je ponovo udario po okrvavljenim usnama. Druova glava je ponovo poletela unazad.

Dobio si pitanja na koja moraš da odgovoriš rekao je treći čovek piskavim glasom, dok se približavao sa punim špricom. Više bih voleo da ne gubimo vreme na čekanje da amital počne da deluje. Molim te, spasi me truda. Zbog čega nisi završio posao?

Draove su reci bile iskrivljene zato što mu je usna bila natečena. Pošto sam digao kola u vazduh, spazili su me! Je li te videlo dete koje je preživelo?

Palo je iz kola pre nego što su ona pala niz stenu. Niko nije mogao da pretpostavi da će se to desiti. Ali, nije me on video! Dru je progutao krv.

Hteo je da iskoristi povredu, prolongirajući to što je govorio kašljucanjem, jer mu je bilo potrebno vreme da razmisli. Bilo je sada očigledno da bi ovi ljudi, ako bi im ispričao šta se zbilja dogodilo u onim planinama, mislili da je poludeo. Tek onda bi mislili mnogo više nego ranije da je umešan u prevaru.

Bio je to neko dragi rekao je Dru, jedva izgovarajući reci. Kada sam pojurio uz suprotnu padinu, jedan je automobil došao iza okuke na putu. Ponovo je zakašljao. Ja sam se spuštao od manastira. Čovek je izašao. Ja sam se okrenuo. On me je spazio. Kola su imala antenu sa prijemnikom i odašiljačem. Druov je dah snažno šištao prolazeći kroz njegove naduvane usne. Znao sam da će policija da bude obavještena. Nisam se usuđivao da idem iznajmljenim kolima koja sam parkirao dole niz put, u selu, i tako sam krenuo suprotnim putem gore prema planinama i kroz njih. Počela je snežna oluja. Izgubio sam se. Gotovo da sam umro. Bilo mi je potrebno ovoliko dugo da doputujem natrag u Pariz.

Prvi je čovek odmahnuo glavom. Ti verovatno misliš da smo mi priglupi. Za tebe se govori da si ekspert upravo za planine. Zbog toga si i izabran za taj posao. Dete koje si video. Jesi li nas zbog toga prodao? Puk'o ti je živac? Nije mi puk'o živac! Ispričao sam vam istinu! O, svakako. Ali, 'ajde da vidimo da li ti je priča ista kada si pod amitalom. Za tvoju informaciju, taj je drugi zadatak bio neophodan. Posledice su nesagledive. Iran rekao je drugi čovek.

("Čekaj", rekao je otac Stanislav. "Ne misliš da kažeš da su ti oni otkrili svrhu zadatka?")

"Sve su mi rekli."

"Blagi bože".

"Aha, to i ja mislim. Čuo sam stvari koje nije trebalo da znam."

"?/h'slili su da nećeš živ napustiti tu kuću."

"Tako je sigurno i izgledalo. Do tada sam mislio da imam pedesetpedeset odsto šanse da preživim. Ako bih mogao da izblefiram. Ali, kada su počeli da mi dobrovoljno daju informacije...")

Iran rekao je dragi čovek. Ljudi se tamo bune. Šah samo što nije skinut. Znači, pitanje je samo ko će doći na njegovo mesto? Čovek kojeg si ubio u planinama i njegovu ženu, i zamalo njegovog sina, Dru je mislio pravio se da je na odmora u Francuskoj. U stvari, on je došao tamo da predstavlja američke interese za naftu, da pregovara o biznisu sa budućim vladarom u Iranu. Znaš već o kome govorim.

Dru je odmahnuo glavom, zbunjen. Kako bih dodavola i znao?

Daj, prestani. Naravno da znaš ko je on. S obzirom da te je on kupio. Muslimanski fanatik u egzilu. Ajatolah Homeini. On živi baš ovde, u Parizu. I on je još gori od Šaha. Šah je, bar, proamerički nastrojen. Ajatolah nije. I šta je trebalo da uradimo? Da pustimo Iran i sav taj posao sa naftom da odu negde drugde?

Prvi čovek je upao u reč. Tvoj je posao bio da ubiješ tog biznismena, a onda Ajatolaha. Da ih razneseš eksplozivom. Jer, mi smo želeli da to izgleda kao da su isti gadni ljudi uradili obe stvari. Fotografije bi bile poslate glavnim novinama, zajedno sa hvalisavom porukom od Iranskog Narodnog Pokreta.

Nikada čuo za njih rekao je Dru.

Naravno da nisi. On i ne postoji. Mi smo ga smislili. Kakve to ima veze? U poruci bi stajalo da su Ajatolah i američki biznismen bili smaknuti zato što su sklopili pogodbu da smene Šaha zajedno sa istom starom represivnom vladom. I kada je iransko nezadovoljstvo došlo do samog vrha, sledeći narodni izbor čoveka koji bi vladao zemljom pao bi na čoveka koji je u senci Ajatolaha. Ali, ovaj bijradio ono što je Ajatolah trebalo. On bi saradivao sa zapadnjačkim naftonosnim kompanijama.

(Otac Stanislav je klimnuo glavom. "A pošto su jedan Amerikanac i njegova porodica ubijem, niko ne bi sumnjao da su američki interesi tu umešali svoje prste. Moglo je da upali."

"Izuzev..."

"Zaista, izuzev što si egzekutor bio ti."

"A zbog mene, došlo je do krize iranskih talaca, Sovjeti su upali u Avganistan, Regan je pobedio Kartera..."

Moglo je da upali! prvi je čovek dreknuo na Drua, dok mu je lice bilo iskrivljeno od besa. Ali, momak, tu je bio samo jedan problem. Sve je zavisio do vremenskog rasporeda. Četrdeset osam sati od je dnog ubistva do dragog, ali tise nisi držao rasporeda! U toku ta dva dana bili samo sigurni da si mogao da središ obojicu, i biznismena naftom i Ajatolaha. Mi smo saznali za njihov raspored. Našli smo mesta gde bi bili najviše izloženi egzekuciji!

Dru je pokušao da izbegne krivicu. Trebalo je da imate i rezervu. Ako je tajming bio tako važan, zbog čega je bilo teško da se angažuje još jedan operativac za dragi zadatak?

Zato, ti glupo kopile, što je jedan isti čovek morao da obavi oba ubistva! Zbog fotoaparata*. Oba ubistva morala su biti zabeležena na istom filmu. Kada bismo poslali fotografije i negative štampi, želeli smo da slike budu u istom brojnem poretku fotografija da bismo dokazali Iranu da je onaj bilo ko koji je ubio američkog biznismena, isto ubio i Ajatolaha. Iranci bi bili ubeđeni da je neka od njihovih sopstvenih grupa odgovorna.

Zašto krivite mene? Imate fotoaparat. Samo napravite novi redo sled za drago ubistvo.

Prvi je čovek uzdahnuo i pogledao u svoje drugare. Je ? vi čujete njega? Kako on prosto misli da je tako jednostavno sve ponoviti? Momak, mi nemožemoda to ponovo sredimo! Jebi ga, sada je suviše kasno! Ajatolah je suzio ljude oko sebe i pojačao obezbeđenje. Više do njega ne možemo da dopremo tako blizu. Ne onoliko

da bismo mogli da iskoristimo taj fotoaparat. Onaj prvi slučaj ubistva bio je besmislen! Ubio si ni zbog čega!

Dru je čuo dečaka kako je kriknuo do bola.

Ali, drago ubistvo ili radije ono koje nisi obavio, rekao je onaj čovek sa aristokratskim izgledom vredelo je nešto, a? Isplatilo se. Koliko ti je Ajatolah platio da bi se zgodno izgubio u planinama? Otišao si do njega, a?

svoj napad, i gurnuo kraj stakla na Kojem je stajala sijanja na. ^.^~,,~. Onda je skočio unazad, koristeći veštinu kojoj se naučio u Koloradu, pogodivši svog napadača u preponu osnovom lampe, a drugim krajem stakla odbacivši potpuno nož iz njegove šake.

Zgrabio je nož koji je pao na zemlju, podigavši ga i zabivši ga kroz napadačevu bradu, kroz jezik, kroz donji deo usta pravo u mozak.

Dru je nastavio da drži nož, osećajući kako topla krv teče niz njegovu oštricu i preko prstiju kojima je držao nož. Ostavio je čoveka da još malo stoji, osećajući kako ovaj drhti, mrko gledajući u njegove umiruće oči.

A onda je oslabio stisak. Čovek je pao nazad, a glava mu je oštro udarila o cigle koje su se nalazile ispred kamina.

Dru ga je uhvatio za čizme i povukao ga unazad, dalje od plamenova, jer nije mogao da podnese smrad oprljene kose. Stresao se, zureći u krv, u tela koja su ležala oko njega. Miris urina, ekskrecija, ispunio je sobu.

Iako jedva svestan mirisa, hteo je da povraća. Ne od straha već zbog odvratnosti. Smrt. Suviše. Dugo.

To nije tačno.

Rekao sam ti da prekineš! prvi je čovek stao iza sofe, povukavši Draovu glavu unazad, pritiskajući nož ponovo uz njegovo grlo.

Treći je nastavio. Budi razuman. Mi samo hoćemo jedno objašnjenje koje bi imalo smisla. Kasnije, pošto ti budem ubrizgao amital, ako je tvoja priča ista, znaćemo da nisi lagao. A ako budemo smatrali da su tvoji razlozi opravdani, onda sve možemo nazvati greškom koju si priznao. Oslobodićemo te. Naravno, nikada više nećeš dobijati zadatke. Ali, sumnjam da ćeš se buniti.

Druovo grlo je bilo istegnuto i nije mogao da govori. Čovek koji je bio iza njega izgleda da je shvatio; pomerio je nož.

Dru je zakašljao i progutao pljuvačku. Nije morao više ništa da izmišlja. U redu. Masirao je grlo. Lagao sam.

Eto, to je sada već bolje. Konačno, bar napredujemo rekao je treći čovek.

Ali, nisam se prodao. Nije ono što vi mislite. Nešto ne znam kao drugačije da to nazovem desilo mi se u tim planinama.

Šta? Prvi je čovek došao sa mesta iza sofe.

Dru im je ispričao. Pretpostavio je njihove reakcije; gledali su u njega kao da je poludeo.

Momak, ispravno je ne uzimati te više za zadatke. Nešto se svakako desilo sa tobom. Popustio ti je živac.

Postoji samo jedan način da se sazna rekao je treći čovek i pokazao prema napunjenom špricu. Kao što sam te zamolio ranije, skinu jaknu i zadigni rukav.

*Dru je zurio u špic, dok mu je jeza išla uz kičmu. Imali su ga više nego STO je potrebno. Njegovi ispitivači imali su previše amitala, dovoljno da ga ubiju, istoga časa kada budu čuli potvrdu njegove priče. Bio je pozvan da učestvuje u sopstvenoj egzekuciji.

Pod amital om, reći ću vam potpuno istu stvar insistirao je. Zato što je ovo istina. Ustavši, skinuo je svoju jaknu.

Bacio ju je u svoju levu stranu, u čoveka koji je stajao sa nožem, prekrivši mu tako lice. Morao je da dohvati pištolj. Bacivši se napred, uvrnuo je zglob drugog čoveka, uperivši prigušivač na cevi prema licu revolveraža. Povukao je okidač. Začuo se zvuk kao kada se pesnicom udari u jastuk. Metak je prošišao kroz čovekovo oko, rasuvšikrv i mozak.

Tip sa nožem je trzao jaknu sa svoga luča. Dru je gurnuo na njega telo koje je padalo. Dok je prvi čovek sa nožem posrnuo pod telom svog mrtvog druga, Dru se bacio na trećeg, trгнуvši špic iz njegove nežne ruke i zabovši iglu u njegov vrat, sa strane. Krv je bljunula, grimizna boja obojila je cev u kojoj se nalazio amital, dok je Dru pritiskao zatvarač šprica. Nežni je čovek izgubio svest.

Dru se okrenuo prema stojećoj lampi, zgrabio ju je kao štit i odbacio nož koji je prvi čovek bacio na njega, jer je uspeo da se oslobodi i tela i jakne koja mu je pokrivala lice. Žica lampe se prekinula, stvorivši kratki spoj. Svetlucanje iz kamina oslikavalo je njihove pokrete.

1 onda? Arlin je zapitala. Uzela ga je za ruku dok je govorio, i bar tako ga malo tešila.

Ostavio sam pištolj u kući. Nije bilo vremena da ga uzmem, ali sam ipak imao vremena da ščepam fotoaparatus. Siguran sam da bi za psihijatra ovo bilo zanimljivo. Ali, ja sam revolver imao u mom skrovištu za hitne slučajeve u Parizu, zajedno sa novcem i sa pasošem pod dragim imenom. Iznajmio sam kola i odvezao se u Španiju. Morao sam da se oslobodim revolvera, naravno, za slučaj da budem pregledan na granici.

Zašto si otišao baš u Španiju? zapitao je otac Stanislav.

Zbog čega ne bih? Pretpostavljam sam da će da me traže svuda.

Konačno Dru je slegnuo ramenima Španija je toplija po klimi. Ostavio sam kola u kompaniji za iznajmljivanje i unajmio privatni avion koji je trebalo da me prebaci u Portugal. Tamo sam, u Lisabonu, imao drago ime na dragom pasošu. A posle toga? Irska. Amerika. Tri puta zamalo

da su me uhvatili. Jednom, na benzinskoj pumpi, morao sam da zapalim kola. Ali, bar više nisam morao da ubijam. Konačno sam i stigao kući. U Ameriku. Znao sam tačno kuda idem. Nije me se ticalo ništa, ni ajatolasi, ni nafta, ni teroristi. Niko od njih nije više bio važan. Ubio sam one koji su bili jednaki mojim roditeljima. Zbog mene je jedan dečak morao da pati do kraja svoga života, baš kao što sam patio i ja. Svet je bio ludnica. U poređenju sa tim, oni kaluderi kartuzijanci žive u raj. Imaju svoje jasne vrednosti. Oni svoje viđenje oformljuju na dugačke staze. Prema večnosti. Otkako mi je bilo deset godina, bio sam lualica. Ali, pošto sam se vratio iz te kuće kraj Pariza, na Seni, video sam da je moja perspektiva samo u još daljem i većem lutanju. Ipak, prvi put sam spazio svoj cilj. Imao sam nešto ispred sebe. Želeo sam mir.

Sveštenik po imenu otac Hafer bio je moj glavni učitelj. On je pripremio sve da odem u manastir. Ali, pre nego što ću se pridružiti kartuzijancima, morao sam da se oslobodim svega što sam posedovao. Osim, naravno, ovih fotografija. Ali, kada sam pomislio da sam završio, kada sam se pitao da li sam se odrekao sebe, shvatio sam da je ostala još jedna stvar koju sam morao da obavim. Sentimentalna slabost. Konačno prekidanje svih veza.

U mraku, Dru je čučao iza žbunja a onda se odbacio svom snagom, dok je prstima stezao čeličnu ogradu na vrhu zida uz koji se krio. Bio je mart. Njegove gole ruke su ga bolele od hladnoće koja je pekla dok je donovima svojih cipela grebao po zidu, boreći se da se uspenje.

Stigao je do vrha, ispružio se na njemu, teško dišući, a onda je skliznuo dole s druge strane, pridržavajući se već ukočenim prstima.

Spustio se na smrznutu zemlju, dok su mu kolena klecala, ali u odbrambenom položaju spremao se na pokret, rakama spremnim na napad kao jedinim oružjem. Mogao je, naravno, uzeti pištolj, ali se bio zakleo da više nikada neće ubiti. Rukama smiriti neprijatelja, bilo je u redu. Ali, ubiti ponovo? Njegova se duša smrknula na samu pomisao takve mogućnosti. Ako on, međutim, ove večeri bude ubijen, to je onda Božjajvolja. Ali njega niko neće izazvati na ubistvo.

* Očima je pretraživao po mraku. Posle sjaja ulične svetiljke na udaljenom delu zida, očima je bilo potrebno bar sekunda dve da se prilagode ovom dubokom mraku. Ali, on je bio zatvorio oči dok je skakao sa zida. I sada kada ih je otvorio, ženice su već bile široke.

Video je tamno drveće i grmlje, nekoliko stubova sa slavinama, visokim do struka, sa loncima koji su se nalazili uz stubove. I spomenike grobova. Redove i redove spomenika, čije su se senke uzdizale sve dok ih noć ne bi progutala. Groblje Belvedere, Boston.

Provlačio se između senki, prolazio pored drveća i žbunja, čučajući pored grobova, pretrčavajući pošljunčane staze i travnjake, odahnuvši uvek sa olakšanjem kada bi ponovo došao do tihe tamne trave. Leđima se pripijajući uz hladni zid mauzoleja,

proučavao je mrak. Noć je bila zaglušujuće mirna. Jedino uznemirenje dolazilo je od udaljenih automobila.

I, konačno, dok je išao sve dalje sakriven mrakom, spazio ih je, nikada, ni u jednom trenutku pokoleban da ih tu neće biti. Spomenici, grobovi njegovih roditelja.

Ali, do njih je došao okolišno, kružeći, proučavajući svako mesto koje bi mu se učinilo sumnjivim, sećajući se vandala od kojih je pre toliko mnogo godina čuvao svoje roditelje.

Konačno je stajao ispred njih, zureći dole u mesta gde je trebalo da stoje njihova imena, a koja sada u mraku nije mogao da razazna.

Ali, čak i u noći, on je znao da je ovo mesto bilo njihovo. Sa ljubavlju je prešao prstom preko njihovih imena, datuma njihovih rođenja; njihove smrti; onda je zakoračio unazad, gledajući dole u njih dok su mu misli lutale i dok je tren postao čeli minut, dva, onda tri, i konačno je progovorio, "Samo da niste umrli".

Od glasa se ukočio.

Dru.

Okrenuo se.

Glas je pripadao muškarcu. Bio je udaljen, prigušen.

Zbog čega si to morao da učiniš? Glas je ličio na duha.

Dru je napregao oči ali nije mogao da prodre kroz tamu... tamo, s njegove desne strane.

Nije se osećao zastrašenim. Ne još, bar. Zato što je znao da je čovek mogao lako da ga ubije dok je stajao ispred grobova svojih roditelja.

Prepoznao je glas. Džejkov.

Da li shvataš kakvo si sranje prouzrokovao? Džejk ga je pitao iz mraka.

Dru se skoro nasmešio. Preplavilo ga je osećanje prema svom prijatelju.

I koliko je mnogo ljudi moralo da bude unajmljeno da te progoni? Džejkov je glas bio tih.

A ti? Dru je pitao. Je li i tebi rečeno da me goniš? Ti si tamo daleko, u Njujorku. Nisi ovde samo da bi utolio svoju ljubav prema groblju u tri sata ujutru. Hoćeš li da me ubiješ?

To je ono što se od mene očekuje. Džejkov je glas bio jasan, pun tuge.

Ali, zašto?

Zato što si ti dobio tvoja naređenja rekao je Dru.

Ne, to nije ono što sam mislio. Hoću da znam zbog čega si izdao mrežu.

Nisam je izdao.

Oni kažu da jesi.

A ja mogu da kažem da sam papa. To ne znači da to jeste istina.

Osim toga, ti im nisi poverovao. Inače mi ne bi dao šansu da progovorim. Ubio bi me dok sam stajao tamo. Kako si me pronašao?

Iz oćaja.

To je ono što sam oduvek voleo kod tebe. Nikada nisi imao potrebu za dugim objašnjenjima.

Poslali su tim da osmatra mesto gde si stanovao, tek za svaki slučaj, ali ja sam znao da se ti nećeš tamo vratiti. Zapravo, što sam više razmišljao to sam više shvatao da se ti nećeš vratiti ni na jedno mesto koje mreža povezuje sa tobom. Moje najjaće pretpostavke bile su da si negde tamo gore u planinama. Znaš dovoljno da bi u njima mogao da preživiš nekoliko meseci, godina, čak i u zimsko doba. Znači to je ono, pomislio sam. Trka je bila završena. Ti si pobedio.

Tone objašnjava...

Dolazim do toga. Vidiš, nešto me je vuklo ovamo. Deo sećanja. Mora da postoji neko mesto koje ipak tebe snažno privlači. Čak i ljudi kao što si ti su ljudi. Gde, dakle? Zbog čega si to što jesi? A onda sam se setio onoga što si mi jednom ispričao kada nas je snežna oluja naterala da se ulogorimo u toku noći na vrhu planine, kada je ledeni vetar bio tako strašan da smo morali da neprestano razgovaramo da bismo se uverili da jedan od nas nije zaspao i tako umro. Sećaš se?

Dru se sećao. I to sa nežnošću. U Andima.

Tako je. Džekov glas je dolazio iz mraka. I kada si iscrpio sve teme o kojima si mislio, rekao si mi šta se dogodilo tvojim roditeljima i kako si živeo sa tvojim stricem i sa strinom u Bostonu.

Moj stric je sada mrtav.

Da, ali tvoja strina je još živa iako sam prema onome kako si mi je opisao ubeđen da nikada sa njom nećeš stupiti više u vezu, da bi

. zatražio pomoć. Ali, Boston me je podsetio na priču o tome kako si štitio grobove svojih roditelja. Kako si imao običaj da se noću iskradaš i dolaziš na groblje. Svake noći. Kako, bez obzira što si odrastao, i dalje, kada god možeš, odlaziš na grobove svojih roditelja. Nije mi bilo teško da saznaš koje je groblje na kojem su sahranjeni tvoji roditelji. Nije mi bilo teško da pronađem grobove. Ali, stalno sam se pitao, pre nego što nestaneš pod zemljom, pre nego što se odsečeš od sveta, dali ćeš kazati poslednje zbogom, hoćeš li i ovog puta poslušati svoj instinkt? Ili si to već učinio a ja sam propustio?

Suviše si vremenski neodređeno mislio.

Znam. Ali, to je jedino što sam imao.

Dru je žmirkao prema mraku. Od januara sam stalno u bekstvu. Posmatraš ove grobove svake noći od onda?

Rekao sam ti. Oćaj. Ali, dao sam sebi rok do kraja ovog meseca.

Džek se nasmejao. Zamisli moje iznenađenje kada si se ti iznenada pojavio iz senki. Za sekundu, mislio sa da mi se stvari priviđaju.

Ovo je mesto rođeno za duhove. I za sastanke. I za egzekuciju.

Pogrebnik bi tačno mogao da preskoči pogreb i da me zakopa tamo

gde padnem. Ali, i dalje me nisi ubio. Zašto?

U mraku, Džejk je uzdahnuo. Zato što sam želeo da znam šta nam se zaista desilo. Dru mu je ispričao.

Na čas, Džejk nije reagovao. To lepo zvuči.

To je više od priče!

Ali, zar ne shvataš? To nije važno. Važno je ono Sto oni veruju.

Oni su došli kod mene. "Ti si njegov prijatelj." rekli su. "Ti znaš njegove navike. Znaš šta će on da uradi. On je opasan. Ne može se mnogo nagađati kome će nas sledećem prodati."

Već sam ti rekao. Ja ih nisam prodao!

I još su rekli. "Daćemo ti sto hiljada dolara ako ga pronađeš... i ubiješ ga".

Dru je izgubio strpljenje. Zakoračio je napred, šireći rake. Pa onda uradi to! Šta si čekao? Zaradi nagradu!

Nemoj da se pouzdaš u naše prijateljstvo upozorio ga je Džejk iz mraka. Nemoj dolaziti bliže, i nemoj da pokušaš da bežiš.

Da bežim? Pa meni je preko glave bežanja. Ubi me. Ili me pusti da odem. Ako te ja pustim, ti ćeš opet da nastaviš da bežiš.

Ne. Sutra treba da uđem u manastir.

Molim?

Tako je. Postajem kartuzijanac.

Misliš, ti si zaista postao religiozan? Kartuzijanac? Čekaj malo.

Jesu li to oni koji žive sami u ćeliji i mole se po ćeli bogovetni dan? Oni uvrnuti tipovi? Pa to je kao da ulaziš u grob.

Baš suprotno. Kao da sam ponovo oživeo. Ja sam već u grobu.

I ne zbog toga što si ti uperio revolver u mene. Misli šta god želiš. S tvoje tačke gledišta, time što bih se pridružio kartuzijancima, ja bih bio mrtav, zar ne? Onda ti ne moraš da me ubiješ.

Uvek si bio dobar na recima rekao je Džejk iz mraka.

Neću da vređam naše prijateljstvo misleći da si se polakomio na sto hiljada dolara koje su ti ponudili da bi me ubio. Neću te vređati ni time što bih ti ponudio još veću sumu novca, samo da me pustiš.

Činjenica je da ja nemam tog novca. Svega sam se odrekao.

Sve uvrnutije i uvrnutije.

Ono što ja činim to je da računam na naše prijateljstvo. Jednom sam ti spasio život. Na tom istom planinarenju u Andima. Sećaš se?

Oh, naravno da se sećam.

Niko neće znati da si me našao. Niti sada zna. Uzvрати mi uslugu.

Spasi mi život. Pusti me da odem.

Kada bi samo stvari bile tako jednostavne. Vidiš, ima još nešto što ti nisam ispričao. I mnogo je jače nego prostih sto hiljada dolara. Pare su samo poslednja karika u nizu. Ali, taj niz ima svoj početak, i to oštar.

Poputigle. I on je meni uperen u leđa. Zaista si ih razbesneo, Dru. Propali

zadatak. Glavni. I ta tri operativca koje si ubio. Mreža je sigurna da si postao slobodni strelac, izdajnik.

Ali, to nije tačno!

Ali, to je ono što oni misle. Oni su ubeđeni da si ih prodao. Sa onim što ti znaš, mogao bi da i te kako naškodiš mreži. Znači, oni su te pritisli. Neće nikada prestati da te traže. I što su ljući i bešnji, to će postati teži ljudima u svojoj okolini i njih će pritiskati. Ljudima poput mene.

Njihova je logika: ako se nas dvojica znamo, ako smo prijatelji, onda bi trebalo ja da budem taj koji će te naći. I ako te ne nađem, onda znači da sam ja izdajnik. Sledećeg meseca, očekujem da me zgaze. Shvataš šta hoću da kažem? Ne mogu da te pustim.

Dru je čuo tugu u Džejkovom glasu. Ali, da li ti želiš da me ubiješ?

Isuse, ne! Šta misliš, pa zbog čega odugovlačim?

Onda, možda, postoji bolji način.

Ako postoji, ja ga ne znam.

Idi i reci im da si me našao i da si me ubio.

I šta je dođavola u tome dobro? Neće mi tek tako poverovati na reč. Moraću da im donesem dokaz!

Pa u čemu je problem? Da/im dokaz!

Objasni.

Reci im da si podmetnuo bombu u moja kola i da si me razneo.

Dru se setio metoda egzekucije koji je njemu rečen da ga iskoristi u Alpima. Slikaj. Oni vole fotografije.

Čega? Kola sa bombom neće...

Ne, nego slike mene kako ulazim u kola i krećem. Kola potom eksplodiraju, padajući u reku. U tim uslovima, ako im kažeš da nisi mogao da me ščepaš osim bombom, koji će onda dalje tražiti dokaz?

Ali, ja neću biti u kolima.

Zaustavićeš kola i izići iz njih pre bombe?

Tako je. Sutra treba da uđem u manastir. On se nalazi gore, u Vermontu. Ali, mogu da čekam do jutra da bih ti pomogao da snimiš te fotografije.

je krenuo napred, prema Džejkovom glasu iz tame.

Ostani gde si, Dru.

Ne mogu više da čekam. Moram da znam. Vreme je da se naše prijateljstvo stavi na iskušenje. Ubij me, ili mi pomoz. Nema drugog izbora. Ispružio je ponovo napred ruke. Pokret otvorenosti.

Upozoravam te, Dru. Džejk je zvučao uspaničeno. Nemoj da me teraš da to učinim. Nemoj da se približavaš.

Žao mi je, drugar. Suviše dugo bežim. Umoran sam. I želim da ti vidim lice.

Za ime boga!

Da, tako je! Dru se približio na tri metra od gomile žbunja iza

koje je stajao Džejk. Na metar i po. I zastao. Zurio je u mrak. Pa, šta će biti? Da li želiš da mi pomogneš da im dokažeš da si me ubio? Tako možeš da me skineš s leđa, i ja mogu da ostatak svoga života provedem u miru? Ili zaista želiš da me ubiješ?

Čekao je. Tišina ih je obavijala. Zbunje je zašuštalo.

Dru je bio napet, bojeći se da je pogrešno preračunao, zamišljajući Džejka kako podiže svoje oružje. Iz tame se pojavila silueta.

Džejk se približio, raširenih ruku baš kao i Dru. Bog te voli, drugar.

Zagrlili su se.

Sedamdeset pete? Arlinje pomno posmatrala Druovo lice, dok joj je glas bio prepun emocija, baš kao i Druov.

U martu. U Bostonu. Dan pre nego što ću otići u manastir. Pala je natrag, na naslon stolice. U pravu si. Morala sam da sve ovo čujem kako bih mogla da išta shvatim. To je kao...

Dru je posmatrao kako se bori da pronađe prave reci. Meni je pala na pamet paukova mreža, rekao je on. Sve je iznutra zatvoreno, sve je isprepletano, zatvara se u punom krugu.

A u ime užasnog cilja. Zato što glavni, poslednji pauk čeka.

Arlin ga je gledala. I Džejk je uradio to što si ga zamolio? Pomogao ti je? Izmontirali smo fotografije. Ja ne znam šta je on kazao Skalpelu. Ali mora da je bio ubedljiv. Iz onoga što si mi ti kazala, nije bilo reper kusija. Zapravo, do pre dve nedelje, ti i nisi primetila ništa neobično. Tako je. Misli su joj lutale. Ali, onda je postao nervozan.

1 kratko posle Džejkovog nestanka, manastir je bio napadnut rekao je otac Stanislav.

U sobi se osećala sve veća napetost.

Da li su ta dva događaja povezana? Sveštenik se okrenuo ka Druu. Da li je bio primoran da prizna da si ti i dalje u životu, da otkrije gde se nalaziš?

Ali, zašto šest godina kasnije? zapitao je Dru.

Ako je Skalpel bio sumnjičav u vezi sa njegovom pričom, zašto je trebalo da čekaju toliko dugo da bi ga ispitivali?

Skalpel? Arlin je gledala sa nevericom. Ti misliš da su ??/za to odgovorni? Da su oni prouzrokovali Džejkov nestanak i napali manastir?

Pa, moram. Sve ukazuje na njih.

Ali... Postala je još nervoznija.

Šta nije u redu? Mislio sam da to smatraš normalnim, baš kao i ja.

Ne, ti ne shvataš. To nije moguće.

Ali, sve se uklapa.

Ne može! Skalpel više ne postoji!

Druu se stomak skvrčio. Molim?

Mreža je raspuštena u 1980. Kada si ti bio u manastiru.

Dru se trgnuo.

U pravu je rekao je otac Stanislav. Moji izvori su veoma precizni u tome, potvrđujući. Kao što si video, program im se oteo kontroli. Daleko prevazilazeći svoj zadatak, ne samo da nije služio isključivo kontraterorističkim napadima već je krenuo potencijalno katastrofičnim korakom mešanja u strane vlade i u zavere oko ubijanja vladara država. Ako je Ajatolah saznao da su Amerikanci pokušavali da ga ubiju, mogao je da ubije taoce umesto što ih je jednostavno dao uz učenu. Osim toga, sigurno je da bi pokušaj ubistva uzeo kao dokaz da sve što govori o Americi i njenoj degenerisanosti jeste istina. Nema sumnje zbog čega je Skalpel želeo da te ubije. Tvoj neuspeh u izvršavanju zadatka?, i onda, još gore, njihova sumnja da si postao nesiguran i da ćeš da odaješ tajne mora da su ih užasavali.

Dobro, ali onda su znali da sam mrtav.

I možda prvi put posle dugog vremena mirno zaspali od časa kada ti nije uspeo zadatak otac Stanislav je kazao. Moji izvori smatraju da je Skalpel došao suviše blizu užasa. Neki su čak mišljenja da je neko iz Skalpela bio dovoljno zabrinut da se odluči da stavi do znanja Stejt Departmentu koliko je politički opasan postao program. Sećaš se šta se desilo sa CIA kada je Komitet za crkvu Senata otkrio zavere Agencije oko ubistva? Zavere protiv Kastru, Lumumbe, Sukarna i braće Diem?

CIA je skoro bila raspuštena rekao je Dru. Kao kompromis, došlo se dotle da je njena moć strogo ograničena. I sedam stotina članova odeljenja tajnih operacija bilo je otpušteno.

Jasno je da Skalpel nije želeo isti skandal. Štiteći svoje karijere, njegovi administratori pažljivo i tiho su raspuštali antiterorističku mrežu. Za to je bilo potrebno godinu dana, od časa kada ti nisi uspeo u svom zadatku, koji se odnosio na ukaljanje Ajatolaha.

Pa ko je onda dodavola pokušao da me ubije? i zašto? Dru je zapitao.

I zbog čega je Džejk bio tako nervozan? Arlin je gledala netremice u njih dvojicu.

Možda će nam otrov dati odgovor rekao je Dru. Kada bismo znali koji je tip napada na manastir.

Otac Stanislav ga je posmatrao. Da. Biskup mi je kazao da si sačuvao telašce miša koji ti je spasio život. Tvog ljubimca.

Stjuart Mali. Dru je teško disao. Pretpostavljam da je poslednja stvar koju bi mogao da mi učiniš ta da mi pomogneš da dođem do odgovora. Autopsijom, ako je otrov prepoznatljiv, mogao bih da dobijem informaciju koja bi me vodila do onoga bilo ko da je ko je naredio

napad.

Pitam se. Na šta čijaš? Mogu li da vidim telo?

Nije lepo za gledanje.

Pretpostavio sam do sada da si shvatio da nisam beba.

Dru je pogledao u njegov sjajni crveni prsten, na kojem se ukrštao mač sa malteškim krstom. Dobio sam takav utisak. Očinstvo kamena?

Tako je.

Moraćeš da mi ispričaš o njemu.

Kada dođe vreme za to. A u međuvremenu?

Dru je otišao do svoje jakne. Začudo, kada je uzeo plastičnu vrećicu video je da je nekim čudom telašce miša bilo neobično sačuvano. Bilo je suvo i skupljeno, poput mumije.

Otac Stanislav ga je prihvatio sa poštovanjem. Od sitnih bića... Pogledao je u miša a potom u Draa. Objasnio sam već da sam ja uklonio tela iz manastira. Tvoja je zabrinutost bila opravdana, u smislu mogućeg skandala kao što si već rekao biskupu. Da su vlasti saznale za napad, njihova istraga bi ih dovela do zaključka da je /ectankaluđer preživio. I kada bi počeli da kopaju dublje, saznali bi za tvoje poreklo. Crkva koja štiti međunarodnog ubicu? To ne bi išlo. I zato, posle naše sopstvene istrage, uklonili smo dokaze. Tela su zakopana prema kartuzijanskim običajima. Sa poštovanjem ali skromno, bez spomenika koji bi ukazivao na njihova imena. Sačuvali smo privatnost koju su kaluđeri oduvek želeli. Ali autopsija je obavljena. Otrov jeste prepoznatljiv. I u tim okolnostima, odgovarajući.

Dru je čekao.

Otrov kobre.

Ako se ikada dočepam tog...

Strpljenja rekao je otac Stanislav. Stavio je plastičnu vrećicu na stočić i dotakao okovratnik svoje bluze. Trebalo je da stavim moju odeždu.

Zašto?

Zbog tvoje ispovesti, jer to je bilo ovo što si govorio. Teški problem kanonskog zakona. Pitam se da li to što ovako izgleda čini tvoju ispovest delimičnom?

Druov glas je bio slomljen. Mislim da ne.

Ni ja, takode. Bog shvata. Da li smo došli do kraja? Da li si mi

rekao sve što smatraš važnim? Sve što nas vodi do napada na manastir?

Sve čega sam mogao da se setim.

Onda pogni glavu i ispuni ritual.

Oče, od srca mi je žao zbog tih grehova i grehova celog moga života.

Otac Stanislav je podigao svoju desnu ruku, pokazujući znak krsta. Sveštenik je molio na latinskom. Dru je prepoznao molbu Bogu za oprostaj.

Otac Stanislav je napravio pauzu. Ubiti drugo ljudsko biće je jedan od najvećih zločina. Samo je samoubistvo veći. Ali, okolnosti ublažuju krivicu. A okolnosti su tvoj život pun iskušenja. Pokaj se.

Dru je učinio to.

Mir nek je s tobom. rekao je sveštenik, a onda dodao, glasom koji je odjednom postao strog. Ali, ti da si ostao tu gde si. Vreme je da razgovaramo o Janusu.

Dru se namrštio. Rekao si to i u kapeli u utočištu. Bilo mi je Potrebno izvesno vreme da razumem. Tvoj akcenat. Mislio si na/anusa?

Ubicu Arlin je upala u reč.

Draovo?

Otac Stanislav je klimnuo glavom. Bog sa dvalica. Koje je od njih

Sedmi deo

JANUS SADAŠNJI GRESI

U starom Rimu, kada je vojska Imperije odlazila u rat, složeni rituali morali su da budu ispoštovani, kako na avanturu ne bi pala zla sreća. Jedan od najvažnijih rituala tom prilikom zahtevao je da vojska prođe kroz ceremonijalni luk dok su prizivani bogovi jedan posebno, bog dobrih započinjanja stvari. Kroz grad je bilo puno lukova tog tipa, i mnogi od njih nisu međusobno bili povezani zidovima ili građevinama već su stajali slobodno, samostalni, kao da je njihov nedostatak praktičnog cilja upravo podvlačio njihovu simboličnu funkciju. Pa ipak, male građevine bile su nekada podignute uz njih, kako bi omogućile odgovarajuće mesto za sveštenika ili za političara.

Najpoštovanija od svih građevina bila je sveti grob na severu Foruma. Jednostavna, četvrtasta, irnala je dupla bronzana vrata na istočnoj i na zapadnoj strani, okrenuta ka izlasku i zalasku sunca, kao da je označavala da koliko se god neguje nadau dobar početak avanture, toliko se neguje nada i u njen dobar završetak. Poput luka ispod kojeg su rimske moćne vojske marširale svojim putem u borbu, ovaj je hram takođe bio povezan sa ratom. Štaviše, toliko su često generali Imperije prolazili kroz to svetilište i vraćali se kroz njega, da je postao običaj da mu vrata ostanu stalno otvorena. Jedino kada je Rim bio u miru vrata su bila zatvorena, a to je događaj koji je bio redak tokom prvih sedam godina rasta i veličine grada, od vladavine Numa do Augusta, svega tri puta.

Bog kojem je sveti grob bio posvećen nije bio, kao što bi se moglo očekivati, Mars. Umesto njega, statua pred kojom su sveštenici, političari i generali meditirali dok su prolazili od jednoga para vrata do drugog, bila je statua velikog božanstva, Janusa, koji se može među dragim bogovima lako prepoznati zato što ima dva lica, jedno napred, jedno pozadi, i svako lice gleda u jedan par vrata, ka istoku i ka zapadu, ka početku i ka kraju.

Kada mu se molilo za uspeh novog dana, bio je poznat kao Matutinus, od čega i dolaze matinei, reč Rimskokatoličke crkve za prvu službu u danu, koja počinje odmah po ponoći. Ali, Janusu se molilo i na početku svake nove godine. Odgovarajući tome, prvi mesec u rimskom kalendaru bio je nazvan u čast tog boga: Januar.

Janus, bog sa dva lica, večno je gledao netremice napred i nazad. Prema početku. I kraju.

Na početku otac Stanislav je kazao ono što smo znali zasnivalo se uglavnom na pričama. A počelo je prošle godine.

Mi? Dru je žmurnuo. Ko je to "mi" ? Pokazao je prema prstenu oca Stanislava, prekrasnom rabinu, maču koji se ukrštao sa krstom. Očinstvo?

Da li je neophodno da se objašnjava? Čovek sa tvojim iskustvom... Otac Stanislav gaje posmatrao. Ne bi trebalo da te iznenađuje. Crkva sa sedam miliona sledbenika zapravo je narod u okviru sebe. I zaista, u Srednjem veku i jeste bila narod, sastavljen od cele Evrope, tokom Slog Rimskog Carstva. Bilo je potrebno voditi računa o njenim interesima. Baš kao što čine i glavne nacije, i Crkvi je bila potrebna obaveštajna služba.

Obaveštajna služba? Draog je glas postao tvrd. Počinjem da shvatam.

Bar, misliš da shvataš. Ali, po jedno objašnjenje, u svoje vreme. Glavni izvori naše obaveštajne službe su različiti članovi religijskog reda koji je došao na istaknuto mesto od časa kada si ti ušao u manastir. Red je poznat kao Opus Dei, veliko Božje delo. Opisaću red kao dvojni zato što njegovi članovi uglavnom uspešni profesionalci, doktori, advokati, biznismeni srednje klase nastavljaju da se bave svojim poslovima uprkos zakletvi na siromaštvo, na čistotu i na poslušnost. Oni se oblače onako kako zahteva moda u društvu, iako se mnogi tokom noći povlače u manastire, i svi su prepisali svoja dobra Crkvi. Njihovi su pogledi na svet konzervativni. Oni su strogo odani Papi. Njihovo članstvo u Opusu Dei drži se kao najstroža tajna.

Dragim recima, nevidljivi red.

Tako je. Teorija je da oni mogu da šire uticaj Crkve koristeći njene doktrine u svome dnevnom poslu. Nešto kao Katolička peta kolona, ako baš hoćeš. Zamisli efekat ako članovi Opusa Dei budu

izabraniu Kongres, ako jedan od njih postane član američkog Vrhovnog suda. Ali, oni nisu samo u Americi. Opus Dei postoji jako organizovan u više od osamdeset zemalja. Sto hiljada profesionalaca, koristeći svoju ambiciju, boreći se da ostvare što je moguće veću vlast, rade u korist Katoličke crkve. Onisu. osnova obaveštajne službe Crkve. I iz priča koje su oni počeli da slušaju, ja sam prvi put čuo za...

... slobodnog ubicu koji se pojavio niotkuda, iznenada, na evropskoj sceni i odmah stekao reputaciju prema kojoj je odgovoran za pet ubistava u vrlo kratkom vremenskom razmaku, a u kojima su uvek žrtve bili sveštenici Katoličke crkve. U svakom slučaju sveštenici politički aktivni, uticajni i izraziti oponenti komunističkih grupa u vladama svojih zemalja umrli su na način koji je u prvi mah ličio na nesrećni slučaj. Saobraćajna nesreća, na primer, srčani napad, požar.

Da nisu bila tako jedno za drugim u nizu, ubistva ne bi privukla pažnju ali, kako su se vrlo brzo dešavala, i to uglavnom u Italiji, Opus Dei je bio primoran da obrati pažnju na njih. Moćni članovi reda iskoristili su svoje uticaje da bi istragu učinili još pomnijom i minucioznijom. Uskoro su mnoge činjenice o uzroku smrti počele da bivaju sve sumnjivije, iako ne i čvrste za zaključak o ubistvu. U slučaju saobraćajne nezgode, kočnice su otkazale, mada su kola kratko vreme pre nesreće bila baš na popravci i to zbog kočnica. U slučaju infarkta, autopsija je pokazala da žrtva nije pokazivala znake slabosti u kardiovaskularnom sistemu. U slučaju požara, niko nije mogao da se se ti da je sveštenik, koji je uvek bio poznat po urednosti, u podrumu župne kancelarije držao krpe koje su bile prljave i natopljene benzinom.

U isto vreme, u Zenevi, jedna mlada žena koja je duboko bila zaljubljena u svog mladića, došla je do zastrašujućeg otkrića. Čovek sa kojim je bila zajedno, jedan veoma zabavan Amerikanac, u njenom je stanu malo pre toga instalirao svoju policu za knjige. Jedna od potpornih konzola koja je držala policu pričvršenu za zid, izvukla se iz maltera i polica se opasno nagnula. Kako njen momak, Tomas Makintajer, nije bio u gradu zbog posla (koja vrsta posla ona nije znala, samo je znala da je reč o uvozu odnosno izvozu), devojka je zamolila telefonom svoga brata da dođe i da joj kaže šta da uradi sa policom.

Kada su njih dvoje zavirili iza polica, primetili su rupu u zidu koja tamo nije bila ranije. Istražujući, dalje, otkrili su da je rupa ispunjena plastičnim eksplozivom, detonatorima, automatskim oružjem, municijom i kutijom od metala iz koje su izvadili različite evropske valute u vrednosti od sto hiljada dolara, kao i tri pasoša na imena Majki Mekejna, Roberta Melouna i Terensa Maligana. Uprkos razlikama u imenu, slika na svakom pasošu bila je identična. Na njoj je bilo lice devojčinog mladića.

Posle duge, ozbiljne i teške svađe u kojoj je žena branila ljubavnika, preteći da nikada više neće progovoriti reč sa bratom ako mu ne da šansu da objasni o čemu se radi, brat je telefonom javio sve vlastima. Oni su ispitali predmete koji su bili sakriveni iza police sa knjigama i odmah otišli u mladićev stan koji se pokazalo se vratio pre nego što se očekivalo sa službenog puta ne obaveštavajući o tome

ljubavnicu, i koji je u to vreme priređivao zabavu. Pošto su policajci zakucali na vrata i pošto ih je sa odbojnošću primio jedan od gostiju, našli su se usred gomile bučnih pijanaca među kojima se nalazio i čovek koji je ličio na slike na različitim pasošima. Pristao je da odgovori na njihova pitanja u sobi, nasamo. Ali, kada su se izdvojili u sobu, Amerikanac je izvukao pištolj i pucao u trojicu policajaca, a onda je pobegao požarnim stepenicama.

Jedan od policajaca je preživeo i ispričao ćelu priću. Dalje istraživanje je dovelo do toga da je metalna kutija koja je bila sakrivena u zidu iza police u stanu Amerikanćeve prijateljice takode krila i beležnicu u kojoj su se nalazile adrese gradova i zemalja na kojima su, pokazalo se, živelu upravo oni sveštenici koji su bili ubijeni.

Imate li nekih zaključaka? zapitao je otac Stanislav.

Dru je razmišljao, uznemiren. Ako je taj Mekintajer ubica, onda mu je potrebno da prođe još nekoliko lekcija svog zanata. Klimava polica. Panika pred policijom. Odmahnuo je glavom. Amater.

I meni se tako ćinilo. Osim...

%Je shvatam.

Osim što to nije bHo tako zamišljeno.

Misliš daje onželeoda. gaprimete? pitala je Arlin, iznenaćeno.

Ali, zašto? dodao je Dru.

Da bi se najavio. Da bi brzo stekao reputaciju kazao je otac Stanislav. A onda kada ga primete, nema sumnje sa njegove strane svesno, iznenada postaje profesionalac. Tako je i bilo. Vlasti su učinile sve što je u njihovoj moći i sve što je uopšte bilo moguće ali nisu mogle da ga nađu, i u vrlo kratkom periodu, još su tri politićki aktivna sveštenika ubijena. Onda su poćeli da ubijaju ćlanove Opusa Dei. Izvršni šefovi korporacija, izdavaći, ali najviše politićari. I sada je sasvim jasno, taj Tomas Mekintajer i njegova različita imena na lažnim pasošima, bio je angažovan za sistematske, teroristićke akcije protiv...

... Katolićke crkve. Sa mućnim izrazom na licu, Dru se okrenuo ka Arlin. Ti si mi rekla da je on ubijao politićare ali mi nisi kazala...

Da su oni bili ćlanovi Opusa Dei? Kako sam ja to mogla da znam?

Nisi ni mogla rekao je otac Stanislav. Kako je iko ko nije bio u obavestajnoj mreži Crkve mogao to da zna? U tome i jeste ćela stvar.

Ćlanovi Opusa Dei su tajna.

Nisu više rekao je Dru.

I sada smo stigli do tebe otac Stanislav je seo do Draa. Prema istrazi koju su vlasti sprovele, jer su bile pritisnute zaplašanim uticajnim ćlanovima Opusa Dei koji su bili željni da što pre saznaju ko je taj ko ih ubija, druge priće su izašle na površinu.

Ćovek sa šifrovanim imenom Janus', kupovao je na evropskoj crnoj berzi oružje i eksplozive, ali u isto vreme se bavio angažovanjem novinara slobodnjaka koji su istraživali dokumente o skandalima u Katolićkoj crkvi. Ti su skandali išli od

ljubavnica koje su imali različiti crkveni zvaničnici, do homoseksualnih veza, bogatih imanja koje nijedan sveštenik, predan svojoj zakletvi prema Crkvi, ne bi smeo da poseduje. Alkoholizam, droga. Smrtni grehovi. Ako je sveštenik ili član Opusa Dei imao neki porok, Janus je želeo da zna za njega. I da mu se uz to da i dokaz. Nekada je jednostavno slao dokumentaciju, uključujući i fotografije, novinama. Drugi put, pak, ubijao je sveštenika ili člana Opusa Dei, a ondasio dokumente, očigledno da bi na taj način opravdao zločin.

Janus rekao je Dru.

Veza je očigledna. Tomas Mekintajer, ubica sa istom ambicijom? Može li on biti Janus? Kada su vlasti pritisnule jednu od Janusovih veza i naterale ga da propeva, čovek je identifikovao fotografiju sa pasoša na kojem se nalazilo ime Tomasa Mekintajera.

Identifikovao? Dru se ukočio. Hoćeš da mi kažeš da je taj Janus taj Mekintajer dopustio da ga njegova veza vidi? Nije čak imao ni toliko osećaja da se koristi isključivo telefonom? Nešto tu nije u redu. Zanatlija je toliko trapav da ovo skoro liči...

Kao da je namerno? zapitao je otac Stanislav. Kao da skoro želi da bude uhvaćen? Tako je. Isti šablon. Pa ipak, uprkos naporima najmoćnijih članova Opusa Dei i njihovim veoma jakim uticajima na Interpol i na MI6, niko nije bio u stanju da ga pronađe.

Ali, tisi mislila da sam ja Janus rekao je Dru Arlin. Ili si bar mislila dok te nisam naterao da bar posumnjaš u svoju tvrdnju. Kako ti je uopšte palo na pamet da sam to ja?

Zbog fotografija u svim pasošima otac Stanislav je odgovorio u njeno ime.: Bilo je potrebno izvesno vreme, ali konačno su američke vlasti uspele da u svojoj dokumentaciji pronađu to lice. Deo teškoća bio je u tome što je tvoj zvanični pasoš do sada izgubio važnost i rok mu je istekao. Ali, kada su počeli da traže po prethodnim dosijeima... Mlađi. Mršaviji, pa ipak ne tako mršav kao što si ti sada. Pa ipak uočljiva sličnost. Endrju Meklejn. Sličnost tvoga prezimena sa Janusovim mnogim prezimenima odmah je privukla pažnju. Mekintajer, Mekejn, Meloun, Maligan. Jasno čudna mešavina Irca i Škota. Ali svejedno, paralela nije mogla da bude zanemarena. Janus, vlasti su došle do zaključka, mora da si ti.

Tvoj izbor šifrovanog imena jedno je vreme zbunjivao. Ali, zvaničnici obaveštajne službe konačno su shvatili. Radio si u, sada raspuštenoj, američkoj antiterorističkoj mreži, iako naravno to što si radioza tu mrežu jasno nije izašlo na videlo. Godine sedamdeset devete, ti si se prodao Iranu. Nije te bilo nigde više godina, jer si radio za onoga ko je mogao da te najviše plati. Janus. Šifrovano ime ti je savršeno odgovaralo. Rimski bog koji je gledao napred i nazad.

Janus, bog sa dva lica rekao je Dru gorko.

Kada je priča iznesena u javnost kazala je Arlin Džejk i ja smo

Arlin, mi to ne znamo.

Ali, to je ono što sumnjate?

Dru je bolno gledao u nju. Zao mi je.

Njeno lice je pobelelo. Oči su se ispunile strahom. Ko god da je to uradio, biće mu još više žao.

Ali, stvar se na tome ne završava. Ko god da je izmislio Janusa mora da je primorao Džejka da prizna zbog čega ih on ispituje rekao je Dru. Ako su otkrili da sam ja još živ, u manastira, onda su morali da i mene ubiju. Da bi zaštitili njihovo pokriće za Janusa. I to je predstavljalo problem. Zato što su kartuzijanski kaluderi anonimni, čeli manastir je morao da bude sređen da bi se bilo potpuno sigurno da sam ovoga puta zaista mrtav. I onda, pretpostavljam, moje bi telo nestalo.

Usne oca Stanislava su se stegle. I Crkva, kada bi to proučavala, pitala bi se zbog čega. Što nas vraća na zabrinutost koju si ti izrazio biskupu. Niko nije mogao da zna da je Crkva štitila svesno jednog ubicu, makar i ubicu čiji su motivi mogli da budu opravdani. Kontroverznost ne bi mogla da se toleriše, a ugled Crkve bi bio ozbiljno potkopan.

Draov glas je bio pun besa. Poput paukove mreže. Sve je isprepletano. Janusu mora da je to vrlo zanimljivo. Misleći da sam mrtav, iskoristio me je kao svog dvojnika koji je napao Crkvu. Onda, shvativši da sam živ, odlučio je da može da me ubije i shvatio da se to može učiniti, a da vlasti za to nikada ne saznaju. Zato što će se Crkva, da bi zaštitila sebe samu, pokriti i ćutati o masovnom ubistvu u svome okrilju. Crkva mu je zapravo na taj način pomogla. Mudro, gotovo genijalno. A ako bude onako kako ja mislim da se osvetim, potrudicu se da istu količinu patnje dobije u paklu.

Moj dvojnik iznenada je Dru dodao. Talas razumevanja ga je preplavio i on se stresao.

Otac Stanislav je trepnuo, trljajući svoj mač i krst isprepletane na rabinu sjajnog prstena. I tebi je znači to palo na pamet?

Arlin je klimnula takode glavom. Kada si ga malopre spomenuo, počela sam i ja da se pitam.

Dru se ponovo stresao.

Ubica "izvrnutog kaputa"... sa Draovim pretpostavljenim identitetom, sa Draovim fotografijama, dovoljno sličan da bi mogao da ubedi one koji ga vide, da je on Dru.

Blagi bože rekao je Dru. To mi liči na dvojnika kojeg sam imao dok sam radio u Skalpelu. Moj alibi kada bih ja odlazio na zadatke. Oni su raspustili Skalpel. Ali mora da su ostali u vezi sa nekim članovima Skalpela i stvorili dragu sličnu mrežu. Pod dragim imenom, Skalpel još postoji!

Ali, koja je to mreža? otac Stanislav je posmatrao Arlin. Gde ste se ti i tvoj brat javili posle raspuštanja Skalpela?

Arlin je odmahнула glavom. Ja sam civil. Predajem tehnike opstajanja u divljini i planinarenje.

A tvoj brat?

On je radio za dragu mrežu. Toliko samo znam. Ali nikada mi nije rekao koja je to mreža, a ja sam se držala protokola i nikada ga nisam pitala za to. Čak i da jesam, on mi ne bi rekao. Nisam ni očekivala da mi kaže.

Janus rekao je Dru sa odvratnošću. Poput kobrinog otrova, koji je iskoristio u manastira, Janus je još jedno Božje prokletstvo. Dvoli čnjak. Hipokrita. Naravno, ali u stvarijaims je čovek sa dva ista lica. A jedina osoba za koju ja mogu da smislim da će nam nešto više o tome reći jeste moj dvojniki.

Da li znaš gde ga možemo naći? zapitao je otac Stanislav.

Veza koju su Dru i njegovi školski drugari u Skalpelovoj školi u Koloradu uspostavili, Ma je toliko jaka da bi bila prekinuta odmah posle njihovog otpuštanja po diplomiranju. On, Arlin i Džejk ostali su u vezi jedno sa drugim, na primer, održavajući svoje prijateljstvo; konačno, Arlin i Dru su se zavoleli.

Ali, Skalpel je zabranio Druu da ikada ima veze sa Majkom, njegovim dvojnikom, jer njihova upadljiva sličnost samo bi privukla pažnju i u opasnost dovela zadatke koje su obavljali. Za Drua nije bilo teško da prihvati to razdvajanje, jer od svih školskih drugova u Koloradu, jedini sa kojim nije ostvario vezu sloge i drugarstva bio je Majk. Njihova je sličnost proizvela rivalstvo, posebno kod Majka, što je sprečilo da se između njih dvojice razvije bilo koja pozitivna emotivna veza. Dru je ipak ostao radoznao kada je u pitanju bio čovek od kojeg je zavisio njegov život, i Ifeda god mu se ukazivala šansa, uvek je pitao svoje bivše drugove iz Kolorada šta radi onaj tip koji je sličan njemu. Tako je 1978. Dru saznao da se Majk nalazi na studijama u Minesoti. Američka književnost. Ista vrsta univerzitetskog programa koji je pohađao Dru u Ajovi. Slagalo se. On i njegov dvojniki ne samo da treba da izgledaju isto oni moraju da dele i isto znanje. I jednom i dragom odgovaralo je isto pokriće za posao kojim su se bavili.

Jedna od malobrojnih razlika između nas bila je da sam ja voleo klasične američke pisce, a on je voleo savremene rekao je Dru. Čuo sam da, pošto je diplomirao u Minesoti, planira da ode na Univerzitet u Virdžiniji gde bi radio na Fokneru. Posle Foknera, želeo je da postane stručnjak za Fildžeralda, a onda za Hemingveja. Recimo po dve godine za svakog pisca, za svaki magisterijum. Ako je tajming tačan, sada bi trebalo da radi na Hemingveju.

Pretpostavimo da se držao tog rasporeda. Čak da jeste, to nam nije od velike pomoći rekao je otac Stanislav. Svaki univerzitet u ovoj zemlji predaje Hemingveja. Ne, dva vrhunska stručnjaka za Hemingveja su Karlos Bejker i FHip Jang. Bejker je na Prinstonu; Jang na Pen Stejtu. Njihovi su prilazi tako različiti da neko ko je odlučio da magistrira na Hemingveju mora

da radi ili samo sa jednim ili sa obojicom. Verajte mi, imam dovoljno diploma da znam o čemu govorim.

Princeton ili Pen Stejt? Ali, kako da čovek bude siguran? Kako, među deset hiljada studenata pronaći pravog? Treba se usredsrediti na katedra za književnost. I na gradske gimnastičke sale. Jer Druov dvojnjak mora da održava kondiciju zbog svojih zadataka, što znači da mora da vežba svakoga dana. Ali, ako želi da bude nevidljiv i neupadljiv, on mora da u salu odlazi ranije, ako je moguće pre svih drugih kada će u njoj teško da se neko zadesi. Dru je znao bio je ubeđen zato što je i on sam morao da se u svoje vreme pridržava tog rasporeda.

Otac Stanislav je pozvao telefonom svoje veze u Opusu Dei. Sedam sati kasnije, sveštenik je primio poziv od studentskog grada u Pen Stejtu u vezi sa čovekom koji bi mogao odgovarati Druovim godinama i opisu, čoveku koji radi na magisterijumu o Hemingveju kod Filipa Janga, koji studira i američku literatura, i koji svakog jutra u šest sati odlazi u gradsku gimnastičku salu.

Čovek je bio usamljenik.

Polu sata kasnije, Dru, Arlin i otac Stanislav već su krenuli na put.

Hladan vetar probadao je Draove obraze dok je čučao pognuto na livadi na pola padine, sakriven iza debelog stabla bez lišća. On, Arlin i otac Stanislav putovali su zajedno u sveštenikovom crnom oldsmobilu, ostavivši Arlinin fajerberd u garaži u kojoj je mogao da ostane duže vreme. Platili su nekoliko nedelja unapred. Dru je odvezao motocikl do najneuglednijeg bara, potrudivši se da ga niko ne vidi dok je skidao tablice i ostavljao motocikl pokraj neke kante za đubre. Policija će ga sigurno naći, ali bez tablica teško će i sporo povezati harlej sa onim koji je ukraden u Masačusetsu. A pošto je obrisao svoje otiske prstiju, niko neće moći da krađu poveže sa njim.

Dok je Arlin spavala, Dru je sedeo pored oca Stanislava i u nozdrvama još osećao kiselkasti dim Betlemovih čeličana. Gledao je ispred sebe, u padine Apalaha. Mislim da će ovo mesto biti dobro. Pokazao je prema pošumljenom hrbatu. Ovaj je isto dobar.

Šta misliš, nećeš dugo? zapitao je otac Stanislav.

Imamo raspored kojeg treba da se držimo. Neću dugo. Ostavi motor upaljen.

Otac Stanislav je parkirao kola na proširenju u obliku lakta prekrivenog šljunkom, i mada je nebo bilo jasno Dru je, pri izlasku iz automobila, osetio oštar vetar. Oči su mu se suzile, počeo je da se penje uz padinu po kojoj je bila uvela trava. Za sve koji su kolima prolazili putem mogao je da liči na nekog kome je potrebno da stigne do prvog drveta kako bi se olakšao.

Ali, kada je Dru stigao do drveća, nastavio je da ide pored njega, zaustavljajući se samo na ivici gornje livade. Bacio je pogled oko sebe, video je samo staze kojima je išla divljač, osetio u vazduhu miris pozne jeseni. Da, ovo će mesto biti dobro.

Debelom tvrdom granom iskopao je rupu u travi, prečnika pet i dubine dvadeset santimetara. Zemlja koja je već bila polusmrznuta odupirala se njegovom pritisku. Konačno je završio. Kleknuvši, rukom je posegnuo ka jakni, izvadio iz nje plastičnu vrećicu u kojoj se nalazilo telašce Stjuarta Malog. Čudno kako se nije raspalo. Da li je to bio znak? pitao se. Poruka odobravanja koju mu je slao Bog? Odbacio je pomisao jer nije želeo da sam sebi laska da može da čita božje misli.

Odvezavši plastičnu vrećicu, nežno je spustio telo Stjuarta Malog u rupu, stavio ga na dno, a onda rukama vratio zemlju, prekrivajući je busenjem trave. Da bi završio čeli ritual, nogom je stao na travu, tapkajući zemlju, sve poravnjavajući. Površina nije uopšte delovala kao da je bila raskopavana.

Gledao je grob, u jednom se trenutku prisećajući grobova svojih roditelja.

Pa kazao je spasio si mi život. Zapravo, istina je da si me ti vraftbživotu. Hvala ti zato. Gotovo da se već okrenuo, a onda mu je nešto drugo palo na pamet. Ja ću da se i za tebe, drugar, osvetim.

Izašao je iz grmlja, tužno se spuštajući niz vetrovitu padinu i ušao u kola.

Dru? Arlin je bila budna, namrštena zbog briga.

Slegnuo je ramenima.

Jesi li dobro? Odlično.

Sigurno?

Bio si tamo dvadeset minuta rekao je otac Stanislav. Gotovo da smo krenuli da te tražimo.

Pa, evo, vratio sam se rekao je Dru. Tamo gore sam nešto obećao. Hajde da krenemo. Želim da već jednom vidim kraj toj prokletoj stvari. Želim da se uverim da sam održao obećanje.

Pogled u tvojim očima rekao je otac Stanislav. Neka Bog pomogne ljudima koje ti goniš.

Ne, to je pogrešno.

Nisam siguran da te razumem.

Neka Bog pomogne svima nama.

Oblasti su se smenjivale jedna za drugom. Ali, negde oko polovine poslepodneva stigli su do Alegenisa, prateći skretanja i zavoje na putevima koji su vodili kroz ogoljene padine i mrtve gradove. Velike benzinske pumpe nekada su se videle izdaleka kroz drveće nalik na skelete, a njihovi metalni kljunovi su se uspinjali i spuštali, uspinjali i spuštali, a neprekidno udaranje održavalo svoju jačinu i čulo se čak i kroz zatvorene prozore automobila.

Za razliku od duge i složene diskusije koju su vodili u motelskoj sobi, ni Dru ni Arlin niti otac Stanislav nisu govorili mnogo, i svakom su misli letele u svojim pravcima.

Stigli su na cilj, krivudajući niz put koji ih je odveo u okruglu dolinu, smeštenu skoro u samo srce Pensilvanije. I tamo, usred doline, došli su do Stejt Koledža.

Bio je to jedan od onih gradova za koje je Dru mislio da su najbolje sklonište. Studentski grad bio je veliki, sa prelepim kućama prekrivenim vinovom lozom i sa

redovima drveća koje je raslo u visinu. Budući da sam grad nije imao neki veliki biznis koji bi se tu razvio, lokalno stanovništvo bilo je primorano da se prilagodava promenama i životu više od dvadeset hiljada studenata od kojih je zavisilo. Tipično za svaki veliki studentski grad, pola populacije bilo je stalno u prolazu, studenti su dolazili i odlazili, upisivali se i diplomirali. Jedan operativac koji voli da ispuni svoje vreme između poslova kojima se bavi tako što će čitati i učiti, mogao je ovde vrlo lepo da živi i, što je još važnije, imao bi zaklon koji nikada ne bi bio doveden u pitanje. Dokle god mu nije potreban društveni život, on bi bio nevidljiv. Mogao je uvek da nestane.

Otac Stanislav se koristio javnom govornicom u samousluži u gradskom predgrađu kako bi saznao gde se nalazi lokalna Katolička crkva. Crkva je bila modernog izgleda, niska, duga, od betona, sa gvozdenom statuom Hrista na krstu ispred. Parkirali su se i ušli na glavna vrata.

Visoki ćelavi muškarac obučen u poslovno odelo sedeo je u stolici pored fontanice sa svetlom vodom u vestibulu, čitajući molitvenik. Podigao je pogled kada su oni došli.

Bog neka je sa vama rekao je on.

I sa tvojom dušom dodao je otac Stanislav.

Deo gracias Bogu hvala.

Amen odgovorio je sveštenik. Moram da priznam kako je lepo čuti latinsku reč u crkvi.

Dru je stajao pozadi sa Arlin, posmatrajaću zainteresovano.

Da li je osumnjičeni još pod prismotrom? zapitao je otac Stanislav.

Klimnuvši potvrdno glavom, biznismen je spustio molitvenik i ustao. Izgleda da toga nije svestan. Kao što si predložio, mi pri tom održavamo zavidnu razdaljinu je li to prava reč? u našem flasterisanju? Dopustio je sebi da se osmehne. Imamo šihte i to liči kao da se smenjujemo u molitvama.

Zna li se gde živi?

Biznismen je ponovo klimnuo glavom. Bilo je teško da se sazna. Univerzitet šalje njegovu poštu, pakete i te stvari, na poštanski fah. Nije zapisanu telefonskoj knjizi. Ali naš izvor obaveštenjau telefonskoj kompaniji otkrio je da on zapravo ima telefon, samo neprijavljen u imeniku. Kompjuterski spisak pretplate ima ovu adresu. Biznismen je rukom iz kaputa izvadio presavijeno parče hartije, pružajući ga ocu Stanislavu.

To je deo grada gde živi mnogo studenata nastavio je bizni smen da govori. Ja sam ga obeležio na ovoj mapi. Pre više godina, vlasnik je imao neki kućerak kao pansion koji je bio izdelio u što je mogao više studentskih soba. Toliko je namlatio para da je onda počeo da dograđuje glavnu zgradu. Spređa, pozadi, sa jedne i druge strane, sve kuće sa sobičcima. Posle izvesnog vremena nisi više mogao da od dogradenog vidiš glavnu zgradu. I opet nezadovoljan, počeo je da

kupuje kuće duž bloka i iza njega. Na svaku od dokupljenih kuća dograđivao je stambene jedinice, sve dok se sve stambene jedinice nisu sastavile i više nisi mogao da razlikuješ jednu kuću od druge. Kao da je čeli blok eksplodirao. Samo Bog sveti zna koliko on tamo ima apartmana. Mesto je prepuno hodnika i prolaza koji se presecaju tako da studenti mogu da uđu u unutrašnje apartmane. To je pravi lavirint. Možeš da se izgubiš tamo.

Otac Stanislav je bacio pogled na papir. Broj osamdeset osam?

Niz brojeva nema uvek jednu kontinuiranu liniju. Moraš dobro da se potruđiš pa i još da pitaš kojim putem da ideš.

Ali on sada baš nije kod kuće?

Koliko ja znam, nije. Tamo u suterenu ima telefon. Daju mi svakog sata informaciju. Prema poslednjoj koju sam dobio, završio je svoj čas o prozaistima između dva rata i sada je otišao u biblioteku.

Ima li još nešto što bi trebalo da znam o mestu gde živi?

^Samo to da studenti ne vole mnogo nepoznate ljude. Oni su svesni »liko neobično izgleda ceo blok u kojem stanuju i dosta im je onih koji zaviruju u taj deo grada iz radoznalosti.

Možda neće imati primedbu što ih je posetio sveštenik. Dobro si obavio posao. Svi vi. Crkva vam je zahvalna zbog toga. Reci to i dragima.

Mi smo oni koji smo zahvalni. Sve dokle god to služi veri.

Veraj mi, to i jeste svrha ovog posla.

U čast i slavu Boga.

1 za zaštitu njegove Crkve.

Otac Stanislav je podigao desnu šaku u blagoslovu. Molim te, nastavi da primaš izveštaje. Povremeno ću ti se ja javljati telefonom, za slučaj da je došlo do izmene stanja naše mete.

Biznismen je podigao glavu. Neka bude Božja volja, oče.

Otac Stanislav se okrenuo, pokazujući Druu i Arlin da krenu zajedno sa njim napolje iz crkve.

Teška vrata su se zalupila za njima.

Napolju je vazduh bio hladan i štipao je, a tamno nebo je bilo osuto zvezdama. Neka su kola prošla pored njih, a smrznuti motor je brundao.

Opus Dei? Dru je zapitao.

Otac Stanislav nije odgovorio.

Dru je stajao u senci preko puta kompleksa. Predstavljajući čeli blok, kompleks je bio smešten na gornjem nivou lagane padine, oivičene grmljem. I to grmlje kao i noć činili su gotovo nemogućim da se kaže gde se jedna kuća završava a gde sledeća počinje.

Ali, jedno je bilo sigurno. Tu je bilo mnogo kuća. Dvadeset? Dru se pitao. Trideset? Kuće su se širile bez vođenja računa o ustaljenosti stila odnosno

građevinskog materijala. Čeli blok od bele žbuke odjednom je bio prekidan u nizu ukrašenom drvenom kućicom nalik na one u švajcarskom stilu, pa je onda išla kula u staklu i cigli, a zatim nastavak u vidu zgrade u viktorijanskom stilu sa zabatima i prozorima nalik na kasarne. Zgrada se nastavljala u dvospratnu kolibu, a onda u nešto što

je moglo da liči na zamak.

Sve zajedno na gomili, sve sklepano, ličilo je kao da ga je radio neki arhitekta podivljao zbog raznoraznih mogućnosti izbora, iako je prozaična istina bila zapravo ta da je vlasnik zidao svaki sledeći dodatak prilagođavajući ga ceni materijala koja je, prema njegovom stavu, morala biti najniža.

Dru je osmatrao svetlosti na prozorima preko puta. Još je više zašao u senku, posmatrajući kako siluete ljudi nestaju među luđački različitim zgradama u bloku.

Nervozan, okrenuo se od sjaja lampi prema Arlin i namrštio se. Otac Stanislav je do sada trebalo već da se vrati.

Ona je slegnula ramenima. Možda mu je bilo teško da nađe put? natrag.

Ili... Još samo pet minuta. A onda bolje da krenemo i vidimo šta se desilo sa njim. Mi?

U redu dozvolio je sebi da se nasmeši mislim, ti.

Ona mu je uzvratila osmeh.

Oboje su shvatili. Zbog Druove sličnosti sa čovekom koga su tražili, nije smeo da rizikuje i privuče pažnju lutajući kroz kompleks zgrada.

Pet minuta se proteglo na deset.

Eto to je. Sada sam i ja zabrinuta rekla je. Ja idem tamo. On bi trebalo...

Jedna je senka izbila iz grmlja na kosini preko puta. Dru je odahnuo kada je prepoznao oca Stanislava.

Sveštenik se približio, dok mu je iz usta izlazila para od hladnog vazduha. Našao sam. Najzad. Ovo je mesto kao zečja rupa. Zapanjujuće je kako se čovek tu može izgubiti.

Stan?

U uskom prolazu. Ima jedan ulaz na jednoj strani zgrade, a na drugoj strani nema vrata, a taj ulaz gleda na zid od žbuke.

Tako da susedi ne mogu da ga vide kada ulazi i izlazi. I ako nestane na nekoliko dana, niko neće primetiti.

Ili ga neće biti ni briga. Ovi ljudi nisu, kao što si ti kazao već jednom, nešto preterano prijateljski nastrojeni. Trebalo mi je dva puta da zapitam za put; ne za njegov stan, naravno, već za mesto blizu. Prema meni su se ophodili kao da sam hteo da ih ubodem u ženicu oka. Uzgred, njegov stan ima prozor sa neprozirnim staklom i još sa zavesama koje su navučene, ali bih rekao da su svetla unutra upaljena.

Verovatno kontrolni satovi rekla je Arlin. Prema poslednjoj vesti on je i dalje bio u gradu.

To je bilo pre jednog sata upozorio je otac Stanislav. Budi oprezan.

Kako stižem donde? zapitao je Dru.

Kada se nađeš na vrhu padine, ispred tebe će biti tri prolaza.

Kreni onim srednjim. Doći ćeš do drveta koje je izrađeno u vidu totem stabla.

Totem^tabla?

Onda skreni levo dok ne stigneš do statue koja liči na uvrnute avionske propelere. Onda skreni desno. Otac Stanislav je uzdahnuo.

Mislim da je bolje da ti nacrtam.

Lampe na ulici su škripale, jedva bacajući svetlost. Kada je Dru prošao pored statue, morao je da se zaustavi ispod jednog luka i odjednom se našao u jednoj od zgrada. S njegove desne strane, duž memlživog hodnika sa bledim kapljicama vlage koje su visile na tavanici, video je vrata. S njegove leve strane, rasklimatano drveno stepenište vodio je dole ka podu koji je bio pod zemljom. A ispod, iza dragih senki, video je još jedna vrata. Otac Stanislav je ovo mesto nazvao zečjom rupom. Druov utisak je bio da je ovo pre mravlji breg, sem što mravi nisu slušali rok muziku niti su kovali čorbuljake od luka.

Izašao je iz te zgrade i ušao u dvorište gde je još jedna lampa pokazivala na znak "Jedan smer" koji je stajao ispod tri tunela. Mapa koju je otac Stanislav nacrtao Dru kazivala je da treba da skrene samo ulevo. Tunnel ga je odveo kroz narednu zgradu u dvorište u kojem se nalazio pilićarnik. Čuo je perad kako se meškolji unutra. A kasnije, u sledećem dvorištu, video je kavez sa guskom. Bacajući pogled dole, otkrio je da su dugačke kamene ploče po kojima je išao, bile zapravo ploče sa grobova. Čisto ludHo. Sto je dublje zalazio u lavirintske hodnike, u haos, sve je više prihvatao bizarnost kao normalnost.

Njegov je dvojnik dobro izabrao svoje mesto boravka. U ovoj okolini, čovek koji je bio usamljenik teško da bi zaista bio primećen. Staviše, svi su izgledali kao da samo žele da budu sami, baš kao dokaz da su svi koji u ovom bloku stanuju luđaci. Dru je shvatio zbog čega je otac Stanislav izazivao podozrenje kada je pokucao na vrata da se raspituje za put. Ovde, sveštenici nisu dobro došli.

Više puta, stanari su sumnjičavo zurili u Drua. Ali, on im nije dao šansu da mu vide lice, i dok je išao odlučno napred, izgledajući kao da ovde pripada, oni su odahnuli.

Čim je bivao dalje od njihovih pogleda, on je proveravao svoju mapu, i tako je konačno došao do svoga cilja. Uski prolaz. Zid od žbuke sa desne strane. Jedna vrata na levoj strani, i neprozirni prozor sa zavesom. Slaba svetlost koja se probijala kroz zavesu.

Zastao je, dok su mu obrazi bili ledeni. Iz stana koji je bio negde iza njega, čuo je prigušene glasove koji su se raspravljali oko Platona i

Aristotela.

Čitajte Svetog Avgustina, mislio je Dru, dok se krišom pomerao prema kraju uskog prolaza. Stajao je u mraku na čošku koji je bio najudaljeniji, zaklonjen iza gomile dasaka koja je dosegala visinu čoveka, naslanjajući se o zid dok ga je duplo postavljena jakna štitila od hladnoće

žbuke.

Čekao je.

Nešto pre same ponoći, jedna se senka pojavila iza čoška na suprotnom kraju prolaza. Tajming je bio tačan. Dru je i sam često pratio taj raspored. Nemoj se vraćati kući dok se susedi ne smeste na spavanje. U međuvremenu, idi u bioskop. Možda je išao na retrospektivu Trifoovih filmova u studentskom domu ili, ako želi smeh, u grad na poslednji, najnoviji film o Džemsu Bondu. U zajednici koledža bilo je mnogo toga za razonodu; predavanja istaknutog literarnog kritičara, gostovanje pozorišne trupe sa "Merom za meru", koncert Mocartove muzike. Ako biste hteli mesto za neprimetne izlaske, pogotovu u Druovom nekadašnjem životu, univerzitet je bio savršen za to. Sledeća najbolja stvar bila je da postanete sveštenik.

Pa ipak, ta senka koja se približavala mogla je biti neki dragi student, koji se koristi prolazom da bi presekao put do svoje zgrade. Ali, kako se figura približavala vratima preko puta zida od žbuke, Dru je postao siguran. Čovek koji mu se približavao bio je on sam!

Dru je gotovo prestao da diše; figura se zaustavila. Imao je Druove mere istu građu tela, istu visinu. Sličnost u licu bila je neverovatna, i Dru se stresao. Da li mu je rečeno da nisam mrtav mislio je Dru. I da li on zna za manastir? Da zna, zar ne bi otišao da se sakrije negde?

Senka je stavila raku u džep, izvukla ključ. Dru nije još znao kako da se ponaša, ali sada je sledio instinkte, odlučivši da se ponaša opušteno. Kao, iz onih starih vremena kada su bili drugovi.

Hej, Majk odjeknuo mu je glas.

Senka se okrenula, napeto, prema tom tamnom čošku.

Šta?

Hej, nemoj da paničiš Dru je rekao srdačno. To je samo tvoj stari školski drugar. Dru. Čekao sam te da razgovaramo. Čoveče, u nevolji sam. Molim te, moraš da me saslušáš. Potrebna mi je tvoja pomoć.

Majk se ukočio, zureći prema mraku. Dru?

Sećaš se onih zečeva koje je Henk Dalton pripremao za nas, kao mete, da bismo vežbali gađanje u školi? Kako je Henkov pas voleo da ih jede?

Ne, to ne možeš biti ti. U Majkovom glasu bio je strah.

A šta kažeš na onaj mrtvački kovčeg u kojem je Frenk čuvao naše pištolje?

Hriste, to jesi stvarno ti!

Drago mi je da se vidimo, čoveče.

Ali, kako si me našao?

Ispričaću ti kasnije. Sada mi je potrebna tvoja pomoć. Pronađi mi mesto koje je sigurno. Čoveče, u govornim sam.

Oh, naravno, pomoći ću ti. Stvar je u tome, ko je još sa tobom? Sa mnom? Zašto bi...? Ja sam ti upravo rekao. Ko bi bio sa mnom kada sam u nevolji?

Aha? Senka je gledala oko sebe, nervozno.

Koliko se godina nismo videli? pitao je Dru. Dovoljno da se pitamo kuda nam je otišla mladost, je li? Reskirao je i izašao iz senke, ispruživši ruke u znak pozdrava. Za ime sveta, hoćeš li mi pomoći da se izvučem?

Siguran si da niko nije sa tobom? ako je Dru dolazio sve bliže, Majkova sličnost sa njim postajala je sve očiglednija. Sa mnom? Zbog čega to stalno pitaš?

Zatošto, drugar... Majk je ispružio svoju ruku i nacerio sezaista jeste prošlo dugo...

Da?

... otkako sam čuo da si mrtav.

Majk se hitro bacio u Druovom pravcu. Dok mu je srce udaralo, Dru se, u želji da se zaštiti, povio, čučnuvši. Iza njega odjednom zaklepetale su daske, od kraja prolaza u kojem se sakrivao. Zapanjen, osećajući zamku, Dru se bacio ustranu, spreman da se brani ne samo od Majka već i od ljudi koji su posmatrali Majka za slučaj da se Dru pojavi. Uleteo sam pravo u nju! mislio je Dru uspaničeno. Ali sa kraja prolaza nije se pojavio niko.

Umesto toga, i Majk je bio podjednako zapanjen kao i Dru. I sam se siedivši u položaju za kontranapad, zureći prema daskama koje su lupale padajući, izgledao je i sam ubeden da ga je Dru lagao da je bio sam. Bacajući se unazad, u gardu, prema napadačima koji su bili nevidljivi, opsovao je i okrenuo se naglo, jurnuvši prema suprotnom kraju prolaza, i ne primetivši irskog setera koji se pojavio iz mraka da bi njuškao nešto što se srušilo iza dasaka.

Dru se bacio u trku za Majkom. Nije smeo da ga izgubi. U plućima mu je gorelo, ali je znao da su u ovom lavirintu prolaza, dvorišta i tunela, Majku potrebne samo sekunde da mu se izgubi iz vida. Majk je poznavao sve okrete i zavoje. Bez sumnje je dobro proučio i pronašao najmanje tuce mesta za hitno skrivanje u kojima bi mogao da se pritaji.

Majk je nestao iza ćoška prolaza. Na oprezu, Dru je izvukao svoj mauzer. Majk je mogao da nastavi da trči ili bi mogao da se naglo zaustavi, računajući na iznenađenje Drua i hvatajući ga dok ovaj juri za njim iza ugla. Dru je morao da smanji svoju brzinu, oprezno da zaobiđe ćošak prolaza, koristećiza to dragocene sekunde. Nije mislio da bi Majk mogao imati revolver. Zašto bi Majk reskirao da uništi svoje sklonište tako što bi neko od studenata, u gomili kada se završavaju

predavanja, mogao iznenada da naleti na njega i oseti revolver pod Majkovim kaputom?

Ali, nož? Majk je lako mogao da ima jedan uz sebe. Skakavac u čizmi, ili džepni nožić. Niko to ne bi zapazio. U tom slučaju, Majku ne bi bilo potrebno nikakvo drugo oružje osim njegovih ruku. Poput Drua, i ovaj je čovek mogao da ubije nekoga kratkim oštrim ubodom u grudi iliularinks.

Ali, Majk nije napao dok je Dru pažljivo skretao za ćošak. Umesto toga, Dru ga je spazio kako i dalje juri niz drugi prolaz, i Dni, dok su ga pluća već bolela od napinjanja, potrča za njim. Čak i među senkama, bio je u stanju da puca. Ali, nije se usuđivao. Ne samo zbog buke, koju bi pucanj izazvao, zbog gomile koja bi se odjednom pojavila iz svojih soba, zbog policije. Već zato što bi mogao da ubije Majka, umesto da ga rani. A Majk mora da ostane živ da bi Druu odgovorio na neka pitanja.

Majk se već dohvatio novog ćoška; Dru je išao za njim. Iza dvorišta, dok je lampa na gas zujala, Dru je spazio Majka kako skreće pored staklenika napravljenog od slomljenih prozora, a onda šprintuje kroz unutrašnjost imitacije engleskog zamka. Sada je Dru mogao da ga pretekne. Kada je uleteo u zgradu, naleteo je na čoveka koji je dolazio kroz vrata sa leve strane. Čovek je posrnuo unazad u svoj stan, pao kao sveca po iscepanom linoleumskom podu. Pazi dođavola kuda ideš...!

Dru nije čuo ostatak. Bio je već prošao kroz centralni hodnik zgrade i udario je na zadnja izlazna vrata, ne brinući da bi Majk mogao da ih gurne s druge strane jer, pre nego što su se vrata zatvorila, on je video kako njegov dvojnik žuri napred preko još jednog dvorišta osvetljenog lampom. U ovom se dvorištu nalazio bazenčić sa peskom i Ijuljaška.

Zgrada iza bila je šupa. Ali, umesto da uleti u nju, Majk je skrenuo udesno, požurio kroz još jedan prolaz, preskočio neki bicikl, jurnuo Pored malog bunara i, brzo bacivši pogled iza sebe, sleteo niz drvene stepenice ka ulazu u suteran viktorijanske kuće.

Dok je Dru krenuo ka suterenu, vrata su škripnula. Nije bio iznenađen kada je ispred sebe video još jedan hodnik. Pod je bio od zemlje, nalik onome koji je već video ranije. Vrata su u hodniku bila nanizana jedna uz druga. Samo polovina lampica na ogradi je bilo osvetljeno.

Na udaljenom kraju, Majk se bacio kroz još jedna vrata. Jurnuvši za njim, Dru je čuo lomljivu razbijenog stakla ispod svoje cipele. Namrštio se. Zemljani pod bi trebalo da priguši njegovu težinu. Delovi stakla trebalo bi da budu utisnuti u zemlju umesto da budu na površini.

Ovaj ga je detalj mučio, ali nije smeo da dozvoli da mu to odnese misli na drugu stranu. Morao je da se usredsredi na Majka, a u prolazu van kuće ili u sledećem dvorištu, imao je dobru šansu da ga uhvati. Dru se približavao vratima kroz koja je Majk nestao.

Nanišanio je svojim mauzerom, gurnuo vrata i suočio se sa zidom od cigle koji se podizao direktno ispred njega. Brzi pogled u stranu, otkrio mu je još jedan zid s

njegove leve strane, iza vrata. Poletio je udesno. Vrata su se otvorila. U stomaku mu se zgrčilo kada ga je obuhvatila potpuna tama. Oh, Isuse, molio se. U stomaku su mu puzili pauci. Totalni mrak.

Uspaničen, zalepio se za zid i mada su ga pluća bolela posle ovako duge jurnjave, borio se da ne diše. Jer bi ga sada disanje moglo koštati života. Oh, Isuse i Marijo. Bio je uhvaćen u zamku mračne sobe.

Razbijeno staklo na zemljanom podu napolju u hodniku sada je imalo smisla. Većina lampica u hodniku nije bila upaljena. Majk je, jureći niz hodnik, pogađao lampice i gasio ih. To je bilo to slomljeno staklo koje je krčkalo pod Dru ovim cipelama.

%/ampe koje su bile ugašene bile su koncentrisane na ovom kraju hodnika koji je bio blizu vrata kroz koja je Dru ušao u mračnu sobu. Da je čeli hodnik bio osvetljen, Dru bi mogao da vidi unutrašnjost sobe i da primeti gde se nalazi prekidač u njoj i mogao bi da ga okrene, kao i da onda vidi gde se Majk skriva. Ili možda Majk čak i nije bio ovde. Mogao je da se iskrade kroz vrata koja nisu bila vidljiva i da ostavi Drua u uverenju da je ovde uhvaćen u zamku sa podjedanko nevidljivim neprijateljem. I dok Dru pokušava da odgonetne u koliko je velikoj opasnosti, Majk možda već sada juri napolju, kroz kompleks zgrada.

Ali, Dru je morao da pretpostavi da je Majk ovde. Implikacije koje su bile moguće naterale su mu srce u pete. Potpuno mračna soba. Znao je situaciju jako dobro od mračnog hangara u Industrijskoj školi u Roki planinama. Borba u mraku bila je specijalnost njihovog glavnog instruktora. A Henk Dalton je nemilosrdno drilovao svoje đake prema principima tog oblika bitke koji je kidao živce. Ali, Majk je treniran isto tako nemilosrdno. Dru se borio sa čovekom koji je bio isto tako dobar. Borio se sa samim sobom.

U Koloradu, Dru i drugi đaci uključujući Majka i Džejka odlazili bi u gimnastičku salu kao i obično u osam sati ujutro. Proučavali su dupla vrata kroz koja bi Henk Dalton uvek gurnuo kovčeg od sjajnog bakra. Iako ponosni na svoju zrelost osamnaestogodišnjaka, ipak su osećali zadovoljstvo koje su osećala deca kada se igraju sa igračkama. Onda bi Henk otvorio kovčeg i dao bi im njihovo oružje, terajući ih da se takmiče ko će najbrže da ga rastavi i da ga ponovo sastavi. Džejk je uvek bio brži. Ali, Dru i Majk su bili još brži, rivali kao i u svemu drugom, a njihova fizička sličnost kao da ih je terala da žele da isprobaju svoju sličnost i na svim drugim poljima.

Tog jutra, čekali su da počne čas. Petnaest minuta kasnije nego što je uobičajeno, Henk Dalton je prošao kroz dupla vrata. Ali, bez kovčega.

Napolje, kroz vrata, u para!

Oštar glas naterao je đake da pomisle da je Henk ljut na njih. Puni zebnje da ga ne ljute, naučeni da budu poslušni, odmah su se postrojili i pojurili kroz vrata, niz hodnik, i napolje, gde su počeli da žmirkaju na jutarnjem suncu prema neobeleženom autobusu koji ih je čekao ispred fiskulturnog dvorišta, po kojem su bile raspoređene prepreke. Motor je radio.

U šta buljite? zalajao je Henk. Nikada ranije niste videli autobus? Odjednom se nacerio i počeo se po svom tvrdom obrazu. Vreme je za malu šetnju po prirodi. Upadajte.

Srećni što Henk nije ljut, svi su se ubacili u autobus i sa Henkom koji je vozio, napustili su deo oivičen gvozdеноm ogradom i uputili se prašnjavim dramom prema planinama.

Dva sata kasnije, pošto im se put činio beskrajno dugim, a oko njega nije bilo ničeg osim borova i grmlja. Henk je prošao kroz otvorenu kapiju na dragoj ogradi od lanaca i parkirao autobus ispred avionskog hangara sa metalnim valovitim krovom. U blizini nije bilo nikakvih drugih zgrada. U daljini, mala staza za poletanje aviona probijala se kroz žbunje ove male doline.

Đacima nije ni data šansa da vide mesto na koje su pristigli. Henk ih je odmah saterao u hangar i, tek su posle saznali, u njemu će ostati dvadeset pet dana, ne videći sunce i svetlost dana.

Henk je zatvorio vrata i poveo đake napred. Udarali su jedan u drugog u tami.

Imate problema s vidom? Henk je pitao. . Pa, to ćemo da sredimo. Uskoro ćete misliti da je mrak prirodno stanje oka. Nasmejao se dobro raspoložen.

I zaista, dok su se njihove oči privikavale na tamu, đaci su radoznalo zagledali oko sebe. Uz pomoć tankih zraka koji su se probijali kroz pukotine metalnih zidova hangara, primetili su nešto široko u sredini zgrade tako veliko da je moglo biti jednospratna kuća bez prozora.

Pitam se šta li je to rekao je neko šapućući.

Sve u svoje vreme odgovorio je Henk, vodeći ih ka senovitoj zoni s desne strane građevine. Tu su naišli na niz poljskih kreveta, svaki je imao dva tamna čaršavai jedno tamno ćebe, a na vrhu svakoga ćebeta gornji i donji deo crne odeće.

Pidžama?

Manjeviše. Henkov glas je dolazio iz senke. Skinite se i obucite to. To će biti vaše uniforme.

Još više zbunjeni, đaci su poslušali. Njihove oči su se dalje privikavale na senke, tako da su sada mogli da vide Henka koji je promenio svoje uobičajene kaubojske čizme, farmerke i košulju od džinsa i sada bio obučen u ležernu široku crnu pidžamu.

Sada će biti dobro da se malo odmorite rekao je. Jer od sada, mi ćemo vežbati noću.

Odmor. Usred dana? Dru se nije osećao umornim, pa ipak je zevao istog časa kada se opazio na svom poljskom krevetu.

Iznenada ga je probudio Henkov glas koji je odjekivao iz megafona negde usred hangara.

Ustajte i obucite se.

Usred noći?

Zvuči kao Gospod Bog neko je rekao.

Večera ili je to bio doručak? sastojao se od pirinča i od ribe u nečemu što je ličilo na sos od ostriga. Uz sve to na kraju je došao čaj.

Vežbanje je počelo odmah. Henk ih je odveo natrag do dna hangara, gde su, pipanjem, osetili da su uza zid bile zakačene vreće sa peskom. Dru je čuo Henka kako se kreće, nagnuvši se prema nečemu što% mogla biti vreća, i odjednom, bleđožuta svetlost došla je iza njih sa suprotne strane hangara. Probijala se kroz inače apsolutnu tamu prema vrećama sa peskom.

Henk je slegnuo ramenima, izgledajući kao istočnjak u crnoj pidžami. Čak i noć ima zvezde. I mesec, mada različite svetlosti. Osim ako ima oblaka. A onda veruješ u demone.

Druove oči su se napele, boreći se da prihvate što je moguće više bleđožute svetlosti sa drage strane hangara. Bio je zapanjen koliko je bolje mogao da vidi vreće sa peskom koje su Me okačene uza zid; njegova mašta naučila je da ocem dimenzije koje su senke tame sakrivale.

Henk ih je učio pravom načinu na koji treba držati nož koji se baca. Satima ih je terao da bacaju noževe u vreće. Terao ih je da bacaju žilete, japanske zvezde, čak i šipke, pepeljare, stene.

Nije izgledalo kao da su vežbe proba za ubijanje, mada je Dru često osećao da bi njegov protivnik bio oboren dubokim ubodom njegovog noža. Dok je Henk udarao svojim šakama, pre se činilo da je osnovna svrha bila brzina kojom su oni naletali na objekat pod komandom i spretnost kojom je objekat pogađan.

U mraku ne možete da vidite da li je vaša meta mrtva lajao je Henk. Onoga časa kada osetite i čujete da je vaše oružje pogodilo, morate da pretpostavite da je vaš neprijatelj bio rasejan i...

Ali "i" je očigledno trajalo i sledećeg dana ili noći, budući da je raspored bio okrenut naglavačke jer je Henk prekinuo svoje instrukcije kako bi ispravio položaj iz kojeg jedan đak baca nož.

Naterao ih je da se leđima okrenu vrećama sa peskom. Na njegov znak, kada pljesne rakama,, grupa je morala da se okrene kao da baca nož.

Izvikivao je komande o ravnoteži koju su morali da održe, o potrebi da drže stopala raširena ne suviše, tek u širini kukova. I da im noge budu malo savijene, tako da im kolena u tako fleksibilnoj poziciji mogu delovati kao bolji mehanizam za obrtanje. Učili su kako da se malo nagnu napred, tako da kukovima mogu da pomognu telu da se bolje okrene.

Oštri metalni predmeti koje su bacali na vreće sa peskom zatandrakali bi po betonskom podu.

Henk je insistirao da i to ima svoje vrednosti. Zato što ne možete sebi da dozvolite da obraćate pažnju na bilo kakvu buku koja je drugačija od one koju poznajete. Dokraja vašeg boravka ovde, moja je namera daše dobro upoznate sa zvukom svakog oružja koje možete da zamislite da pada na bilo koju površinu koju

možete da zamislite. Ne samo na betonski pod. Već i na pesak, i na tepih i na travu i na šljunak.

Tog jutra Dru se uspuzao iscrpljen u svoj poljski krevet. Znao je da je jutro po zracima izlazećeg sunca koji su se kradom probijali kroz pukotine u metalnim zidovima hangara.

Ali, razlika u vremenu nije bila važna, mislio je dok je Henk gasio svoju bledožutu svetlost i dok se Dru ušuškivao nag u tamne čaršave, pod tamno ćebe. Ono što jeste bilo važno bio je san. U svome snu u vreće od peska bacao je prazne konzerve kokakole.

Sledeće noći, Henk je nastavio sa vežbama bacanja. One su se toliko ponavljale da Dru više nije ni trepnuo kada bi u tami čuo pad nekog predmeta na pod.

U noćima koje su sledile, Henk je dodao neke detalje. Đaci su sada morali da se bacaju na svoje mete, držeći filcom obložena penkala kao noževe, napadajući vreću od peska u tami i parajući je nagore.

Posle svakog napada, Henk bi ispitao vreću, koristeći se malom baterijom i komentarišući uspešnost udarca. Njegova je komanda bila uvek ista. Koristi onoliko svetlosti koliko imaš, a nauči se da procenjuješ preostali deo mete na osnovu tog dela koji vidiš.

Sledeće je bilo da Henk svojim đacima naredi da bacaju meke predmete jedni na druge u skoro potpunom mraku a onda da se bacaju jedan na drugog sa penkalom obmotanim filcom kao da će probiti građi koje su bile, inače, obložene jastukom.

I svaki put Henk bi svojom malom baterijskom lampom dolazio da ispita uspeh udarca.

Najzad je došlo vreme kada đacima nije bio dozvoljen jastuk oko grudi. Ako bi ti penkalo koje je obloženo filcom udarilo u stomak, pa, trebalo je da budeš pažljiviji. Zamisli da je udarac došao od noža.

Na ovaj i još brojnije slične načine, Henk je uvežbavao svoje đake da razvijaju reflekse u mraku.

Bili su podučavani da se kreću sa nožem kao da je on bio produžetak šake. Kao što je šaka produžetak ruke. Gibati rukom znači naterati šaku da prati taj pokret. I na taj način i nož da prati pokret šake. Fluidnost, protok.

Kako čučnuti dok se krećeš u stranu, nikada ne šireći stopala van širine kukova. Uvek polako, postepeno pomerajući težinu. Nikada unazad i nikada unapred. Nečujno.

Naučili su delove tela: jetra, epiglotis, testisi, gornja vilica, tireoidea, sinus, nosna šupljina, karotidna arterija, ramena kost, očne duplje. I bacali su se na vreće od peska ili jedan na drugog kroz tamu, sa penkalima obloženim filcom, i kasnije dlanovima svojih šaka ili vrhovima lakata.

Što je trening postajao žešći, to su imali osećaj da ih Henk priprema za poslednji test. Noć je smenjivala noć koliko ih je prošlo, bilo je nemoguće znati. Nisu mogli da ne bacaju sve češće pogled prema jednostavnoj spratnoj građevini koja ih je čekala u sredini mraka hangara.

Konačno, pošto su uspešno demonstrirali svoju sposobnost u suprotstavljanju oponentu kroz mrak, a. na površinama koje su bile različite i podsećale na peskovitu obalu, na debeli tepih, na klizavi veslački pod; pošto su naučili kako se nečujno hoda i savlađuju u mraku prometi u senci istom gracioznošću koju su razvili prethodno u svojoj školi baleta, Henk je rekao: "U redu, došlo je vreme. Spremni ste da saznate šta se ovde krije."

Ushićeni, išli su za njim kroz tamne senke do vrata građevine. Henk ih je otvorio, ali ni Dru ni drugi đaci nisu mogli da vide šta je unutra.

Henk je pokazao na Džejka. Pošto ja uđem i zatvorim vrata, daj mi fore petnaest sekundi. Onda dođi ti unutra i zatvori za sobom vrata.

Džejk je oklevao. 1?

Nisi se nikada igrao žmurke? Pokušaj da me nađeš. Samo još nešto, ipak. Ja treba da budem tvoj neprijatelj. Ako mi daš šansu, ako ne budeš oprezan i ako mi dopustiš da te čujem ili da te osetim, pa, u stvarnom životu, ja ću biti u stanju da te ubijem. Od sada, igraćemo igru ovako ko god koga iznenadi prvi, dodirom, pobednik je. Prosto, a? Aha.

Henk je ušao unutra. Petnaest sekundi kasnije, Džejk je pošao za njim, zatvorivši vrata za sobom. Za trideset sekundi, vrata su se ponovo otvorila i Džejk je izašao napolje. Dru je spazio frustraciju na njegovom licu.

Šta se tamo desilo? neko je zapitao.

Ne treba da govorim o tome. On hoće da se svi vi poredate i da jedan za drugim uđete unutra.

Dru se osećao nesigurnim. Stojeći pri kraju reda, posmatrao je kako svako od njih ulazi unutra. Niko nije ostao duže od Džejka.

Došao je red na Majka, i on je izašao i pre nego što je ušao. Dru je osetio kako je Majk ponižen. Uvek spreman da se bori, Majk je izgledao kao da izaziva Drua da vidi da li će ovaj biti bolji.

Onda je došao red na Drua.

Otvorio je vrata, koncentrišući se da izošti svoje reflekse, ušao unutra i nervozno zatvorio vrata za sobom. Gotovo istog časa osetio se kao da se guši, kao da je vazduh ovde bio gušći, da ga je pritiskao. Ali tek sada je shvatio šta je potpuni mrak.

Ovde je on bio apsolutni, pritiskajući. Od tišine mu je zujalo u ušima; razmišljao je šta da učini. Zakoračio je napred u traganju za Henkom, udario je o sto. Njegove noge su zaškripale po betonskom podu i istoga časa, Henk ga je zgrabio za lakat.

Upravo si sada ubijen. Henk je prošaputao to tako blizu da je njegov glas zagolicao Druove uši.

Napuštajući crnu sobu, pokušavajući da ne bude zbunjen Dru je primetio Majkov zadovoljni izraz. Njegovo oduševljenje što Dru nije bio uspešniji od njega.

Henk je okupio ekipu i tražio od njih da kažu šta se desilo. Naterao ih je da ponove vežbu, ponovo ih je ispitivao, i postepeno u njih utiskivao principe ovog tipa sukoba.

Svi ste vi pokušali da me prebrzo nadete. Niste sebi dali da osetite mrtvu tišinu i mrkli mrak. Vaša žurnost vas je odala. Polako. To može da bude poslednje vreme koje živite, pa zašto onda da ga ne produžite? Osetite ga u svojoj punoći.

Henk ih je podučavao šablonima kojima se istražuje soba, umesto da se ide naslepo napred. Ohrabrivao ih je da koriste sposobnosti koje su već razvili napadajući vreće sa peskom i izbegavajući prepreke u hangaru.

Ali to je druga stvar neko je rekao.

Kako?

U hangaru imamo prostora koliko nam je volja. I mrak nije totalni. Osim toga, ti si tamo ušao prvi. Imao si prednost da se sakriješ. Zamisli sad to. A ako budeš jurio neprijatelja, šta misliš, da mu prebaciš da nije fer i da ima prednost? U ovoj igri, ti moraš sam da se izboriš za prednost rekao je Henk. Tako što ćeš biti bolji od svoga protivnika. Najvažnija stvar na koju uvek treba da misliš jeste osim šablona kojima sam vas naučio i kojih treba da se pridržavate kada ste u mračnoj sobi da se krećeš polako kao da se skoro i ne mičeš.

Pokušali su vežbu ponovo, i opet i opet, i svaki put su ostajali malkice duže pre nego što bi ih Henk dotakao. Pet sekundi, možda. Onda deset. Ali to sitno produžavanje bilo je, u odnosu na prvi ulazak, izvanredni uspeh. I prvi put kada je Dru preživio minut, bio je iscrpljen ali ponosan što je toliko dugo ostao u sobi.

1 dalje se ne krećete dovoljno polako insistirao je Henk. 1 dalje ne osećate mrak. Da li ste ikada posmatrali na koji način slepi čovek zna prepreke koje se nalaze ispred njega, čak i kada nema psa? To je zato što je on navikao da živi u tami tako da on može da oseti vazduh oko sebe i udare koje taj vazduh prenosi u njegovoj okolini. On može da oseti stvari oko sebe, gotovo kao da one šalju svoje vibracije. I to je ono što vi morate da naučite. Kompenzirajte svoj nedostatak vida tako što ćete izoštriti svoja čula. Džejk, ti se krećeš nečujno, moram da ti odam priznanje. Ali ti si pušač. Ja osećam miris cigareta na tebi i znam tačno gde se nalaziš, čak iako te niti vidim niti čujem. Od sada, nikome u ovom timu nije dozvoljeno da puši. I ne mislim samo dok smo ovde. Nikada. Majk, ti koristiš dezodorans. Mirišem u vazduhu kada dolaziš. Odbaci ga.

Ali, mi moramo da emitujemo neku vrstu mirisa rekao je Majk.

Na primer, znoj. To je prirodno kada je čovek pod stresom.

Nije. Vrsta stresa sa kojom se mi sada suočavamo tera vaše znojne žlezde da se suše. One prestaju da funkcionišu. Oh, možda jedan ili dvojica vas ne pripadate toj tipičnoj grupi, i vaše znojne želzde neće prestati da rade. Uskoro ćemo to saznati. I takvi će morati da napuste školu.

Uskoro su đaci bili u stanju da prežive vežbu čak i na duže vreme. Dva minuta su se produžila na pet. I onda na deset.

Dru je postepeno saznavao predmete u sobi. Napredujući polako metodično, otkrio je da je postavka podsećala na spavaću sobu; st*ice, sofa, stočić za kafu, televizor, lampa, polica za knjige. Ali jedne noći, nameštaj je preraspoređen i umesto betonskog poda postojao je sada tepih. Pa onda, sledeće noći, soba je bila ispunjena sanducima, kao da je pripadala stovarištu.

Ništa ne možeš smatrati sigurnim upozorio ga je Henk.

I konačno, svaki đak u ovom razredu Henkove škole bio je u stanju da izdrži sa Henkom a da se ne dodirnu jedan čeli čas. Onda je Henk promenio vežbu. "Od sada, vi ćete ostajati u sobi jedan sa drugim. Jedan od vas ulazi unutra, onda drugi ide za njim. Posle toga, onda ćete obrnuti, drugi će ulaziti prvi, a progonjeni će postati lovac. I stalno ćete menjati partnere. Svako će imati mogućnost da ide na svakog".

Dru je pogledao u Majka, koji mu je uzvratio pogledom, jasno je bilo da je jedva čekao da proba svoje sposobnosti na Druu. Oni nisu odmah Mi par. Tek kada su izmenjali po četiri partnera, našli su se u sobi zajedno. Dru, koji je bio progonjeni, pobedio je prvi put. Ali, kada je Majk postao progonjeni, on je pobedio. I kasnije kada su ponovo bili par, njihov je rezultat bio tesan. Poslednji put, kada su u sobi ostali tri sata, i ni jedan ni drugi nije pobedivao, Henk je prekinuo igra.

Sada, posle šesnaest godina, ponovo su bili par. Ali, njihovo oružje nije više bilo filcom obloženo penkalo, i Henka nije bilo da prekine vežbu. Njihovo rivalstvo došlo je do kraja. Ovde neće uopšte biti postavljeno pitanje ko će biti bolji. I nema ponovne borbe.

Dru nije želeo da ubije. Morao je da uradi tako da Majk ostane živ, da bi ga naterao da govori o Janusu. Ali njegova odbojnost da ubije Ma je na staklenim nogama. Jer Majk sigurno neće oklevati.

Istog trena kada je Dru shvatio užasavajuće implikacije ovog mračnog suterena u koji ga je Majk namamio, odmah je savio kolena onako kako ga je Henk učio. Raširio je stopala u stranu, u širini svojih kukova i ispružio rake napred, takode raširene, u visini ramena, opipavajući mrak šakama. Onda je rake raširio više, osećajući prazninu sa svoje leve i sa svoje desne strane. Istog časa promenio je svoje mesto, pomerivši se ulevo, ne daleko, samo u širini tela i zaustavio se.

Ova početna taktika imala je samo jedan cilj da se pomeri sa mesta gde se našao kada je ušao u sobu, kako Majk ne bi dobio prednost osluškujući nepredvidljive zvuke koje je Dru načinio i napao dok se Dru nije još pripremio. Ali sada je i Dru bio u mraku, baš kao i Majk. Traganje može da počne.

Dru je bio sve više siguran da Majk ne nosi pištolj; imao je suviše šansi do sada koje nije iskoristio. Kao prvo, kada je Dru ulazio u ovu sobu, trenutak kada se vrata nisu još zatvorila i obuhvatila ga potpunim mrakom, Majk je mogao imati vrlo povoljnu metu.

Pa ipak, Majk je mogao imati nož. Dru je razmotrio taj rizik i shvatio da bi ga Majk bacio u čas kada je Dru zakoračio u sobu. U času kada bi Majk čuo da je nož pogodio Drua, on bi napao, koristeći prednost Draove rasejanosti zbog udarca i ubio

bi Drua šakama da nož nije obavio svoj posao. Henk Dalton im je usadio tu taktiku. To je bila njihova draga priroda.

Stoga mora da postoji razlog zbog kojeg se Majk drži po strani. Jedino objašnjenje koje je Druu moglo da padne na pamet bilo je da Majk nije imao nikakvo oružje, da je zavisio od sposobnosti u borbi prsa u prsa. To je značilo da će Majk čekati da Dru dođe blizu i onda će ga napasti, računajući na faktor iznenađenja.

Dru je imao oružje, mauzer kojeg je stegnuo, ali u mraku on je bio beskoristan čak je predstavljao teškoću, jer je ograničavao desnu raku kojom ga je držao. U ovim okolnostima, Dru bi više voleo da mu je desna raka slobodna kako bi mogao da bolje oseti nepomičnost, supflne vibracije zvuka. Ali nije smeo da se usudi i reskira da Majk čuje zvuk spuštanja revolvera u džep jakne.

Čekao je, u čučnju, napet, pet minuta, osluškujući intenzivno. Ova je soba očigledno bila do te mere srasla sa tlom, zidovi su joj bili veoma debeli, i spoljni zvuči nisu mogli da se probiju kroz njih. Napeo se da čuje tiho disanje. Ili šum koraka. Ali ništa nije čuo osim bubnjanja u sopstvenim ušima.

Polako udahnuvši vazduh, rasporedjivao je i prepoznavao mirise u sobi, razdvajajući ih i identifikujući. Miris terpentina. Boje. Nečeg nalik na lak. Daleki dašak benzina.

Stovarište? pitao se. Što je više procenjivao mirise, to mu se prva procena činila tačnijom. Aparati za održavanje. KosHica. Možda alat.

Uskoro će otkriti. Jer morao je da počne da lovi, baš kao, pretpostavljao je, što Majk kreće da lovi njega.

"Nikada ne idi ravno kroz sobu", insistirao je na tome Henk Dalton. "Izbegavaj sredinu. Prvo ispitaj okolinu. To znači da imaš dva izbora. Desno i levo. Leda neka ti budu uvek uz zid. Nameštaj u sobi prepreke u njoj odrediće koji je smer najbolji."

U ovom slučaju, izgledalo je da ni levo ni desno ne daju neku prednost. Istina, krenuo je ulevo kada je ušao u sobu i prepoznao je zamku. Majk bi mogao da pretpostavi da će Dru da nastavi ulevo. Način da ga prevari bio bi da Dru skrene u pravcu koji Majk nije očekivao, udesno.

Ali, pretpostavke, pretpostavke na drugi, pa pretpostavke na treći stepen, bile su osnova ove igre. Majk je mogao da prozre Druovu logiku. Mogao bi da pretpostavi da će Dru, budući daje počeo od leve strane, da bi ga prevario, da skrene udesno. Konačno, bez obzira koju logiku bilo jedan ili drugi koristio, nije postojao način ni da Dru ni da Majk pretpostave u kojem će pravcu lov početi. Misliti o tome predugo vodilo bi ka paralizovanosti.

Presudivši u sebi, Dru je odlučio da nastavi da se kreće ulevo. Sporošću koja je ličila na agoniju. Raširivši ruke, šake, opipavajući tamu. Lagano pomerajući stopala.

Pod, kao i hodnik napolju, bio je od zemlje. Ali, bar je prljavi pod bio solidan, apsorbujući njegovu težinu dok je lagano spuštao stopalo. Nikakav zvuk nije odavao njegovu poziciju.

Ponovo se zaustavio, slušao, mirisao, osećao. Ponovo je ispitao mrak šakama i polako otpuzao nekoliko santimetara dalje ulevo.

Pomerajući stopala kao po jajima, ukočio se kada je ivicom svoje leve cipele dotakao jedan predmet. Gotovo neosetni pritisak uz njegovu levu nogu i kuk upozorio ga je da je predmet bio veliki, ali kada je pomerio svoju šaku u tom smeru, nije osetio ništa. Što god da je, predmet nije dosezao više od njegovog struka. Kada je spustio šaku na taj nivo, osetio je drvo, sa izdubljenjima, istrošeno, od gustog vlakna, nekako zamašćeno.

Radni sto. Tiho istražujući svojom šakom, osetio je metalni alat zakačen za ivicu stola. Makazezažicu. Masna kanticaza ulje, sažljebom. Od sada, komplikacije su se umnožavale. Iz svega što je saznao, Majk je čekao na drugoj strani radnog stola, spreman da napadne dok Dru ide polako uz sto da bi se vratio nastavku zida. Ili je možda Majk bio direktno preko puta njega, uz suprotni zid, i istog časa kada oseti da je Druova pažnja zaokupljena problemom da zaobiđe sto...

Pretpostavljanje na kvadrat, provera na kub. Dok je Dru počeo da obilazi oko stola, zamišljao je šta Majk može da misli.

Hej, Dru, ovo je baš kao onda u Koloradu, kada smo bili rivali. Naravno, toliko samo ličili jedan na drugog da su se svi pitali ko je od nas bolji, zar ne? Ali, ni mi nismo nikada razrešili to. Ne na moju satisfakciju. Naravno, oni naši profani imali su svoje glupe ideje o tome kako si ti bolji od mene. Inače, ne bi mene izabrali da budem tvoj dvojniki umesto da bude obrnuto. Ti si bio zvezda; ja sam bio rezerva. Sranje. Ali, ja sam te preživio. Za tebe se pretpostavlja da si mrtav. Ja ću da zauzmem tvoje mesto. Ja sam postao ti, i kao takav sasvim sam uživao. Neću ponovo da menjamo mesta. Neću da se vratim i da budem druginajbolji. Ovoga puta, planiram da se prokleta dobro potrudim da ostaneš mrtav.

Dok su mu mišići pucali od bolne napetosti, Dru se micpomic kretao kroz tamu oko stola. Ali da bi proverio ćošak između stola i zida morao je da se delom otvori i učini pogodnim za napad od prekoputa. Izoštrio je svoja čula, spreman da čuje i najslabiji zvuk ili pokret gustog, mrtvog vazduha.

Tanano, tiho, mahnuo je levom šakom ispred sebe, prema nastavku zida. Želeo je da napravi laki pokret vazduha koji bi mogao da natera Majka da pomisli da je Dru bliži nego što je uistinu bio, da izazove Majka na prevremeni napad iz ćoška između zida i stola.

Ali, nikakvog napada nije bilo i dok je Dru nastavio da klizi drugim delom stola, približavajući se zidu, nanišanio je mauzerom prema zidu. Ako se Majk zaista krio tamo, ako bude napao, Dru će pucati istoga časa kada oseti Majkovo telo.

Ali, ništa se nije dogodilo. A u sebi odahnuvši, Dru je stigao do zida ponovo se oslonivši na njega. Čekao je u tami, pripremajući se i skupljajući energiju, koncentrišući se.

"Disciplina," govorio im je Henk. "Strpljenje. To su tajne pobeđivanja u ovoj igri. Jedan nepromišljeni potez. Jedan nepažljivi gest. Samo je to potrebno i već ste mrtvi. Morate da ne mislite na ono što će se desiti. Ne smete sebi da dopustite da zamišljate kako ćete se divno osećati kada pobedite, izađete iz sobe i opustite se. Jer

glavno je ono stoje sada, i ako se vaš neprijatelj koncentriše na sada a vi na budućnost, pa, drugari, nikada je nećete videti. Bićete istorija".

Dru je nastavio da se pomera duž zida sa svoje leve strane. Kao i ranije, koristio se stopalom, ivicom noge i kukom, da bi ispitao prepreke. Nišaneći mauzerom u desnoj ruci, ispred sebe je pokretao levu ruku, gotovo milujući mrak. Njegova nečujna stopala dotakla su neki predmet s leve strane; zaista, osetio je taj objekat na tom mestu i pre nego što gaje dotakao cipelom. Predmet je bio od drveta. Pružao se ka unutrašnjosti sobe u dužini od četrdesetak santimetara. Osetio ga je levom rukom. Predmet se dizao svom dužinom do tavanice. A kada je prešao prstima po njegovoj ivici, dotakao je hladni kružni metal. Hartija, uvijena oko njega, bila je delimično pocepana. Ovde je miris terpentina bio jači. Konzerva sa bojom? Da, odlučio se da je to. Police u visini tavanice sa konzervama sa bojom. Leđima uz police kao da su one zid, nastavio je kretanje ulevo.

Napredovao je ne više od devet ili jedanaest metara i ovde je bio verovatno već četrdeset minuta, možda i duže. Do sada je bilo veoma teško. U crnoj sobi, vreme je bilo iskrivljeno zbog agonizirajuće sporosti kretanja. Svaki je sekund ličio na večnost. Užasavajuće ispunjen.

Ne dišući, došao je do kraja polica, mislio da ide oko njih ka zidu, ali je umesto kraja police dotakao dragi zid. Pružao se od njegove leve strane. Opipao je taj ćošak.

Iznenadujuće naglo, nešto je udarilo u police s njegove desne strane. Predmet je tresnuo o pod, zazvečavši.

Dru se trgnuo. Nije mogao da se odupre. Njegovo je srce poraslo kao da će da eksplodira, borio se da ne uzdahne. U stvari, nije napravio nikakav zvuk. Umesto toga, kako ga je vežba ferala, refleksno je čučnuo tako nisko da su mu kukovi dotakli zadnju stranu potkolenica. Leđima oslonjen na ćošak, podigao je šake nišaneći mauzerom.

Reakcija je bila tako trenutna da je on bio spreman i pre nego što je predmet tresnuo na pod.

Majk napada. To je bila jedna od taktika Henka Daltona. Da iznenadi svoga protivnika. Da baci nešto. U trenutku kada tresne, on prelazi sa prednošću u napad. Ali, dok je tišina ponovo punila sobu, dok se zgušnjavala, Dru nije osetio nikakav udarac, niti telo koje je letelo ka njemu. Čekao je, dok mu se s%>mak stezao, a nervi razapinjali. Ništa se nije desilo.

Pokušao je da sračuna pravac odakle je predmet bio bačen. Nije mogao. Ali bar je znao da je Majk bio tu, da njegov dvojnik nije pobegao kroz neviđen prolaz pre nego što je Dru ušao u sobu.

I sada je bio još više uveren, ovo je bila borba na smrt. Ali nešto ga je drugo mučilo. Zbog čega Majk nije napao? Dru je razmišljao, napet, pokušavajući da shvati.

Zato što Majk nije uspeo da sazna gde se nalazim. U mraku, ako bi poleteo na mene ali pogrešno procenivši moju poziciju, zna da bih mogao da ga ubijem. Bacio je nešto prema meni gde je mislio da bih mogao biti, i nadao se da ću da izgubim kontrolu, da ću da se zvukom odam. Ali pošto nije uspeo u tome, baciće nešto drugo.

Ako me pogodi, istoga časa kada čuje udarac o moje telo, pomisliće da mi je pažnja poremećena, i onda će napasti.

Još jedna strategija Henka Daltona.

Dok je Dru čučao sa leđima okrenutim ćošku, gledajući u mrak u sobi, dragi je predmet pogodio police .na njegovoj desnoj strani. Zveket je bio bliži, i slao je vibracije do Druovog ramena.

Ali, ovoga puta je Dru očekivao buku. Iskoristio je to što je predmet pao kako bi se pomerio s leve strane, uz novi zid.

Naravno, Majk mora da je shvatio da se krećem u ovom pravcu.

Pokušava da me pogodi. Onoga časa kada uspe, pojuriće na mene. Dok je treći predmet tresnuo u ćošak gde je Dru bio klečao pre toga, on je ponovo iskoristio zvuk da se pomeri malkice dalje uz taj novi zid.

A sada je već imao više informacija. Ugao pod kojim su padali različiti predmeti, pravac njihovog zvuka kada su pogađali zemljani pod, rekli su mu da je Majk bio na udaljenoj strani sobe, verovatno u uglu suprotno od ovog uz koji je on sam upravo čučao.

Ili je bar Majk tamo bio pre jednog trenutka. Po svemu što je Dru mogao reći, njegov je dvojnik iskoristio zveket predmeta o pod da bi se, baš kao i Dru, pomerio sa mesta na kojem se nalazio.

U kojem, međutim, pravcu Majk može da krene? Prema zidu kojim Dru ide da bi se sreo sa Druom? Ili prema zidu uz koji je Dru prvo klizio da bi mu došao s leđa?

Dru se pitao ne bi li trebalo da i sam obrne svoj pravac kretanja. Pismoglava. Šansa fiftififti. Oni mogu ovako da nastave, udvostručujući i utrostručujući nagađanje, cele noći. Zamišljao ih je obojicu kako doveka kruže ovom sobom.

Zveknuo je četvrti predmet. Ali, ovoga puta se odbio o prvi zid uz koji je Dra išao, i tresnuo o pod.

Dali Majk misli da se vraćam natrag? Ili pokušava da me navuče da mislim da je to ono što on misli?

Kao što je Henk Dalton neprestano podvlačio, to je bila poenta vežbe. Da zbuniš svog protivnika sve dok mu se um ne umori, dok ne izgubi ravnotežu.

A onda ga ubijaš.

"Pravila. Njima veraj. Od njih zavisi," zahtevao je Henk. "Trebalo mi je skoro dvadeset pet godina da ih otkijem. I ona su jedini razlog da sam ja još u životu".

Ali, kao što je Henk podvlačio, malo dragih ratnika znalo je ta pravila. U običnoj borbi, Henkov učenik nije morao da se iscrpljuje tragajući za protivnikom. Jer Henkov sistem borbe u mraku nije predstavljao obavezni standardni oblik vežbi u dragim školama. "Uvek imajte na umu," govorio je, "vi imate prednost. Nemojte biti preterano samouvereni. Ali nemojte da se osećate ni inferiorno. Jer, ako pratite pravila, imaćete više od jednakih šansi da pobedite".

Naravno, mislio je Dra. Samo prati pravila. Ali, slušaj, Henk, reci mi ovo. Šta radiš kada tvoj protivnik takođe zna pravila? Tamo u Koloradu, uz njega je bilo još

puno mojih drugara. Ali on ne samo da liči na mene. On je /remrankao i ja. Šta činiš da bi predupredio svog školskog draga? Sa tom razlikom što ovoga puta, protivnik mora da bude uništen. I ići će se do iscrpljenosti. A od manastira, ja suviše dugo bežim. Ako je žilavost odlučujući faktor, onda ću ja verovatno izgubiti.

Nije paničio. Umesto toga, njegovom kičmom prošli su žmarci. Iznenada je dobio inspiraciju. Šta se radi kada se borite protiv nekog ko takođe zna pravila?

Čini nešto što je potpuno neočekivano. Krši pravila. Vрати se načinu na koji si se ponašao kada si prvi put ušao u crnu sobu u hangaru u Koloradu. Obidi u krug sobu. Idi duž njenih zidova, onako kako je Henk insistirao. Ne. Idi pravo preko sobe. Čučni u sred sobe i čekaj da Majk ponovo baci predmet.

I onda, kada oseiš tačno gde je on, poleti na njega.

Činilo se da mu cipele ne dotiču zemljani pod dok je nečujno klizio prema sredini sobe. Održavao je svoj lagani tihi korak, držeći ispruženu levu ruku ispred sebe dok je desnom nišanio mauzerom, opipavajući mrak.

I kada je procenio da je stigao do sredine sobe, povio se, sevši na butine što je mogao udobnije i čekao je Majkov sledeći potez.

Osetio je kako se vazduh pomera dok je predmet prošišao pored njega, samo nekoliko santimetara iznad njegove glave, udarivši u zid kojim je do tada išao. Tamo. U suprotnom ćošku. Dru se pomerio napred za dva santimetra.

Drugi je predmet proleteo pored njegove glave, udarivši u zid iza njega. Dru se pomerio još bliže.

Zbilo se zapanjujuće iznenadno. Dru je osetio neku prepreku koja se odjednom stvorila ispred njega. Nije je dotakao. Ne, baš kao što je Henk Dalton insistirao, nije je dotakao. Ako je dovoljno oprezan, biće u stanju da oseti vibracije koje dolaze ka njemu, ? Prepreka je bio Čovek.

Majk koji je ličio na Drua, koji je bio treniran isto kao i Dru, takođe je misljbkao Dru. Majk je razmišljao kako da se prikrade protivniku koji, takođe, ima prednost u znanju škole Henka Daltona, i koji može da pretpostavi i unapred prozre postupke neprijatelja.

A sve to zbog pravila. Zato krši pravila.

I neočekivano naglo, Dru se našao kako se bori prsau prsa, licem u lice, sa svojim dvojnikom.

Šok je bio mučan. Dok su posrtali u jednom pravcu, onda u dragom, Dru se više nije plašio da li stvara buku. Umesto toga, oštro je disao, očajnički osećao potrebu za kiseonikom, gurao je, odupirao se o čoveka kojeg je držao i koji je držao njega.

Zaječao je dok se izvijao unazad, udarivši se u bubrege o oštru ivicu radnog stola.

Majk...

Ivicu levog dlana zario je u solarni pleksus svog napadača. Majk je zaječao. Za ime boga, slušaj...

Dru je izgubio vazduh od razornog udarca koji ga je pogodio u vrat sa strane.

Moramo da razgovaramo!

Ali kada se oštra ivica šrafcižera iznenada zarila oh, blagi bože u Druovo levo rame, rasparavši njegovu jaknu, shvatio je da je Majk odlučan da pobedi.

Koji je izbor Dru imao?

Odgurnuo je Majka od sebe i pritisnuo prst na obaraču mauzera.

Pucanj.

I još jedan.

Ispraznio je šaržer, dok su mu uši bile zaglušene ponavljanim eksplozijama, a oči ga bolele od fleševa.

Uprkos različitim povredama tela, Dru je vesto parao mecima. A kada je čuo da je metak pogodio cilj, suzio je metu, nozdrve su mu se širile od kiselkastog smrada kordita i nagore tine, od materijala koji je spečeno smrdeo i od mesa.

Svoga dvojnika razneo je do pakla.

Dok je krv bljuvala po zemljanom podu, prsnula topla i slankasta po njegovim usnama, osetio je kako Majk još jednom pada na njega, i dalje odlučan da nastavi borbu. Ali, Majk se tresao u samrtnom grču. Dva su se muškarca zagrlila, gotovo kao ljubavnici.

Majk je počeo da pada na pod, njegova mlitava vilica preskočila je dok je klizila niz Druove grudi, stomak, prepone i kolena.

Zašto nisi slušao? prošaputao je Dru, iako je želeo da vrisne. Prokleta disciplina naterala ga je da se kontroliše. Trebalo je da slušaš. Jedino što je trebalo da mi kažeš to je za koga si radio. Ti glupa... Bio bi živ. Možda bismo konačno mogli da budemo prijatelji umesto...

Rivali? Dvojnici?

Janus. Ubio je Janusa ali čovek koji je stajao iza Janusa još živi!

Pobesneo zbog besmislenosti ove smrti, Dru je poželeo da šutne Majkovo telo, da mu smrska zube, da mu razbije nos.

Ti glupa...

Umesto toga, pao je na kolena, u mraku.

Sa suzama koje su mu tekle niz obraze, molio se za Majkovu dušu. I svoju.

U crnoj sobi vreme je bilo tako izobličeno da je Dru, kada je izašao iz zgrade morao da zažmuri od iznenađenja. Noć je bila prošla. Hladno oktobarsko sunce se podizalo. Sada su sve lampe koje su se nalazile po ulicama bile ugašene, stanovi tihi, iako su se odnekuda već čuli pilići kako veselo pijuču. Ljudi koji su ovde živeli očigledno nisu čuli pucanj ili su ga svesno ignorisali, ne želeći da budu umešani. Išao je hodnicima koji su se vrteli u cikcak, prolazima i tunelima, vraćajući se natrag ka malom prolazu sa zidom od žbuke s desne strane, gde se večnost pre toga pomerio iza gomile naredanih dasaka da bi se sreo sa svojim dvojnikom.

Maramicom je obrisao Majkovu krv sa lica i sa šaka. Istom je maramicom pritisnuo mesto na ramenu gde sa je Majk ubo šrafcižerom i odakle je tekla krv.

Onda je skinuo jaknu i prebacio je preko ramena tako da ne samo pokrije ranu već i

sakrije krvavu mrlju na samoj jakni. Oprez nije bio potreban. Ovako rano, nije sreo ama baš nikoga.

??? mu je zima, u ramenu mu je kuckalo i bilo mu je muka od bola. Ključem koji je izvadio iz Majkove jakne kada je pretraživao telo, otključao je vrata Majkove sobe. Nije se plašio nekih zamki ili alarma protiv lopova. Majk takođe nije koristio nikakve mere opreza kada je izvadio isti ključ iz džepa i krenuo sa njim prema bravi. Druova pretpostavka je bila da je stan bio nezaštićen. A ako nije?

Potpuno iscrpljen, nije vodio o tome računa. Ubio je ponovo, i ništa drago nije bilo važno.

Ništa. Osim nastavljanja njegovog traganja. Potrebe da osveti kaluđere u manstiru. Da otkrije za koga je radio Majk.

Okrenuo je kvaku i otvorio vrata, namrštivši se kada nije spazio svetlost u sobi. Instinkti su mu odmah bili izoštrani. Sinoć između navučениh zavesa i neprozirnog prozora videla se svetlost. Ko je bio ovde i ugasio svetlo? Dok su mu se grudi napinjale, posmatrao je sobu. Čak i sa ugašenim svetlom, nije bilo kao u rogu. Sunce koje je izlazilo osvetljavao je otvorena vrata kroz koja je prošao, čineći senke tako manje tamnim.

Uprkos svojoj nelagodnosti, dve je pretpostavke uzeo u obzir. Prva je bila da je soba prazna. Konačno, bilo ko da se u njoj krio već je imao mogućnost da ga napadne.

Draga je bila posledica prve. Svetla su bila ugašena jer su, kako je Jrlin tačno pretpostavila, tako naštelovane.

Zakoračivši dalje u sobu, video je police od cigle i dasaka, sto sa pisaćom mašinom, krevetsofu, stočić za ručavanje, televizor i stereo.

Ništa posebno. Samo ono što bi svaki student imao. Ista vrsta nameštaja koju je i Dru nekada imao, iako je baš kao i Majk mogao sebi da priušti mnogo bolje.

Ceo je stan činila samo jedna soba; šporet i frižider nalazili su se iza šanka.

Blizu sofe nešto se pomerilo. Dru je savio kolena, podižući šake, spremajući se za odbranu. A onda se njegovo namrgođeno lice promenilo u osmeh, koji je postajao sve širi dok se prisećao Stjuarta Malog. Za sada, stajao je u poziciji za napad a ispred mačke.

Mačka se približavala njemu, mjaučući. Nije bilo baš mače, ali ni odrasla mačka. Rida sa tačkicama. Iza stola se pojavila draga mačka, a onda treća iza šanka, prva potpuno crna, druga sijamska, kojoj su plave oči bile sjajne čak i iz senki.

Gotovo da se nasmejao ali se zaustavio, jer mu je u ranjenom ramenu kuckalo. Ponovo još jedna sličnost između njega i Majka.

U davno vreme, pre manastira, Dru je uživao u čuvanju mačaka. One su bile njegov luksuz; njegov društveni život. I kasnije, kada je miš umesto mačke ušao u njegovu manastirsku ćeliju, ponovo je osetio da je živ. Jer, uprkos tome što su kartuzijanci insistirali na tome da sebe izbrišu iz postojanja i odseku iz sveta, jedna od stvari koje su mu nedostajale bila je mogućnost da svoje postojanje deli sa još nekim bićem.

Mace, kladim se da se pitate zašto niko nije sinoć došao rekao je, iznenada videćiu sećanju Majkovo mrtvo telo u crnoj sobi. Stresavši se, pokušao je da potisne osećanje užasa. Glas mu je zvučao promuklo. Kladim se da ste užasno gladne.

Zatvorio je vrata za sobom, zaključao ih je, pronašao prekidač i upalio svetlost.

Dve lampe su se osvetlile, jedna pored sofe, druga na stolu. S njegove leve strane otvorila su se vrata. A preko puta njega, iza šanka, odjednom se podigla jedna silueta. Ukočio se.

Na vratima se pojavio otac Stanislav. Iza vrata, Dru je video orman. Okrenuo se ka šanku gde je stajala Arlin, potpuno uspravljena. Prišla mu je. Očajnički je poželeo da je zagrlji.

Hvala bogu da si živ. Sa čežnjom ga je zagrlila. Kada se nisi vratio tamo gde su bila kola...

Osetio je njene rake oko sebe, njene gradi koje su bile pritisnute uz njegove. Refleksno se nagnuo da je poljubi.

Otac Stanislav je pročistio svoje grlo. Ako smem da vas prekinem. Dru je pogledao u njega zbunjeno.

Čekali smo u kolima sve do jutra rekao je otac Stanislav. Arlin se pomerila malo unazad, i dalje držeći rake oko Drua. Ali, na Druovim grudima ostala je toplina njenih dojki. Sećao se kako ju je držao u naručju, sa ljubavlju, tako često u ono vreme. Kada su kampovali i planinarili. I kada ju je držao, kao ona njega, u zagrljaju dok su spavali u jednoj vreći za spavanje. Ali, onda nismo znali šta dalje da radimo dodala je Arlin.

Morali smo da dođemo i da te pronađemo.

Spolja je stan izgledao mirno otac Stanislav se približio. Sve je izgledalo tiho. Ali smo mi računali da, ako je bilo nekih nevolja, tvoj dvojnik neće ostati ovde već će kidnuti dalje. Rizik se činio prihvatljivim.

Ali, čak smo i pokucali na vrata pre nego što ćemo...

Obio si bravu?

Arlin je i dalje držala Drua u zagrljaju dok je on bacio pogled prema svešteniku. Videvši klimanje glavom koje je potvrđivalo ono što je pomislio, Dru je odmahnuo glavom. Ne prestaješ da me iznenađuješ.

Pa... otac Stanislav je slegnuo ramenima. ... Bog je sa mnom. I sa tvojim štafcigerom za obijanje brava.

Sveštenik se nacerio.

Kada si ušao na ta vrata Arlin je kazala skoro da sam pomislila dasi...

Da sam moj dvojnik?

Imao si jaknu preko ramena umesto da sije obukao. Na čas sam pomislila da ti je on uzeo.

Nije. Dru je progutao knedlu. On je mrtav. Skinuo je jaknu s ramena, i onda su videli njegovu krvavu košulju i izbočinu ispod košulje koja je bila od maramice što ju je postavio da bi zaustavio krv.

Dru!

Ubo me šrafciđerom. Moja je jakna prigušila ubod.

Pre nego što je stigao da raspravlja sa njom, Arlin je otkopčala njegovu košulju. Od te intimnosti odjednom je postao slab. Nežno je uklonila maramicu, pogledala pomno u ranu.

Moglo je biti gore rekao je Dru. Konačno, krvavljenje je zaustavljeno. Mislim da nisu potrebne kopče.

Ali svakako je potrebna dezinfekcija. Skini košulju. Doneću čistu odeću i sapunjavu vodu.

Može da sačeka.

Ne, ne može. Ponovo nije imao šansu da prigovara. Stoj tu!

Nekako mu se činilo čudno prijatnim da sluša njene naredbe.

Dok je čišffla ranu, koristeći kutijicu za prvu pomoć koju je našla u kupatilu, Dru im je ispričao šta se desilo.

Otac Stanislav je podigao svoju desnu šaku i dao Druu oprost. Siguran sam da ti je već oprašteno. Morao si da se braniš.

Ali njegova smrt je bila tako besmislena. Druovo grlo je bilo stegnuto, samo delom zbog postedica udarca koji mu je Majk zadao. Šta se njom postiglo?

To što si ti živ insistirala je Arlin.

Nedovoljno. Odgovori. Oni su bili važni.

Mi smo ih tražili rekla je ona. Slušao je napeto.

Preturili smo mu beleške i hartije. Recepte. Poništene čekove.

Račune.

1 šta ste našli?

Tačno ono što i očekuješ. Otac Stanislav je kazao. Čovek je bio profesionalac. Ništa.

Ništa? Dru je razmišljao. Možda. Bar tako se čini.

Ne razumem.

Iz onoga što si ispričao, onako kako si ti video, to je tačno. Ali ti nisi znao šta čitaš. Niti šta tražiš.

1 dalje mislim da te ne razumem.

Kažeš, recepti? Poništeni čekovi, računi?

Tako je.

Dru je nežno pogledao prema Arlin. Nisi ni ti mogla da razumeš. Zato što ni ti... okrenuo se prema ocu Stanislavu ni »niste imali moj zaklon. Način na koji je sistem radio je bio taj da sam se koristio poštanskim fahom za moju poštu. Na nepoznato

ime. Dokle god sam bio siguran da me niko ne posmatra dok podižem moje časopise, račune, bilo šta. Ali, u najbližem gradu imao sam još jedan poštanski fah. I on je bio mesto gde sam sakupljao stvari koje su bile važne... Kao na primer moju platu.

Začutao je.

Naravno. Arlin je progovorila prva. Skalpel je pripadao vladi.

Tajno. Sama vlada nikada nije znala šta se zbivalo.

Ali, dosijeji mora da su vođeni rekla je Arlin. I pravdani troškovi. Jer, mreža je morala da ima budžet, ma koliko bila tajna. Poslovne knjige su morale da budu izbalansirane.

Sada je i otac Stanislav shvatio. Isti način na koji CIA ili bilo koja obaveštajna služba mora da ispostavlja račune. Ali indirektno. Njen budžet bi prolazio kroz Department poljoprivrede Hi Department unutrašnjih poslova.

Kako god bio kanalisano, novac je morao da stigne odnekud rekao je Dru. Ako su fondovi pripadali sistemu, onda mora da postoji pismeni trag. Mora da bude.

Ali, Skalpel više ne postoji... zbunjena, Arlin je gledala čas u Draa čas u sveštenika. Ako je služba raspuštena, ali neko ju je sada reaktivirao, neko ko nije u vladi, onda novac dolazi iz privatnog sektora.

Što je još jači razlog da se drže knjigovodstvene hartije, objašnjenja kuda je novac otišao rekao je Dru. Poresko odeljenje je neumoljivo. Ono zahteva da se sve slaže.

Pa?

Ići ćemo po tragu koji je zapisan na nekom od papira kazao je Dru. Poništeni čekovi. Rekli ste mi da ste ih našli. Kako se zove lokalna banka? I... Dru se okrenuo ka ocu Stanislavu ... koji je najmoćniji član Opusa Dei, a koji je iz ovoga kraja? Neki koji se bavi bankama i tim biznisom?

Ah rekao je sveštenik, shvatajući.

Da rekao je Dru.

Otac Stanislav je pogledao na sat. Tek je sedam sati, moraćemo da sačekamo dok...

Odlično kazao je Dru. Imam nešto skoro isto tako važno što moram da uradim.

Pronašao je otvarač za konzerve u jednoj fioci pored lavaboa i sakupio sve konzerve hrane za mačke koje je mogao da vidi. Deset, rekao bi, nije ih bilo više. Neke su bile sa piletinom, neke sa pilećom džigericom i ribom, a jedna izgleda da je bila posebni specijalitet, kombinacija onoga što su mačke najviše volele.

Pronašao je dve vreće suve hrane ispod lavaboa i njih je takođe otvorio a onda sve odneo u prolaz napolju i u hladnom jutru, sve raširio uz zid od žbuke. Mačke su počele proždrljivo da jedu.

Uživajte rekao je Dru. To je sve što imate. Neće biti više.

Osetio je bol u grudima.

Jer vaš je gazda mrtav. Ja sam ga ubio.

U pet minuta posle devet sati, dok su Dru i Arlin gledali, otac Stanislav je podigao slušalicu telefona u Majkovom stanu kako bi uspostavio vezu sa svojim članom Opusa Dei. Objasnio je šta mu je bilo potrebno, spustio slušalicu i deset minuta kasnije neko ga je drugi pozvao.

Ponovo je slušao. Klimnuo je glavom i zahvalio se tom koji je zvao. Istoga časa, on je telefonirao nekom trećem, dobio više informacija, i onda pozvao još jedan broj.

Za sve je bilo potrebno oko pedesetak minuta. I kada je konačno spustio slušalicu telefona, iscrpljeno se naslonio u sofi.

Pa? Dru je pitao.

Kada unovčiš ček, banka sačuva mikrofilm transakcije. Majkove pare ponekada je išlo pod nazivom stipendija; nevažno je, hajde da kažemo, Majkovi čekovi dolazili su od Fergejt Instituta. I, šta je taj Fergejt Institut? Na ovaj broj sam morao da se zadužim za međugradsku. Nisam pomišljao da bi vlasnik mogao da se buni. Prema mojim kontaktima u Njujorku i Vašingtonu, Fergajt institut je deo fondacije Zlatni Prsten. Tipa pomoćbezprofita premapotrebi, itd, itd. A Fondacija Zlatni Prsten... sećaš se da poresko mora da ima sva dosijea... Bog neka blagoslovi birokratiju... Fondacija Zlatni Prsten je deo..., pa, suština je, kada se skine sloj po sloj, Preduzeće za analizu rizika. U Bostonu. Dru je odmahnuo glavom. I sada ja treba to da složim u mozaik?

Ne. Nećeš moći kada ti se ovako kaže. Ali, neće ti ne dopasti sledeće rekao je otac Stanislav. Moj kontakt u Bostonu pronašao je ime čoveka koji rukovodi Preduzećem za analizu rizika.

I, da li ga ja znam?

Oh, i te kako kazao je otac Stanislav. Koincidencija je suviše šokantna da bi mogla da se odbaci. Mislim da samo dokazuje da je Preduzeće za analizu rizika Skalpel, i da ga vodi isti čovek.

Ko?

Kada mu je otac Stanislav kazao, Dru odjednom ni o čemu nije vodio računa ni o Arlimnoj ruci na svome ramenu, ni mjaukanju mačaka napolju, samo je sećanje na Majkovu slankastu krv koja mu je poprskala usne u tom času bila jedina svest.

Ime.

Oh, da, ime,

I ništa drugo nije bilo važno.

Njegov se svet ponovo sastavio.

Ime je bilo tajna njegovog života.

Osmi deo

PRESUDA OČINSTVO KAMENA

Glas žene je bio ukočen, profesionalan, precizan. Dobro jutro. Preduzeće za analizu rizika.

U telefonskoj govornici u Bojlston ulici, samo nešto niže od bostonske Gradske biblioteke, Dru je uspeo da potisne svoj bes, da sebe natera da zvuči podjednako poslovno. Molim vas, gospodina Raderforda.

Žao mi je. On je upravo na sastanku. Ali ako želite možete da razgovarate sa njegovim izvršnim sekretarom.

Ne. Moram da razgovaram baš sa gospodinom Raderfordom lično. Ne mogu da zaključim posao ni sa kim drugim. Dru ju je ostavio da jedno vreme razmišlja. U telefonskoj govornici prigušeno se čuo prepodnevni saobraćaj. Bilo je deset sati.

Razumem rekla je telefonistkinja. Razumem. U tom slučaju, zašto mi ne date vaše ime i telefonski broj? Gospodin Raderford će...

Bojim se da to nije moguće. Moj je raspored vremena vrlo nesiguran u ovom času, a m ja nisam siguran gde ću se nalaziti. Bolje će biti da ja njega ponovo pozovem.

Kao što je i očekivao, telefonistkinja nije smatrala da je njegovo izbegavanje nešto neobično. Samo joj je glas postao više napet. Svakako. Ako budete imali prilike, pozovite ponovo u jedanaest i četvrt. Tada bi morao da bude slobodan. Nadam se.

Vaše ime.

Odao joj je priznanje što je opet pokušala. Samo mu recite da se radi o hitnoj stvari.

Prekinuo je vezu. Kada je izašao iz telefonske govornice podigao je pogled prema hladnom oktobarskom nebu, a onda ga je spustio prema saobraćaju koji je išao Bojlston ulicom.

Oči su mu se suzile. Uskoro, mislio je. Zavukao je ruke u džepove svoga novog kaputa i krenuo niz ulicu. Da, sve se postavilo na svoje mesto. Osetio je. U svojoj duši. Čak i njegov povratak u ovaj grad kao da je morao da se desi. Boston, grobovi njegovih roditelja, početak svega. I sada i kraj. Uskoro. Vrlo skoro.

Juče su se on, Arlin i otac Stanislav ovde dovezli iz Pensilvanije, smenjajući se za volanom dok su drago dvoje imali šansu da malo odspavaju. Ili, u Druovom slučaju, pokušaju da odspavaju. Nije mogao da potpuno utone u san zato što mu je u ramenu ključalo, zato što su ga mučile teške misli. Kada su i drago dvoje bili budni,

on im je objasnio šta je želeo da učini. Njegov plan ih nije oduševio. Osetili su se nesigurno.

Minut pre on je rekao telefonistkinji, "Moj je raspored vremena vrlo nesiguran u ovom času, a ni ja nisam siguran gde ću biti". Lagao je. Njegov je raspored bio veoma precizan. Kao i rasporedi Arlin i oca Stanislava. Kao što ih je instruirao, u ovom času Arlin bi trebalo da se približava poslovnoj zgradi preko puta reke Čarls u Kembridžu. Otac Stanislav bi trebalo da napusti gradsko predgrađe na severu, da bi se približio velikoj gospodskoj kući u Zalivu. Da, uskoro. Dok se bes saSupljao u njemu, Dru se uputio niz Bojlston ulicu. Sve će uskoro da se sastavi u mozaik. Službenici ČIAe, krenuli su u puč. Aljende je tako "izvršio samo ubistvo".

Draga je mogućnost da se prihvati ponuda od razradivača ratnih igara, gde je znanje vrhunskih obaveštajnih oficira o globalnim intrigama uz podatke i proračune iz kompjutera moglo da bude iskorišćeno u vezi sa tim koja sila bi, u određenim uslovima, mogla da iskoristi koju taktiku da bi drage poslala dođavola.

Treća mogućnost je bila da se odbiju takve ponude i da se samostalno ude u posao. Posebno, da se organizuju kompanije u kojima bi nekadašnji obaveštajni oficiri organizovali sopstvene obaveštajne mreže. Ali ovoga puta, mreža nema nikakve veze sa vladom. Ona pripada privatnom sektora i njen je cilj kao i cilj bivših obaveštajnih oficira u poslovodnim odborima u internacionalnim kompanijama da savetuje glavne kompanije, da ih ohrabruje ili da ih upozori na uvek promenljivu globalnu situaciju. Da li bi kompanija trebalo da buši sonde za naftonosne izvore u zemlji X? Ili da gradi topionicu bakra u zemlji Y? Fabriku potaše u zemlji Z? Da li će antiamerički nastrojene grupe da sabotiraju te operacije? A šta sa skupljačima banana tamo, sa radnicima na dokovima ovamo? Da li planiraju da štrajkuju? Ima li osnove u pričama o puču? A šta je sa lošim zdravljem kupljenog diktatora? Koliko će još da živi? Ko bi mogao da bude njegov naslednik?

Privatna obaveštajna mreža, izuzetno unosna, osnovana od strane globalnih kompanija, čak i stranih nacija, bila je tipično Preduzeće za analizu rizika.

Ovde u Bostonu. Njen je vlasnik bio gospodin Raderford, iako ga je Dru zvao dragim imenom.

Ponovo je pomislio na Janusa.

Službenici obaveštajne službe teško svojevolejno napuštaju profesiju. Istina, manji broj postane razočaran i ode sam, ali većina je naterana da se penzioniše ili da zatraži ostavku. Izvan obaveštajne mreže, oni se osećaju izgubljeno. Naviknuti, kao na drogu, na tajne i intrige u igrama na visokoj nozi i visokog rizika, oni traže načine na koje bi zadovoljili ono za čim im srce žudi. Njihovi se izbori, kao po pravilu, svode na tri mogućnosti.

Prva je da prihvate ponudu neke međunarodne korporacije koja jedva čeka da u svoj upravni odbor dovede nekog stručnjaka obaveštajca. Takav jedan ekspert, misle u korporacijama, može biti od odlučujuće važnosti u rešavanju poslovnih kriza koje

se dešavaju u politički nesigurnim ali unosnim zemljama. Ova je taktika posebno bila korisna, na primer, kada je ranih sedamdesetih Salvador Aljende, marksistički predsednik Čilea, pokušao da nacionalizuje američke poslovne akcije tamo.

Disidenti za koje su kolale priče da su ih savetovali nekadašnji

Gospodina Raderforda, molim vas.

U jedanaest i četrt, kako mu je bilo rečeno, Dru je držao čvrsto slušalicu dragog telefonskog aparata u javnoj govornici ovoga puta u Falmut ulici, ispod Pradenšel Centra. Zamišljao je šta Arlin i otac Stanislav rade kod poslovne zgrade u Kembridžu i na imanju u Masačusets zalivu.

Da, uskoro, sada. Mislio je i čekao.

Telefonistkinja je progovorila. Gospodine, jeste li vi ona) koji je zvao u deset sati?

Tačno. Da razgovaram o hitnoj stvari.

Trenutak, molim vas. Gospodin Raderford vas čeka da se javite. Povezaću vas sa njim. Dru je čuo "klik".

Zvučni glas bio mu je tako poznat, tako prijateljski, tako do nedavno utešni, da se Druu stomak okrenuo i bilo mu je muka.

Izvolite, Raderford pored telefona.

Dru je morao da skupi svu svoju disciplinovanost, da natera sebe da zvuči podjednako prijateljski. Nismo se dugo videli. Kako si?

Molim? Izvinite? Nisam siguran da znam sa kim razgovaram.

Ma 'ajde. Nećeš valjda da mi kažeš da ne prepoznaješ moj glas?

Ne prepoznajem. Tačno.

Zaista sam razočaran. Davno izgubljeni rođak, i...

Davno izgubljeni...?

Kako si, ujače? Lepo je ponovo razgovarati sa tobom.

Ujače? Glas je zvučao sve više i više zbunjeno. Nemam nikakve sestriće.

Pa, to jeste tačno, ja i nisam tačno tvoj sestrić. Mislim, mi nismo

vezani krvlju. Ali, ja sam ti kao sestrić. I zbog toga sam te tako i zvao. Ujka

Rej.

Čovek s druge strane telefona ubrzano je disao. Blagi bože to je... Ne, ne može biti. Dru? Je li to Dru?

Aha. Ja sam. Niko drugi. Glavom i bradom. Jedan i jedini.

Rej je prasnuo u smeh. Ne mogu da verujem! Dru! Zašto mi odmah nisi kazao? Praktična šala. Dru se zakikotao. Tako mi se ćfnulo. Sećaš se kako si me spasio od mog strica i njegove porodice? Kako si me odveo u Hong Kong?

Sećam li se? Hriste, drugaru moj, kako mogu ikada da zabora

vim? Rej se ponovo nasmejao. Ali, godine su prošle otkako smo se poslednji put čuli. Šta ti se desilo? Gde si bio?

Pa, u tome i jeste problem. Molim?

To je razlog zbog kojeg i zovem. Dru je progutao knedlu.

Nastavi. Samo kaži, Dru. U čemu je stvar? Da li nešto nije kako valja?

Zaista mrzim što moram u ovo da te uplićem, ali ne znam koga drugog da zamolim. Ujka Rej, u nevolji sam. Potrebna mi je tvoja pomoć. Nevolji?

Najgoroj. Neki ljudi pokušavaju da me ubiju.

Čekaj malo. Bolje nemoj dalje da pričaš. Koristim se jednom od naših otvorenih linija. Mnogo smo prisluškivani, a ovo je ozbiljno ako ti misliš da je tako, pa zato ne bi trebalo da reskiram. Preći ću na telefon koji je siguran.

Dobra ideja. Pozvaću te odmah ponovo. Budi tu. Samo da izvadim olovku i hartiju. Koji je broj?

To je... Rej je počeo da diktira broj a onda se zaustavio. Ne, ne valja ovako. Bolje da ja tebe pozovem. Imam jednog klijenta koji mi dolazi u pola dvanaest. Ne mogu da ga odgodim. Ali, brzo ću da završim sa njim. Pola sata i onda sam ponovo tvoj.

Podne?

1 ranije, ako možeš. Budi uz tvoju telefonsku govornicu. Koji je njen broj? Dru mu je kazao.

Odlično. Sada se samo opusti. Pozvaću čim budem mogao. Ali, drugar, molim te nemoj da razmišljaš o tome što si me molio da ti pomognem. Veruj mi, meni je to drago.

Dru je ponovo progutao knedlu. Znao sam da mogu da računam na tebe.

Pa, ja sam ti ujak, zar ne?

Hej, i te kakav.

Ne brini.

Ujače Rej, ne brini ti. Hvala ti.

Ma hajde, ti i ja smo mnogo toga prošli zajedno, Nema potrebe da mi se zahvaljuješ.

Sa svoga skrivenog mesta u blizini Prudenšel centra, Dru je proučavao piceriju koja se nalazila dole niz ulicu, i telefonsku govornicu napolju, telefon čiji je broj Dru dao Ujka Reju.

U deset minuta do dvanaest, usred saobraćajnog haosa i gmizanja pešaka, spazio je timove za osmatranje. Kao što je pretpostavio, nije imao nikakvih poteškoća u prepoznavanju. Baš uoči samog podneva, kada su svi jurili kao muve bez glave, oni koji se nisu žurili prosto su privlačili pažnju. Nije to bila njihova greška. Posmatrati telefonsku govornicu zahtevalo je da nemaju drugi izbor osim da ostanu nepokretni. Konačno, imali su i malo vremena. Nije bilo dovoljno da smisle bilo šta komplikovanije i bolje. Žena na ćošku bacala je suviše često pogled niz ulicu prema

govornici. Muškarac na suprotnom ćošku zurio je u svoj sat kao da prijatelj koga čeka kasni, ali telefonska govornica mu je očigledno bila mnogo interesantnija nego njegov prijatelj i sat. Taksi, parkiran, čekaio je mušteriju koja nikako da stigne. Kamionet sa nekoliko antena kružio je blokom. Dečak za raznošenje pića nije izgleda mnogo brinuo što su mu spakovani paketi bivali sve hladniji.

Nema sumnje da ih je bHo još. Dru je morao da im oda priznanje zbog mobilizacije u takvom cajtnotu. Ali ipak nisu bili dovoljno dobri.

Poruka je Ma jasna. Tim za osmatranje čekaio je da se Dru pojavi sa svog skrovitog mesta u podne i da odgovori na poziv svog "ujaka". Posle toga, Dru je mislio, tim bi iskoristio to što sam u razgovoru sa Ujka Rejom. Bio bih ubijen na ulici.

Ili, još bolje, sa stanovišta zanata, bio bih ubačen u kombi i ubijen, van domašaja tuđih pogleda. Ubica bi bio dečak koji je raznosio piće. U ponoć, ribarski brodić odveo bi me daleko na pučinu Zaliva.

Dru je stegnuo pesnice dok je napuštao svoje skriveno mesto iza Prudenšel centra, i krenuo zapadno, ulicom Belvedere, što dalje od picerije. Gospodina Raderforda, molim vas. Uprkos svom disciplinovanom, smirenom tonu, Dru se tresao od besa koji mu se skupljao u grudima.

Užasno mi je žalio rekla je telefonistkinja. Gospodin Raderford nije...

Ne, slušajte pažljivo. Ja sam zvao u deset. I ponovo u jedanaest i četvrt. Verajte mi, gospodin Raderford želi da ponovo razgovara sa mnom. Samo mu recite da sam zvao Ujka Reja.

Telefonistkinja je napravila pauzu. Mora da sam ja pogrešila. Gospodin Raderford jeste slobodan.

Gotovo istoga časa, poznati utešiteljski glas bio je na vezi. Dm, gde si dodavola? Zvao sam broj koji si mi dao, ali niko nije dizao slušalicu. Zabrinuo sam se! Da li se nešto desilo?

Pa, moglo bi se tako reći. Zamisli moje iznenađenje kada se pojavio tim ubica.

Tim ubica! Kako...?

Zato što si ti odredio lokaciju broja koji sam ti ja dao. Slušaj, Rej, uštedecu i tebi i meni mnogo vremena. Kada je sve počelo da ukazuje prema tvom pravcu, ja sam sebi govorio, "Ne može to biti Rej. On je moj prijatelj. Živeo sam sa njim otkako mi je bilo deset godina sve do moje sedamnaeste. On me je uzeo kada me zaista niko na svetu nije želeo". Uzeo si me, u redu.

Ja zaista ne znam o čemu ti govoriš. Uvek sam bio vezan za tebe.

Nemoj da se trudiš. Nisam impresioniran. I onda sam odlučio da je treba da odmah zaključujem. Ali, nisam hteo m da budem glup. Odlučio sam da te testiram. Telefonskim pozivom: molbom da mi po

mogne neko od koga sam svojevremeno u životu zavisio. Šansom da dokaže svoju lojalnost. I, Ujka Rej, zamisli šta se desilo? Omanuo si. E, čekaj malo sad ti.

Ne. Nego fr'čekaj. Imao si svoju šansu. Želim objašnjenje. Za ime sveta, zbog Čega. Znam da si iskoristio ono što se desilo mojim roditeljima da bi me regratovao za Sklapel.

Dru, prekini. Nemoj dalje da govoriš!

Ali Dru je, besan, nastavljao. U to vreme to je bilo ono što sam i ja želeo. Šansu da poravnam račune sa onim što je odgovoran za smrt mojih roditelja. Mogu to skoro da ti oprostim. Ali, zašto si napao manastir?

Rekao sam ti da prekineš! I dalje smo na nesigurnom telefonu!

Ne mogu da raspravljam o tome na...

U redu, pozvaću te ponovo, i onda, neka ti Bog pomogne, ako se ne javiš sa telefona koji je siguran. Daj mi broj.

Rej je dao broj. Dru ga je naterao da ponovi, zapisavši ga.

Ima još jedna stvar rekao je Dru. Pošto spustiš slušalicu, želim da izađeš iz svoje kancelarije, da odeš pored telefonistkinje i da pogledaš u hodnik.

Šta će to da doiraže?

Videćeš. Pošto budeš pogledao u hodnik, mislim da ćeš morati da telefoniraš kući. Ona gospodska zgrada severno od grada? Imanje pored Zaliva?

Kako si znao za njega?

I ja imam veze, znaš. Samo ti uradi ovo što sam ti kazao. Znam da pokušavaš da uđeš u trag ovom pozivu pa ću zato sada da prekinem. Telefoniraću ti ponovo za petnaest minuta. Sa druge linije.

Ne, čekaj!

Dru je prekinuo vezu. Okrenuo je još jedan broj, ovoga puta pozvao je Arlin, koja se nalazila u telefonskoj govornici preko puta reke Carls u Kembridžu. Telefonska govornica nalazila se u blizini poslovne zgrade, čiji je peti sprat bilo iznajmilo Preduzeće za analizu rizika.

Rano tog jutra, otac Stanislav je odvezao Drua i Arlin i prošao pored te zgrade. Izabrali su ovu telefonsku govornicu izapicali njen broj. Od deset sati pre podne, Arlin je čekala tamo da joj se javi Dru. S vremena na vreme je to i činio, a sada, kao i pre, podigla je brzo slušalicu.

Je li sve spremno?

Nema problema odgovorila je ona.

Onda pritisni dugme.

Izašao je iz svoje telefonske govornice. Krenuvši na sever prema Aveniji Komonvelt, nasmešio se sa besnom satisfakcijom zamišljajući ono što se sada dešava. Dugme za koje je rekao Arlin da ga pritisne nalazilo se na radio odašiljaču koji je slao signal detonatoru u kesi iz radnje koju je Arlin ostavila na petom spratu,

u hodniku poslovne zgrade, baš ispred prostorija koje je iznajmilo Preduzeće za analizu rizika.

Ujka Rej radoznao zbog čega mu je Dru rekao da izađe u hodnik i pogleda trebalo je do sada da primeti torbu. Sa malo sreće, mogao je čak i da prisustvuje njenom eksploziji odiranju.

Ali, eksplozija će biti mala. Dru nije želeo da ljudi budu povređeni, iako će svakako da budu uspaničeni i uplašeni. Mala eksplozija ispuniće hodnik dimom, i dim će tako strašno smrdeti po celom spratu, možda čak i celoj zgradi, tako da će svi morati da budu evakuisani.

Kao dodatak konfuziji, Arlin će do sada već telefonirati vatrogascima, policiji, posebno službi za dezaktiviranje bombi, a 911. ulica ispred zgrade uskoro će biti u haosu, kada se u nju sliju policijska kola, pa kamioni sa vatrogascima. Alarmna svetla biće upaljena, sirene će zavijati i saobraćaj, usred najveće gužve, biće potpuno blokiran. Dru je osetio kako u njemu raste zadovoljstvo. Biće frke, svakako. Predivne.

Ali, biće je još. Čim Arlin završi sa telefoniranjem svojim stanicama za koje je bila zadužena, okrenuće još jedan telefonski broj ovoga puta pozvaće oca Stanislava koji se ranije sa njom čuo, takođe proveravajući, kao i Dru, i koji joj je i kazao broj telefona gde ga može naći. Telefon u selu u blizini imanja Ujka Reja.

Već usred prve zvonjave, Rej je podigao slušalicu. Ti kurvin sine! Šta do đavola zamišljaš da možeš da radiš?

Nemoj da se nerviraš.

Da se ne nerviram? Tek sam se razljutio! Za ime Boga, smrad od tog dima, kunem se Bogom da je već u zidovima u tepihu, u nameštaju!

Nikada ga se neću otarasiti. Možda ću čak morati i da se selim iz ove je bene kancelarije!

Ts, ts, kakav jezik. Jesi li zvao kuću?

To je drugo, ti kopile! Neko je postavio bombu koja je eksplozirala ispred nje, u dvorištu! Ne mislim na dimnu smrdljivu bombu kakva je bila u mojoj kancelariji, mislim na pravu bombu!

Mora da su to neki lokalni vandali rekao je Dru, dok mu je srce bilo ledeno.

Lokalni, dupe moje jesu! Šta do đavola ti samo misliš da...?

Ujka Rej, razočaravaš me. Mislio sam da je poruka savršeno jasna. Ja sam ljut. Ti si me izdao. Ne samo tim timom ubica kojeg si poslao. To je nešto što sam očekivao. Ali, ti si mene iskoristio od početka. Koristio si ono što se dogodilo mojim roditeljima da bi me uveo u Skalpel. Stvar je u tome što ti je nešto jednostavno promaklo onda da mi kažeš, a? Zaboravio si da mi kažeš da si ti organizovao Skalpel, da si ti bio zadužen za njega.

Neću se izvinjavati. Ja sam voleo tvoje roditelje. Tvoj je otac bio najbliži prijatelj kojeg sam ja imao! Ti i ja, obojica smo želeli da se osvetimo.

Ali, ti si otišao predaleko. Nisi bio zadovoljan što vraćaš udarce plaćenim ubicama i teroristima.

To su sve ista đubrad koja su ubila tvoje roditelje. Seti se toga! Nikada nisam mislio drugačije. Ja sam obavio moj deo ubijanja. Za moje roditelje. Ali ti nisi bio zadovoljan istrebljenjem besnih pasa. Morao si da počneš sa predviđanjem budućnosti, procenjivanjem koji lideri odgovaraju tvojim standardima. U Iranu šah je imao svoje terorističke jedinice i svoje sobe za mučenje. Ali, ti nisi ubio njega. Umesto toga, morao si da pokušaš da ubiješ čoveka koji ga je zamenio.

Ajatolahnije...

Sa sadašnjim iskustvom gledano. Ali u ono vreme ti to nisi znao.

Igrao si se Boga. Nevolja je u tome, što sam ubistvo ja zeznuo. Izeznuo si ti. Jer si napravio grešku što si poslao mene da prvo ubijem tu američku porodicu, onog biznismena naftom koji je pokušavao da podmaže točkove za dolazak Ajatolaha. Moram da ti odam priznanje. Alibi za Skalpel bi bio savršen. Pošto bi Ajatolah bio ubijen na isti način na koji je ubijena i američka porodica a pošto bi nepostojeća radikalna sekta Iranaca priznala oba ubistva niko ne bi sumnjao da je zapravo odgovorna jedna američka mreža. Brilljantno na svoj uvrnuti način. Ali ti si zeznuo. Trebalo je da pošalješ nekog drugog da obavi taj posao. Kada sam video roditelje koje sam ubio, i dečaka koji je preživeo baš kao što sam i ja, koji će sada da prolazi kroz noćne more koje sam ja preživljavao...

To što pričaš nema nikakvog smisla!

Ima, savršenog smisla. Ja sam se pretvorio u manijake koje sam .lovio. I još gore, odao sam se religiji. Nisam više bio siguran. Mogao sam čak da progovorim o Skalpelu! I zato sam morao da budem uništen. Da bih zaštitio tvoj veličanstveni plan.

Dru, slušaj, sve si pogrešno shvatio. Sve je to veliki nesporazum. I te kakav. Ali, ti si onaj koji ne razume! Dru se borio da ne izgubi kontrolu.

Veruj mi, Dru, ne shvataš koliko je važno...

U pravu si. Ne razumem. Pošto si saznao da sam mrtav, zašto si onda koristio moga dvojnika da se pretvara da sam ja? Zašto si stvorio Janusa da bi napao Crkvu?

Ujka Rej nije odgovorio.

Pitao sam te nešto! dreknuo je Dru.

Ne. Rej je progutao knedlu. Čak ni preko sigurnog telefona, ja ti neću odgovoriti na to.

Oh, hoćeš. Dru je besneo. Veruj mi. Ta smrdljiva bomba u tvojoj kancelariji... Ta eksplozija kod tvoje kuće. Pitaš se zbog čega? Da bih privukao tvoju pažnju. Jer kesa iz prodavnice koja se nalazila u hodniku ispred tvoje kancelarije mogla je biti prava bomba. Mogla je da raznese do pakla i tebe i tvoje službenike. A eksplozija kod kuće?

Mogla je biti jača. Mogla je da raznese ćelu tvoju gospodsku kuću u paramparčad, kada si //u njoj! Sledeći put će se možda to i desiti. Ti samo broj koliko puta si to izbegao. Broj sekunde. Jer, ja ću ti pokazati šta znači biti tvoj neprijatelj, Ujka Rej. Proći ćeš kroz kratki kurs terora. I te kakvog. Ali, videćeš sada kako izgleda strana na kojoj si žrtva. Ne, slušaj!

Bićemo u vezi.

Arlin je bila zbunjena. Ali...

Šta ne valja? Dru je pitao. Šta se desilo?

Otac Stamslav je čekao, radoznao.

Našli su se u crkvi u Park ulici, preko puta Gradskog parka; odatle su se odvezli do Bekon Hila, gde su sada sedeli za sjajnim kuhinjskim stolom od stakla i metala, u kući koja je pripadala gradskoj skupštini i bila sagrađena od hrastovine. Jedan od saradnika oca Stanislava iz Opusa Dei uredio je da im kuća bude data na nekoliko dana.

Ne razumem rekla je Arlin. Ako si rekao Reju da planiraš da mu razneseš kuću i njegovu kancelariju, onda će on da postavi stražu da motri na njih. On će sam ostati udaljen od tih mesta.

Dru je klimnuo potvrdno glavom. To i ja predviđam.

Ali, zar onda to za nas nije teže?

Možda lakše. Dru je slegnuo ramenima. Nadam se. Ono što pokušavam to je da preskočim nekoliko stepenika. Od početka znamo da ne možemo tek tako da ga šćepamo. Od manastira, on mene lovi. Bio bi lud ako ne pojača zaštitu oko sebe, za slučaj da ja shvatim ko me progoni i odlučim se da ja počnem da proganjam njega. Veruj mi, ja ga dobro poznajem. On nije glup.

U redu. Arlin je podigla ruke. To vidim i ja. I slažem se. Čim pokušamo da ga šćepamo, bićemo ubijeni. Ali zašto si ga upozorio da će biti još bombi?

Zato što želim da oslabim njegovu odbranu, da ga opkolim stvarima koje će odvući njegovu pažnju. To što će narediti stražarima da drže na oku njegovu kuću i njegovu kancelariju znači da će imati manje stražara koji će čuvati njega. Ti jesi u pravu. Biće tako nervozan da će biti podalje od tih mesta. Ali to je sve dobro. Mi smo ograničili njegovo kretanje. Postigli smo isti efekat kao što bismo ga dobili da smo sve poslali u vazduh. Ono što ja sada želim da uradimo, to je da pojačamo naše napade. Da svaki naredni bude ozbiljniji od prethodnog. Da uda ramo tamo gde on najmanje očekuje. Da to činimo što je moguće češće. Da se koristimo osnovnim principima terorizma.

Ali zašto? Izgledala je neraspoložena zbog njegove očigledne radosti u mučenju Reja.

Izbegao je njene ispitivačke oči. Nisam siguran da te razumem.

Ali ja je razumem rekao je otac Stanislav. Mislim da ona želi da zna kuda sve ovo vodi. Da li je tvoj poslednji cilj da ga ubiješ?

Dru se ukočio, izbegavši pitanje. Mi moramo da ga zgrabimo. Potrebno nam je još odgovora.

Da bismo saznali o Džejku. Da bismo otkrili šta se desilo sa njim rekla je brzo Arlin.

Ali, na kraju? otac Stanislav je zapitao.

Oboje su gledali netremice u Drua.

Iskreno? sveštenik je zapitao.

Čekali su.

Dru je uzdahnuo. Želeo bih i ja da znam. Namrštio se na svoj ozbiljni odraz lica na staklenom sjajnom stolu. Toliko mnogo godina sam se borio protiv onih koji su predstavljali zamene za onu kopHad koja su ubila moje roditelje. Davao sam im na znanje kako se užas i strah osećaju kada si ti na strani koja prima udarac. Ali onda bih uvek odlazio od njih sa odvratnošću. Dao sam svetu zakletvu da sam sa tim gotov. I sada, tu sam, ponovo na starom, radeći ono isto. Istina? Mrzim da je priznam. Danas sam se osećao dobro, baš kao i ranije. Dru je zurio u oca Stanislava. U očima je osećao vrelinu i vlagu.

Čak se i Bog razljuti ponekada rekao je sveštenik. Ako je razlog pravedan. I da ne bude greške ova/razlog da se zaštiti Crkva, da se zaustave napadi protiv nje, da se otkrije šta se desilo sa Džejkom ovaj je razlog pravedan. Bog će ti oprostiti ispravni bes.

Ali, da li ću ja sam sebi oprostiti?

Telefon je zazvonio, iznenadivši ih. Dok su Dru i Arlin gledali nesigurno jedno u drugo, otac Stanislav je prešao u kuhinju o došao do telefona koji se nalazio na hrastovom zidu. Halo? Slušao je. Nek' je Bog uz tebe. Deo gratias. Uzeo je olovku i papir. Dobro. Završio je sa pisanjem. Tvoja Crkva ti je zahvalna.

Dobio si lokaciju? Dru je zapitao.

Otac Stanislav je klimnuo glavom. Kao što si sumnjao, telefon se ne nalazi u kancelariji Preduzeća za analizu rizika. Umesto toga, reč je o javnoj govornici koja se nalazi dva bloka dalje niz ulicu. Cvećarska radnja. Ali to nije telefon radnje, već privatni broj, nezabeležen u telefonskom imeniku.

Da li je on tamo sada?

Sveštenik je odmahnuo glavom. Ali tamo je primio pozive, proveravajući svoj tim za osmatranje. Izgleda da oni još ispituju zonu za slučaj da si tu negde u okolini. Uspeli smo da uhvatimo jedan poziv koji je on napravio na ovom broju. Otac Stanislav je stavio papirić na stakleni sto. Koliko možemo za sad da utvrdimo, Ujka Rej je ovde.

Dru je proučavao adresu.

U noći, Dru je još jednom pešice obišao blok. Luksuzni stambeni deo Kembridža, nalazio se blizu zone u kojoj je meta, pa ipak dovoljno daleko da ga ne primete stražari Ujaka Reja. Iz istog razloga da bi izbegao da privuče pažnju odlučio je da ne

stoji na jednom mestu i da čeka već bol je da izgleda kao da je izašao u noćnu šetnju, pre d spavanje.

Vežba je pomogla da mu ne bude hladno. Prolazeći ispod uličnih svetiljki, primećivao je oblačiće smrznutog daha koji mu je izlazio iz usta. Stresavši se, izvukao je kapuljaču svoje jakne i stavio je na glavu a ruke sa rukavicama zavukao je duboko u džepove.

Ponoć je već bila prošla. Primetio je vrlo malo automobila i isto toliko pešaka, iako je iza sjajnih prozora veličanstvenih kuća tu i tamo primećivao i pokrete stanara. Drveće je bilo bez lišća, grane su se povijale pod vetrom.

Čuo je kola i, bacivši pogled iza sebe, video je kako farovi skreću za ćošak, dolaze u njegovom pravcu. U svetlosti ulične lampe, prepoznao je oldsmobil, crne boje. Prepoznao je i profil oca Stanislava koji se nalazio za volanom i brzo je uskočio u kola kada su se ona zaustavila pored njega.

Grejanje je bilo uključeno. Dru je skinuo svoje rukavice i počeo da trlja šake grejući ih.

Kuća koja nama treba je na ćošku rekao je otac Stanislav.

Okružena je zidovima. Pripada njegovom prijatelju.

Ima li nekih svetiljki na imanju?

Ni jedna jedina. Kuća je, međutim, iznutra potpuno osvetljena.

Svakako. Plamen za moljca. Za slučaj da otkrijem gde se on nalazi. Ima li stražara?

Ja nisam spazio nijednog. Ali, ne zaboravi, nisam ni imao mnogo vremena. Morao sam da nastavim da se vozim pored kuće. Ali ulaz sa puta ima veliku metalnu kapiju. Zatvorena je. Iza kapije, video sam više automobila. Znači da stražari mora da čekaju van pogleda, za slučaj da tarna izgleda primamljivo i da neko pokuša da se prebaci preko zida. Tada će se imanje obasjati svetlošću.

To i ja mislim rekao je otac Stanislav. Vozio je do ćoška, skrenuo i zaustavio se u najmračnijem delu bloka.

Sportska kola Dru nije prepoznao model zaustavila su se iza njih. Jedna je figura izašla i približila se oldsmobilu, a onda je otvorila vrata.

Arlin je sela na zadnje sedište. Proverila sam kuću kao i ti rekla je svešteniku. Nisam videla nikakve stražare.

Pa, šta onda mislite? Da li da reskiramo? Dru je zapitao. Njihovi su pogledi bili odlučni.

Onda je vreme. Dru se okrenuo prema drvenom sanduku na zadnjem sedištu u kojem su bile poredane flaše bezalkoholnog pića. Ali flaše su sadržavale nešto što je bilo mnogo jače od soda vode.

Benzin izmešan sa tečnim deterdžentom, a svaka je flaša bila zapušena tamponom. Napalm domaće proizvodnje. Plamteći benzin koji će eksplodirati bilo o koju površinu da udari.

Podelili su boce između sebe na jednaki broj, i svako od njih je stavio osam u svoj ruksak. Izlazeći iz oldsmobila, otišli su do ćoška. Otac Stanislav je otišao pravo preko puta ulice i nastavio je dole niz blok, dok su Dru i Arlin skrenuli desno i nastavili niz sporednu ulicu. Kada su oboje stigli do sledećeg ćoška, pogledali su se. Čuvaj se Dru je kazao, dok ga je preplavio talas tuge. Zašto ju je terao da ovo radi?

Kada bude sve gotovo...

Čekao je, nesiguran da li želi da ona nastavi.

Ti i ja ćemo imati mnogo toga o čemu ćemo da razgovaramo

rekla je ona. Ulična svetlost presijavala se u njenim prodornim očima.

Uvek si mi nedostajao rekla je ona.

I dalje nije znao šta da kaže. Ali nije odoleo kada ga je poljubila. Umesto toga, ne dozvolivši sebi da razmišlja, uzvratio joj je poljubac, držeći je uz sebe.

Uredu. Kada ovo bude gotovo disao je bolno razgovaraćemo.

Oprezno, držeći svoj ranac, išao je duž tamne ulice koja se nalazila iza zone mete. Prošao je pored dve zatamnjene kuće i sišao sa pločnika da bi se provukao između njih, koristeći se grmljem i busenjem kao zaklonom. U trenutku kada su mu se oči brzo prilagodile još većem mraku, spazio je travnjak koji je išao paralelno sa ulicom koji je upravo napustio. A iza travnjaka, spazio je zid od cigle visok tri metra koji ga je delio od zadnjeg dela kuće.

Iz te perspektive, sa zidom koji je delimično skrivao kuću, video je jedino gornje nivoe, ali kao što je otac Stanislav kazao, unutra je bilo svetlo. Da bi zaštitio svoj noćni vid, Dru nije gledao u svetlost. Proučavao je travnjak bio je pošljunčan, sada je video i osmatrao je skrivena mesta gde bi čovek mogao da se skloni. Uvek je postojao rizik da je Rej postavio stražare izvan zidova, iako je Dru sumnjao da je to učinio. Zbog jedne stvari, sused je mogao da primeti stražare i da pozove policiju da se požali na neke koji se okolo šunjaju. I zbog druge, sa snagama koje su sada bile razbacane nešto ih je ostalo da čuva kancelariju, nešto je na njegovom imanju u Zalivu Rej je verovatno želeo da koncentriše svoje preostale ljude na unutrašnjost imanja, efektno ih raspoređujući tako da su mogli da osiguraju da niko ne pređe preko zida.

Svejedno, nije naodmet da se bude na oprezu, Dru je mislio. Osim toga, dok je prekrivao rukom osvetljeni brojčanik svoga sata, video je da još ima jedan minut na raspolaganju da sačeka dok se Arlin i otac Stanislav ne rasporede na svojim položajima. Pa onda, zašto taj minut ne bi iskoristio da još jednom proverii mrak na travnjaku. Upalilo se svetlo u kući koja se nalazila iza njega. Čučnuo je ispod širokog granja jelke. Osećajući u nozdrvama njen gorki miris, gvirio je kroz iglice prema svetlosti. Bilo je upaljeno na drugom spratu kuće. Zavesa je bila povučena.

Video je siluetu kako stoji po strani, nekoliko sekundi nepokretna. Onda se silueta spustila, nešto pritisnula, i sklonila od njegovog pogleda. Svetio se ugasilo.

Kupatilo? Dru se pitao. Šta god da je, sHueta nije pogledala napolje. Izgleda da nije bilo razloga za strah.

Ali, kada je svoju pažnju skrenuo na zid, na drugoj strani tog zida poleteo je u vazduh plamen, usmeren prema prednjem delu kuće. Zatim je zagrmeo drugi plamen. Pa još jedan.

Dok je on proučavao svetio na prozoru, zabrinut da li je opažen, drugi su stigli na svoje položaje s druge strane, prednje, kuće. Minut je prošao. Počeli su da osvetljavaju i da bacaju svoje domaće napalm boce. Tlo ispred zgrade i levo i desno eksplodiralo je u plamenovima. Bili su izračunali da će svakome od njih da upali flašu i da je baci .biti potrebno trideset sekundi. Možda manje; kada adrenalin poteče može da osobu natera da se kreće užasno brzo. Onda je trebalo da se izvuku iz zone. Jer posle trideset sekundi element iznenađenja će nestati. Rejevi stražari će izleteti iz dela ograđenog zidom, sa pištoljima, da pretražuju.

Dru je morao da krene i sam. Ali dok se pripremao da izađe ispod granja, odjednom se sledio.

Neko je drugi bio tamo. Senka se otkačila od najcrnjeg dela zida. Muškarac sa pištoljem, sa prigušivačem na njegovoj cevi koji se jasno video. Okrenuo se da pogleda na prema vrhu zida, prema odsjajima plamenova koji su bljuvali oko kuće.

Njihova je grmljavina postajala sve jača, sve oštrija. Šesnaest flaša podjednako raspoređenih ispred i sa strana kuće. I flaše nisu morale da se rasprsnu tek kada udare o tlo. Vrelina gorućeg tampona zapaliće napalm u boci, prouzrokujući da staklo eksplodira, rasipajući opasnu mešavinu benzina i deterdženata. Kuća će biti okružena plamenovima.

Ili bar, pretpostavlja se da će kuća biti opkoljena plamenovima ako Dru uradi svoj deo posla u misiji. Zurio je u muškarca sa pištoljem koji se pojavio iz mraka uz zid.

Druov je prilaz bio takav da je on bio sakriven granjem. Ali da nije bio, iznenadna svetlost u kući iza njega bi ga osvetlila jer bi se bio približio zidu, i onda bi sigurno bio ubijen.

Druovi instinkti su mu govorili da iskoristi ovu šansu i da pobegne. Ali nije mogao da to sebi dopusti. Plan je zavisio od potpunog efekta eksplozija. Ako je Ujka Rej bio unutra, onda mora da je potpuno nateran da se oseća kao u klopci, potpuno ranjiv. Duboko udahnuvši nekoliko puta, kao atletičar koji se priprema, Dru se bacio ispod granja jelke, izvadio boce iz svog ruksaka i brzo ih upalio a onda panično počeo da ba^, jednu, drugu, očajnički se trudeći da flaše ateriraju tako da budu što je moguće više unutar imanja preko zida.

Tri, četiri.

Bacajući ih što je mogao jače, nastavio je da krajičkom oka gleda prema čošku travnjaka.

Flaše su eksplodirale.

Pet, šest.

Plamenovi su grmeli, osvetljavajući zid. S druge strane zida, ljudi su počeli da viču.

Sedam.

Srce mu je divljački lupalo, upalio je osmu flašu. Svetla su počela da se pale u više kuća koje su bile iza njega. Njihov sjaj, kao i blještavilo plamenova, činili su da je Dru bio izložen kao da je na dnevnoj svetlosti.

Privučen eksplozijama koje su dolazile od zadnjeg dela kuće, čovek sa pištoljem se vratio natrag oko ćoška zida. Jureći duž travnjaka, odjednom je zakočio kada je spazio Drua i podigao je svoj pištolj.

Dru nije imao šanse da izvadi svoj pištolj. Shvatio je da je jedino oružje koje ima pri ruci zapravo flaša, čiji je tampon već goreo i to sve više napalmu.

Čovek je nanišanio. Dru je bacio flašu prema njemu, čučnuvši iza zaklona jele. Rastresen plamenom iz flaše koji je lizao prema njemu čovek je pucao u Drua ali je promašio.

Flaša je udarila u šljunak koji se nalazio ispred čoveka. Dru ju je bacio sa takvom snagom da se staklo raspršio u deliće udarivši o kamen, i čitav zid plamenova je bljunuo, zakrivilivši travnjak.

Čovek je posrnuo unazad sa rukama podignutim uvis, kojima je štitio lice. Ali, izgubio je ravnotežu i pao je dok je plamen lizao prema njemu. Otkotrljao se da bi izbegao prskanje vatre. Počeo je da urla jer su se plamičci tečnog deterdženta uhvatili za njegovu jaknu.

Dru se uspravio. Dok je jurio između kuća, čovek u pidžami je izleteo na vrata svoje kuće.

Šta se to do đavola zbiva?

Dru se bacio na njega, gurnuvši ga u kuću, i nastavivši da juri prema ulici. Iza sebe čuo je sve veću grmljavinu vatre koja je plamtela na imanju. Urlici. Pucnjevi, iako nije znao da li neki ide u njegovom pravcu. Video je samo odsjaj plamenova u oblacima koji su ispunjavali nebo.

Pluća su mu jedva disala od iscrpljenosti, ali je on nastavio da juri preko ulice, između sve više kuća, pa preko druge ulice. Košulja mu je bila morka od znoja ispod duple postave jakne. Preskočio je ogradu, skrenuo udesno u sledeću ulicu i jurio duž pločnika. Skrenuo je zatim ulevo niz travnjak, bacio pogled iza sebe, udario se bokom u neki valjak koji nije na vreme video, ali nije obratio pažnju na bol u mišici, i nastavio je da trči.

U daljim, sirene su zavijale.

Hramajući od umora, konačno je stigao do mesta gde je trebalo da se sastanu. Bio je primoran da se približi idući u krugovima koje je smanjivao, koristeći dragoceno vreme da se svaki put sakrije kada vidi farove ili mu se učini da neko pretražuje u kolima ulicu. Ali, konačno, bio je tu, na parkingu blizu MITa. Njihova pozicija

povlačenja. Posle napada na kuću, Arlin i otac Stanislav trebalo je da požure ka svojim kolima, i da se prethodno uvere da nisu praćeni. Dru koji je išao pešice trebalo je da im se pridruži na ovom parkingu još pre jedan sat.

Ali od samo dva automobilakoji su se nalazili na senovitom mestu parkirališta nijedan nije bio ni oldsmobil niti sportska kola.

Zaustavio se, iscrpljen. Da li su Arlin i otac Stanislav uhvaćeni? Ili, poput njega, bili primorani da pobjegnu nasumice sve dok ne budu u stanju da se vrate svojim kolima ili jednostavno nisu mogli da dođu na mesto sastanka na vreme?

Hi su možda došli ovamo na parkiralište po rasporedu, čekali, i konačno odlučili da opreznost zahteva od njih da odu odatle pre nego sto vlasti prošire svoju istragu?

U tom slučaju, morao bi da prede jedan ili dva mosta u blizini kako bi stigao do gradske kuće u Bikon Hilu na drugoj strani reke. Ako je ta kuća uopšte još bila sigurna. A šta ako su Arlin i otac Stanislav uhvaćeni? Šta ako...?

Ne, mislio je, ljut na samog sebe. Ni Arlin ni otac Stanislav ne bi, ako bi bili uhvaćeni, progovorili. Osim ako budu pod hemikalijama.

Sav mokar od znoja, stresao se. Farovi su ga uhvatili u blještavom krugu. Od zgrade koja se nalazHa sa njegove leve strane. Ukočio se, razmišljajući da li da poveruje da je to Arlin ili da pobjegne.

Farovi su krenuli prema njemu.

U slučaju da je to pajkan, smatrao je da je najbolje da nastavi da hoda prvo napred, sve dalje od farova koji su se približavali. Pokušao je da deluje prirodno, kao da jedno od ovo dvoje kola pripada njemu.

Farovi su skrenuli za njim, prateći ga. Njegovi su se refleksi izoštrili. Okrenuo se da pogleda.

I odahnuo, jer je prepoznao Arlin u sportskim kolima.

Zaustavila su se i on je ušao unutra, d~ok mu je telo već uživalo u toploti kola, srećno što ima Šansu da se opusti.

E baš si mi za randevu isključila je motor. Već sam počela da se pitam da li si me otkaćio. Ali, uprkos šali, u glasu joj se nije mogla sakriti briga, i nagnula se prema njemu, dotakla ga.

Žao mi je, morao sam prvo da istrčim ovaj maraton kazao je on. Nije mogao da odoli; zagrlio ju je. Ali, sada sam tu. Jesili dobro?

Sva sreća što imam duge noge. Stigli su u tren oka kazala je.

Ali, zato sam zakasnila. Zapravo, ovde sam ja došla tek pre dvadeset minuta. Mislila sam da se tebi nešto dogodilo. Ili da si ovde već bio, da si se ujašio da čekaš i otišao. Stalno sam mislila, "Sad' će doći pajkani da provere parkiralište."

To sam ja mislio za tebe. Proučavao joj je lice. Hvala. Zato što si reskirala. Da me sačekaš.

Zaveži. Želiš li da mi zahvališ? Kaluder ili ne, ali sada se drži. Poljubila ga je u usne, nežne, meke, sa puno ljubavi.

U ovoj noći iznenađenja, njegovo telo nije ostalo hladno. Odjednom, zbunjen, naslonio se na sedište. Prošlo je mnogo vremena. Odmahnuo je glavom, svestan da se muči. Mnogo toga se podešavalo. Ja sam se zakleo na celibat.

To znači da se ne ženiš. Ja tebe ne prosim. Daću ti vremena koliko ti treba.

Gledao ju je netremice. Ne mogu ništa da obećam.

Znam to.

Fer rekao je.

Uključila je motor, i krenula sa parkirališta.

Šta je bHo sa ocem Stanislavom? Da li je otišao u gradsku kuću?

Pogođen je. Glas joj je postao glas profesionalca.

Blagi Bože.

Živ je. Ali krvari teško. Meni se čini kao da mu je metak prošao kroz rame. Ne čini mi se da je neki deo od vitalnog značaja pogođen. On je još jedan od razloga zbog kojeg sam zakasnila. Morala sam da ga odvedem na mesto gde će dobiti pomoć.

Bolnicu? Policija će...

Ne, on je telefonirao jednoj od svojih veza. Oni su mu dali adresu doktora kome možemo da verujemo. I poslali su nekog po njegov oldsmobil. . ....

Otac Stanislav i njegove veze. Druov je glas bio ispunjen divljenjem.

Njihova je motivacija jaka.

Spašava njihove duše.

Skrenula je za čošak. Dru je ispred video most koji će ih odvesti do Bikon Hila.

A šta ako je policija blokirala put?.

Onda ćemo im kazati istinu rekla je ona.

Nije razumeo.

Da smo bili na parkingu i da smo se ljubakali rekla je. U očima joj je zaigrao nestašni sjaj. Pa, nešto kao tako.

Ženin glas je bio isti krut, precizan, profesionalan. Dobro jutro. Preduzeće za analizu rizika.

Gospodina Raderforda, molim vas Dru je rekao iz telefonske govornice koja se nalazila u donjem delu ulice u kojoj se nalazio spomenik Banker Hflu, u Čarlstonu.

Žao mi je. Gospodin Raderford neće danas dolaziti u kancelariju.

I imao sam neki instinkt da neće doći. Ali, pitam se, dali biste bili ljubazni da mi prenesete poruku.

Nisam sigurna da li...

Za Ujka Reja? Možete li da mu kažete da njegov sestrčić želi da razgovara sa njim?

Ženin glas je odmah postao napet. Spominjao je da misli da ćete se vi javiti. Ostavio je telefonski broj gde možete da ga nađete.

Odlično. Jedva čekam da se čujemo.

Pročitala mu je telefonski broj; zapisao ga je.

Ako se budete sa njim čuli u narednih nekoliko minuta, recite mu da ću ga nazvati na ovaj broj čim budem...

Telefonistkinja ga je prekinula. Gospodin Raderford me je zamolio da vam kažem da je njegov raspored za danas izuzetno pretrpan. Jedino vreme kada će biti na ovom telefonskom broju jeste četiri sata posle podne. Rekao je da ako budete zvali ili ranije ili kasnije, nećete moći da stupite u vezu sa njim.

Drua je bolela glava kada je spustio slušalicu.

Arlin je stajala pored njega. U pozadini, turisti su se divili spomeniku. I?zapitala je.

Dru je objasnio šta mu je rečeno, a onda joj je pokazao broj koji je zapisao. Četiri sata. U redu, šta se desilo? Zašto si se namrštio?

Nisam još sasvim siguran. Nešto me muči. Ne znam nazovi to _ predosećanjem. Osećam kao da sam izmanipulisan. Pa i moramo da očekujemo da će on da krene na tebe.

U tome i jeste stvar rekao je Dru. Zbog čega bi mi ostavio čitav dan da saznam adresu ovog telefonskog broja? Gledao je turiste oko spomenika. Možda sam ja preterano oprezan, ali biće bolje da se više ne movamo oko ove telefonske govornice.

Krenuli su avenijom.

Ako te to čini nervoznim, onda ga nemoj pozvati rekla je Arlin.

Moram.

Zašto?

Da mu kažem da želim da se vidim sa njim.

Okrenula se, iznenađeno. Da se vidiš? Sa njim? On će ti namestiti klopku.

Naravno da hoće. Ali ja se neću pojaviti. Izviniću se i urediti za drugi susret. Ali neću otići ni na taj, isto. U međuvremenu, možemo da smislimo neke druge načine na koje ćemo da vršimo pritisak na njega. Želim da svaki bude još žešći, da postane nervozan. Ili još bolje, možda možemo da smislimo sastanak tako da tu klopku okrenemo protiv njega. Drajiije mogao da sakrije svoju nelagodnost. Taj novi broj koji mi je dao.wa zovem u četiri sata. Šta li smeru?

U pravu si on mora da pretpostavi da ćeš ti da saznaš lokaciju.

Dru je naglo zastao i posmatrao ju je. Je li to? Pokušava da me prevari da dođem na to mesto? Pokušava da me natera da ja pokušam da ga ščepam dok telefonira?

A njegovi ljudi za to vreme da tebe dočekaju i ubiju.

Odmahnuo je glavom. Ne. Dao nam je suviše vremena da

možemo da pretpostavimo zamku. Sto god imao na umu, to nije to. Ipak, ima taktiku po kojoj radi. Hoće da nas zbuni. Da nas stavi u poziciju da se branimo. Rekao sam ti. On nije glup.

U podne, kombi je stigao ispred kuće na Bikon Hilu. Dva su muškarca pomogla ocu Stanislavu da izađe iz njega. Sveštenik je bio bled, ruka mu je bila u povezu. Uz pomoć svojih pratilaca, dok mu je lice bilo iskrivljeno od napora, popeo se uz stepenice kuće; ali, kada je ušao unutra, kada su se vrata zatvorila, pao je u njihove ruke. Nežno su ga položili na sofu.

Žena srednjih godina išla je iza njega. Više zgodna nego lepa, sa konzervativno začešljanom frizurom i bez šminke, imala je na sebi teget kaput i sivu vunenu haljinu. Kada su dva muškarca otišla ne progovorivši ni reč, zatvorivši vrata, ona je objasnila da je tu da bi se brinula o svešteniku. Njegova rana nije kritična, ali će mu uskoro biti potreban još jedan sedativ, rekla je, a i uvek postoji opasnost od infekcije. Imala je uz sebe medicinsku torbicu. Dru je primetio da nije kazala svoje ime, i da ni on ni Arlin nisu pitali.

Pomogli su ocu Stanislavu da se popne stepenicama u spavaću sobu, ušuškali ga u krevet da mu bude koliko toliko udobno, a onda su ga ostavili da spava.

Njegov je organizam izvanredan rekla je žena kada su se vratili u dnevnu sobu. Poljak je, čini mi se. Tvrda slovenska izdržljivost. Jedva ako je imao temperatura.

Moraćemo uskoro da ga probudimo.

Žena je strogo rekla. Bojim se da to ne smem da vam dozvolim.

Ne bismo to činili da imamo izbor.

To ću ja da prosudim. Ustala je, leđima okrenuta stepenicama, kao da brani Druu da se ponovo tamo popne. O čemu želite da razgovarate sa njim?

Odjednom ga je preplavila neka intuicija. Setivši se kako se otac Stanislav obratio biznismenu u crkvi u Pensilvaniji, on je rekao Neka je Bog sa vama. I sa vašim duhom.

Deo gratias.

Žena je odahnula. Onda ste vi jedan od naših.

Ne baš sasvim. Ali dovoljno blizak. Šest godina sam bio kartu zijanac.

U Nju Hemšajra?

Dru je osetio da je testiran. Ne. U Vermontu. Nasmušila se. Kartuzijanci su sveci na zemlji.

Ovaj ispred vas nije, bojim se. Ja sam grešnik.

Nismo li svi mi? Ali, Bog razume ljudske slabosti.

Nadam se. Moramo da razgovaramo sa ocem Stanislavom, kako bismo mogli da stupimo u vezu sa njegovom vezom u telefonskoj kom

paniji. Potrebno nam je da pronađemo lokaciju ovog broja koji nam je dat.

Žena je ispružila raku. Dajte meni broj.

Ali...

Ako je to jedina informacija koju želite da dobijete, onda nema potrebe da se budi otac Stanislav. Ja ću se za to pobrinuti.

Dru je žmirnuo.

Svakako da ne mislite da bi mi bilo dopušteno da se o njemu brinem ako nemam određene kvalifikacije rekla je žena. Molim vas, dajte mi taj broj.

Dru je tako uradio.

Ona je otišla do telefona, okrenula neki broj, i tihim glasom dala uputstva. Spustila je slušalicu. Svi su čekali.

U dva sata, telefon je zazvonio. Žena je podigla slušalicu, slušala je, onda je rekla "Deo gratias". Spustivši slušalicu, okrenula se ka Druu. Telefonska govornica blizu kipa Paula Rivere i Stare crkve.

Javna govornica?

Na severa rekla je žena.

Ali...

Arlin se nagnula napred iz režiserske platnene stolice. Šta nije u redu? Javna govornica? Blizu statue Paula Rivere turistička zona?

Druu se činilo kao da mu je umesto stomaka 'gomila leda. 1 Ujka Rej nam je dao čeli celcijati dan da bismo to otkrili? To nema nekakvog smisla. Ne bi se usudio da koristi taj telefon. Suviše je eksponiran. Ako bismo se kladili, odmah bismo mogli staviti na to da se Ujka Rej neće tamo pojaviti. Ali će uokolo postaviti svoje ljude koji će držati kraj na oku u slučaju da se ?? pojavimo.

Što znači da ni mi nećemo rekla je Arlin.

Tako je. Ali i Rej to isto očekuje. On želi da mi iskoristimo taj telefon iz nekog drugog razloga. Neko dragi', a ne Rej, podići će tu slušalicu. I daće mi drugi broj. Telefonska govornica je samo usputna stanica. Bolje da krenemo.

Ne insistirala je Arlin. Ja ostajem na ovom mestu ako mi ne objasniš šta se dešava.

To je klopka, u redu je. Sigurno je da je to. Ali ne onakva kakvu očekujemo. Ovde je ključna tačka u kojoj se algebra pretvara u trigonometriju. On je preskočio bar tuce lekcija. Ali, ja sada znam šta on radi. Ja sam učio ta ista pravila. Koristio sam isti trik u... Stresao se setivši se. Objasni o čemu se radi.

Objasniću ti kada budemo u kolima. Požuri. Okrenuo se prema ženi sa medicinskom torbicom. Potrebna nam je soba sa vratima koja imaju prozor. Ja moram da stojim napolju i da kroz prozor gledam kroz

vrata, u sobu. Na nekom izolovanom mestu. A u sobi mora da bude i telefon.

Žena je razmišljala. Ja ne... Ne, čekajte malo. Postoji hodnik u mesnoj parohiji sa kuhinjom koja se nalazi u suterenu. Kuhinja ima vrata koja se obrću sa prozorom tako da ljudi koji dolaze i izlaze mogu da vide i da ne naleću jedni na druge. Kuhinja ima i telefon.

Koja je adresa?

Žena im je kazala adresu.

Dru je zapisao. Pozovite i molim vas, neka nikog ne bude tamo. Bacio je pogled na sat. Nemamo mnogo vremena do četiri sata.

Za šta? zapitala je Arlin.

Da kupimo magnetofon. I, neka mi Bog pomogne, miša.

Bio je bele boje za razliku od Stjuarta Malog koji je bio sivi mišić. Dru ga je kupio zajedno sa kavezom. Platilo je vlasniku prodavnice sa kućnim ljubimcima.

Hoćete li i hranu za miševе? Debeli čovek sa proredenom kosom i keceljom upitno ih je pogledao.

U pozadini radnje papagaj je kvaknuo.

Naravno. Šta god miš voli najviše. Nešto pravo. Neki specijalitet.

Specijalitet? Čovek je posmatrao Drua kao da je lud. Hej, slušajte, ja mogu da vas prevarim, ali ja želim da moje mušterije budu zadovoljne. Nema razloga da trošite mnogo para na mišju hranu. Ovo ovde što mogu da vam prodam, to je jevtino, dosta za njegov trbuščić, pa oni i ovako ne znaju kakva je razlika. Mislim, miš, šta do đavola jedan miš zna?

On je taj koji jede, zar ne?

Aha. Osim što je ovaj ovde miš mišica.

Onda ona. Hoću najbolju hranu za nju. Hoću da se prejede najbolje hrane koju je ikada papala. I ne tiče me se šta košta.

Čovek je uzdahnuo. Kako god želite. To je vaš novčanik. Dođite ovamo. Evo, ovo ovde što imam na polici, to je kao kavijar za mišju hranu.

Dru je platio još deset dolara i izašao iz radnje, sa hranom od nekoliko kilograma u jednoj raci i sa misom u kavezu u dragoj.

Na zavoju, Arlin je sedela i čekala u sportskim kolima, u kojima je motor brundao. Sladak je, kazala je. Iskreno da kažem, meni miševi nikada nisu smetali. Jesi li mu dao ime?

Njegov je glas bio tužan. Stjuart Mali Dragi.

Iznenada je shvatila. Oh, sranje. Njen je pogled bio utešiteljski. Zao mi je što sam pokušala da budem zabavna.

Dru je zatvorio vrata, držeći čvrsto u krilu kavez. Nije važno. Rej je taj koji će zažaliti.

Iako je bilo tek pola četiri, suteran u parohiji bio je u senkama. Kako je jesenje sunce bivalo sve niže, crkva na toj strani hodnika blokirala je njegove zrake. Prozori na vrhu zapadnog zida suterana bili su obavijeni tamom.

Mesto je bilo vlažno. Dru je osjetio jezu dok je silazio niz betonske stepenice dole, zaustavljajući se dok se eho njegovih koraka gubio.

Tišina.

Arlin je brzo sišla za njim, držeći u rukama kutiju u kojoj se nalazio magnetofon.

Dru je žmirnuo gledajući niz stolova sa plastičnim mušmama koje su mirisale na obroke koji su u crkvi deljeni sirotinji, na pasulj i kobasice, salatu od krompira i kupus.

Ima li nekoga? Dru je pozvao. Glas mu je odjeknuo. Tišina.

Dobro je.

Miš je skičao u svom kavezu.

Osmatrajući senke, Dru je pokazao prema vratima sa prozorom koja su se nalazila na pola puta uza zid s njegove desne strane. To mora da je kuhinja. Sada da još proverimo da li se naša poznanica dobro sećala i da li je u kuhinji telefon.

Bio je. Kada je Dru gurnuo kružna vrata i upalio prekidač svetla, spazio je telefon na šanku između pećnice i frižidera koji je zujao. Hajde da proverimo. Podigao je slušalicu, odahnuvši kada je čuo da telefon radi.

Spustio je uznemirenog miša u kavezu i ponovo pogledao na sat. Manje od dvadeset pet minuta. Magnetofon je radio u radnji. Biće dobro da radi i sada.

I zaista, kada je uzeo kutiju od Arlin, otpakovao magnetofon i uključio ga, radio je savršeno. Izdiktirao je u mikrofonsku traku na početak, isprobavši.

Da li ovo liči na moj glas? zapitao je zabrinuto. Snimljeni glas nije mu se činio kao njegov.

Arlin je kazala. Smanji dubinu tona. Uradio je tako i ponovo odslušao.

To si ti rekla je. Tako i mora da bude. Jer ova mašina košta pravo malo bogatstvo.

Dru je vratio traku na početak. Još petnaest minuta. Vreme da se nahrani naš prijatelj.

Otvorio je vreću sa mišjom hranom i rasuo sitne komade kroz gornje rešetke kaveza. Miš je bio izbezumljen od zadovoljstva.

Dobro rekao je Dru. Uživaj. Počešao se po čelu. Šta ima još? Bolje da podesim daljinski upravljač. Izvukao je žicu iz kutije u kojoj je bio magnetofon, uključio ju je u magnetofon i razvukao preko kuhinjskog poda, kroz kružna vrata, u mračni hodnik. Prostor ispod kuhinjskih vrata bio je dovoljan da Dru može da zatvori vrata preko žice. Poslednja stvar koju je još uradio bila je da priključi dugme daljinskog upravljača na svoj kraj žice.

U svetlosti koja je dolazila od kuhinje kroz prozor vrata, proučavao je dugmad na upravljaču. Uključi. Isključi. Pauza. Radi. Snimi. Klimnuo je glavom. Deset minuta. Jesmo li nešto zaboravili?

Arlin je razmišljala. Za svaki slučaj, bolje isprobaj i upravljač.

Uradio je i to. Bio je u redu. Onda mislim da nam je preostala samo još jedna stvar.

Nije bilo potrebno da pita na šta misli.

Da se pomolimo.

U četiri sata, Dru je podigao slušalicu na telefonu u kuhinji. Činilo mu se da će srce da mu pukne. Uskoro će znati da li mu je procena bila pogrešna. Sve je zavisilo od logičnih pretpostavki koje je postavio.

Ali, ako Rej pretpostavi njegove pretpostavke.

Dru je zurio u telefonski aparat. Bio je crni, sa staromodnim kružnim broččanicom. I dok je njegova misao postajala sve bistrija, počeo je da okreće broj koji je dobio od sekretarice Preduzeća za analizu rizika. Eho svakog broja mu je zvučao zlokobno. Pogledao je u Arlin, ispružio ruke i uhvatio je njenu šaku.

Veza je uspostavljena. Dru je čuo zvonjavu s druge strane žice u telefonskoj govornici koja se nalazila u blizini statue Paula Rivere.

Neko je podigao slušalicu gotovo istog časa. U pozadini je Dru mogao da čuje zvukove saobraćaja. Mrzovoljni glas je rekao "Halo?"

Molim vas, gospodina Raderforda.

Koga?

Ujka Reja. Njegov sestrić ovde.

Zašto ne kažeš odmah? On nije ovde.

Ali... Dru je sebe naterao da zvuči iznenađeno ... rečeno mi je da zovnem u četiri sata.

Morao je da ode na jedan neočekivani sastanak. Možeš da stupiš u vezu sa njim na... • Promukli glas je izdiktirao broj. Ukačio si?

Dru je pročitao broj.

Odlično, rekao je glas. Dobro si nas potprašio sinoć? Bistro, momak.

Čovek je spustio slušalicu. Dru se naslonio na šank.

Bili smo u pravu? zapitala je Arlin.

Klimnuo je glavom. Rej nije ni nameravao da se javi sa tog telefona. To je bila samo veza. Treba da zovem dragi broj.

Baš kao što si i očekivao. Ali, u vezi sa dragim pozivom možda grešiš. Možda to nije ono što misliš da jeste. Pretpostavimo da je Rej imao nameru da bude samo oprezan. Pretpostavimo da je shvatio kao prirodno da smo saznali adresu broja koji ti je dao jutros. Na taj način, koristeći telefonsku govornicu kao vezu, samo je sebe zaštitio. On zna da ne možeš da pronadeš lokaciju ovog novog broja pre nego što on završi razgovor sa tobom i ode.

Drua su ramena bolela od nervoze. Moguće. Ali ja ne mislim da je to ovde sada u pitanju. Čovek po imenu Henk Dalton naučio me je ovoj proceduri na jednom zadatku. Protiv ubice koji je radio za Crvene brigade. A Ujka Rej je bio Daltonov

šef. Moram da posumnjam da će Rej sada to pokušati na meni. Začutao je. Hajde da to kažemo i ovako. Ako grešim, i ovako ništa ne gubimo.

Ali, ako si u pravu... Tužno je klimnula glavom.

Nema više vremena rekao je Dru. Rej očekuje moj poziv. Ne smem da dozvolim da me čeka.

Dru je postavio magnetofon pored telefona. Ruka mu je drhtala dok je postavljao kavez pored magnetofona. U kavezu, beli je mišić i dalje pohlepno jeo, dok mu je stomačić sa obe strane rastao, a njuška mu bila puna novog zalogaja. Žvakao je sav izvan sebe.

Nadam se da imaš sreće koliko sada srećno izgledaš rekao je Dru. Onda se okrenuo ka Arlin. Ti bolje da odeš u hodnik. Prošla je kroz kružna vrata.

Zurio je u parčence hartije, stavio prst na prvu rupicu za broj i počeo da okreće.

Čekao je, slušajući kako telefon zvoni s druge strane žice. Rej je igrao na ravnodušnost, pa nije podizao slušalicu odmah. Ali posle četvrtog puta, Dru se upitao da li će neko uopšte odgovoriti.

Na polovini petog zvona, slušalica je podignuta. Halo? rekao je jedan glas. Dru nije odgovorio.

Halo? Dru? Ma hajde, drugar, razgovaraj sa mnom. Čekam na tvoj poziv.

Nije bilo više sumnje. Ovaj glas jeste bio Ujka Rejov.

Što je moguće tiše, spustio je slušalicu na šank, ne praveći gotovo nikakav zvuk. Deo slušalice u kojem se nalazio mikrofona bio je postavljen uz magnetofon, suprotni deo prema mišu.

Iz slušalice je sada slabije dopirao Rejov glas. Želim da razgovaramo, Dru. Da ovo raspravimo.

. Ali, Dru je izašao iz kuhinje. Napolju, u tamnom hodniku gde je ???1? Arlin, uzeo je daljinski upravljač magnetofona i pritisnuo dugme za uključenje.

Vrata su bila dovoljno debela da je jedva čuo svoj snimljeni glas. Ali, nije bilo važno. Biće dovoljno glasan postavljen uz slušalicu.

"Ujače Rej, želim da se dogovorimo za sastanak," čulo se iz magnetofona.

"Mogu da postavim da odleti u vazduh sve što imaš, ali to meni neće doneti nikakve odgovore. Potrebno mi je..."

Zureći kroz prozor na kuhinjskim vratima, Dru se nije koncentrisao na magnetofon. Niti na telefon.

Svu svoju pažnju je usredsredio na miša.

"... da vidim tvoje lice, ti kopile," Druov snimljeni glas je rekao, "da te gledam u te proklete lažljive oči kada budeš pokušavao da opravdaš..."

Paničnom brzinom Dru je pritisnuo dugme "stop", prekidajući svoj snimljeni glas. Jer iz ušiju mišića pokuljala je krv. Miš se prevrnuo, drhtureći, a belo krzno oko vrata pretvaralo se u grimiznu boju.

Dru je pošao unazad, vukući žicu koja je vodila od daljinskog upravljača do magnetofona. Vukao je žicu, osećajući pritisak s druge strane. Hajde šaputao je sebi u bradu Hajde.

Skljokao se uz zid zadovoljno kada je čuo tresak iz kuhinje.

Je li pao? zapitao je Arlin.

Gledajući kroz prozor od kuhinjskih vrata, klimnula je glavom. Njegova su kolena bila slaba kada se uspravio. Kroz prozor je spazio mesto sa koga je magnetofon bio povučen i gde se srušio na pod.

To je to prošaputao je. Uradili smo i to. Uspeli smo. Kada je taj magnetofon pao, Rej mora da ga je čuo.

A sada ne čuje ništa rekla je ona, sasvim tiho.

Misli da sam mrtav. Njegov je glas bio tih kao i njen. Tresak magnetofona koji je pao.., pretpostavlja da sam to pao ja, i dalje sa slušalicom u ruci.

Taktika kojoj ga je Henk Dalton naučio u Koloradu 1968. bila je način da se ubije na daljinu, koristeći se telefonom. Ako je meta dovoljno obuzeta drugim mislima, ako su pripreme urađene onako kako treba, čoveku nikada neće pasti na pamet način ubistva.

Dalton je to nazivao supersoničnim metkom. Uz sofisticiranu elektronsku opremu, supervisoki ton može da bude prenesen kroz telefonsku liniju, probijajući bubnu opnu žrtve, probadajući joj mozak i ubijajući na mestu.

Kao što je sada bio ubijen miš, jer je njegov kavez bio uz samu slušalicu telefona.

Obično bi ubica onda prekinuo vezu. Ali, Dru je sumnjao da je Ujka Rej planirao da doda varijaciju ovoj taktici. Zato je Dru zamišljao Reja kako čuje iznenadni prekid Druovog glasa, tresak kao da se Dru odista onesvestio, i dalje sa slušalicom u ruci.

Ali, šta bi Rej posle toga uradio?

I dalje slušajući, Dru je nagađao. Ako je neko sa mnom, Rej je znao da bi morali da se čuju uzvici, krici u pomoć.

Ali, ako nema nikakvih uzvika? Ako Rej čuje samo tišinu na liniji?

Dru se koncentrisao. Morao bi da pretpostavi da sam bio sam kada sam pozvao telefonom.

I da sam na njegovom mestu, ja bih se još jednom uverio da je moj lovac, moj neprijatelj, zaista mrtav.

Dru je razmišljao koji bi bio poslednji korak. Za poslednja dva sata analizirao je zaključak do kojeg je već ranije bio došao, testirajući njegovu logičnost. Ali i dalje je imalo smisla to što je zaključio. Uzbudjenje ga je nateralo da poskoči.

Ako moj kraj linije ostane otvoren, Rej može da otkrije adresu na kojoj sam. Može da otkrije kuću iz koje sam zvao. Pod uslovom da ne čuje još izvesno kratko

vreme nikakav zvuk s ove strane žice, pomisliće da je dovoljno sigurno da može da pošalje tim ovamo da bi se uverio da sam mrtav.

I što je još važnije, da se dokopa moga tela.

Vlasti misle da sam ja Janus. Ako on želi da nastavi da koristi Janusakao štit za svoja druga ubijanja, onda ne sme da dozvoli da moje telo bude pronađeno.

Oprezno do bola od napetosti, Dru je otvorio kružna vrata osiguravajući da tim pokretom vrata ne škripnu. Nežno, tiho, stao je pored telefona.

Prošlo je pet minuta. I dalje nema nikakvog zvuka Dru je prepoznao Rejov glas.

Ništa,

U redu, nastavi da osluškuješ, tek za svaki slučaj. Ali, mislim da sad vredi početi sa otkrivanjem mesta gde je taj telefon.

Dru je tiho napustio kuhinju. U mračnom hodniku, pokazao je Arlin da krene za njim. Otišli su na dovoljnu udaljenost koja je mogla biti sigurna, zaustavivši se pored stepenica.

Evo parcela hartije sa drugim brojem koji sam ja zvao. Pronađi telefonsku govornicu napolju i pozovi kuću u kojoj je otac Stanislav. Zamoli ga da jedna od njegovih veza sazna gde je ovaj broj lociran. Uzela je papir. A ti?

Mislim da je bolje da ja ostanem ovde. Za slučaj da Kejovi ljudi stignu ranije nego što očekujem.

A ako stignu?

Nisam još sasvim siguran kako da igram tu igru. Za početak, želim da bacim pogled oko ovog hodnika i potražim dobra mesta za skrivanje. Čim budeš dobila adresu, ti se vrati. Ali, budi oprezna. I uveri se da kontakti oca Stanislava sigurno nabave tu adresu.

Njene su oči bile uplašene. Dru.

Znam rekao je. Od sada postaje nesigurno.

Nije razmišljao o svom impulsu ali ga je sledio. Poljubio ju je.

U mraku, jedan trenutak su stajali tako zagrljeni, ? Njen je glas zazvučao nekako teško. Bolje je da krenem.

Osetio je tugu. Vidimo se.

Nadam se. Daj Bože.

Još jednom je zastala na polovini betonskih stepenika, bacajući pogled ka njemu. Onda se popela ostatak stepeništa i izašla na vrata. U jednom času, hodnikom je zavladao potpuna tišina.

Na njegovo iznenađenje, ono što je sada osetio bilo je uznemirujuće nepoznato. Samoća. Neobjašnjivo, ali osetio je vrelinu u očima. Šta ako je nikada više ne vidi?

Tačno nešto pre šest sati, jesenje sunce je skoro potpuno nestalo, a hodnik suterena je skoro sasvim potonuo u mrak. Dru je u tom času čuo kako su vrata na vrhu stepeništa škripnula. Od mesta gde se bio sakrio, između niza poredanih stolica

uz polovinu levog zida uz samo dno stepenica, njegova prva pomisao je bila da se Arlin vraćala, i osetio je talas radosti. Ali, kada su se vrata polako zatvorila, ko god da je ušao nije krenuo nadole.

Dru je čekao. Ipak, niko nije još silazio.

Arlin bi bila oprezna kada bi se vraćala, znao je to. Mogla bi da izvesno vreme odvoji za proveru kako bi osetila da li nešto nije u redu. Ili bi mogla da čeka da je Dm pozove. Ali, nije sebi smeo da dozvoli da to učini.

Kada je prošlo dovoljno vremena da mu se sećanje na zvuk vrata moglo pričiniti kao njegova fantazija, Dru je čuo drugi zvuk. Lagano tako tiho da je i to moglo biti plod mašte cipela je dotakla betonski stepenik.

I zastala.

Druov položaj između metalnih stolica naredanih jedna na drugu bio je sasvim udoban. Henk Dalton je uvek insistirao da njegovi đaci moraju da preduzimaju sve mere opreza. "Nikada ne znate koliko ćete dugo morati da čekate. Zato uradite tako da ste sigurni da vam se dopada mesto gde ste se sakrili. Inače, neko bi mogao da čuje kako pomerate nogu da biste se oslobodili trnaca u njoj."

Pa uprkos Druovom udobnom položaju, od tenzije telo mu se ukočilo. Napinjao se da bude tih dok je osluškivao čekajući drugi tihi korak na stepenicama s njegove desne strane. Disao je nečujno.

Da! Zvuk! Ali ne od stepenica, kao što je pretpostavio. Umesto toga, zvuk je dolazio sa suprotnog kraja hodnika, iz tame preko puta • njega, s leve strane. Moglo bi biti svašta, zvuk vetra o prozor na vrhu zida tamo gore, ili sleganje maltera, na tavanici.

Ali on je zvuk čuo ponovo i sada ga je identifikovao pažljivo spuštanje đona na betonski pod.

Ovde dole nije bio jedan, već dvojica pridošlica. Još ranije, pre nego što je Arlin otišla, on je pronašao, istražujući suteran, stepenište u ovom drugom ćošku. Za razliku od stepenica kojima su Arlin i on došli, s njegove desne strane, ove druge nisu imale vrata na vrhu, tako da se osećao sigurnim. Sada je shvatio, dok mu je bilo poskakivalo, da je trebalo da ispita stepenice koje su skretale gore, prema gornjem nivou. Trebalo je da ispita prizemlje. Jer, bilo je jasno da je drugi pridošlica ušao kroz gornja vrata koja Dru nije otkrio. Dok je vodio računa o vratima na vrhu stepeništa s njegove desne strane, dragi je pridošlica sišao polako i nečujno dole stepenicama na udaljenoj strani sobe.

Dvojica, dakle, Dru je razmišljao. U redu, dokle god znam gde se oni nalaze mogu da izađem sa njima na kraj. Svoju je pažnju usmerio natrag na stepenište s njegove desne strane, videvši senku kako stiže do dna stepeništa.

Shvatio je. Prvi je posefflac mamac. On treba da privuče pažnju. Ako neko krene na njega, njegov će partner preći preko sobe, spreman da ga zaštiti.

Svetlost kroz prozor kuhinjskih vrata ocrtavala je senku. Preko hodnika, prestali su zvući koji su ukazivali na kretanje druge pridošlice. Iz mraka između poredanih stolica Dru je posmatrao kako se senka s njegove desne strane privlači prema prozoru. Muškarac, sada je jasno video. Sa pištoljem na čijoj je cevi bio pričvršćen prigušivač, senka je zastala pokraj jedne strane kružnih vrata.

Pre nego što je Dru izabrao ovo mesto za skrivanje, vratio se u kuhinju i tiho, užasno svestan telefonske slušalice koja je još otvorena ležala na šanku, pokupio mrtvog miša u kavezu i sakrio ga napolje u hodnik. Isto je uradio sa magnetofonom. Kao krajnju dodatnu meru opreza, otvorenu kutiju u kojoj se nalazio magnetofon stavio je preko telefonskog aparata.

Sada, kada posetilac ude u kuhinju, neće videti ništa što bi moglo da mu izazove pažnju. Shvatiće da su telefon i telo na nekom drugom mestu. On i njegov partner će nastaviti da tragaju na nekom drugom mestu.

Ali ja ne smem da pokušam bilo šta, mislio je Dru, stežući svoj mauzer, sve dok ih ne budem imao ispred očiju obojicu.

Senka koja se nalazHa uz kuhinjska vrata reskirala je i bacila jedan brzi pogled kroz osvetljen prozor. Odmah se sagla. Deset sekundi kasnije, čovek je reskirao da još jednom pogleda.

Na suprotnoj strani hodnika, druga se senka pomerila, idući nečujno kako bi se pridružila svome partneru uz kuhinjska vrata. I draga senka je, takode, imala pištolj sa prigušivačem. Stajali su sada s obe strane vrata. Jedan je čovek poleteo unutra, drugi istog časa za njim. Pre nego što su se vrata zatvorila u okretu, Dru ih je video kako stoje leđa u leđa, sa pištoljima uperenim u suprotne delove kuhinje.

Sada!

Pomerio se iz svoga zaklona između gomila metalnih stolica. Sa mauzerom koji je biospremana gotovs, pripremiose, čučeci umraku. Kacnfeto je i očekivao, nije čuo nikakav razgovor. Sve dok ne budu ubeđeni da su sasvim sigurni, ostaće tako tihi.

Moraću da pucam u obojicu, Dru je razmišljao. Dok ih držim zajedno na oku.

Ali ne da ih ubijem. Potrebni su mi živi. Potrebni su mi da mi kažu gde se Rej nalazi. Kada ih budem sredio, progovoriće. Preklinjaće me da ih pitam još.

Kuhinjska vrata su se okrenula i otvorila; dva su čoveka izašla napolje, a njihove su se siluete ocrtavale na svetlosti koja je dobzHa od kuhinjskog prozora. Gledajući prema hodniku, jedan je pokazao rukom dragome da prouči levu stranu dok će on desnu.

Ne mrdaj! Dru je dreknuo. Spreman da puca, nameravao je da im naredi da spuste pištolje, ali nije stigao.

Pucnji su ispunili mrak. Ali ne od njih dvojice. Zaglušujući, došli su iz suprotnog kraja hodnika. Dru se bacio na pod, dok su mu gradi udarale o beton. Draga je grmljavina zaglušila njegove uši. On je opalio, ali ne prema snajperisti preko puta prostorije, već prema senkama koje je mogao da vidi dvojici koja su se nalazHa pored kuhinjskih vrata. Dok su oni jurili da pronađu neki zaklon, i dalje izloženi svetlosti koja je

pristizala kroz prozor, Dru je opalio još jednom a onda još jednom. Urliknuvši, i jedan i dragi su pali.

Otkotrljao se, uplašen da bi fleševi iz njegovog mauzera privukli snajperistu. Ispraživši se na stomaku, bacio je pogled unazad i dalje od senki dvojice koju je pogodio prema nevidljivom revolverašu s drage strane hodnika.

Trepnuo je, dok su ga oči bolele, dok su svetla u hodniku bljesnula i zaslepila ga. Gotovo šlep, čvrsto je zatvorio oči kao što je i bio uvežbavan da čini, a onda ih je jedva otvorio, dopuštajući svojim zenicama da se prilagode iznenadnoj svetlosti. Otvarao je kapke malo po malo, sve više, očajnički ciljajući. Video je da gleda između nizova stolova prema telu muškarca na podu blizu stepenica na dragoj strani. Čovek se nije micao. Krv je kuljala iz njegovih gradi. Pištolj mu je ležao blizu šake. Ali, kako dođavola...?

Dok mu je uz kičmu išla jeza, Dru je pogledao prema dvojici na podu koja su se nalazila izvan kuhinje. Jedan je ležao nepomičan. Dragi se rakama držao za stomak, ječeći.

Dru je pogledao unazad prema čoveku na podu, preko puta. Dva pucnja su došla iz tog pravca. Ali ko je ubio snajperistu?

Čuo je korake koji su se spuštali stepenicama. Zvuči su bili neujednačeni, spori. Sa grimasom na licu, od bola, naciljao je, iako još nije bio u stanju da vidi ko to silazi.

Pojavila se cipela. Onda draga. Stezao je mauzer. Tamne pantalone pojavile su se pred njegovim očima. Dru je trepnuo gledajući u mauzer. Koraci su zastali.

Muškarac je progovorio. Njegov glas, iako promukao, bio je slab. Dru? Jesi li dobro?

Slovenski akcenat je bio nepogrešiv. Otac Stanislav.

Dobro? Dru je odahnuo nervozno, sa olakšanjem. Pretpostavljam.

Sveštenik se zakašljao. Bolnom sporošću, sišao je preko preostalih stepenica. Njegova je leva raka bila u zavoju. Desnom je stezao pištolj. Sveštenik se malo zanjihao, zatim naslonio na zid i nekoliko puta duboko udahnuo.

Ali ti ne izgledaš dobro. Dru se uspravio.

Kako ono kažu na televiziji? Samo "lakše ranjen"? Ne veraj im nikada. Otac Stanislav je jeknuo. Čak i pod sedativima boli.

Dru je morao da se nasmeši. Mislio sam da ste vi Poljaci čvrsti.

Otac Stanislav se primorao da se uspravi. Veraj mi, i jesmo. Da si ikada jeo piroške, onda bi znao šta to znači.

Druov se osmeh raširio na licu.

Ali nije dopustio da ga njegovo osećanje prema ovom čoveku odvoji od osećanja da mora da bude praktičan. Pogledao je prema ljudima koji su bili ustreljeni. Jedan je ležao i dalje nepomično. Dragi je nastavljao da se drži za stomak, ječeći. Dru ih je

pretražio i uzeo im pištolje. A onda je mogao da pređe preko sobe i da pomogne svešteniku.

Ali, otac Stanislav je već skupio snagu i približavao se Druovom stranom hodnika, pokazujući Drau da ostane tu gde se nalazi. Do ovde sam uspeo sam. Ne treba mi nikakva pomoć.

Kako si došao ovamo?

Arlin je nazvala kuću. Sa drugim telefonskim brojem kako bismo našli tu lokaciju.

Znam za to. Ja sam to od nje tražio.

Bio sam budan kada je nazvala. Ja sam insistirao da razgovaram sa njom. Rekla mi je šta se sve dešavalo dok sam spavao. Onda sam insistirao da dođem ovamo sa njom. Prijatelju moj, pokušao si da suviše toga uradiš sam.

Nisam imao izbora.

Možda. Ali nedavni događaji... Otac Stanislav je pokazao prema ljudima na podu ... dokazuju da sam ja u pravu.

Arlin. Dru je prošaputao njeno ime. Gde je ona?

Napolju je, osmatra za slučaj da ova trojica nisu bila sama. Kada smo stigli, postali smo svesni da ne možemo da uđemo a da tebe ne uznemirimo. Tako smo odlučili da delujemo kao tvoj tim za osmatranje.

Videli smo kako trojica ulaze, jedan s jedne strane, dva sa gornje, kroz dvojica različita vrata. Činilo se jasnim da su planirali da prvog iskoriste kao mamac a da druga dvojica čuvaju leđa.

I ti si pratio ovu dvojicu koja su ušla gore?

Moji su instinkti bili pravi otac Stanislav je zgrabio čvrsto šakom sto, kako bi imao neku potporu. Od dvojice koju sam ja pratio, jedan je*ponovo postao mamac i konačno se pridružio prvom u kuhinji. Ali treći je ostao iza, da bi ih zaštitio ako bi bili iznenađeni. Kao što jesu. On je pucao na tebe. Ali ja sam pucao na njega. Sveštenik je sklopio oči, teško gutajući.

Jesi li siguran da se osećaš dobro?

Upravo obrnuto. Nisam dobro. Otac Stanislav ga je pogledao a lice mu je bilo belo kao kreda. Palo mi je sada na pamet da je ovo treći put kako sam ti spasio život.

Tamo u utočištu kada sam se sakrio u kapeli, u ispovedaonicu. Na Đavolovom Rogu. I sada ovde.

Ja sam tvoj dužnik rekao je Dru.

Tri puta podsetio ga je sveštenik.

Da. Dru je gledao u svog prijatelja. Bez obzira na cenu, pa čak i ako je cena moj život, ja ću ti se odužiti.

Na isti način.

Ne razumem.

Na isti način insistirao je sveštenik.

U redu. Šta god to značilo. Na isti način.

Samo nemoj da zaboraviš to obećanje. Jer... otac Stanislav je

ponovo teško disao, dok mu je lice i dalje bilo belo kada budemo sve ovo završili, ja nameravam da tražim... da ispuniš svoju reč. Nakašljao se. U ovom sada času, imamo posao koji nam predstoji.

Dru je shvatio. Uputio se prema čoveku u kojeg je pucao. Zgrabivši ga, prodrmao ga je Gde ti je gazda?

Čovek je zaječao.

Misliš li da si sada povređen? rekao je Dru. Onda nemaš pojma šta znači biti "povređen". Podigao je ruku, spremajući se da ga udari.

Nemoj! kazao je otac Stanislav.

Dru ga je jedva čuo. Gde ti je gazda, ti kopile! Reći ćeš mi ili,..!

Nemoj! Sveštenik je zgrabio Drua za šaku.

Dru je besno pogledao u njega. Sada shvatam. Nemaš ništa protiv ubijanja. Ali ne voliš da gledaš kako tvoje žrtve pate. U čemu je stvar? Nisi spreman da ideš do kraja za svoju veru? Bolje se čuvaj. Imaš slabu tačku, oče.

Ne. Uprkos svom bolu, sveštenik se potpuno uspravio. Za svoju veru, ja sam već prešao ono što ti nazivaš "granicom". Mnogo puta. Mnogo više nego što ti možeš da zamisliš. Njegov prsten sa rubinom sa ukrštenim mačem i krstom zasijao je. Ali nikada ako to nije bilo neophodno. Mučenje? Svakako. Osim ako nemam pri ruci hemikalije. I samo onda kada je neophodno da nateram čoveka da govori. Ja znam gde je Rej. Na lokaciji poslednjeg broja koji si dobio. A sada ostavi tog čoveka!

Dru je zurio u čoveka koga je držao, osećajući kako mu se srce steže od odvratnosti pri pomisli na ono na što je bio primoran da skoro učini, ponovo se setivši koliko je sve to daleko od onoga kako je živio u manastira. Nežno, gotovo ponizno, spustio je čoveka. Uredu. Pozvaćemo tvoje ljude i pružiti čoveku mogućnost da dobije medicinsku pomoć. On je samo trut. Zaslužuje šansu da živi. Ali moram da priznam, to je šansa koju meni ovo kopile ne bi pružilo.

Naravno rekao je otac Stanislav. I zbog toga se mi razlikujemo od njih. Naši motivi nisu bazirani na novcu. Ili na potrebi za moći. Ili političkim teorijama koje su prema definiciji brze i površne. Ne, naši su motivi temeljni. A naše milosrđe, ako je opravdano, je milosrđe Boga.

Dru je odjednom osetio kako ga je preplavila tuga. Suviše, predugo rekao je. Umoran sam od bežanja. Želim da ovom dođe kraj.

I doći će. Noćas, ako Bog tako želi. Napravivši grimasu od bola, otac Stanislav je stavio raku u džep. Imam adresu. Mogu da te odvedem do Ujka Reja.

Uprkos svojoj zebnji, Dru je morao prvo da nešto obavi. Baš kao kod onog starog grčkog pravila paradoksa prema kojem, ako prelazite kilometar puta, prvo morate da pređete polovinu kilometra, pa onda polovinu polovine kilometra, pa onda polovinu četvrtine kilometra i tako smanjujući svoje putovanje praktično nikada ne stižete do kraja, tako je i Dru osećao da uvek ima još nešto da se obavi, pa opet neki prekid, pa

opet još jedan rizik. Možda njegov zadatak neće nikada imati kraj. Možda je i on sam već mrtav, a ovo gde se nalazi je pakao.

Okrenuo se ka ranjeniku. Čuješ li me?

Čovek je klimnuo glavom.

Ako želiš doktora, onda ćeš da uradiš ovo što ti kažem.

Čovek je gledao u njega, bespomoćno.

Ali, rekao sam ti već da imam adresu kazao je otac Stanislav.

Nema potrebe da...

Nema? Druov glas je odavao užurbanost. Nešto jesmo zaboravili. Objasnio je šta treba da se uradi.

Sveštenik je gledao rastreseno. Tako je, u pravu si. I to mora da bude urađeno odmah.

Dru je kleknuo pored ranjenog čoveka i dao mu naređenja. Razumeš?

Ranjenik je klimnuo potvrdno glavom, znojeći se, u bolovima.

A onda ćemo ti dovesti doktora. Jedino sada moraš da pokažeš koliko si čvrst. Ništa osim toga. Dru ga je povukao prema kuhinji. Da bi ostao u životu, samo govori bez jecanja.

U kuhinji, Dru ga je postavio na pod uz kredenac i skinuo je kartonsku kutiju od magnetofona sa telefonskog aparata. Čučnuvši, držao je slušalicu uz lice ranjenog čoveka, nagnuvši se i sam bliže kako bi mogao da čuje ono što se govori sa druge strane žice.

Uperio je svoj mauzer prema slepoočnici ranjenika, tiho mu naređujući da govori. Čovekove oči su već pokazivale staklast pogled, nesposoban da se smiri u jednoj tački. Za trenutak, Dru se uplašio da će se čovek onesvestiti.

Imamo ga. Glas ranjenika je zvučao promuklo dok je govorio u slušalicu.

Samo trenutak odgovorio mu je mrzovoljni glas.

Za petnaest sekundi, čuo se glas Ujaka Reja s drage strane žice. Je li mrtav? Tako je.

Što ste se tako dugo zadržali? Zabrinuo sam se.

Nismo odmah mogli da ga nađemo.

Je li sam?

Jeste.

Donesi telo ovamo. Želim da se uverim da smo ga uklonili.

Krećemo. Oči ranjenog čoveka su zatreptale. Potonuo je prema podu.

Dru je stavio slušalicu na telefonski aparat, prekinuvši vezu, a onda je pomogao čoveku da se sasvim opruzi po podu. Izabrao si pogrešnu profesiju, druže moj.

Trebalo je da budeš glumac.

Obećao si. Čovek je zaječao.

Održaću obećanje. Kako ste došli ovamo? Kojom vrstom kola?

Tamnoplavi kombi. Ford. Čovekove usne već su bile modre.
Na parkiralištu je, iza hodnika.

Okrenuvši se, Dru je video kako otac Stanislav posmatra kroz otvorena vrata kuhinje. Sada možeš da iskoristiš ovaj telefon da pozoveš doktora. I bolje bi bflo da kažeš tvojim ljudima da uklone ova tela. Dru je pretražio ranjenika, pronašavši ono što je želeo ključeve kombija. Uzgred rekao je svešteniku biće mi potrebna pomoć kada tamo stignemo. Da li ti je Arlin objasnila?

Sve ću da sredim.

I dok to radiš, bolje da ja odem do Arlin da joj javim da smo dobro. Ona je čula pucnjeve. Biće zabrinuta.

Ona je pored crkve. Sveštenik je uzeo telefonsku slušalicu.
Požuriću.

Molim te. Imamo mnogo toga da uradimo.

Dru je pojurio iz kuhinje. Dok je trčao uz stepenice, setio se kako je bilo snažno, nepoznato ono osećanje koje je osetio kada je Arlin otišla ovim istim stepeništem pre dva sata, setio se svoje neočekivane samoće kada je izašla i za sobom zatvorila vrata. Ponovo je osetio da ga od čežnje sve boli. Činilo mu se izdajom u odnosu na svoje godine provedene u manastiru to što je tako strašno želeo da je ponovo ugleda, da je zagrlji. I, ako to i jeste bila izdaja, njemu to više nije bilo važno. Zakoračio je napolje, video je kako čeka blizu crkve, i krenuo prema njoj. Uprkos tami, njene su oči sinule, oslobođene straha da je u opasnosti, svesne da je sada siguran, slobodan. U jednom trenu, već je bila u njegovim rukama.

Boreći se protiv impulsa da stopalom pritisne još više gas kombija, znajući da je ludo da reskira da bude zaustavljen zbog nedozvoljene brzine, Dru je vozio sigurno prema severu, ka izlazu iz Bostona. Svetlosti grada ostajale su u njegovom retrovizora; njegovi farovi sekli su mrak koji je obavijao put, drveće i polja pokraj puta.

Zglobovi su mu bili skoro ukočeni od snage kojom je držao volan, ali Dru je sledio instrukcije koje je dobio od oca Stanislava. U prvom času nije prepoznao adresu na papiriću koji mu je sveštenik pružio. Onda, sa uzbuđenošću koja je sve više rasla, adresu je prepoznao, nimalo iznenađen što sveštenik zna kako se do nje stiže. Zato što je sveštenik na toj adresi već bio jednom dva dana ranije. Bila je to adresa imanja Ujka Reja, severno od Bostona, u Zalivu.

Dru je morao da se divi mudrosti svoga protivnika. Rej koji je očigledno pobegao sa svoga imanja u Zalivu zbog Draove pretnje, sada je obrnuo taktiku i vratio se na imanje, očigledno misleći da je to poslednje mesto gde će ga Dru tražiti. Ali, da bi zadržao prednost neočekivanog, Rej je takođe odabrao i mesto koje je bilo teško braniti. Otac Stanislav je opisao imanje kao udaljeno i prostrano, suviše veliko, sa previše zaklona da bi moglo biti adekvatno branjeno. Dolazak na imanje biće lak rekao je sveštenik. Ulazak u kuću, međutim, sasvim je druga stvar. On će svoje ljude koncentrisati na kuću. Da bi ušao unutra i da bi ga se dočepao, biće ti potrebna čitava mala vojska.

Neće biti sve to potrebno, mislio je Dru dok je nemirno išao prema Zalivu. Biće nam potrebna samo još tri čoveka, koliko sam i tražio. I troja kola kojima se ne može ući u trag.

Nešto kratko posle sedam sati, stigao je u Zaliv, a talasi na kojima se prostirala bela pena prepoznavali su se u mraku. Spustivši svoj prozor, mirisao je hladni slani povetarac i zaustavio se sa strane puta gde su njegovi farovi pokazivali istorijski znak o Građanskom ratu.

Čekao je. Pet minuta kasnije, farovi su se pojavili i on ih je video u svom retrovizoru. Kola su se zaustavila iza njegovog kombija. Istoga časa su se ugasila. Dru je izašao iz kombija, primećujući sa nežnošću Arlininu siluetu iza volana oldsmobila i sveštenika koji je bio naslonjen na zadnje sedište kao da spava.

Spazio je tri para farova kako dolaze prema njemu. Kola su usporila i zaustavila se u nizu iza oldsmobila. I njihovi farovi su se ugasili. Iz kola su izašla tri muškarca. Dok je Arlin izlazila iz oldsmobila, Dru im se pridružio na pošljunčanom putu.

Gospod neka je sa vama rekao je muškarcima.

I sa tvojim duhom odgovorili su u glas.

Deo gratias. Posmatrao je ljude. Imali su po trideset i nešto godina. Odeća koju su imali na sebi bila je tamne boje, kosa kratko potšišana, gotovo vojna, oči su gledale ravno, uznemiravajuće ozbiljne.

Cem'm vašu pomoć. Otac Stanislav je rekao da imate iskustva.

Klimnuli su glavom.

Ono što je navažnije to je da, ako sve bude išlo prema planu, ako ne bude nikakvih nepredviđenih nezgoda, vaši životi neće biti dovedeni u opasnost.

Nije važno rekao je jedan. Naši životi nisu važni. Važna je Crkva.

Vrata do suvozača na oldsmobilu su se otvorila. Otac Stanislav je izašao iz kola. Oprema je u prtljažniku.

Arlin je imala ključ. Kada je otvorila prtljažnik, svetio se upalilo. Dru je trepnuo iznenađeno videvši automatsko oružje, šaržere pune municije, granate, čak i mali raketni lanser.

Ove ste stvari imali u kolima sve vreme? pitao je Dru zapanjeno.

Pa vi možete da započnete rat.

Mi jesmo u ratu. Lice oca Stanislava bilo je blede dok mu je ruka i dalje bila u zavoju.

Iz prtljažnika su počeli da izvlače puške, proverili ih i napunili. Svetlost iz gepeka padala je tako da je osvetljavala veliki prsten na srednjem prstu svake leve ruke. Prstenje je imalo istu insigniciju mač i krst se ukrštaju.

Očinstvo kamena.

Drua je podišla jeza.

Šta hoćeš da mi uradimo? zapitao je prvi čovek, držeći cev svoga oružja uperenu prema mračnom nebu.

Krijući svoje sve veće iznenađenje, Dru je bio strogo profesionalan. Prilagodite karburator na svakom automobilu. Okrenuo se ocu Stamslavu. Koliko je udaljeno imanje?

Kilometar i po niz put.

Dobro. Usklađivanje vremena ne bi trebalo da bude problem.

Završio je sa objašnjavanjem. Oni su razmišljali.

Moglo bi da uspe rekao je jedan. Dokle god on. radi ono što ti očekuješ.

Poznajem ga. Osim toga, da li postoji izbor? zapitao je Dru.

Akograšiš...

Da?

Ništa. Naš je deo lak. Ti si onaj koji reskira.

Kombi se približio imanju, stigavši do metalne kapije na ulazu. Dva naoružana stražara stajala su iza nje, jedan sa svake strane, ali kada su se farovi približili dovoljno blizu da su mogli da prepoznaju kombi, odjednom su počeli da se kreću hitro i otvorili su kapiju. "Donesi telo ovamo. Želim da se uverim da smo ga uklonili", rekao je Ujka Rej svom čoveku telefonom. Kao što je Dru i pretpostavljao, ovim je stražarima bilo naređeno da čekaju tim koji se vraća i da istoga časa propuste kombi kroz kapiju. Ne zaustavljajući se, vozač je mahnuo u znak zahvalnosti i brzo se provezao kroz otvor u zidu, nastavljajući da vozi niz asfaltnu stazu pored senovitog drveća i grmlja a prema velikoj trospratnoj zgradi u stilu Tjudorakoja se videla u daljini.

Karburator u kombiju bio je podešen na lem tako da bi vozilo pojurilo čak i bez dodavanja gas. Pošto je kombi imao automatsku transmisiju, vozač je mogao da ostavi motor da radi i da sam iskoči iz kombija jer je znao da će kombi da nastavi smerom u kojem se do tada kretao: u ovom slučaju, niz put prema velikoj zgradi.

I dok je vozač, držeći čvrsto oružje u ruci, lako pao na travnjak, nestajući u mraku, kombi je nastavio da juri napred.

Naleteo je na pločnik, poskočio i zaustavio se na polovini stepenice na prednjem ulazu u zgradu. Vozač je, pre nego što će iskočiti, upalio fitilj, a fitilj je bio povezan sa tankom benzina u kombiju. U času kada je vozilo naglo naletelo na stepenik, odjednom je eksplodiralo. Njegova grmljavina poput grmljavine plamteće lopte, delovi metala koji su leteli u vazduh, razneli su ulaz u zgradu.

Stražari na kapiji nisu bili stigli da je potpuno zatvore. Okrenuvši se, zapanjeno, prema zaglušujućoj grmljavini, podigli su u vazduh svoje oružje, pojurivši prema plamenu ispred zgrade. U tom času, tri draga vozila, sa blještavim farovima, proletela su kroz delimično zatvorenu kapiju. Svaki od automobila imao je takode automatsku transmisiju i svakome je ler gas bio podešen tako da omogući brzo kretanje vozila. Zato, kada su vozači zapalili fitilje i iskočili iz kola, ona su nastavila da jure svojim pravcem, jedna ulevo, druga dvoja udesno od plamtećeg kombija na ulazu u kuću.

Vrlo brzo, kola su jedno za drugim udarila u fasadu zgrade, poput vulkana eksplodirajući u paramparčad. Prozori su se tresli. Plamenovi su dosezali do vrha zgrade, prenući se uz prednju fasadu.

I dok su vozači žurili natrag u senku zaklona, istovremeno su pucali iz svog automatskog oružja, mitraljirajući i sejući plamen koji je obasjavao kuću. Meci su pogađali parkirana kola, pucale su gume i vetrobrani na rols rojsu i mercedesu. Od metaka su eksplodirali tankovi, a zapaljeni benzin je bljuvao preko staze što je vodila do kuće. Napadači su bacali granate prema stražarima koji su trčali uz travnjak prema kapiji. Još je više granata letelo prema zgradi a stražari su, nalećući na prethodno bačene granate, Mi odbacivani unazad i padali su na travnjak, ostajući na njemu nepomični.

Arlin koja je izašla iz jednog vozila nosila je sa sobom portabl raketni lanser. Model RPG7, bio je omiljen među teroristima zato što je bio jedva nešto duži od najobičnijeg Štapa; nije imao više od sedam kilograma i Arlin ga je lako mogla zadržati u ruci kada je iskočila iz automobila. Projektni su bili široki oko dvadeset santimetara, i bili su u stanju da probiju metalni omotač debljine od blizu sedamdeset santimetara. Jedan za drugim, izvanrednom jačinom ukucavali su se u zgradu, raznoseći čitav jedan njen ćošak.

Sada su stražari trčali od zgrade, neki od njih su mlatarali, drugi %u vrištali u užasu, jer im je odeća bila u plamenu. Odsjaj plamenova u tamnoj, oblačnoj noći mogao je da bude viđen kasnije je bilo izveštavano u novinama na oko dvadeset kilometara. Moćne eksplozije rasprsnule su prozorska stakla po celom obližnjem gradu. Čeli prednji deo kuće počeo je da se ruši. Automatsko oružje pripucalo je iz obližnjih zgrada uz glavnu na imanju, kada su stražari tamo stigli. Ipak, sve vreme, napadači su uspevali da sačuvaju inicijativu, stalno se krećući, pucajući, bacajući granate, čineći tako da napad izgleda većeg obima nego što je ukazivao broj ljudi koji je u njemu učestvovao. Zatim su napadači počeli polako da se povlače. Dva minuta su prošla.

Dru nije bio sa njima. Pešice, prikrao se imanju kroz mrak, duž stenovite obale Zaliva. Dva dana ranije, otac Stanislav je proučio okolinu imanja, primetivši jahtu koja se ljuljala vezana uz dok. Istoga časa kada su plamene lopte počele da lete kao iz vulkana od kuće prema vrhu padine, tri stražara koja su patrolirala plažom okrenula su se prema iznenadnom bljesku i pojurila uz drvene stepenice prema štektanju mitraljeske vatre. U tamnoj odećikoja nije odudarala od tamne boje vode, Dru je pojurio uz stenovitu obalu. Sjurio se na dok i uskočio na jahtu.

Onda je na njoj čučnuo ispod palube. Trideset sekundi kasnije, spazio je figure kako trče prema jahti, niz drvene stepenice koje su vodile od zgrade. Talasi su udarali u bokove jahte. Ona se malo zaljuljala, na jednu, pa na drugu stranu.

Iako Ujka Reja nije video šest godina, prepoznao je elegantnog, dobro odevenog muškarca koji je žurio niz stepenice. Silueta drugog muškarca bila je prepoznatljiva po kaubojskom šešira. I fogčoveka Dru nije video od 1968. Vidi, vidi, Dru je pomislio. Mora da ti je šezdeset godina i svaka ti čast na njima. Dru se obraćao u

sebi Henku Daltonu. Mora da si do sada već u penziji. Ali, mislim da ti penzija nije u krvi. Ne možeš da se odrekneš igre.

Rej i Henk su stigli do obale pre dragih. Zaustavili su se na doku. "U redu," kazao je Rej stražarima koji su došli sa njima, a glas mu je bio brižan kao i uvek." Znaete kuda treba da idete. Iskoristite mrak i nestanite. Nemojte da pokušavate da se sa njima borite. Oni će pobediti. Ali, doći će red i na nas. Samo imajte na umu, ja cenim vašu lojalnost. Srećno svima vama".

Stražari su se okrenuli na petama prema automatskoj pucnjavi i prema zgradi koja je na brdu bila sva u plamenu. Oklevali su samo trenutak pre nego što će se razdvojiti, nestajući u mraku. Rej i Henk su požurili niz dok, koraci su im odjekivali šuplje i, pre nego što će se popeti na jahtu, na brzinu su odvezali konopce kojima je jahta bila vezana. Iza njih, na vrhu padine, još jedna je eksplozija protresla noć. Rej je pojurio napred da upali motor. Krma je upala malo dublje u vodu dok je motor počinjao da radi. Onda se jahta ispravila, dobijala je na brzini, i sekući talase, krenula je grmeći prema mraku Zaliva.

Stojeći na zadnjem delu jahte, osmatrajući zonu bitke, Henk je stavio ruke na kukove, dok mu se profil ocrtavao na plamenovima koji su svetleli sa brda. Sranje od vatre. Ko bi to pomislio!?! šaputao je. Naučio sam ga suviše dobro.

Svih ovih godina, od 1968, Dru je mislio da je Henk večiti. Iznenadna svest o tome kako đaci jednog dana mogu da prevaziđu svoga učitelja bila je šokantna. Da li je to ono što kažu da je čovek star? Da uvek dolazi neko ko je bolji, zato što je mlađi?

A i to osećanje je, opet, s drage strane davalo neku lakoću Druovim mislima. I činilo mu se da sve to što radi, radi lakše. Sve što je Dru trebalo da uradi to je da se neopaženo privuče ispod vratašca potpalublja i da potopi Henka. To je sve. Da ga potopi. Lagani dodir po Henkovom ramenu, i Dru je otkrio da je njegov nekadašnji učitelj...

(Tih dana, mislio sam da si Bog. Odlazio sam na spavanje, prešlašen od tebe. Drhtao sam dok sam govorio.)

...samo obično ljudsko biće. Henk je lako pao u Zaliv. Njegov kaubojski šešir ostao je da pluta na površini vode. Lupajući po površini rukama, Henk je izronio. Nikada te nisam pitao. Henk, umeš li da plivaš?

Ti, kučkin sine! Henk je govorio kroz vodu koja mu je ulazila u usta.

Za kormilom, Rej se okrenuo u panici. Dru je uperio mauzer u njega. Budi veoma pažljiv, Ujače. Drži svoje rake na kormilu. Ne bih želeo da te ubijem. I dalje je potrebno da razgovaramo.

U vodi koja je bila puna talasa i pene, Henk je nastavljao da udara šakama po površini i da se dere. Iz njegovih usta izlazile su sve same pogrde.

Takav ti je život, Henk. Samo se ti drži. Dovoljno si blizu obale možeš ti to. Seti se onoga čemu si nas naučio. Samo radi i dobićeš suvo

odelo. Ne želiš valjda da umreš od hladne vode?

Dok je Henkovo telo koje su zahvatali talasi nestajalo u daljim, Dru sa čvrsto uperenim mauzerom nije skidao pogled s Reja.

Tako je, Ujače, samo ti drži rake tamo gde su ti. Na tom kormilu. Jer, veruj mi, na ivici sam strpljenja. Za trenutak, tamo, gotovo da sam se ponadao da ćeš da mi daš neki izgovor da zapucam. Ali, nisi. I tako. Ono što ja želim... Dru je besno krenuo napred je da nas dvojica sada razgovaramo.

Od kuće na vrhu brda poslednja je eksplozija prodrmla noć, a njeni plamenovi lizali su ka tamnim oblacima. Štektanje automata je polako zamiralo dok je jahta nastavljala da ide u sve veću tamu Zaliva. Nekoliko sekundi kasnije, grmljavina motora potpuno je zatomila pucnje. Ali, pucnji bi ionako uskoro prestali, mislio je Dru. Arlin i tri čoveka povlačiće se. Oni su naterali Reja da izađe napolje iz kuće, i sada su moralima nestanu, pre nego što stigne policija.

je pogledao u Drua a onda skrenuo pogled prema zgradi na steni koja je gorela, i čiji je plameni luk postajao sve manji u daljini. Noć je potpuno obavila jahtu.

Dru je izvadio iz jakne paket C4 eksploziva, držeći ga ispred svetla kontrolne table tako da je Rej mogao da ga vidi. Pretpostavljam da prepoznaješ moj podstrek za razgovor.

Rejeve su se ženice raširile.

Dru je postavio plastični paketić eksploziva na vrh kontrolne table, izvadio je tajmer i detonator iz svoga džepa i prikačio ih za eksploziv. Okrenuo je račiću natajmeru. Osam minuta. Vreme je počelo da otkucava.

Pa rekao je Dru ovo bi moralo da nam pruži vremena koliko želimo za razgovor. Ugodni. Ako ne... Slegnuo je ramenima.

I sebe ćeš poslati na onaj svet.

U ovom času, umoran kao što jesam, kada mi je preko glave bežanja Dru je uzdahnuo zaista mi nije važno.

Ne verujem ti.

Dru je posmatrao Reja visok i vitak, sa pravilnim zgodnim licem, dubokih plavih očiju u kojima je svetlucalo kontrolno svetlo table. Mora da mu je sada kraj pedesetih, ali izgleda u punoj snazi i mladalački.

Njegova kratko potšišana pepeljasta kosa imala je malo srebrnkastog, ali to ga je činilo samo još upadljivijim. Ispod otkopčanog kaputa, imao je svoje čuveno, nepogrešivo elegantno sivo odelo, sa besprekorno opeglanom belom košuljom, i sa uskom sportskom kravatom. Cipele su mu bile strane, italijanske. Kaput mu je bio od braon kamilhara, ista ona vrsta koju je imao kada je jedne subote ujutru u oktobra 1960. došao na igralište u Bostonu gde je Dru oplakivao svoje roditelje i tugovao zbog svog uništenog života.

Sada je ponovo bio oktobar. I ponovo Boston. Druova brada se stegla, mišići oko vilica otvrdnuli.

Oh, verujem da ćeš da me ubiješ rekao je Rej. Ono što si uradio sa mojom kućom ili što su tvoji prijatelji uradili sa mojom kućom prilično je ubedljivo. Da, ubićeš me. Ali, obojicu da pošalješ u vazduh? Da i ti svoj život daš uz moj?

Druov glas je bio težak. I dalje ne razumeš. Tajmer je i dalje kucao. Dru je pogledao na brojačnik sata. Manje od sedam minuta. Ti bi morao da se zapitaš zbog čega bi trebalo da ja živim. Daj mi razlog.

Rej se namršti, nemiran. Pa, to je očigledno. Svako želi da živi.

Za šta? Šta misliš, zbog čega sam otišao u manastir? Od kada mi je bilo deset godina, mrzeo sam život. Poslednji srećni trenutak za koji znam je sekunda pre nego što sam video da eksplozija raznosi moje roditelje u komade. Sve posle toga je razočaranje.

Ali, ti si vratio mflu za drago za ono što se njima desilo. Ja sam ti pomogao da se osvetiš!

To mi svakako nije donelo mir. Uvek je postojao još jedan terorista kojeg je trebalo ubiti, još jedan fanatik kojeg je trebalo kazniti. A stalno su se dragi pojavljivali da bi stali na njihova mesta. Nikada tome neće doći kraj. I šta sam postigao time?

Rej je izgledao potpuno zbunjeno. Tajmer je nastavio da otkucava. Progutao je knedlu.

Mislio sam da je pravedno da se svetim za moje roditelje. Teroristi misle da su oni u pravu kada napadaju vlade za koje osećaju da su podmićene. Koliko to mnogo prava može da bude, Rej? U ime misli koju sam ja smatrao ispravnom, ja sam činio istu stvar zbog koje sam njih osuđivao. Ja sam ubijao nevine ljude. Ja sam postao neprijatelj kojeg sam sam progonio.

Tajmer rekao je Rej.

Doći ćemo i na to. Opusti se. Jer sada želim da objasnim zašto sam otišao u manastir. Siguran sam da jedva čekaš i da čuješ moje razloge. Čim sam shvatio šta sam postao, želeo sam da napustim svet i njegove užase, da prepustim toj ludosti da teče bez mene. Neka se svet sam raspadne u paramparčad, mene nije bilo briga. Manastir mi je pružio utočište. Ali ti si ga uništio. Ti si me primorao da se vratim užasu, I zbog toga, ne mogu da ti oprostim.

Šest minuta.

Šta sam ja, Rej? Ja sam grešnik. Ali i ti si grešnik, takođe. Ti si od mene napravio ovo što sam.

Čekaj malo. Niko te nije primorao. Ti si želeo da ti ja pomognem!

Ti si me izmanipulisao da se priključim Skalpelu. Znaš šta mislim? Ponekada, u najskrivenijem delu moje svesti, mislim da si ti

naredio smrt mojih roditelja.

Ja sam voleo tvoje roditelje!

Tako kažeš ti. Ali, zar nije zanimljivo koliko bi raznih motiva tu moglo biti za njihovo ubistvo? Fanatični Japanac mogao je poslati moje roditelje u vazduh iz osвете zbog atomske bombe koju smo mi bacili na Japan, a kao način da nam to pokaže koliko mi nismo željeni tamo. Ili, Sovjeti, oni su pak mogli ubiti moje roditelje da bi povećali napetost između Japana i Amerike, da bi na taj način bio ugrožen novi pregovor o odbrani i da bi se Amerika držala podalje od Jugoistočne Azije. Ili je možda neko poput tebe imao briljantnu ideju da ubije moje roditelje i da za to okrivljuje Japance, kako bi se posramili i mi primorani da prekinu sa demonstracijama.

To nije istina! Ja nikada nisam...!

Neko, iz jednog od ovih uvrnutih bolesnih motiva, jeste! Možda to nisi bio ti. Ali ti si bio dovoljno spreman da pošalješ mene da ubijem tog dečaka i njegove roditelje u Francuskoj. Za mene, ti nisi ništa drugačiji od onog kopileta koje je sebi uzelo za pravo da ubije moje roditelje. Ako sam ja grešnik, i ti si grešnik. I mislim da je vreme da okajamo naše grehove. Šta ti misliš?

Rej je ponovo pogledao u tajmer. Sada je već ostalo manje od pet minuta. *
Dru. Za ime božje...

Da, to je tačno. Sada si došao na to. Za ime božje.

Iznenada iscrpljen, osetio je kako drhti. Jahta je brundala i udaljavala se sve više kroz mrak Zaliva. Plamen kuće sada je izdaleka izgledao sve više kao plamičak.

Misliš da ne bih i ja otišao u vazduh sa tobom? zapitao je Dru.

Ovako kako se sada osećam, ja jednostavno ne vidim razlog zašto ne bih.

Ne, Rejove oči odjednom su zablistale nekom nadom. Ne možeš. Nećeš se usuditi. To je samoubistvo. Automatski si svoju dušu poslao u pakao/

Naravno da jesam. Ali, ja jesam zaslužio da odem u pakao.

Svakako. Svakako //jesi, to je van diskusije. Zbog napada na manastir.

Zbog Janusa i zbog napada na Crkvu.

Ali, čekaj malo Dru. Pakao zapravo ne postoji O čemu ti govoriš?

Druova iscrpljenost postajala je sve veća. Jedva da je mogao da sluša.

Nema Boga, Dru. Tvoj je mozak prepun sujeverja. Zaustavi tajmer. Molim te. Hajde da razgovaramo.

Mi razgovaramo. Nema Boga? Nema pakla? Hoćeš li da se kockaš Rej? Šta kažeš na to da pokušamo da saznamo?

Ne!

To ne valja. Zato što sam ja baš u raspoloženju za kocku. Ipak,

moram da budem iskren. U pravu si. Ne nameravam da izvršim samo ubistvo.

Onda ćeš da zaustaviš tajmer?

Neću. Imam nešto drugo na umu. Test. Baš pre nego što jahta eksplodira, ti i ja ćemo da preskočimo ogradu.

Ali, mi smo kilometrima od obale! Voda je ledena! Nikada nećemo uspeti da preplivamo...

Možda. Zato sam i mislio da se kockam. Nekada davno, kada su u Srednjem veku iskušavali da li je neko grešnik, tu bi osobu bacili u ledenu vodu i primoravali je da tamo ostane satima. Test bi položio samo ako bi mu Bog dozvolio da živi. Ono što ja mislim je to da, ako umremo u hladnoj vodi, onda Bog smatra da sa nama nije srećan. Ali, to neće biti samoubistvo. Zato što je Bog taj koji sada drži kontrolu. Ako on dozvoli da preživimo, ako nas on pusti da isplivamo do obale, onda će to biti znak da on nije ljut. Daje nam šansu da spasimo naše duše.

Rej je drhtao. Ti si poludeo. Zurio je u ledenu tamnu vodu. Pa u tajmer. Gotovo tri minuta je još ostalo. Šta želiš da znaš? Samo isključi...!

Naciljavši mauzerom, Dru je odmahnuo odrečno glavom. Zavisi od onoga što ćeš ti reći. Bio sam širokogrud pa sam ti pomogao da započneš. Skalpel, Reje. Godine 1980, zato što si prekoračio svoje ovlašćenje, zato što je program opasno izmakao kontroli, bio si primoran da daš ostavku i izađeš iz vlade. Skalpel je bio rasformiran. I onda si osnovao Preduzeće za analizu rizika.

Kako si saznao....? Rej je zurio u tajmer. U redu, jeste, to je privatna obaveštajna služba.

Dru ga je presekao. Privatna služba ubica.

Radimo za glavne korporacije. Ponekada za druge obaveštajne službe. Pomažemo da se organizuju pobunjenici u Nikaragvi, na primer. Na taj način, manje je kritike u vezi sa tim da se SAD mešaju u politiku vlade. Zato što CIA nije zvanično umešana, onemogućava žalbe Kongresa ali i dalje se bori protiv komunista u...

Baš me briga za Nikaragvu! Janus, pređi na Janusa!

Rej je skinuo ruku sa krme da bi nestrpljivo mahnuo rakom. Daj mi vremena! Ja sam...!

Dru je stisnuo prste na obaraču mauzera. Vрати ruku natrag na tamu ili ćeš biti mrtav pre nego što ta bomba eksplodira!

Rej je ponovo ščepao volan. Oči si mu igrale stalno u pravcu tajmera koji je kucao. Dva minuta i četrdeset pet sekundi.

Janus! Dru je ponovio. Zašto?

Rejeve gradi su se dizale. Imali smo dragi ugovor. U Iranu. Da svrgnemo Ajatolaha.

Da. Dru se gorko nasmešio. Naš stari prijatelj, Ajatolah. Nije li neverovatno kako se sve vraća na njega? Ko je tražio od tebe ugovor protiv njega?

Nikada mi nije bilo rečeno. Slobodni pregovarač je došao kod nas sa ponudom. Ali, ja sam uvek sumnjao da je iza toga Irak. Rej je postajao sve nervozniji kako je tajmer kucao. Kakve to veze ima ko nas je unajmio? Ja sam rado prihvatio ugovor. Ajatolah je bio moja stara meta. Nešto je moralo da bude urađeno u vezi sa njim. Dva minuta, dvadeset sekundi.

Rej, bolje da požuriš.

Nismo bili u stanju da stupimo do njega bliže. Pet puta smo pokušali. Šta god da smo uradili, izgledalo je kao da je znao za to. Oh, molim te, isključi... Želeli smo da primoramo Zapad da shvati da Ajatolah mora da bude zaustavljen. To je moralo da bude izvedeno na nesvakidašnji način, da bi i SAD i Evropa stale na stranu Iraka.

Janus. Šta je bilo sa Janusom?

Tajmer je nastavljao da kuca.

Ti si promašio da ubiješ Ajatolaha. Izgledalo je kao da si postao izdajnik da si se prodao njemu. Čak i da nisi, postao si suviše nesiguran da ti se veruje sa svim onim što si znao. Mrzim što sam morao da to učinim.

Pokušao si da me ubiješ!

Pokušao? Bio sam ubeden da si mrtav. Kasnije, pošto je Predu zeće za analizu rizika bilo oformljeno, pošto smo dobili ugovor za Ajatolaha, shvatio sam način na koji mogu da te iskoristim čak i mrtvog.

Rej se tresao. Izmislio sam Janusa. Dva lica. Ti. Čovek koji se obrmre i koji je sada radio za Ajatolaha. Kako ti više nisi postojao, vlasti bi jurile duha. Da bih im stalno davao mamac kako bi ostajali na tom istom šlepom tragu, koristio sam Majka da se tu i tamo pojavi. Ni za šta opasno. Nejasna fotografija snimljena blizu obavljenog posla. Razgovor sa recepcionerom koji ga se kasnije setio kada su se vlasti raspitivale o nepoznatim licima u okolini. Kada je jednom bio ustanovljen Janus, Majk je nestao. Ugojio se. Promenio frizuru. Malo se povukao, ali se pridržavao starih navika. Imao je alibije. Niko nije mogao da ga poveže sa Janusom. Onda su moji ljudi zapravo obavljali poslove. Dru, tajmer.

Poslove oko Katoličke crkve? Dru je goreo od besa da je poželeo da jednim udarcem pištolja raznese lice Ujka Reja. Ubio si sveštenike da bi napravio dimnu zavesul

Sveti rat. Želeli smo da to izgleda kao da je Ajatolah poveo džihad protiv nevernika, protiv Crkve. On je dovoljno fanatičan da bi to mogao odista i da učini. Novi krstaški rat. Ali, obrnutog smera. Ovoga puta ne na Srednjem Istoku već u Evropi.

Pedeset pet sekundi.

Isključi td

Dru je dotakao ručicu na brojčaniku. Onda bi objavio dokaz onoga što je Ajatolah navodno činio. Zapad bi onda reagovao tako što bi pobesneo i jednostavno bi ga zgazio. Kada bi se prašina slegla, Irak bi dobio ono što je želeo.

Svetbi dobio! Mene nije briga za novac! Ono što sam učinio bilo je neophodno!

Dru je ponovio reč, gotovo je ispljunuvši s prezirom. Neophodno! Jeste! A sada ga isključi!

Umesto toga, Dru je slegnuo ramenima i ostavio tajmer da kucka sve dok se kazaljka nije približila poslednjim sekundama. Nasmešio se.

Zbogom, Ujka Rej.'

Rej je izgubio dah. Ne! Čekaj! Zaista ćeš to da učiniš!?

Bolje ti je da počneš da veruješ u Boga. Da sam ja na tvom mestu, ja bih se već ispovedio. Sećaš se kako ide? "Oh, Bože moj, od srca žalim..."

Sa urlikom, Rej je pojurio ka ivici jahte. Talas je zapljusnuo bok, dodajući samo još više snage njegovom skoku. Poleteo je preko ograde, ponirući u crnilo.

Tajmer se zaustavio. Hladni vazduh probadao je Druove obraze. Talasi koji su udarali u jahtu slali su ledenu izmaglicu prema njemu. Ugasio je motor jahte. Noć je postala tiha osim što se čuo zvižduk vetra i udaranje talasa o jahtu. Zgrabio je gumenu baterijsku lampu koja se nalazila na kontrolnoj tabli i otišao do ivice jahte, naslonio se uz ogradu i gledao dole prema Reju, koji se borio da se održi na površini penušavih uskomešanih talasa.

Uspaničen, Rej je žmirkao pod svetlošću lampe.

Ja bih skinuo taj kaput, da sam na tvom mestu rekao je Dru.

Inače, on će te odvući dole.

Bomba. Rej je mlatarao rukama po vodi.

Omaška. Zaboravio sam da povezem tajmer sa detonatorom.

Kao što sam uostalom i kazao, nisam nameravao da izvršim samoubistvo.

Ti, kučkin sine!

Evo ti, hvataj. Pojas za spašavanje. Dru mu je dobacio pojas.

Rej ga je uhvatio, pljujući vodu koje se nagutao. Hladno je.

Njegov je glas drhtao. Mnogo je hladno. Ne možeš ni da zamisliš. Dru ga je posmatrao. Molim te. Izvuci me.

Zao mi je. Bacio sam ti pojas za spašavanje zato da se ne utopiš.

To ne znači da te neću pustiti da umreš do hladnoće. Davljenje je suviše brzo, a kažu čak i prijatno. Ali, ovako...

Ti, kopile, uradio sam ono što si tražio od mene! Rekao sam ti ono što si želeo da znaš! Rejevo lice bilo je belo kao kreč. Zubi su mu cvokotali. Molim te!

Ali, nisi mi rekao sve. Oni sveštenici koje je Janus ubio. Kako si

rnogao to da narediš? Kako si mogao da misliš da dobro može uopšte
aa izađe iz takvog jednog čina, iz ubijanja nevinih sveštenika?

Dok mu je glas podrhtavao, Rej je lupao rukama po vodi. Ako su ti sveštenici
bili jaki u svojoj veri, onda su oni otišli u raj. Oni su bili mučenici. Oni su dali svoj
život da bi se zaustavio Ajatolah. Sve je opravdano za cilj da se on zaustavi.

Ti kažeš da su sveštenici otišli u raj? Ali, malopre si kazao da ne
veraješ u život posle smrti. Ti ćeš reći sve, učinićeš sve, za ono što ti
misliš da je ispravno. Dru je ućutao; sigurnost mu je ispunila dušu. Ti
jesi ubio moje roditelje. U ime principa. U njemu se stomak dizao. Bio
je uplašen da će povraćati.

Ali, nisam! Molim te... tako je hladno. Izvadi me odavde!

Videćemo. Sve zavisi od toga kako ćeš da odgovoriš na mojih
nekoliko sledećih pitanja. Onda ću ja da odlučim šta će biti sa tobom.
Manastir. Potrebno mi je da znam sve u vezi sa napadom na manastir.
Kako si znao da nisam mrtav? Kako si saznao gde se nalazim? Iako je
Dru sumnjao u odgovor, i osećao je da će zaista povratiti od zebnje, bilo
mu je potrebno da bude siguran.

Džejk. Talas je udario ravno u Rejeva otvorena usta, terajući ga
da se zagrcne.

Šta sa Džejkom?Šta mu se desilo?

Rej se borio u hladnoj mračnoj vodi, dok su mu zubi cvokotali, a lice plavilo.
Uhvatio sam ga da istražuje u vezi sa Janusom. Moji su ga ljudi uhvatili. Pod
amitalom, priznao je da te nije ubio. Rekao mi je za manastir.

Ubio si ga?

Znao je previše. Nije smelo da mu se veruje. Moralo je da bude tako.
Ne! Dru je drhtao odbacujući to. Vrisnuo je od bola. Kako će
to reći Ailin!

Moje rake. Rej je potonuo, a onda je uspeo da se izvuče na
površinu. Imam grčeve. Pomozi mi. Hladno... U ime... Molim te! Tako
je hladno!

Džejk je bio mrtav? Sve ovo vreme, Dru je prihvatao tu mogućnost. Mislio je da
se pripremio da je prihvati. Sada se osećao tako skamenjeno, da skoro nije ni čuo
Reja kao preklinje. Ali, talas je naleteo na bok jahte, vrhom udarajući u samo
Druovo lice, vraćajući ga u stvarnost.

Rej je ponovo potonuo.

Osveta je opstajala, bila je uporna. Bilo je lepo tako se osećati ako bi se ostavio
da umre. Pa ipak, Rejeva smrt neće vratiti Džejka u život.

Rej se nije pojavio na površini. Napet, Dru je shvatio. Bog ga je testirao. I
posledice će biti krajnje. Ne mogu da se nadam da se Bog pokaže milostiv prema
nekom bližnjem.

Dru je povukao uspaničeno konopac kojim je bio zakačen pojas za spašavanje. Ali kada je izvukao Reja na površinu vode, telo je bilo nepomično, usta su vistfa otvorena, iz njih je kuljala voda.

Ne!

Dru se istegnuo. Očajnički, vukao je Reja gore, prevukao ga preko ograde, padajući sa njim na palubu. Rej je zaječao. Živ je!

U potrazi za ćebadi, za toplim čajem, suvim odelom, Dru je gotovo teturao prema vratašcima koja su vodila ispod palube. Ne! shvatio je, odjednom svestan. Moram njega da vodim sa sobom. Suviše je hladno gore. Vlaga od talasa može samo da pokvasi ćebad! Okrenuo se, pojurivši nazad prema Reju. I pao na palubu kada je Rej opalio.

Rejeva raka je drhatala od ledene vod\$ u kojoj je do malopre bio. Njegov je metak promašio Draa, udarivši u drveni zid kabine. Rej je zgrabio pištolj obema šakama, psujući dok ja pokušavao da umiri cilj. Dru je opalio tri puta u njegovo lice.

I vrisnuo. U besu, izmesanih osećanja,, gotovo u očaju. Suviše smrti. Svuda. Ali ovoga puta, pokušao je da je spreči. Besmisleno. Beskorisno.

I najgori deo svega je bio taj što je znao šta tek dolazi. Morao je da kaže Arlin da joj je brat mrtav. Znao je šta će otac Stanislav od njega sada tražiti. Njegovo iskušenje još nije došlo kraju.

Talasi su mu bacili ledenu kišu u lice. Mr^k se sklopio.

Bog početka.

Dru je stajao na groblju u Bostonu, još jednom gledajući netremice u grobove svojih roditelja, što je bio ritual koji nije mogao da poštuje otkako je napustio manastir. Robert i Suzana Meklejn. Njihovi dani rođenja bili su različiti, ali datum smrti isti. Jun, 25. Godina 1960. Trgnuvši se, setio se del ova tela svoga oca koji su bili svuda po travnjaku, preko japanskog vrta. I oštih vrhova stakla koji su virili iz krvavih obraza

njegove majke.

U mome početku bio je moj kraj.

Prošao je dan posle smrti Ujka Reja. Očitavši molitve za mrtve, Dm je bacio telo preko ograde jahte i krenuo njom na jug duž obalske linije, pronašavši privatni dok gde je, pošto je uklonio otiske svojih prstiju, ostavio jahtu nevezanu, pustivši je da slobodno pluta Zalivom. U tami, krenuo je ka Bostonu.

Sada je sunce ponovo zalazilo. Sumrak se svijao oko njega, a on je nastavljao da gleda u sve nejasnija imena na pločama grabova. Hladni povetarac mrsio mu je kosu. j

Približila se jedna figura, na pokušavajući da se sakrije. U senka ma koje su postajale sve gušće, Dru nije bio siguran ko je to, ali budući da je figura očigledno vodila računa da bude vidljiva, Dru je suzbio strah. Spazio je belu kragnicu uz crnu kragnu kaputa. Povez oko ranjene ruke. Otac Stanislav.

Sveštenik je došao i stao pored njega, dok mu se u glasu osećalo poštovanje. Da li smetam? Ako smetam, mogu da sačekam u mojim kolima.

Ne. Ostani ako želiš. Ne smeta mi društvo. Ali, kako si znao da sam ovde?

Pretpostavljam da bih mogao da se pretvaram i da kažem kako te dovoljno dobro poznajem da mogu da predvidim tvoje šeme. Istina je, međutim, da si u kući koja pripada gradskoj opštini, danas poslepo dne kada si se probudio rekao Arlin kuda ideš.

Nadam se da ne misliš da je izgubila tvoje poverenje time što mi je to kazala. Nimalo. Ja verujem njenoj proceni.

Ovde je mirno.

Da. Mimo. Dru je čekao da sveštenik kaže ono što mu je na umu.

Kada smo se prvi put upoznali... glas oca Stanislava bio je jasan ... pitao si me za prsten. Rekao sam ti, jednog dana kada se budemo bolje znali, ja ću ti objasniti.

O očinstvu kamena? Draova je radoznalost postala veća.

Da.

Čak i u senci, rabin je bio tako bogat, kao da je neki tajanstveni plamen goreo u njemu. Otac Stamslav je protrljao insigniju. Mač i krst koji su se ukrštali. Ovo je kopija prstena koji datira još iz vremena krstaških ratova. On predstavlja istoriju. Jesi li studirao istoriju?

Pažljivo te slušam, ako je to ono što te interesuje.

? Otac Stanislav se zakikotao. Palestina rekao je. Hiljadu devedeserdruga. Treći krstaški rat. Sa blagoslovom pape, vojske Francuske i Engleske okupirale su Svetu zemlju kako bi je spasile muslimana, bezbožnika. Ali u doba slavne opsade Akra, između francuskih i engleskih snaga razvio se jaz. Znaš, Engleska je svojatala poveći deo teritorije Francuske, a francuski kralj Filip, hvatajući se šanse da dobije u prednosti, odlučio je da povuče svoje snage i da napusti Svetu zemlju kako bi otišao kući, Njegov je cilj bio da osigura kontrolu tih osporavanih regija u Francuskoj dok su engleski kralj Ričard i njegova vojska ostali u Svetoj zemlji, nastavljajući krstaški rat.

Politika rekao je Dru sa prezirom.

Ali promućurna. I iz takve dolazi dobro. Pre nego što su se Francuzi vratili u Evropu, zvaničnici njene obaveštajne službe organizovali su sastanak sa svojim engleskim kolegama. U znak profesionalnog bratstva, uprkos njihovim političkim razlikama, Francuzi su predložili soluciju za rastući opasni problem sa kojim bi Englezi sada trebalo da se suočavaju. Za ubice.

Da. Prve u svojoj vrsti. Iz njih je izrastao terorizam rekao je Dru.

Krstaši su zaista bili terorisani. Kao plemići, oni su bili naučeni na plemenita pravila borbe, na otvorenom, prsa u prsa. Nisu imali

iskustva sa neprijateljem koji je podjednako plemenitim smatrao napad pod okriljem noći, kada uđe u protivnikov šator i ubije ga dok je ovaj bespomoćan, nenaoružan u snu. Ubice su posebno uživale u odsecanju glava krstašima i stavljanju glave potom na oltar za misu koja je trebalo da se održava sutradan ujutru. Od takvog varvarstva krstaši su počeli da misle da je svet postao potpuno lud. To i jeste svrha terorizma.

Tačno. Da ubije podjednako koliko i da demoralise. Ali, francuski obaveštajci su predložili, pre nego što će da napuste Svetu zemlju, jedno rešenje. Vatra se gasi vatrom. Koristi ubice protiv ubica. Demorališi ti njih baš onako kao što oni demorališu tebe. Englezi su taj pre dlog dočekali sa ozbiljnim primedbama. "Spustiti se na nivo naših neprijatelja? Nikada". Ali, na kraju su se složili. Jer hrišćanski ubica neće biti jedan od njih. već, umesto toga, bivši musliman. Palestinac koji je promenio svoju veru za pravu veru, prešavši u katolicizam. Sveštenik iz benediktinskog manastira u Monte Kasinu u Italiji.

Zbog onoga što je bio, taj kaluđer je poznavao tradiciju i običaje ubica. I zato što je pripadao njima, mogao je lako da prođe a da ga ne prepoznaju. Ako se jedan ubica bori protiv ubica, onda on terorom ide protiv terora. Ali, ovaj je teror nešto drugo. Uz blagoslov pape, krstaški ubica ubijaće u ime Božje. Njegov će teror biti sveti.

Dru je slušao sa sve većom tugom, a činilo mu se da ga mrak guta.

Kaluđerovo hrišćansko ime bilo je otac Zerom. Njegovo muslimansko ime nikada nije otkriveno, iako legenda kaže da se on zvao Hasan ibnal Sabah, i prema nekoj božanskoj koincidenciji to je baš isto ime kao i osnivača muslimanskih ubica. Jato uzimam kako laž. Ali u vezi sa onim što je postigao, nema nikakve sumnje. On je zaista uterao strah ukosti teroristima, i nije mnogo prošlo otkakao je on počeo daslužiti Bogu a Treći krstaški rat je završen. Kaluđer se vratio u manastir u Monte Kasino, gde su mu date sve časti i nagrade koje je zaslužio.

Pod tim "nagrada" ti misliš na prsten?

Ne. To je došlo kasnije. Zapravo, prsten je prvo dat nekom drugom, mada je u vreme kada je to bilo potrebno dat i ocu Žeromu.

Hladni noćni vazduh grizao je Druovo lice. Ako očekuješ od mene da se igram kviza...

Izvini što sam tako zagonetan. Istorija je komplikovana stvar. Kada je završen Treći krstaški rat, engleski kralj Ričard bio je čuven kao Ričar Lavljeg Srca pripremio se za povratak u Englesku. Deo njegovih razloga zbog kojih je skratio Krstaški rat bio je i u tome što je shvatio kakvu je grešku načinio kada je dopustio Francuzima da se vrate Pre njega. Francuski kralj Filip pregovarao je i sklopio bogatu pogodbu sa Ričardovim privremenim zamenikom. Zapravo, taj je zamenik bio baš

Ričardov brat Džon. Pogodba je trebalo da konačno stavi tačku na engleske teritorije u Francuskoj. Džon se složio da odustane od svojata nja zemlje u Francuskoj. Sa svoje strane, Filip se složio da podrži Džonovo svojatanje engleskog prestola a protiv Ričarda koji je imao puno pravo na njega. I tako je Ričard shvatio da je bolje da krene kući rekao je Dru.

Ali, bio je zaustavljen. Na svom putu kroz Evropu iz Svete zemlje, uhvaćeni su ga Austrijanci i držali ga zbog učene. Problem je bio u tome kako platiti. Ričardov brat Džon nije želeo da mu brat bude oslobođen. Džon je učinio sve što je bilo u njegovoj moći da spreči da otkup bude plaćen. Poslao je svoje agente da se pretvaraju kao da su Ričardovi i skupljaju dragocenosti koje su trebale da budu namenjene otkupu. Ali te su dragocenosti otišle u Džonov trezor. U međuvremenu Ričard je trunuo u zatvora. Konačno, iz očajja, Ričard je pronašao način na koji je mogao svojim podanicima da garantuje da su skupljači vrednosti za njegov otkup zaista njegovi a ne Džonovi.

Prsten? Jesam li sada u pravu?

Jesi. Prsten. Gotovo identičan ovome koji ja nosim. Otac Stanislav je protrljao ponovo svoju insigniju. Ričard je svoj prsten dao asistentu kojem je potpuno verovao. Njegovi su podanici znali da je taj prsten njegov. Pokazujući ga, asistent je mogao da dokaže da on skuplja vrednosti za otkup Ričarda a ne za Džonov trezor. Dru je odmahivao glavom.

Vidiš neki problem u toj taktici? zapitao je otac Stanislav.

Da bi prevario brata i stao mu na put, Džon je trebalo samo da naredi zlatara da izradi istu kopiju prstena.

Džon nije bio baš mnogo pametan. Nikada mu to nije palo na pamet. Da jeste, mogao se dokopati prestola. Umesto toga, uz pomoć prstena Ričardov je asistent skupio vrednost otkupa i Ričard je bio slobodan. Vratio se u Englesku i pregazio svog brata. Zbog svog prstena. Uz malu razliku, ovog prstena. On je imao svoju važnost. Bio je lozinka. Posedovao je moć.

Dru je postao nesiguran; osećao je uznemirujuću potku celog ovog razgovora.

Otac Stanislav je nastavio. Ričard je odbio da potvrdi Džonov dogovor sa Francuzima. Skupio je svoju vojsku, odveo ju je tamo i objavio da su to njegove teritorije. Ali tamo, jedan od njegovih novih podanika, francuski seljak, video ga je kako ide van zidina zamka i jednoga dana ga je ubio strelom. Rana je bila na ramenu. Nije morala da bude smrtonosna, ali nesposobni lekari učinili su je smrtonosnom. Umirući, Ričard je insistirao da onoga ko ga je pogodio strelom dovedu pred njega. "Zbog čega si me ubio?" zapitao je Ričard. Seljak je odgovorio, "Zato što bi ti silovao moju ženu a deca bi mi umrla od gladi". Ričard se usprotivio. "Mene moji podanici vole. Jedino što sam ja želeo to je bila zemlja. Pustio bih te da živiš u mira". Ali, seljak je odgovorio, "Ne, tvoj brat bi nas ostavio da živimo u mira". I Ričard, shvativši kako su njegovi neprijatelji tako jednostavno

izmanipulisali ovog prostog čoveka, reče, "Neka ti Bog pomogne. Ti znaš stasi uradio. Ja ti opraštam. Pustite ovog čoveka da ode i neka mu ne bude ništa zbog ovoga". To je sve ispričao sveštenik koji je prisustvovao razgovora i stajao pokraj Ričardove samrtne postelje. Sveštenik je došao da Ričardu daposlednje miropomazanje, ali Ričard ga je poslao napolje i tako je umro bez oslobođenja svojih grehova.

A seljak? zapitao je Dru. Da li mu je bilo dopušteno da ode bez ikakve kazne?

Otac Stanislav je zakoračio u tamu, bliže Drau. To je poenta moje priče. Pošto je Ričard umro, njegovi besni saradnici razgovarali su šta da se uradi sa željom njihovog preminulog gospodara. Oni su želeli da ispituju seljaka kako bi saznali da li je u to ubistvo, jer su ga oni takvim smatrali, još neko bio umešan. Ali, pre nego što su u tome uspeli, sveštenik je otišao da čuje seljakovu ispovest. Ubrzo posle odlaska sveštenika, seljak je umro. Izgleda da je izvršio samoubistvo tako što je progutao otrov, iako nikome nije bilo jasno na koji način je došao do otrova.

Od sveštenika? rekao je Dru.

Hoće li biti od pomoći ako kažem da je sveštenik koji je saslušao seljakovu ispovest bio isti onaj sveštenik koji je pomogao da lekarska nega ne uspe da spasi Ričardov život?

Niz Druovu je kičmu krenula jeza. Sveštenik je bio otac Zerom?

Nije. Njegove srednjoistočne crte lica bi ga odale. Ali, otac Zerom je vežbao ovog sveštenika.

I zašto je on ubio...?

Da bi sprečio seljaka da otkrije da ga je unajmio kralj Filip. Jedino na sveštenika nikada ne bi pala sumnja da je učutkao Ričardovog ubicu. Na taj način, francuskoengleski rat je bio sprečen.

Nije to ono što sam hteo da pitam. Već zašto sveštenik? Zašto je otac Zerom dopustio sebi da bude umešan?

Za zamenu za svoju uslugu i uslugu svoga pomoćnika otac Zerom je dobio nešto engleske zemlje u Francuskoj za Crkvu u koju se preobratio.

Drau je bilo zlo. A Crkva se s tim složila?

Crkva, papa i njegovi saradnici nikada to nisu saznali. Oni ??cadane znaju. Očinstvo kamena je redkoji se nalazi na atlantskoj obali Francuske, u jednoj od oblasti koje je nekada potraživala Engleska. Njegov je simbol ovaj prsten. Mač koji se ukršta sa krstom. Religija i nasilje? Dru je bio zapanjen.

Simbol Božjeg ratnika. Sveti teror. Godinama, koristeći primer oca Zeroma, očinstvo je intervenisalo za Crkvu kada god joj je profani svet pretio. Hristovi vojnici. Borci Crkve. Đavolovom taktikom borimo se protiv đavola. U Ričardovo vreme. I još više danas.

Baš kao što je prošle noći osećao kada je razgovarao sa Ujka Rejem, tako se i sada Drau učinilo da će da povraća. Ono što je sada saznao učinilo je da bude na oprezu. Sveštenik mu je govorio stvari koje nije smeo da zna.

Trojica ljudi koji su ti prošle noći pomogli primetio si njihovo prstenje su članovi očinstva rekao je otac Stanislav. Ja sam podvukao da se naš red razlikuje od članova Opusa Dei koji nama pomaže. Opus Dei je obaveštajna grana Crkve. Mi smo...

Ubice Crkve pobesneo je Dru. Osim što Crkva ne zna za to.

Iako i mi imamo sankcije koje je postavila Crkva.

To nema nikakvog smisla. Sankcije? Kako? Ako Crkva ne zna?

Prema običaju. Baš kao što svaki papa nasleđuje mandat koji je Hristos dao Petru, tako mi nasleđujemo oprost koji je otac Zerom dobio od pape u vreme Trećeg krstaškog rata. Papa je nepogrešiv. Ako je bilo opravdano ubijati za Crkvu u ono vreme, onda mora biti podjednako opravdano ubijati za Crkvu u svim drugimvremenima.

Ne želim više to da slušam.

Ja sam mislio da ti je to baš zanimljivo otac Stanislav je pogledao svoj prsten. Konačno, ti si taj koji je tražio objašnjenje kamena na prstenu. Prema tvojoj reakciji, shvataš sada zbog čega sam odugovlačio.

Dok se ne upoznamo bolje.

Tako je.

Groblje je bilo tiho, duboko utonulo u noć. Dru je osećao šta dolazi.

Pridruži nam se.

Uprkos svom predosećanju, Dru nije bio u stanju da se dovoljno pripremi. Reagovao je automatski sa odvratnošću. Da postanem ubica u ime Boga?

U izvesnom stepenu, ti to već jesi. Otkako si napustio manastir, ubio si nekoliko ljudi. Da bi zaštitio Crkvu.

? Imao sam različitih motiva.

Koji? Da ostaneš u životu? Da se poravnaš u računima sa onima koji su napali tebe? Ti si neobičan čovek, složena ličnost. Ti razlozi za tebe nisu dovoljni. Kartuzijanac koji je nekada bio ubica, ali iz pogrešnih razloga. Sada možeš da iskoristiš svoje sposobnosti za prave razloge. Da budeš čuvar Svete stolice. Da braniš Kristovu misiju na zemlji.

Da branim Kristovu misiju? Dru nije mogao više da prikriva svoj bes. Možda sam čitao različiti Novi Zavet od onoga koji ti imaš. Zar nije Hristos govorio nešto o tome da okreneš i drugi obraz, o miru na zemlji?

Ali, to je bilo pre nego što je poslat na raspeće. Svet je, moj prijatelju, očajničko mesto. Bez očinstva, Crkva bi odavno propala. Istorija koja se odvija prema volji Boga samo je opravdala našu stvar. Ja prestajem rekao je Dru.

Ali, ne možeš.

Sa ubijanjem? Najviše od svega na svetu želim baš to. Ono što ja želim, jeste mir.

Ali, na ovom svetu, mir je nemoguć. Jedino duga, teška bitka.

Sve do sudnjeg dana.

Ti grešiš. Ali, ja ću moliti za tvoju dušu.

Otac Stanislav je kratko uzdahnuo. Tri puta sam ti spasio život.

Znam to. Ja sam obećao da ću da uradim sve što treba da za uzvrat spasim tvoj život.

Ne sećaš se dobro. Prošle si noći obećao da ćeš da mi uslugu vratiš na isti način. Sećaš se kako sam ja rekao taj zahtev? Vratiti usluge na isti način! I sada tražim od tebe da ispuniš svoje obećanje. Da održiš svoju reč. Pridruži nam se. Ne da bi spasio meni život već da bi spasio život Crkve. Iskoristi svoje sposobnosti za dobro Gospoda.

Pitam se rekao je Dru gorko koji je to Gospod?

Bog. Ja tražim od tebe da služiš Bogu!

Ali, koliko to bogova može da postoji? Ajatolah misli da je njegov bog jedan i jedini. Indusi misle da su njihovi bogovi to. Budisti. Jevreji. Muslimani. Katolici. Protestanti. Aboridžinikojise mole mesecu. Bog je svakako tu. I sigurno izgleda da želi mnogo ubijanja. Koliko je miliona umrlo za njega? Ti kažeš da se istorija odvija prema volji Boga? Za mene je istorija neprekinuti niz svetih ratova. A svaka strana je potpuno uverena da je baš ona u pravu! Potpuno uverenje da ako na toj strani umiru, oni umiru zato da bi sebi spasili duše! Koliko to rajeva postoji? Prošle noći. Ujka Rej mi je rekao da je smatrao opravdanim da, budući da je želeo da zaustavi Ajatolaha, sve to izgleda kao da Ajatolah napada Katoličku crkvu. Sveštenici koji su umirali, rekao je on, dobiće spasenje zato što su se žrtvovali mada to nisu ni znali. Rej čak nije ni verovao u Boga, pa ipak je iskoristio religiju da bi odbranio ono što je učinio. Ludilo. Religija? Spašava nas od grehovakoje smo počinili u ime religije.

Otac Stanislav se namrštio. Onda ti braniš Ajatolaha?

Ne više od onog koliko branim tebe. Ili Reja. Da se ubije u samoodbrani, to shvatam. Ja sam to sam radio poslednje dve nedelje.

Ali ubiti u ime principa? To nema opravdanja.

Onda se nas dvojica slažemo.

Dru je osetio kako mu srce bije kao ludo. Kako to možeš da kažeš?

Zato što mi branimo Crkvu, rekao je otac Stanislav. To je samoodbrana.

Crkvi ne bi trebalo da bude neophodna zaštita. Ako Bog stoji iza nje ili iza bilo koje religije on će biti taj koji će joj omogućiti da opstane. Bez nasilja. On te je stavio na iskušenje. Nisi prošao. Rekao sam

ti već, moliću se za tvoju dušu.

Dru je krenuo.

Ja nisam završio! rekao je otac Stanislav.

Dru je nastavio da ide.

Otac Stanislav je išao za njim. Ne možeš da odbiješ moju ponudu!

Upravo sam to učinio. U senci, grob je promicao za grobom.

Otac Stanislav je nastavio za Druom. Ima nešto što ti nisam kazao.

To neće promeniti stvari.

Seti se, rekao sam da je ovaj prsten identičan Ričardovom?

Rubin je isti. Zlatni okvir i osnova. Insignija. Mač i krst koji se ukrštaju.

Dru je prošao pored mauzoleja.

Ali, postoji glavna razlika. Otac Stanislav je išao odmah uz njega. Kamen se podiže. I ispod kamena, nalazi se mali odeljak. U njemu je kapsula. Otrov koji je trenutno. Jer, ako neko iz reda bude uhvaćen, on mora da garantuje da niko sa strane neće nikada moći da nam prethodi. Naša tajna mora da ostane tajna. Ne mogu da zamislim nijedan jedini drugi razlog u kojem je samoubistvo opravdano. Svakako, ti shvataš zbog čega ti to govorim. Ako smo mi Rnrpmni ?

... „jji^oi icua, uaua smo spremu

Dru je nastavio da ide kroz mrak.

Prijatelju moj, ako se ne zaustaviš ovoga časa i ne pristaneš da nam se pridružiš, biću primoran da te ubijem. Niko izvan reda ne sme da zna za nas.

Dru se nije okrenuo. Hoćeš li da ti je olakšam? Treba da se valjda sa tobom bijem? Da bi onda imao opravdanje? Dodavola. Unazad s leđa, eto tako ćeš morati da me ubiješ. I samo ćeš mi učiniti uslugu. Jer ako ja umrem odbijajući tvoj predlog, imam sjajnu šansu da spasim svoju dušu.

Nemoj da me primoravaš da to radim rekao je otac Stanislav.

Zavoleo sam te. Čak ti se i divim.

Dru se nije zaustavio.

Tvoj je izbor konačan?

Nastavljaajući da hoda, Dru je osmatrao mračne spomenike.

Dobro, onda. Otac Stanislav je uzdahnuo.

Dobro znaš da ja nisam opasnost za tebe. Nikada neću reći.

Oh, svakako. I ne sumnjam. Nikada nećeš reći.

Dru je osetio kako se ledena jeza podiže uz njegovu kičmu, zastaje u jednom mestu gde bi nož Hi metak mogli da ga pogode. Samoodbrana, mislio je. Nije greh zaštititi se.

Pucanj pištolja sa prigušivačem prošištao je užasavajuće blizu njega. Naglo se sagnuo udesno, sakrio iza mermernog anđela smrti i izvukao mauzer.

Umesto još jednog pucnja, čuo je jecanje. Okrenuo se u suprotnom pravcu, obišavši oko mermernog anđela, reskirajući da se izloži vatri.

Rizik je bio nepotreban.

Otac Stanislav je posrnuo prema zarasloj travi groba. Njegov pištolj sa prigušivačem je opalio. Prošištao je, tiho, pokraj trave na gornjem delu groba. Otac Stanislav je ležao na travi, dok mu je glava bila na spomeniku koji se dizao od groba. Drhtao je. A onda se umirio.

Dru je bio napet, pomno posmatrajući tamu.

Senka se pomerila. Dru je zadržao dah, klečaći.

Senka se pojavila, približavajući se.

Džejk.

Epilog

'A ZA POKORU...'

LUTALICE

Jedan sat kasnije, Dru je ušao u kuću gradske opštine u Bikon Hilu. Bolje je da krenemo rekao je Arlini.

Izgedala je iznenađeno. Iz ovih stopa?

Naš je posao završen. Sigurnije je da se na zadržavamo u gradu.

Žena koja je vodila brigu o ocu Stanislavu, pitala je da li će se sveštenik vratiti.

Neće, njega su pozvali natrag zbog neke hitne stvari. Zamolio me je da vam se zahvalim na svojoj vašoj ljubaznosti i pažnji. Zahvaljuje i vašim prijateljima i čoveku koji nam je pozajmio ovu kuću na korišćenje. Ja sam ostavio sportska kola u garaži. Dru joj je pružio ključeve od kola i kuće. Neka Bog bude sa vama.

I sa vama.

Deo gratias.

Šta se desilo? pitala je Arlin. Zbog čega ova žurba?

U noći, Dru je krenuo sa njom iza ćoška.

Arlin se zaustavila, zbunjena, kada je videla gde je parkiran oldsmobil. Ali, rekao si da je otac Stanislav pozvan na drugi zadatak.

U konačnom smislu, jeste. Mrtav je.

Onje Ste?

Neko ga je ubio. Dru je pokazao prema oldsmobilu i prema prtljažniku. Telo je unutra.

Ubio ga?

Spasio moj život.

Kliko?

Dru je otvorio vrata do sedišta suvozača.

Džejk se nasmejao. Sestro, kako bi bilo da me zagrliš?

Počela je da plače.

Džejk se vrlo malo promenio. Njegovi brkovi i dalje su bili crveni, kosa gusta, kovrdžava i crvena, čelo visoko, lepo. Imao je sportsku odeću na sebi. Čizme za pešačenje. Najlonski sak je stajao pored njega.

Želeli su da moja smrt deluje kao nesrećni slučaj da ti ne bi

mogla da mnogo zapitkuješ, sestro. Trebalo je da padnem dok sam se kao peo uz planinu. Zaboravili su koliko sam dobar baš u tome. Džejk se nacerio. Napravio sam tako da su idioti koji su me tamo odvukli Mi ti koji su pali, a ja sam svoju guzicu izvukao srećno odande.

Da si mi samo rekao. Mogao si nekako da mi pošalješ poruku da znam gde si, tako da ne moram da brinem.

Ali, zamisli da su uhvatili da tebe ispituju? Ako bi ti dali amital, čak i ako si moja sestra, rekla bi im gde sam, baš kao što su mene naterali da im pod amitalom kažem daje Dru i dalje živ i da je u manastiru. Nisam smeo da reskiram da stupim u vezu sa tobom. Proveravao sam vesti o napadu na manastir. Ništa nije bilo ni na televiziji ni u novinama. Počeo sam da se ^itam. Da li nešto nije u redu sa tim napadom? Da li je Dru preživio? Nisam mogao da dođem do tebe, sestro, ali sam znao da postoji jedno mesto gde će Dru sigurno doći ako bude živ. Možda ne odmah, ali će sigurno doći. Isto mesto na kojem sam ga našao sedam deset devete.

Kog grobova mojih roditelja.

I sada smo, eto, svi zajedno rekla je ona. Koliko još drugo? pitao se Dru.

Napuštajući Boston, odvezli su se oldsmobilom nazad u Pensilvaniju, u Betlehem, do mesta gde su u garaži na dugo parkiranje bili ostavili Arlinin fajerberd. Putovanje, četrstotina pedeset kilometara, uglavnom je teklo noću. Usput su se zaustavili blizu groba Stjuarata Malog da bi pokopali telo oca Stanislava, u toku noći, na hladnoj šumovitoj uzvisini.

Pre nego što su pokrili telo zemljom, skinuli su sveštenu odeću, medalju Svetog Kristofera oko njegovog vrata, i prsten. Baš onako kako je Dru učinio kada je bacio telo Ujka Reja u Zaliv, i ovoga puta je očitao molitve za mrtve. Možda Bog iskreno oprašta, mislio je. Možda pravi izuzetke za one koji su ga istinski obožavali. Dok je slaba kišica počela da promiče možda u znak blagoslova Dru se okrenuo . od groba i krenuo.

U Betlehemu, u četiri ujutru, Arlinje probudila uspavanog čuvara, platila i uzela svoj fajerberd i krenula za Draom i za Džejkom u oldsmobilu do zavučenog dela obale reke Lihaj. Po kiši i u mraku, gurnuli su sveštenikov auto i njegovo oružje niz kosu obalu u najdublji deo reke. Kako su mu prozori bili otvoreni, auto je brzo potonuo.

Dru je izvadio prsten oca Stanislava iz svoga džepa, prešao prstom preko krsta i mača koji su se ukrštali na rubinu i zavitlao ga daleko, ka sredini reke. U tami jutarnje izmaglice jedava da je video gde je prsten pao.

Kiša je počela da pada sve jače, a zora je sporo postajala svetlija. Krenuli su na istok, prešavši Delaver reku u Nju Džerziju, gde ih je konačno iscrpljenost naterala da se povuku u zonu pokraj puta gde su mogli da sebi dozvole odmor. Dru je spavao teško, nemirno, trzajući se zbog noćnih mora koje su ga mučile. Onda je pored njih prošišao kamion koji je zauralao svojom sirenom i probudio ih sve troje. Poskočili su i videli da je prošlo jedanaest sati. Budni, puni zebnje, nastavili su na istok.

Tokom poslepodneva, vesti na radiju su ponavljale detalje oko napada na kuću Ujka Reja, i njegovog tajanstvenog nestanka. Kako se objavilo da je reč o nekadašnjem obaveštajcu, koji se posvetio borbi protiv terorizma, bilo je nekih pretpostavki da je kidnapovan, da su ga teroristi ubili kako bi izvršili svoju osvetu.

Posebna priča bila je oko tela muškarca koje je pronađeno četiri dana ranije u podrumu neke studentske zgrade koja se nalazila u Pensilvaniji, u blizini univerziteta. Prema prvim izveštajima a prema fotografijama ubijenog, reklo bi se da je reč o međunarodnom ubici poznatom pod imenom Janus. U izveštajima koji su odmah dati otkriveno je da je taj ubicaplaćenik koristio različite identitete, uključujući i ime Endrjua Meklejna, člana raspuštene vladine antiterorističke grupe, koji je nestao 1979. Meklejna je, pretpostavljalo se, ubio Janus zato što im je neverovatnasličnost dopuštala dajanusuzme Meklejnov identitet. Loveći Meklejna, mrtvog čoveka, vlasti su tako bile odvučene u stranu od stvarne mete njihove istrage.

Smenjujući se u vožnji, Dru, Arlin i Džejk su stigli do Njujorka i čekali da padne noć dok nisu istražili Dvanaestu ulicu. Smeđa kuća nije bila pod prismotrom. Dru nije bio iznenađen; Ujka Rej je nestao, Preduzeće za analizu rizika je uništeno, Janus otkriven javnosti, nema razloga da bilo ko posmatra kuću. Ni Dru ni Arlin nisi dali svoja imena Opusu Dei. Očinstvo nije znalo da je otac Stanislav mrtav. Arlin nije mogla da bude dovedena u vezu sa Preduzećem za analizu rizika. Niti Dru. Niti Dru sa Arlin. Ući u kuću, značilo je biti siguran.

Ali, oprezni po prirodi, ušli su u zgradu kroz kuću na Jedanaestoj ulici, sa zadnje strane, prešli preko malog uskog vrta gde je Arlin bezuspešno pokušavala da gaji cveće. Kuhinja je mirisala na buđ. Arlin je otvorila prozore, proverila frižider izbacila je sve što bi moglo da se pokvari pre nego što je krenula na Đavolov Rog, u početku svoje potrage za Džejkom i otvorila je nekoliko konzervi tunjevine koje je držala u kredencu.

1 dalje nećeš meso? zadirivala je Drua.

Nije se nasmešio na to. To je poslednja navika koja mi je ostala od manastira. Ne baš sasvim.

Izgledalo je da je Džejk shvatio. Bolje da vas ostavim nasamo.

Dru je pogledao u Arlin preko stola.

Šta nije u redu? zapitala je.

Nije odgovorio.

Da li si zbog mene nervozan? zapitala je.

Kako bih mogao da budem nervozan zbog tebe? nasmešio se i uzeo je za ruku.

Zato što sam te naterala da obećaš da ćemo razgovarati kada ovo sve bude završeno.

Setio se obećanja i namrštio. Da, razgovaraćemo.

O budućnosti. O nama. Ne želim da osećeš bilo kakav pritisak rekla je ona znam da moraš da se mnogo čemu prilagodiš. Posle šest godina u manastiru. Ali ima nešto što smo ti i ja nekada imali. Bili smo jedno. Delili smo sve. Bilo je to nešto posebno. Možda ćemo jednoga dana to. opet imati.

Jednoga dana rekao je, sa nevericom, poput eha.

Želiš li da se vratiš u manastir? Je li to ono što pokušavaš da mi kažeš?

Ne. Neću se vratiti. Ne mogu.

Ne možeš?

Nije mogao da joj objasni. Obećao je da će razgovarati kada ovo bude završeno.

Ali nije mogao da potisne svoj utisak da je samo varka da je sve završeno. Da objasni? Da uništi ono što bi moglo da bude njihov poslednji trenutak mira zajedno? Umesto toga, ustao je, došao do nje, zaglio je.

Bez reci popeli su se stepenicama u njenu spavaću sobu.

I najzad su vodili ljubav.

Nije osećao krivicu. Ono što je Arlin jednom rekla, bila je istina. Njegova je zakletva bila na celibat, ne na čednost. Odustajući od svetovnih blaga u ime Crkve, članovi religioznog reda nisu toliko davali zakletvu na uzdržavanje seksa koliko na to da ne stupaju u bračnu zajednicu. Restrikcija je bila zakonska, ne moralna, da bi se sprečilo da žena sa mužem deli dobra koja zapravo, njegovim radom, pripadaju Crkvi. Dru je u ovom trenutku mislio na nešto drugo: kako je moguće da dva bića koja imeđu sebe dele utehu, bol, radost, mogu da greše.

Osećao je punoću u sebi, dok je nag, ležao uz nju, dok je osećao njenu toplinu, njene kratke, snažne, mišićave pokrete dok je prodirao u nju, njene dojke, njeno celo telo koje mu se podavalo ali i tražilo.

Osećanje je bilo senzualno, da. Erotsko, da. Ali, i nešto više. Jer iza fizičkog zadovoljstva, ovo zajedničko deljenje odstranjivalo je njegovu samoću, njegovu usamljenost, njegove zebnje, osećanje večnog prokletstva. U tom trenutku nije se osećao više prokletim.

Ali, večnost se rasprsnula. Sadašnjost je okrutno insistirala na svome postojanju, opominjući Drua telefonom.

Odvojio se od Arlin, zureći prema telefonu na stočiću pokraj

kreveta.

Ne, ne još! Želim toliko toga da joj kažem! Želim da...!

Telefon je ponovo zazvonio. Osetio je kako se Arlinino telo ukočio pokraj njega.

Ali nisam još spreman! Zar ne mogu da nam daju još samo nekoliko sati da budemo zajedno!

Telefon je zazvonio treći put. Njegova jeka u ovom trenutku čimla se posebno eksplozivnom.

Boje je da odgovorimo rekla je Arlin. Možda je sused video svetlost i hteo da proveri da li sam se vratila. Ne želimo da nam se pojave pajkani i traže neke lopove u stanu?

U agoniji, klimnuo je glavom.

Arlin je digla sušalicu. Halo? Oči su joj potamnele. Ko? Žao mi je. Ja ne poznajem nikoga sa takvim imenom... Oh, da, znam. Razumem. Budući da je tako... Stavila je ruku preko mikrofona.

Druu nije bilo potrebno da pita ko je to.

Neki muškarac želi da razgovara sa tobom. Ne shvatam kako je znao da si ovde. Kaže da ti nudi izbor. Lakši način ili...

Shvatio sam. Napinjući se da sakrije svoju tugu, Dru je uzeo slušalicu. Halo?

Brate Meklejn... glas je bio dubok, mek; Dru je zamišljao kako zvuči na misi..... želeli bismo da znamo šta se desilo sa ocem Stanislavom. Nije nam se javio prema dogovorenom planu. Znamo da je otišao da tebe regrutuje. Želimo da nam kažeš šta si uradio sa njim. I sa njegovim prstenom. Činilo mu se da se soba drma. Ne mogu o tome da govorim preko telefona.

vezu.

Naravno. Hoćemo li se naći za petnaest minuta? Kod luka na Vašington trgu? To je samo nekoliko blokova odavde.

Biću tamo,

Znamo da ćeš biti. Uvereni smo da si i ti nervozan da se to što pre sredi i da više ne bude nesporazuma.

Tako je. Nesporazum. Progutavši knedlu, Dru je prekinuo Krenuo je da se obuče.

Ko je to bio? zapitala je Arlin.

Obukao je pantalone i košulju. Ko?

Očinstvo. . Stresla se.

Žele da znaju šta se desilo sa ocem Stanislavom. Žele da se nađem sa njima. Na Trgu Vašington.

Ali, ti ne smeš da reskiraš!

Znam. Zagrlio ju je, dugo i čvrsto, osećajući uz sebe njeno nago telo. Ako im dopustim da me se dočepaju, bez obzira koliko se odupirao, biću primoran da im kažem ko je ubio oca Stanislava. Džejk,

ne ja. A posle, kada bi završili sa mnom, došli bi po Džejka, možda čak i po tebe. Ne smem da dozvolim da se to dogodi. Isuse, koliko te volim.

Držala ga je tako snažno da mu je u povređenom ramenu kljucalo. Ali, kuda ćeš otići?

Ne usuđujem se da ti kažem. Za slučaj da iskoriste droge dok te budu, ako te budu, ispitivali.

Idem i ja sa tobom.

I time samo dokažeš da si ti umešana? Dru je odmahnuo glavom. Oni će te ubiti.

Nije mi stalo!

Ali, meni jeste!

Ići sa bilo kuda zbog tebe.

U pakao? Ja ti dajem tvoj život. Uz tvoju dušu, to je najveći poklon. Molim te uzmi ga.

Poljubila ga je, jecajući. Ali, kada ćemo... ? Dru je razumeo. Ponovo da se vidimo? Jednoga dana tokom karizme.

Koje godine?

Nije znao. Kao što se davljenik hvata za slamku, tako je on držao Arlin u naručju.

A onda je opustio ruke. I otišao.

skog peska prema stenovitoj planini u daljini gde je nameravao da utvrdi svoju ćeliju, osećao je veliko olakšanje i kako teret pada sa njegovih leđa. Sada siguran, daleko od ljudi, od užasa koji je nosila civilizacija, nije se više morao plašiti za Arlininu sigurnost. Jedino zbog čega je morao da se plaši, bila je njegova duša.

Pronašavši pećinu među stenama, sa malim izvorom u blizini, sa selom koje se nalazilo na dan hoda gde je mogao da kupuje hranu, ponovo je mogao da uspostavi svoju manastirsku rutinu, tiho izgovarajući večernje i jutarnje molitve, zamišljajući odgovore svešteniku koji je u njegovoj mašti služio misu. Meditirao je.

Retko kada bi video nekog ko bi u daljini prolazio. Uvek se sakrivao. Ali svakih šest nedelja čekao je što je duže moguće morao je da ode u selo kako bi nabavio provijant. U tim teškim traumatičnim slučajevima, govorio je samo onoliko koliko je bilo nužno, da bi obavio posao zbog kojeg je došao, a prodavci koji su uvek bili spremni na ćaskanje, nisu ga ni zapitkivali. Ovaj visoki, vitki, suncem opaljen muškarac sa upalim očima, kosom koja mu je dopirala preko ramena, i bradom koja mu je dodirivala grudi, u haljini koja je pre ličila na rite, bio je očigledno neki sveti čovek. Dopuštali su mu da bude usamljen i poštovali ga.

Njegovi dani su bili ispunjeni samoćom. Ali ne i mirom. Koliko god meditirao, i dalje su ga progonile misli o Arlin. Jednoga dana, na karizmu obećao je. Vratću joj se.

Razmišljao je o Džejku. I Ujka Reju. I Ocu Stanislavu. Očinstvo. Hoće li oni ikada prestati da ga jure? Ili je to bio deo njegove kazne, da večito bude progonjen?

Ponekad se sećao svojih roditelja. Njihove smrti. Njihovih grobova. Početaka i krajeva.

Zurio je prema zapadu, prema Libiji, mislio o čoveku koji vlada njom, o teroristima koji se tamo vežbaju.

Zurio je prema Iraku i Iranu, prema Izraelu i njegovim neprijateljima, prema Svetoj zemlji i mestu rođenja ubica i terorizma.

Srce mu je bilo ispunjeno gorčinom.

Imao je mnogo toga o čemu je trebalo da razmišlja.